

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Povidky.PDB

PDB Name: Slechta_Vladimir-Povidky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta
Povidky

Trojí krev
11. září

„Tam nahoře, není to Vraní sráz?“

Andreas zašilhal vzhůru, kam ukazoval dívčin prst, a pak se zase upřeně zadíval na zčeřenou proudnici. Lehce stočil kormidelní veslo a srovnal člun. „Měla byste jít dopředu, slečno,“ řekl jí. „Schovejte se někde za vlnolam a pořádně se držte. Za chvíli to bude pěkně házet.“

Pohodila hřívou rzavých vlasů. Měla jich dost na to, aby je mohla v týlu svázat do uzlu a ještě jí bohatá ryšavá záplava padala přes uši až na ramena.

„Ty stromy už jsem někde viděla. Vsadila bych se, že tohle je Vraní sráz.“

Měla zvláštní, jakýsi temný přízvuk. Například e vyslovovala podobně jako o. Odkudpak by mohla být?, napadlo Andrease. Víry před Elfi skalou mu začaly trhat kormidelní veslo z rukou.

„Vy jste také z Timoroku?“ zeptal se jí.

„Ne, strávila jsem tam jen čtyři dny... Já se asi nikdy nedozvím, jestli je to Vraní sráz,“ povzdechla. Andreas si teprve teď uvědomil, na co se ho ptá.

Padla mu do oka už před pěti dny. Nebylo možné si jí nevšimnout, přihnula se jako poslední a plavně přeskočila čtyři kroky širokou škvíru mezi molem a bortem, protože Čírka právě odrážela. „Orkové prolomili vnitřní bránu,“ vykřikla tenkrát. „Věž hoří!“ To, že hoří věž, bylo vidět i přes vysoký břeh. K obloze stoupal černý sloup kouře.

Nepatřila k nikomu a v nočních kotvištích si nevynucovala místo pod střechou některého ze stanů na břehu. Spala na palubě Čírky, zabalená do přikrývky, zřejmě jí to nedělalo problémy. I Andreas spával na palubě, ve stanu, který si posádka budovala na zadní nástavbě, vlastně pár kroků od ní. Přitahovala ho, ale nikdy se nepokusil sblížit se s ní. Měl zásady. Žádné přátelské styky s pasažéry - to byla jedna z nich.

Hezká. Pohledná. O půl hlavy menší než on a důkladně stavěná, pochopitelně, to byla podmínka jejího zaměstnání. Ted' se dívala zespoda, protože Andreas stál na nástavbě, plná ústa měla pootevřené v přátelském úsměvu. Takhle širokou pusou, napadlo Andrease, jsem snad ještě nikdy u žádné ženské neviděl. Jen zuby se k ní nehodily - běloučké, pravidelné, obroušené do špiček.

Bojovnice. Nikdy ženské nechápal, proč si vybírají takovéhle povolání. Oblečená do volné haleny z kůže, jaké nosívali hraničáři, na švech pestře zdobené korálky a třepením. Modrá sukně, na pravé straně vyhrnutá k opasku, pod sukní přiléhavé kamaše z šedé vlny. Vysoké boty z kůže zdobené bronzovými parádičkami. Řemen přes prsa přidržoval na jejích zádech pochvu pro šavli s širokou čepelí. Pozor - s nezvykle širokou čepelí.

Zvláštní přízvuk, zvláštní zbraň. A k tomu ty špičaté zuby.

Nalehl na veslo a ostře ho stočil doleva. Proudý při Elfi skále strhávaly člun k bariéře ze stromů, naplavených povodněmi. Adalbert i Frank vepředu u pomocných vesel dělali, co mohli, ale člun byl přetížený uprchlíky z Timoroku. „Už nikam nechod', maličká!“ přešel na tykání. „Chytni se támhleťe vzpěry a pořádně se drž!“ Křičel do silícího řevu zvířené vody.

Věděl, že s takhle zatíženou lodí budou problémy, ale bylo to hodně zlé. Stoupl si na špičky, aby si lépe prohlédl jazyk mezi náplavami. Kormidelní veslo se vzepjalo a smýklo jím stranou.

Člun se prudce naklonil na bok a dovnitř chlístlo pár věder špinavé říční vody. Z přídě zazněl zděšený ženský výkřik a pak se rozkřičely i ostatní ženy a děti. Frankovo veslo vepředu prasklo, vzápětí se Adalbertovo dostalo do zbytku jakési boudy, prohnulo se a rozlétlo na pět kusů. Vylétly obloukem vzhůru, provázeny mlhou vodní tříště.

„Pro Bledou paní!“ řve Andreas a rve se s kormidlem. Už ví, v čem je potíž - list vesla se zapletl do koruny plujícího stromu, ponořeného pod hladinou. Příd' člunu neúprosně směřuje mimo jazyk, ještě pár chvil a zaklíní se do bariéry.

Proud pak Čírku podebere, převrátí na bok a vysype do zpěněných vln půl druhé stovky uprchlíků. Kolik z nich přežije?

Zapřel se patami a páčil veslo nalevo. Měl by s proudem hodně práce, i kdyby na veslu nebylo závaží. Strach mu sevřel srdce.

Dvě drobné ruce chytily ratiště naproti němu. Páčí od sebe a zrzka táhne. A náhle - zázrakem - se čep závěsu pootočí.

Kousek a pak ještě. Veslo teď nezabírá jen listem, ale celým stromem, do kterého je vpletené. Čírka se prudce stáčí do správného směru.

Pravý bok najel na okraj bariéry. Naplavené roští zaskřípalo o dno, člun prolétl jazykem. Za bariérou se zhoupł o pět kroků dolů, kormidlo se rázem vyprostilo z větví. Zád' plácla o hladinu a Andreasovi se přes kotníky přelila voda. Vysoko nad sebou zahlédl obrovské duby na vrcholku Elfi skály, hraniční stromy uzemí, jehož se Lesní národ nikdy nevzdá.

Srovnal člun do správného kursu. Kritický úsek byl za ním - teď už by neměly nastat žádné další potíže.

„To by mě zajímalo, pane lodivode, jakým způsobem tady pádlujete proti proudu.“ Zrzka se zubila a nezdála se být vyvedena z míry nebezpečím, které je minulo.

Zavrtěl hlavou a z vlasů i vousů mu odlétla sprška kapiček. Rozhlédl se, aby zkontroloval, zda během kolize některý z cestujících nevypadl. Zdálo se, že ne. Matrona obklopená čtyřmi děcký visela přes bort a zvracela, hubený kovkop se hlasitě modlil a další se k němu přidávali. Frank hledal pod plachtou nové veslo, zatímco Adalbert, bílý jako křída, klečel bezmocně na své straně.

„Všude jinde se dá veslovat,“ zachrčel Andreas, „nebo plachtit. Ale kolem Elfi skály to nejde. Lodě se tahají převlakou.“

„Cože?“

„Převlakou,“ vysvětloval a popadal dech. Ještě se úplně nevzpamatoval. „Člun táhnou dobytčata po kuláčích. Je to asi patnáct set kroků dlouhá cesta přes pevninu.“

„Dík za vysvětlení.“ Konečně pustila veslo. „Já jsem Karin.“

Vyslovila to jako Kch-rýn.

„Andreas,“ zašelestil rty. „Andreas Larache.“

„Tak se měj, Andreasi,“ pleskla ho po tváři. „Třeba se ještě setkáme.“ Seskočila z nástavby, promáčené rudé vlasy za ní zaválaly a široká šavle v koženém pouzdře jí poskočila na zádech.

Uvědomil si, že jí neodpověděl na otázku, na tu první. Jistě, byl to Vraní sráz. Ale tak mu říkali jenom elfové, protože sráz to byl při pohledu shora dolů. Lidé pro něj měli jiný název: Elfi skála.

17. září

„Nic,“ řekl Andreas Frankovi, když se vrátil z pohovoru u majitelů kupecké společnosti. „Máme padáka. V Timoroku jsou teď orkové a s těmi nikdo obchody neudělá. Vzimě, až zamrznou bažiny, tam napochoduje armáda a zjistí, co z města zbylo. Na jaře se do měděných dolů vrátí kovkopové. Pak máme přijít a zase dostaneme práci.“

„Když nic horšího...“ pokrčil rameny Frank. „Jo, sháněla tě ta tvoje zrzuna. Prý kdybys mohl dneska večer zajít ke Třem veselým panenčkám.“

„Karin mě hledala?“ ožil Andreas.

„Zklidni se, hochu. Nebyla sama. Doprovázel ji obecní bejk.“

„Kdože to byl s ní?“

„No přece Henri Croft, Kalous. Pořád ji oprašoval, jako by mu už patřila. Netvářila se na to tak ani tak. Možná, že máš ještě šanci.“

Andreas se na večer připravil. Ostrým nožíkem si odřel vousy, světle hnědé vlasy si učesal a oblékl ty lepší kalhoty a sváteční kabát. Přesto neměl při pohledu do vyleštěné pánve nejlepší pocity: viděl běžného mladého muže prostřední postavy, jednoho z lodivodů, kteří za pevný plat velí člunům na trase Elblagg - Timorok. Proti proudu vozí látky, pšenici a bečky s pivem, opačným směrem měděné ingoty.

U Veselých panenek bylo narváno. Andreas se prodíral mezi chlapy v propocených pracovních šatech a poslouchal útržky hovorů. Orkové mají svého vůdce, to bylo hlavní téma dneška. Jak jinak by mohli dobýt tak silné město, jako je Timorok? Jedni říkali, že tím sjednotitelem je člověk. Jiní tvrdili, že je to elf. Nejpopulárnější byla verze elfolidského míšence. Nikdo se nepokoušel ostatním namluvit, že orčím vůdcem je nějaký schopnější ork.

Spokojí se orkové s Timorokem? Nebo půjdou dolů po proudu?

Zrzavou Karin a Henriho Crofta, zvaného Kalous, našel Andreas v prominentním přístěnku. Karin na něho spiklenecky mrkla, ale Kalous ho uvítal jako ztraceného bratra.

„Tohle je Andreas Larache, velitelko. Na první pohled nic moc, ale řeku zná jako nikdo. Nejlepší z lodivodů.“ Usadil ho na lavici, vtiskl mu do ruky pohárek s vínem.

„Denisa Robinett,“ podala Andreasovi ruku žena v opotřebované, ale stále ještě pěkné kalhotové kombinéze z kůže a hrubého žlutého plátna s mnoha sponami a přezkami.

„Já vás znám,“ řekl Andreas. „Máte dům v Timoroku.“

„Tak jest,“ kývla Denisa. Znali ji všichni. Byla bojovnicí ze staré školy, čtyřicítka měla pár roků za sebou. Její hubený obličej mohl být docela hezký, kdyby neměl tak stroze přísný výraz. Rýhy kolem úst, vějíře vrásek u očí. Plavé vlasy ostříhané nakrátko a vyčesané vzhůru.

„Edorant Say,“ kývla Denisa k poslednímu z přítomných, starému muži s dlouhými šedými vlasy a vousy, oblečenému do kožené kazajky s přinýtovanými železnými pásky. Edorant Say se Andreasovi nepatrně uklonil a neřekl nic.

„Takže, pane lodivode,“ začala Denisa Robinett zostrá, „jsme vám vděční, že jste si pro nás udělal čas. Můžete nám říct, jak to bylo v Timoroku?“

Andreas přikývl. „Už jsem to vykládal nejméně padesáti lidem, takže mám cvik a mohu vám to vyličit poměrně plynně.“ Nadechl se k další větě a Karin do toho vyprskla smíchy.

„Že se něco děje,“ pokračoval Andreas, „jsme zjistili už na řece. Potkávali jsme loďky s prvními uprchlíky. Čtyři z mých veslařů se vyděsili natolik, že na nočním kotvišti vzali roha, zřejmě přesedli na nějakou tu loďku. S oslabenou posádkou jsem do Timoroku dorazil s denním zpožděním. Zpráva o tom, že Čírka připlula, se okamžitě roznesla a za chvíli jsem měl na palubě skoro sto padesát lidí. Nebyla s nimi rozumná řeč, byli šílení strachem. Neviděl jsem nic z toho, co se stalo s městem. Břeh je vysoký a já zahlédl jenom sloupy kouře. Měl jsem takový neodbytný pocit, že bych měl co nejrychleji

odrazit. Tak jsem odrazil.“

„Orky jste vůbec neviděl?“

„Viděl,“ kývl Andreas. „Kus pod Timorokem nás ostřelovali oštěpy. Zabili a zranili sedmáct lidí, z toho na smůlu další tři veslaře.“

Denisa se na Andrease upřeně dívala, a tak ještě dodal: „Vypadá to, že Timorok padl, ale já u toho nebyl.“

„To nechápu,“ řekla Denisa. „Orkové přece sestupují z hor v tlupách o dvaceti až třiceti samcích. Troufnou si na samoty, někdy i na hraničářské osady. Ale město? Jak se to mohlo stát? Takže ještě jednou, slečno, jestli můžete.“

„Já můžu vždycky,“ pohodila Karin zrzavou hřívou. „Já můžu pořád... Čekala jsem do poslední chvíle. Dívala jsem se ze střechy přístavního skladiště a měla jižní část města jako na dlani. Orkové prostě prorazili bránu a vhrnuli se dovnitř.“

Na několika místech se dostali po žebřících přes hradby.“

„Orkové,“ decentně si uplivila Denisa. „Nikdy bych nevěřila, že jsou schopní koordinované akce. Kolik jich bylo?“

„Několik set jistě. Možná půl tisícovky.“

„A co Poul la Marek?“ zvedla Denisa obočí.

„Kdo je Poul la Marek?“

„To byl vojenský velitel Timoroku... Měl svoje chyby, ale nechápu, že si neporadil s pár stovkami orků.“

„Timorok padl,“ pokrčila rameny Karin. „Viděla jsem to na vlastní oči. Já s tím nic nenadělám.“

Starší bojovnice sbalila kostnaté prsty do pěstí. „Kdybych tam byla bývala já! A teď vy, mládenče,“ obrátila bledé oči znovu k Andreasovi. „Znáte řeku dobře?“

„Co tenhle neví o řece, neví už nikdo,“ pospíšil si Kalous.

„Podívejte se sem,“ rozbalila Denisa Robinett jakýsi pergamen. „Vyznáte se v mapách? Tohle je Timorok a tady někde by se měl nacházet Elblagg.“

Řeka byla vymalována modře, lesy zeleně. Timorok zakreslený jako maličký letohrádek. Na místě Elblaggu jen různé odstíny zeleně. Nemusel vidět ani ozdobné písmo podobné pavoučím nožkám, aby pochopil, že se dívá na starou elfí mapu.

„Tak co nám k tomu řeknete? Jak to vypadá tady v těch místech?“ natáhla ukazovák k pravoúhlé síti modrých čar. „Dá se tudy projít po souši?“

„Starý zavlažovací systém, myslíte?“ zamyslel se. „Ne, ten už tam není. Celá tahle oblast se proměnila v bažinu.“

„Víte to jistě?“ ohradila se nespokojeně.

Přikývl. „Jistě. Loni v létě jsem to tam zkoušel propátrat v malém člunu. Stará elfí zařízení jsou zničená. Zahrady zatopené. Jsou tam jen mračna komárů...“ Zarazil se. „Snad nechcete projít do Timoroku?“

Denisa ostře pohlédla na Kalouse: „Pane Henri, do jaké míry můžeme lodivodovi věřit?“ Kalousova pádná pravice dopadla na Andreasovo rameno: „Do jakékoliv míry, velitelko. Na Andrease je spolehnutí. Je trochu pomalý a na pohled nevýrazný, ale naprosto spolehlivý.“

Byla to pochvala - anebo urážka?

Denisa přikývla. „Vracela jsem se na zimu domů a teď zjišťuji, že Timorok už neexistuje. Ve svém domě jsem měla věci, o které velmi stojím. Možná tam zůstaly i po orčím nájezdu. Ano, jdeme do Timoroku.“

„Proč? Jsou tam přece orkové!“

Karin se vložila do hovoru: „Teď tam jsou. Ale myslíš, že tam budou ještě za čtrnáct dní?“

Udiveně se po ní podíval. „A proč by nebyli? Dobyli město, tak ho budou držet, ne?“

„Za čtrnáct dní už přece bude říjen,“ vycenila špičaté zoubky v úsměvu.

„Cože?“ nechápal. Denisa si pohrdlivě odfrkla: „Ale mladíku, netušila jsem, že nevíte, jak je to u orků. Byla jsem přesvědčena, že tohle zná každý.“

„A jak to je?“ odvážil se zeptat.

„Říjen je pro orky lásky čas,“ řekla Denisa skoro vesele. „Říje, jako u jelenů. V tu dobu každý ork spěchá domů, do hor, aby se zúčastnil hromadné podzimní třinedělní kopulace.“

Cítil, že se červená. „Aha... Vy tedy chcete do Timoroku. Ale tam jediná cesta vede po řece,“ zkusil to zamluvit.

Teď se pro změnu podívala ona. „Po řece?“

„Jistě, po řece. Anebo se můžete přeplavit na druhý břeh a jít lesem. Ale to je území, které zůstalo elfům.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, to nepůjde. Oni budou připraveni. Jsou zvyklí vždy koncem léta odrážet orčí nájezdy.“

Zazdalo se mu, že cosi pochopil. „Jsou pěkně praskaní, ti elfové,“ vydechl obdivně. „Dali nám řeku až do Timoroku a její pravý břeh. Orkové dřív utočili na ně, teď napadají nás. Elfové si lebedí schovaní za řekou.“

„Přemýšlej, než něco řekneš,“ zasípěl starý muž, Edorant Say. Vyslovoval špatně a teprve teď si Andreas všiml rudé jizvy na jeho hrdle, zpoza zakryté železným límcem.

„Promiňte,“ vyhrkl. „Nemyslel jsem to tak.“

Jistě, Denisa Robinett a možná i tento muž s poraněnými hlasivkami společně s šestadvaceti dalšími vnikli před dvaceti lety do timorocké pevnosti, tehdy se jmenovala Thi-rom-orook a patřila elfům. V zuřivém boji a s těžkými ztrátami pobili trojnásobnou přesilu elfí gardy. Samice a mláďata pak drželi jako rukojmí, dokud elfové nepodepsali smlouvy, kterými postoupili lidem část svého území včetně strategických měděných dolů.

Andreas vzdychl. „Jestli chcete do Timoroku, můžu vám poradit. Za den a půl se pěšky dostanete nad převlaku. Ve Faume si opatříte člun a vydejte se proti proudu.“

„Nechceme, aby ve Faume kdekdo věděl, kam jedeme.“

„Ve Faume bude v příštích dnech sotva pár lidí. Když jsem tudy projížděl s Čírkou, všichni utíkali před orky. Na březích určitě zůstalo člunů dost, můžete si vybrat a nikoho se neptat.“

„Neznáme řeku natolik, abychom zvládli cestu proti proudu,“ namítla Denisa.

Karin se dotkla Andreasovy paže. „Paní Deniso - nebylo by lepší lodivoda najmout a vzít ho s sebou?“

„No jasně,“ rozzářil se Kalous a dolil Andreasovi pohárek až po okraj. „Vezmeme lodivoda!“

Denisa se tázavě zadívala na starého muže a ten souhlasně přivřel víčka.

„Plul byste s námi?“ zeptala se.

„Já... já nevím,“ zakoktal Andreas.

„Ale víš,“ usmála se z jedné strany Karin a z druhé horlivě šeptal Kalous: „Nebud' blázen, Andreasi. Tohle je tvoje příležitost - víš, co na nás v Timoroku čeká?“

„Ne,“ vydechl Andreas.

„Všechno!“ rozpráhl Kalous ruce. „Orky nezajímá zlato, to zůstalo ve spáleništi. Orkové se touhle dobou už určitě rozhlízejí, kudy vede nejbližší cesta k jejich samicím. Stačí se jen trochu povrtat v troskách a máš nadosmrti vystaráno. Jen musíme rychle vyrazit, než to napadne někoho dalšího.“

„Cože?“ vyjekl Andreas. Stále nic nechápal.

„Co najdete, bude vaše,“ kývla Denisa. „Já vám vyplatím i mzdu.“

Andreas stále váhal. Teď už si všichni uvědomovali, že bez lodivoda se pravděpodobně nedostanou za pásmo bažin.

Karin se povzbudivě usmála. „Tak se nenech přemlouvat.“

Nechtělo se mu s nimi jít. Strašně moc se mu nechtělo. Ale ta Karin se špičatými zuby - přál si být s ní déle.

„Tak dobře,“ přikývl. „Kdy odcházíme?“

19. září

Henri Croft, řečený Kalous, původem z hraničářské osady, měl už slušné renomé. Oblečený byl do vesty z medvědí kožešiny, kalhot z kůže a vysokých šněrovacích bot. Na zádech měl zavěšený dlouhý meč, napjatý lovecký luk a objemný tlumok. Dlouhovlasý, hezký, o hlavu vyšší než lodivod a přibližně stejně starý, tedy něco přes pětadvacítku. Šlapal vedle Andease podél převlaky, koryta vyhloubeného plochými dny říčních lodí. V dobré náladě rozkládal rukama. Měsíc nízko nad lesem vypadal jako nakousnutý lívanec.

„Už jsi pochopil, jaká bude moje prémie?“

„Prémie? Paní Denisa neříkala nic o prémiech.“

„Moje prémie bude přece ta zrzavá holka,“ mávl rukou dopředu, kde asi třicet kroků před nimi rázovali ostatní. „Vsadím se s tebou, že ji ještě před Timorokem položím na lopatky. Prohlédl sis ji důkladně? Víš, jak mi připadá? Or-di-nér-ní. Ordinární. To je elfí slovo a znamená... No, já nevím přesně, co znamená, ale cítím to.“

„Jo, Karin je trochu zvláštní,“ přitakal Andreas. Kalousovy řeči mu šly na nervy, navíc byl po celonoční chůzi unavený a popruhy tlumoku ho řezaly do ramen.

„Zvláštní! Ty jsi úplně slepý, chlapče! Ona je poloviční elfka! Má v sobě starobylou krev. Podívej, za týden je úplněk a to jsou elfinky celé chtivé. Od té se ještě naučím plno věcí,“ vydechl, jak se na to těšil.

Poloviční elfka! Tak proto ty špičaté zuby. Nikdy žádného čistokrevného elfa neviděl, nějaké povědomí o nich však měl.

„Poslyš, Kalousi, já netušil, že elfové mohou být zrzaví.“

Ti tři vpředu se zastavili a počkali, až je Kalous s Andreasem dojdou. Každý z nich nesl batoh. Byli vyzbrojeni - Karin šavlí, Edorant Say širokým mečem a krátkým lukem, Denisa Robinett nesla přes rameno kančí kopí se zkráceným řatištěm a dlouhou, oboustranně broušenou čepelí. Andreas se nikdy necvičil v zacházení se zbraněmi, vzal si jen dřevařskou sekeru na dlouhé násadě. Stejně nepočítal s tím, že by ji použil v boji.

„Faume,“ řekla Denisa. Nad osadou se rozednívalo. „Teď je pravý čas, abyste pro nás vybral nějaký člun, Andreasi.“

„No,“ řekl nejistě Andreas, „dojdeme k úvazům a nenápadně nějakou loď... si vypůjčíme.“ Zazdalo se mu, že Edorant Say oddechuje příliš hlasitě a napadlo ho, zda pro starého muže není tahle výprava příliš obtížná.

„Což nebude ani tak problém,“ doplnila ho Denisa, „protože tohle vypadá jako město duchů.“

Ztichlé domy, ztichlé ulice. Obloha bledla a v tuto chvíli už se obvykle ozývalo hladové bučení dobytka, který se používal k tahání lodí převlakou. Teď ani hlásek, všichni snad prchli před zvěstmi o orcích.

Andreas vedl ostatní k povlovnému břehu, kde rybáři obvykle uvazovali čluny.

„Sss!“ zasykl někdo, snad Denisa. Kalous položil Andreasovi dlaň na rameno. Proti řece, v níž se zrcadlilo blednoucí nebe, se rýsovala temná silueta jakési obludy, bachraté, rozložitá, s chapadly doširoka roztaženými.

Kalous bez jediného slova strhl Andease stranou, ranní mlhu rozčísil oštěp. „Adorak! Adorak!“ zavřeštěl od řeky nelidský hlas. Kalous elegantním pohybem tasil meč ze zádového pouzdra a z otočky sekl do nahrbeného těla, které se zhmotnilo z šera.

Skřek, praštění kostí, smrtelný chropot.

„Ugvo-re-kyy!“ burácí z temnoty zvířecí řev.

„Utíkejte k řece!“ ječí Denisa Robinett. „To jsou orkové!“

Kalous vleče Andease za sebou a dlouhým mečem si čistí cestu, Karin z druhé strany mává šavlí. Halas zaznívá i od osady. Nějací lidé vybíhají z domků a křičí - osada přece jen není úplně opuštěná.

To, co Andreas v první chvíli považoval za obludu s chapadly, je velký říční člun se vztyčeným stěžněm a dvěma páry vesel nepořádně třícími do stran. „Odstrkejte to na vodu!“ řve Denisa. Andreas s Kalousem se opřou do bortů a tlačí člun do řeky. Obloha za řekou je už úplně bílá.

Z člunu se tyčí další ork, mžourá prasečíma očkami, zřejmě uvnitř spal. Je první, kterého Andreas vidí zblízka. Jeho obličej se podobá štětinatému kančímu rypáku, přes pysky přečnívají přerostlé špičáky. Nízká postava, ale rozložitá v ramenou, velké dlaně, uzlovaté prsty s dlouhými drápy a v nich dvousečná sekera.

Netvor jen zachrochtá, když mu Denisino kopí probodne koženou kazajku, z mordy mu vychrstne krev.

Člun se houpá na vlnách, Denisa, Kalous, Karin a starý bojovník se brodí mělčinou a škrábou se dovnitř. Andreas cítí

proud, který je táhne k Elfi skále.

„Henri! Musíme zabrat, než nás to strhne!“ křičí a rovná vesla do havlinek. Kalous ví, o co jde - chytá rukojeti vesel.

„Zaber!“ povzbuzuje ho Andreas a sám si sedá k druhému páru.

Na břehu se nějací lidé potýkají s orky, není jich mnoho a orkové mají převahu. Možná bychom jim měli pomoci, napadá Andrase. Pak už stíhá pomáhat jen sám sobě. Z mlžného oparu se vyloupne prám, plně obsazený orčím oddílem, asi patnácti silnými samci. Někteří popohánějí prám primitivními pádly k Andreasovu člunu, jiní v prackách potěžkávají oštěpy a vrhací sekery. Jen co se vzdálenost mezi člunem a prámem ještě zmenší, použijí je.

Dzinn! Dzinn! zpívá tětíva luku Edoranta Saye.

„Musíme sjet po proudu!“ ječí Denisa. „Musíme se jim vyhnout!“

„Ne!“ křičí Andreas. „Kalousi, vesluj!“ Sám zabírá ze všech sil a vede člun šikmo ke vzdálenému protějšímu břehu.

„Obrat', Andreasi!“ To je Denisa, už taky přešla na tykání a její hlas začíná být žensky vyděšený.

„Nee! Kryjte se!“ Andreas se opírá do vesel, jako by šlo o život - a ono opravdu o život jde. Edorant Say vystřeluje šíp za šípem bez viditelného efektu, hroty stěží proseknou orčí zbroj ze železem pobité kůže a i když se skutečně zabodnou do masa, nezdá se, že by si orkové takového nicotného zranění všímali. „Kalousi - jed!“ Patami se zapře o příčný trámek a rve se s řekou. Vzduchem prosivší oštěpy. Jejich hroty ze štipaného pazourku, mnohem ostřejší než železné, na třech místech prorazí bort, z toho jednou pod čarou ponoru. Dovnitř vhrkne voda. Jedna vrhací sekera udeří do železného pásu na prsou Edoranta Saye, jiná škrábne Karin a té na čele vykvete krvavá skvrna.

A pak - pak je po všem. Člun se vymaní ze zajetí proudnice a vystřelí jako šíp k protějšímu břehu. Zato prám je stržen proudem a stále rychleji vlečen do zpěněných vod pod Elfi skálou. Edorant Say se zachvívá v křeči a modrá v obličeji. Pak se rozkašle a vypadá to, že bude v pořádku. Karin si řiční vodou vymývá z vlasů krev.

Měli bychom pomoci těm lidem ve Faume, chce říci Andreas, ale i na tu dálku vidí, že už není komu pomáhat. Orčí postavy, spíš podobné zvířatům než lidem, se hemží mezi domy a hledají, koho by ještě mohly zabít.

Zahlédne nápis, vypálený do boku člunu: Jacob Gore, Timorok.

„Orkové mají Timorok,“ hlesne. „Teď se spouští po proudu.“

23. září

Z obavy, aby se na řece nestřetli s dalšími orčími výsadky, vpluli do bažiny. Veslovali směrem, který určil Andreas, po dvou se střídali u vesel, muži i ženy bez rozdílu. Pluli zatopenými zahradami, mezi prastarými jabloněmi a hrušněmi, přes trosky domků. Tu a tam vystoupily nad hladinu zborcené konstrukce zdymadel a hradítek. Obrovské osamocené buky a duby se rozkládaly nad temnou hladinou jako vzdálená vzpomínka na Lesní národ.

V jedné chvíli se Andreas rozhovořil o věcech, kterým nerozuměl. Proč elfové, kteří neprovozují zemědělství, vybudovali zavlažovací systém? Proč rasa, která dokáže takovéhle věci, ustupuje lidem téměř bez boje? Denisa i Karin mlčely, jen Kalous, který elfy znal a měl s nimi dobré i zlé zkušenosti, řekl pár vlažných vět. Dnešní elfové jsou jiní než ti, kteří před stoletím vystavěli kanály. Elfové jsou vymírající rasou, přestávají se rozmnožovat. Protože jsou ale dlouhověcí, bude trvat ještě pár století, než se jich úplně zbavíme. Debatu rázně ukončila Denisa: „Neplet' se do věci, do kterých ti nic není, Andreasi!“

Občas přistáli u nějakého ostrůvku, rozdělali oheň a uvařili něco k jídlu. Kalous čas od času sestřelil kachnu, ale maso páchlo bahnem a brzy se všem zajídalo.

Jízda v mlžných bažinách byla únavná a jaksí neskutečná. Špatně utěsněným otvorem po orčím oštěpu dovnitř stále prosakovala voda. Oblečení i příkrývky nasákly vlhkostí, tlející rostliny sladce páchly. Všichni byli unavení, jen Karin neztrácela dobrou náladu.

Čtvrtý den už toho měli dost. Andreas vyvedl člun do hlavního koryta Wickey. V těch místech byla řeka široká téměř čtyři sta kroků a velice líná. Nebyl problém vztyčit plachtu a nechat se hnát větrem. Do timorockého přístavu se mohli dostat za osm dnů.

Jenže muž s poškozenými hlasivkami, Edorant Say, rozhodl jinak. Vytáhl elfí mapu a mlčky na ní ukazoval prstem. Denisa Robinett se dívala a pak přikývla.

„Dobře. Přejedeme řeku a přistaneme u levého břehu. Edorant navrhuje jít tady po téhle staré elfí cestě.“

„Proč?“ zeptal se Kalous. Důvěřoval Andreasovi a raději by se plavil dál.

„Budeme tam rychleji. Navíc chránění před orky, na tuhle cestu se neodvážím vstoupit.“

„A my se odvážíme?“ podíval se na ni udiveně Kalous. „Máme s elfy příměří, ale nechají nás vejít na své území?“

„Cesta nepatří jen elfům,“ vysvětlila starší bojovnice. „Před dvaceti lety nám dali právo ji používat.“

Zřejmě to souviselo se získáním Timoroku, měděných dolů a pravého břehu Wickey.

V husté pobřežní vegetaci hledali označnické cesty téměř celý den. Teprve pozdě odpoledne našli nábrežní sloupy, bílé, zdobené, celé zarostlé divokým vínem, které v chumáčích spadalo ze stromů a splývalo do vln.

„Nikdy by mě nenapadlo,“ povzddechla si Denisa, „že tuhle cestu bude někdy někdo potřebovat. Poul la Marek si ji tenkrát vymínil, vzpomínáš, Edorante?“

„Sst!“ zasykl Henri. Pomalým pohybem vzal do ruky luk, pomaličku napjal tětívu. Šíp prosivštel nízko nad vodou a zmizel ve spleti rostlin. Vzápětí z vodopádů divokého vína s bečením vyrazila losí samice. Druhý Kalousův šíp jí projel přímo srdcem.

„Jsi pašák, Kalousi,“ zaječela Karin. Skočila přes bort, po pás ve vodě se brodila k dodělávajícímu zvířeti. „Nacpeme se čerstvého masa!“ Širokou šavlí nařízla krční tepnu a přísála se k ní. Polkla několik doušek krve, pak se na Kalouse zakrvácenými rty mnohoslibně usmála.

Vytáhli mrtvé zvíře z vody a Kalous je obřadně otevřel. „Pro tebe,“ vytrhl játra a podal je Karin jako zasnubní dar. Ta na poděkování sklopila oči a zahryzla se do krvácející hmoty. Zbytek vrátila Kalousovi. I on si nacpal do úst pořádnou porci.

„No, my se snad najíme jako lidé,“ zavměla znechuceně Denisa. „Pomoz mi, Andreasi.“

Ostřím kopí odřezala nejlepší kusy masa, dost na večeři i snídani. Zbytek svrhli do proudící vody, aby mršina nelákala šelmy.

V troskách stavby z bílých sloupů, snad elfího altánku, připravovali nocleh. Vyklízeli suché větve a Kalous, téměř bez sebe, šeptl k Andreasovi: „Viděls ji? Viděl jsi někdy něco takového? Tyhle elfí samičky... a dneska je úplněk! Říká se, že dokud nepřefikneš elfku, nevíš nic o rozkoši.“

Oči měl navrch hlavy a Andreasovi se svíralo srdce z pomyšlení, že dnes v noci to bude Kalous a ne on. Cloumal velkou borovou větví, sraženou vichřicí, a z jejích uschlých haluzí cosi vypadlo. Sebral to - velké to bylo jako pšácký štít, oválné a tlusté na půl kroku. Po obvodu se táhla řádka drobných otvorů. Poměrně lehké na své rozměry. Zaklepal na povrch a ozval se dutý zvuk.

„Co to je?“ ukázal věc Kalousovi. Hraničář se okamžitě probral ze zasnění.

„Skimink! Tohle je krunýř skiminka a vypadá čerstvě!“

„Ukaž!“ prudce se otočila Denisa Robinett.

„Co je to skimink?“ zeptal se Andreas.

„Ty ho neznáš, chlapče od řeky? Buď rád, že jsi nikdy žádného neviděl. Skimink je obří pseudoštír. Tudy vystrkuje nohy, klepítka i žihadlo,“ ukazovala Denisa na otvory po obvodu. Zatřásla krunýřem a uvnitř něco zachrastilo.

„Když je skimink naživu, je velice nesnadné krunýř prorazit. Pokud zemře, povrch křehne,“ řekla na vysvětlenou. Pak do krunýře udeřila kopím. Krunýř se rozlétl na kusy a Edorant Say z nich vyhrábl zvláštní hrot šípu.

„Elfí šíp,“ řekla Denisa Robinett. „Někde tady jsou, ale my jsme na neutrální půdě. Elfové dodržují dohody. Radím vám, přátelé, pořádně se najíst a pořádně se vyspat.“

Zapálili veliký oheň a opékali maso losí krávy. Andreas se nacpal k prasknutí, teplé jídlo, žár ohně a po dlouhé době i suché oblečení ho přivedly do stavu mírné opilosti. Karin sršela dobrou náladou, rozdělovala úsměvy a drobné služby mezi něj i Kalouse. Hraničáře to povzbuzovalo k ještě důkladnějšímu tokání, smál se z plna hrdla a jeho řeč se měnila v hulákání. Andreas se propadal do smutku.

„Vezmu si stráž,“ navrhl Kalous.

Denisa decentně řihla. „Ale s mírou, mladíku. Po půlnoci mě vzbudí.“ Nemohla necítit Kalousovu samčí touhu, ale nepokoušela se ji brzdit. Zнала dobře muže a věděla, že občas potřebují uvolnit přetlak. A pokud půlelfka souhlasí, tak proč ne? Jen si ostentativně vzala přikrývku a odnesla ji do nejvzdálenějšího kouta altánku. Edorant Say se položil vedle ní.

Karin se poodtáhla od plamenů a zabalila do přikrývky. Andreas ji napodobil na opačné straně ohniště. Prál si usnout dřív, než se ti dva do toho dají. Všechno zaspát. Kalous seděl u pohasínajícího ohně, přikládal maličké větvičky a oči se mu leskly. Čekal, věděl, co se sluší vůči ostatním.

Andreasovi se to téměř podařilo. Když zaslechl Kalousovo tiché šeptání, spánek byl na dosah.

„Co je? Co se děje?“ Zrzčín rozespálý hlas. Neuvěřitelné. Prostě lehla a usnula. Jediná ze všech přítomných.

Znovu Kalousovo brumlání. A její vzteklé zaječení: „Nech mě být! Nesahej na mě!“

Kalousův hlas zesílil a stoupl o půl oktávy. „No tak, Karin, nedělej fóry, cožpak tě ubyde?“ Jeho pověst dobyvatele dívčích srdcí byla v sázce.

Přes žhavé uhlíky zahlédne Andreas rychlý pohyb.

„Karin! Blázníš? Dej pokoj... auuu! Ty čubko!“

Temenem hlavy ho křísila přes čelist. Hrál po její ryšavé hřívě. Pak, jak se Karin zvedala z přikrývek, se na Kalouse snesla sprška úderů. Couvl, aby získal prostor. Nabrala ho patou do žaludku.

V předklonu vyrazil vpřed. Snad myslel, že ji sevře silnými rukama a zastaví. Tanečními kroky poodstoupila a malíkovou hranou ho sekla do týla. Hekl a padl na ploché kameny podlahy altánku. Její bosá noha mu rozrazila rty. Pochopil, že bojuje naostro. Převrátil se na všechny čtyři, skočil ke svým věcem a sáhl pro meč. Karin nadšeně zaječela. Její protivník sáhl po zbrani jako první!

Kalous byl někde v půli tasení a ona už měla v ruce krátkou dýku. Namířila si, aby Kalouse bodla přesně do pupku.

V té chvíli Andreas hrál do ohniště a hodil jí hrst žhavých uhlíků do obličeje.

Oslepená zaváhala a pak už ji držely ruce Denisy Robinett a Edoranta Saye. Potřásla hlavou, aby z vlasů vytřásla jiskřičky a vykřikla na Andream: „Proč jsi to udělal? Proč?“

„Zabila bys ho,“ hlesl Andreas.

Přestala se bránit. „Proč na mne sahal? Co ode mne vůbec chtěl? Už jsem spala a myslela jsem, že nás napadli elfové...“

Ach tak... Děkuju. Děkuju, Andreasi, že jsi mě zastavil.“

Kalous se sbíral ze země, vyděšený, zalitý studeným potem. Právě zahlédl smrt.

„Pro Bledou paní,“ sípěl. „Chápete to? Pro Bledou paní...“

24. září

Kalous prohrál jako obecní bejk i jako bojovník. Stáhl se do sebe a nemluvil. Denisa Robinett, přísná a odměřená, vydávala jen nejnutnější pokyny a i Edorantovo mlčení bylo náhle nepřátelské. Andreas cítil jen rozpaky, on přece nikomu neublížil.

A Karin? Zdálo se, že je náhlou změnou nálady všech kolem zaskočena. Jako by nechápala, že ona je toho příčinou.

Několikrát se pokusila zažertovat, ale když narazila na mlčení, přestala.

Celý den šli listnatým lesem. Kměny dubů a buků se ztrácely pod girlandami divokého vína, ve vysokých trsech kapradí se mohly skrývat desítky nepřátel. Cesta byla zřetelná, vždy po asi sto krocích vyznačená kamennými sloupy. Denisa udělala chybu, když hodila zbytek losice rybám. Zdrčený Kalous nebyl použitelný k lovu a ostatní lovit nedokázali. Museli se spokojit se starými plackami a soleným masem. Navečer se utábořili přímo na stezce.

Nerozdělávali oheň, nebylo co opékat. Denisa s Edorantem se odtáhli na jednu stranu, Kalous na druhou. Andreas osaměl s Karin.

„Andreasi,“ zeptala se ho tiše, „nevíš, co se jim stalo?“

„Vždyť jsi Kalouse málem rozpárala,“ vyhrkl.

„A proč mě budil? Proč? Nevíš, co ode mne vlastně chtěl?“

25. září

Další den, někdy v půli odpoledne, si i Andreas mohl prohlédnout, jak vypadá takový skimink.

Potvora na dlouhých nožkách drobounce přešlapovala uprostřed stezky, tančila na místě a natahovala smyslové orgány tam, kde se Denisa parta rychle stahovala zpět. Drobná klepítka procvikávala vzduch, škorpióni ocas se žihadlem byl připravený k bodnutí.

Denisa byla stručná: „Henri, jediná možnost je, že tu bestii odstřelíš. Skimink tam může stát celý týden - nebo se za soumraku vydá na lov. A bude lovit nás.“

Kalous měl strach a zmatkoval. „Vzali jste ten elfí hrot? Ten, který byl předevcírem v tom prázdném krunýři?“

„Vzal jsi ho, Edorante? Vzal ho někdo? Takže ho nemáme.“

„Moje šipy krunýř neprostřeli,“ řekl Kalous a hlas se mu zatřásl. „Jenom bych ho podráždil. Je hrozně rychlý...“

Denisa přikývla, zřejmě věděla o skimincích svoje. Krátce se zamyslela a rozhodla: „Obejdeme skiminka lesem.“

„Elfové!“ zachrptěl Edorant Say. Bylo to jeho první slovo po mnoha dnech.

„Jistě, Edorante, máš pravdu. Počkáme do tmy. Je to naše jediná šance, pokud se nechceme vracet.“

Sedli na stezku a čekali. Podivného tvora, vzdáleného asi sto padesát kroků, drželi stále na dohled. S blížícím se soumrakem se v Andreasovi probouzel strach z nepřátelského lesa. Henri byl hraničář a pojmenoval to přesně: „Dnes někdo zemře.“ Řekl to tiše, jen pro sebe, ale Andreas ho zaslechl.

Padl soumrak a na obloze vyšly hvězdy. Bylo ještě nutné počkat, až vyjde ubývající měsíc a vystoupá na oblohu.

Ochladilo se, Andreas jektal zuby.

„Půjdeme,“ hlesla nakonec Denisa Robinett. Tiše, tichounce se vrátili po stezce zpátky a pak vešli do lesa.

Listy divokého vína stříbrně jiskřily. Mezi kapradím se táhly temné zvířecí stezičky, stačilo se jich chytit a směr korigovat podle putujícího měsíce. Čas přestal existovat, alespoň ten lidský.

Jak šli, strach Andrease opouštěl. Denisa Robinett ví, co dělá, říkal si v duchu. Všechno bude v pořádku. V jednu chvíli měl pocit, že zaslechl štěkání psa. Jenže kde by se tady, uprostřed lesů, vzal pes?

„Vypustili smečku!“ zařvala Denisa. „Rychle zpátky na stezku!“

Její zoufalé volání ještě nedoznělo, když je Andreas zahlédl. Nádherní lovečtí psi nehlučně přeskakovali trsy kapradin stále blíž a blíž.

Kalous se rozječel hrůzou a utíkal, co mu síly stačily, Karin za ním. Denisa a Edorant Say nedokázali běžet tak rychle.

Klusali kapradím a vzájemně se kryli, poměrně úspěšně odráželi výpady přízračných psů.

Jen Andreas si připadal jako uprostřed podivného snu. Zůstal stát, uchvácen ladnými pohyby smečky. Bělostný ohař na něho dopadl, srazil jej k zemi a prokousl mu rameno až na kost.

Bolest projela celým Andreasovým tělem, ale on nevykřikl. Pořád nevěřil, že tohle je skutečnost. Pak mu ohař výsměšně dýchl do obličeje a Andreas pochopil - on není tím, kdo má dnes zemřít.

Vstal, pravou ruku bezvládnou, a rozběhl se za ostatními. Kalous, Denisa, Edorant Say a Karin v jednom houfu odráželi výpady smečky, ale Andreas věděl, že ta ušlechtilá zvířata si s nimi jen hrají.

Byl to Edorant Say. On první vpadl zpátky na stezku, na neutrální území. Skimink tam čekal. Ve chvíli, kdy se Edorant rozmachoval mečem, jej uštkl.

Tak to bylo přichystáno. Edorant Say roztal skiminka na dva kusy a padl tvář na zem. V měsíčním světle Andreas zahlédl, jak mu ze zad trčí dva dlouhé šipy, které probily i tenké železné pásky Sayovy zbroje.

Denisa Robinett, nepřičetná vztekem, se vrátila zpátky do lesa: „Vy svině! Ukažte se, hajzlové! Vylezte!“

Nic. Jen štěkot vzdalující se smečky. Teprve po chvíli se odkudsi z větví ozval jasný, čistý, nelidský hlas: „Ještě nepřišel tvůj čas, Deniso Robinett!“

26. září

Byla to zlá noc ve společnosti mrtvého Edoranta Saye. Karin po hmatu ošetřila Andreasovo rameno. Bolelo to hrozně, ale zrzka jej utěšovala: „Za dva dny se to zatáhne a za týden už nebudeš o ničem vědět. Já vím, jak vypadá kousnutí elfích psů. Rána se nikdy nezánití a pokaždé se rychle hojí... Neměl ses zastavovat. Měli příkaz nás hnát a ne nás zabít.“

„Jak to víš?“

„Jak by to nevěděla, mizerná půlelfka,“ ozval se ze tmy rezavý, nenávidný Kalousův hlas. Nebyl v právu, ale Andreas neměl nejmenší vůli zrzku obhajovat, v rameni mu prudce pulzovala bolest, ze ztráty krve se mu motala hlava.

Denisa Robinett seděla uprostřed stezky, hlavu mrtvého bojovníka v klíně. Vydržela tak do mlhavého svítání a pak začala ostřím kopí vyrýpávat ve stezce hrob. Kalous i Karin se k ní přidali, přesto trvalo velmi dlouho, než se prosekali spleť kořenů do hloubky alespoň čtyř stop.

Položili tam válečníka, jak byl, oblečeného ve zbroji a se zlomenými elfími šipy v ledvinách. Zatímco Karin a Kalous zahazovali hrob, pokoušela se Denisa vysekat do hladké kůry nejbližšího buku ležatý kříž.

„Pojďte pryč!“ vykřikla náhle. Popadla Sayův tlumok za popruh, roztočila ho nad hlavou a mrštila do houštin: „Sežerte si to! Zalkněte se tím!“ Neměla daleko k pláči. Nikdo se nepokusil jí připomenout, že v tlumoku zůstala značná část jejich potravin.

Celý den pak vpředu udržovala ostré tempo. Andreas, oslabený ztrátou krve, jí nestačil, ačkoliv si Karin a Henri rozebrali jeho náklad. Oba ho stále pokládali za svého přítele.

27. září

Noc strávil spíše v mdlobách než ve spánku, ale ráno už byla bolest výrazně menší. Roztrhané maso se stahovalo přesně tak, jak to Karin předpověděla. Ráno bylo zvláštní i tím, že se Denisa Robinett usmála. Vlastně poprvé za tu dobu, co ji Andreas znal.

„Zítra,“ řekla Denisa, „zítra dojdeme do Timoroku. Už chci být doma...“ Jako by nevěděla, že její domov se před dvaceti dny změnil v popel a hromadu sutin.

Vykročili s novou nadějí. Před polednem se nebe zatáhlo a z nebe se spustil liják. Neustal do večera. Naštěstí měla Denisa pravdu, Timorok nebyl daleko. Nedostali se sice až k němu, ale za soumraku došli k jednomu z opuštěných měděných dolů.

Pár dřevěných bud poničených větrem a deštěm, vybrali z nich tu nejméně rozedranou. I ta byla provlhlá, obydlená drobnou havětí a se stěnami potaženými plísní. Přesto však cítili magický vliv slova, které pronesla Denisa: domov. Timorok byl nablízku.

28. září

K ránu přestalo pršet. Kalous se jako první vymotal z navlhých pokrývek a rozespalý, přikrčený pod nízkým stropem se dere ven, v chůzi si rozepíná kalhoty. Projde dveřním otvorem a...

„Neee!“ Kalousův zoufalý výkřik a pak bolestný řev.

Denisa, Karin i Andreas sahají po zbraních. Celá jedna stěna chatrče se kácí, shnilá střecha padá. Denisiny reflexy jsou nejlepší - stihla se ještě vztyčit, ale kopnutí mezi lopatky ji srazí na obličej.

Andreas poklekl, natáhl ruku po sekeře, v pěstce pohybu ztuhl.

Orkové.

Plupa deseti samců stojí kolem, zvířata oblečená do kalhot z kancích kožešin a v železem probitých vestách. V uzlovitých prstech svírají oštěpy, kyje, sekery. Nahrbení, nízcí, ale rozkynutí do široka, na hrudích náhrdelníky ze zubů a kostí. Špičáky se jim derou přes bezkrevné rty širokých tlam, ryšavé a hnědé hřivy mají vyčesané vzhůru. Jejich velké oči se žádostivě lesknou.

Kalous se svíjí bolestí, levou ruku má přeraženou. Hodili ho k ostatním a kruh se stáhl. Žádný z orků si nechce nechat ujít potěšení z pomalého ubíjení nepřátel.

„Kagorgii ter vóskrygó!“

Ještě je tu Karin. Strhla si z šíje amulet z kancích zubů. Zvedá ho do výše a křičí:

„Aveni se temer! Temer!“ Výkřiky se podobají skřehotání žaby i ržání koně.

„Yak? Yak se temer?“ Veliký orčí samec s ryšavou srstí, patrně vůdce, polekaně ucouvne. Pozvedne kyj obitý hřeby, jako by její slova byla jakýmsi strašným zaklínáním.

„Kagorgii iikji weu! Ranorak!“ Karin ječí jako šílená, oči se jí rozšiřují. Stoupá si na špičky, aby všichni Orkové viděli její amulet. Zdá se, že to pomáhá - kruh se uvolňuje a paže, svírající zbraně, poklesávají.

Už to není ani artikulovaný křik, Karin jen ohrnuje rty, cení zuby a prská jako divoká kočka. Andreas ví, o co jde: Karin zaklíná orky kouzlem. Snaží se jim vnutit svou vůli.

„Avergó!“ řve Karin. Slabší jedinci z orčí tlupy už couvli o dobrých šest kroků. Jen jejich vůdce nechce ztratit tvář.

Přemůže zrzčinu vůli, přiskočí k ní a srazí ruku s amuletem.

Pak ji dvakrát, třikrát udeří hřbetem ruky přes ústa.

„Trajká! Sewakró!“ zazní jeho ržání. Ohrne pysky a plivne Karin do tváře zelenožlutou slinu.

Pozvedne kyj, mávne jím do vzduchu - a otočí se zády. Odchází. I ostatní orkové se obracejí a mizí v lese. V jednu chvíli tu jsou - v druhé nejsou.

Teprve teď Karin, vyčerpaná a bledá jako smrt, klesá na kolena. Andreas se sbírá a jde pomoci Kalousovi. Hraničář má zlomenou ramenní kost. Andreas má jisté zkušenosti s takovými věcmi, rovná mu ji a fixuje pomocí provizorních dlah.

Kalous sténá a potichu si šeptá: „Ta čarodějnice! Ta hnusná zrzavá čarodějnice!“

„Říkali jste, že se orkové koncem září vracejí ke svým samicím,“ řekne Andreas vyděšeně. „Že mají v říjnu to rozmnožovací období.“

„Tak jsme se spletli!“ prská Denisa vztekem. „Spletli jsme se!“

„Orkové drží Timorok!“ kňourá Kalous. „Musíme se vrátit! Musíme okamžitě obrátit a jít zpátky!“

„Ne!“ Denisin hlas praskne jako bič. „Nevrátím se, dokud nezjistím, co je s Timorokem. Dokud neuvidím, co z něj zbylo!“

Timorok! To bylo to slovo, které je pobízelo. Nakonec se přece jen museli sebrat a jít.

Napůl zbořená a požárem očázená věž se vynořila ze zeleného moře lesů. Kousek po kousku, krok za krokem se přibližovala.

Něco s ní nebylo v pořádku.

„Vlajka!“ Denisa Robinett pochopila jako první. „Je tam Poulova vlajka! Poul pevnost udržel!“

Rozběhla se po stezce, brzy se objevily i bělostné, hladké elfí zdi. „Tady!“ mává Denisa Robinett rukama. „Tady jsme!“

Uvnitř hradeb zavřeštěla trubka a brána se otevřela. Vyhnuli se z ní vousatí muži, zakutí v zakrvácených, zprohýbaných plátech železa, vyzbrojení těžkými meči, řemdihy, palčáty. O hlavu je převyšuje obtlouklý chlapík s vousy prokvetlými stříbrnými nitkami. Poul la Marek.

Denisa mu jde vstříc. Karin se nevěřicně dívá na město.

„Ty čarodějnice!“ vykřikl Kalous. „Všechno jsi zvorala! Orkové nikdy město nedobyli! Táhlí jsme se sem zbytečně!“

Pak, v náhlém pomnutí smyslů, ji hraničář kopl do zad. Nečekala to. Rozplácla se na břicho jako žába a Kalous, meč v nezraněné pravačce, se rozpráhl k smrtící ráně.

„Ne! Henri - nedělej to!“ Andreas se mu pověsil na zápěstí.

Zlomek chvíle - Karin sebou smýkla a sekla dýkou. Kalous ještě chvíli stál a díval se, jak se mu z rozpáraného boku valí krev. Pak se sesul na paty a zakryl si ránu dlaní.

„Deniso!“ Poul la Marek se zdál být opravdu potěšený Denisiným příchodem. Vykročil jí vstříc, jako by ji chtěl obejmout.

„Edorant je mrtvý, Poule,“ řekla chladně. „Elfové ho zabili.“

Zavrtěl hlavou. „Kde jste se tu vzali? Co se to tu stalo?“

„Ta zrzavá půlelfka,“ zasípěl Kalous, „je čarodějnice. Zatkněte ji, pane. Je to čarodějnice!“

„Deniso, je to pravda?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčila. „Asi ano. Ráda bych šla do svého domu, Poule. Pokud jsi tam umístil nějaké své vojáky, tak je, prosím tě, urychleně vystěhuj.“

Poul la Marek měl mezi svými vojáky respekt, nemusel ani vydávat rozkazy. Kývl a jeden z jeho mužů odklusal zpátky, zřejmě zařídít urychlené vyklizení domu Denisy Robinett. Kývl podruhé a jiní dva muži zkroutili Karin ruce za záda, svázali je a konec provazu jí zadrželi kolem krku. Další položili Kalouse na pavézu.

30. září

Denisa Robinett odešla do svého domu. Zrzavou Karin zavřeli do vězení. Kalouse uložili do lazaretu. Jen Andreas nepatřil nikam.

V kantýně dostával najíst, ve vojenské ubytovně mu přidělili postel a deku. Občas s ním někdo prohodil pár slov, ale práci po něm nikdo nechtěl. Poul la Marek ho ještě nikam nezařadil. Tři dny bloumal uvnitř hradeb. Srdce Timoroku, tedy starou elfí pevnost, obývalo asi čtvrt stovky vojáků, kteří přežili orčí nájezd. Kromě nich tam zbýval ještě zhruba stejný počet civilistů. Z vysokých hradeb pozoroval Andreas reznoucí moře listnatých stromů, třikrát navštívil místo při jihovýchodní baště, kam před dvaceti lety Denisa Robinett a její přátelé vyšplhali po oddencích vinné révy. Elfové tehdy nebyli připraveni - s lidmi žili v míru a čas orčích podzimních útoků ještě nenastal.

Chtěl zajít na vysoký břeh a podívat se na Wickeu, nedovolili mu to. Orkové byli odrazeni, když už měli vítězství téměř v hrsti. Ze vzteku alespoň zničili a vyplenili všechno, co bylo mimo hradby: přístav, důlní osady, sklady. Některé tlupy se prý spustily po proudu v ukořistěných člunech. Pár orků se stále potlouká v okolí - není bezpečné vycházet.

Seděl vedle lůžka Henriho Crofta a občas mu otřel rozpálené čelo vlhkým hadříkem. Hraničář blouznil. „Prosím tě, nezabíjej mě,“ šeptal. „Karin, neposílej na mě svoje kouzla...“

„Byla u něj paní Denisa,“ zachrchlal voják na vedlejším lůžku. Obličej i rameno měl rozpárané zubatým ostrím orčí šavle, teď už byl z nejhoršího venku. Levou tvář měl narychlo zašitou křivými stehy, ale ani před tím zřejmě nebyl žádný krasavec.

„Mazala tvému kamarádovi tu ránu elfí mastí. Ale já bych řek, že tomu už žádná mast nepomůže.“

Andreas pocítil strašlivý smutek. Namočil hadřík do misky s vodou a ovlhčil Kalousovi rozpraskané rty.

„Henri, neumírej,“ hlesl.

Na lůžko muže se sešíváním obličejem se posadil jiný voják. „Hele, lodivode,“ řekl sešíváný, „tohle je můj kámoš, Hans Ripke. Chodí mi říkat, co je nového. No, já už se taky brzo postavím na zadní a nastoupím službu.“

„To by ses měl rychle zmátorit, Galeotti,“ vycenil Hans Ripke zčernalé zuby. „Za tři dny začne výslech té čarodějnice.“

„Té zrzavé?“ ožil sešíváný. „No, tak to bych si neměl nechat ujít. Za tři dny říkáš? To už budu v pořádku. A bude to veřejný?“

„Jistě, pan la Marek má uznání a dopřeje nám trochu tý zábavy. Takovej výslech čarodějnice, to je zážitek na celý život.“

Andreas vzhlédl. „Co jste to říkali?“

„Ty jsi vlastně přišel s ní, ne? To mi řekni, hochu, přefiknuls ji?“

„Ne,“ hlesl Andreas.

„Tak to buď rád, protože když si to rozdáš s takovou čarodějnici, tak... hele, já tě radši nebudu strašit.“

„Je pravda, že začarovala orky?“ zeptal se sešíváný.

„Vypadalo to tak,“ pokrčil rameny Andreas. „Asi ano.“

„No, on tě pan la Marek přizve k výslechu, abys svědčil. Ale to ti povím, ta bude ráda, až ji upálíme. Pokud se toho vůbec dožije. Doufám, že nám vydrží alespoň tři dny. Začneme zvolna. Nejdřív jí uřízneme... hej, hochu, kam jdeš?“

Jenže Andreas už byl na cestě. Prošel několika úzkými uličkami a zabouchal na mědi obité dveře domu Denisy Robinett. Otevřel jakýsi starý muž.

„Vyříd' Denise, že si Andreas Larache přišel pro svoji mzdu,“ řekl mu Andreas. Stařec zavřel dveře a Andreas čekal.

Pak se stařec vrátil a podal mu váček s penězi. Andreas napřáhl ruku, ale nesevřel ji. Váček mu proklouzl mezi prsty, Andreas do něj kopl a zlaté mince se rozlétly po dláždění.

Potřetí přišla sama Denisa Robinett. „Co si přeješ, Andreasi?“

„Karin,“ zasípěl. V jeho nitru se vařil vztek. „Jako mzdu za práci pro tebe si přeju Karin.“

Zavrtěla hlavou: „Tě už není pomoci.“

„Já odcházím,“ řekl a plivl na rozsypané mince. „Já se vracím do Elblaggu a tam to řeknu všem - jak nás Karin zachránila a tys pak pro ni nehnula prstem.“

Dívala se mu přímo do očí, dlouho, pokoušela se ho zlomit. Vydržel její pohled.

„Dobře,“ kývla. „Počkej tady.“

Posadil se na práh Denisy domu a čekal, čekal dlouho. Pak Denisa vyšla a už to nebyla válečnice, ale stárnoucí žena v koketním kožíšku přes modré ženské šaty, s očima zvýrazněnými tyčinkou a s přibarvenými rty.

„Pojď,“ řekla.

Popošli jen pár kroků, zahнули za dva rohy k domu obývanému Poulem la Marckem. Stráž u vchodu vyskočila do

pozoru.

„Je Poul doma?“ zeptala se Denisa.

„Jistě, paní,“ ustoupil jí voják z cesty. Vešla dovnitř.

Andreas čekal a na pevnost se snašel uplakaný podzimní soumrak. Konečně se nahoře v patře pootevřelo okno ze skleněných tabulek zalévaných do olova. Za ním stála Denisa v rozepnutém modrém župánu, mávla Andreasovi na rozloučenou.

Vzápětí z domu vyšel Poul la Marek, rozčuchaný, brunátný, s nedopnutými knoflíky na vlněné hazuce. Jenom na Andreamu kývl. Popošel za další dva rohy a Andreas ho následoval. Pak Andreas čekal před vězením, tentokrát už naposled. La Marek se znovu objevil, za ním zrzavá Karin se svým rancem pokrývek a širokou šavlí přes rameno. Beze slova šli k městské bráně, Poul la Marek, Karin, Andreas. Výpadová branka vedle okovaných vrat se otevřela a Karin jí prošla. La Marek řekl: „Tak si vyber, lodivode, na které straně brány chceš být!“

„Tam na té druhé,“ kývl Andreas a proklouzl brankou.

„Karin, počkej na mě!“ vykřikl, protože dívka bez ohlednutí rázovala k čáře lesa.

Když ji dohonil, nespokojeně zavrtěla hlavou. „Vrať se. Oni tě pustí dovnitř.“

„Ne!“ vykřikl. „Já už s nimi nechci nic mít!“

Šla dál mezi spálenými domy. Z temné oblohy začalo mžít. Znovu ji doběhl.

„Proč jsi to pro mne udělal?“ zeptala se ho.

„Proč?“ rozhodil ruce. „Protože jsem tvůj přítel!“

Ríjen

Šli několik dnů. Karin vrátili všechno její vybavení, ale Andreas neměl víc než oblečení, ve kterém šel do Denisina domu. Karin byla dítětem lesa, silná, houževnatá, Andreas jí sotva stačil.

„Kam chceš jít?“ zeptala se ho ten večer, kdy odešli z Timoroku.

„Chci domů. Do Elblaggu. K řece.“

„Dovedu tě tam,“ slíbila mu. „Jsou i jiné cesty, než jaké zná Denisa Robinett.“

Pak ho vedla a Andreas ztratil pojem o čase. Krmila ho posledními zbytky jídla ze svých zásob, hledala mu oříšky, ostružiny i trpké bobule divokého vína. Za noci se s ním dělila o přikrývky. Nevěděl, kolik dní už vlastně jdou. Dny byly zamračené, stromy elfích lesů se barvily do žluta.

Začalo pršet. Studený podzimní déšť se chvillemi měnil v mokrý sníh a ulpíval na všem. Po půldenním pochodu

Andreas promokl do nitky. Karin, vždy o několik kroků napřed, si ho nespokojeně prohlédla.

„Nevypadá to, že bys přežil dnešní noc. Počkej, ještě něco zkusím.“

Rozpřáhla ruce a strnula. Díval se na její elfí čarování, vyhladovělý, prokřehlý a k smrti unavený.

Pak z vysokého kapradí vyšel jelen.

Drobnými krůčky běžel vstříc zrzavé bojovnici a ta ho čekala s rozepjatýma rukama. Pak pomalíčku zvedla pravici a pohybovala jí, dokud prsty neobemkly jilec.

Plavným pohybem tasila šavli a mrštila jí vpřed. Ostří se dvakrát, třikrát protočilo, jelen těžce dosedl na zadek.

„Napij se! Napij se!“ táhla Karin Andreamu k dodělávajícímu zvířeti. A on pil, lokal horkou krev dlouhými doušky.

Ležel na zádech v měkkých poduškách a z krbu sálal oheň. Chata uprostřed lesů? Díval se na strop ze silných trámů, na vyřezávané sloupky postele, na kamenné obložení krbu. Díval se na Karin, bosou, s rozpuštěnými vlasy a oblečenou jen do šedých kamaší, jak v pablescích plamenů klečí na jelení kůži a dýkou z ní odírá blány a zbytky masa.

„Je ti už líp?“ zdvihla k němu divoké oči.

Kývl a posadil se. „Jsem v pořádku.“

„Po ruce máš kus opečeného masa a víno.“

Žvýkal maso a zapíjel ho vínem ze džbánu. „Kdes vzala to víno?“ zeptal se.

„Bylo ve sklepě. Musí být staré nejméně dvacet let, tak dlouho už tady nikdo nepřespál. Oni tu občas projdou a zkontrolují srub, ale delší dobu tu nepobývají... Chtěla jsem, aby ses ještě najedl a odpočinul si. Musíš se dostat přes řeku. Jsme nějakých pět set kroků od Vraniho srázu.“

Od Vraniho srázu, tedy od Elfí skály! Tahle chata patří elfům! Těžce padl zpátky do podušek a víno mu zhořklo v ústech.

Dveře se pootevřely a dovnitř se vevalil ostrý vlhký vzduch. To jen Karin vyšla ven, teď už úplně nahá. Díval se na ni otevřenými dveřmi, jak nabírá do hrstí tající sněh a stírá si jím z těla jelení krev.

Pak vešla zpátky, oči jí plály zeleným světlem. „Příteli,“ řekla nejistě. „Potřebovala bych se s tebou pomilovat. Uděláš to pro mne?“

„Pojď.“

Nikdy nezažil nic takového. Byla divoká i opatrná, kousala ho a drásala nehty, ale dávala pozor, aby mu opravdu neublížila. Ve chvíli zklidnění byla nesmírně něžná a trpělivá - ale to všechno jen proto, aby ho znovu vydráždila.

Od té se naučil plno věcí, řekl tehdy Kalous. Nemýlil se - Karin toho znala spoustu.

Znovu a znovu. Jedli jelení maso, pili víno a milovali se. V jednu chvíli ho napadlo, že je jen otázkou času, než přijdou elfové a pomalu mu z těla vytrhají jedno žebro po druhém.

Nevadí. Alespoň jsem prožil něco opravdu hezkého.

Nakonec přišli. Slyšel hlasy. Tichou, melodickou řeč jako vzdálené cinkání zvonků. Chvilí mluvila Karin a chvíli zas oni. Oheň v krbu zhasl a Andreas v šeru zahlédl jen nezřetelné štíhlé postavy v dlouhých pláštích a s kápěmi na hlavách.

Pak odešli.

Karin se vrátila pod pokrývku k Andreasovi. „Nechají nás tady,“ řekla. „Půjčí ti sekeru a lano, aby sis mohl postavit vor a přeplovat na druhou stranu Wickey.“

„Oni tě znali? Vlastně jsem si neuvědomil, že jsi poloviční elfka.“
„Znali?“ vykřikla zoufale. „Všichni mě znají, Kch-reen Vinnebago, hříčku přírody! Křížence...“
Vymotal se z přikrývky a šel ke krbu, aby prohrábl žhavé uhlíky. „Karin,“ zeptal se. „Miluješ mě?“
„Ne,“ řekla. „Cítím k tobě přátelství,“ dodala po chvíli.
„A Kalous nebyl tvůj přítel?“
„Byl. Byl to můj přítel. Před tím, než mě chtěl zabít.“
„Tak proč jsi ho odmítla?“
Posadila se na lůžku. „On si vybral špatnou dobu.“
„A teď je dobrá doba?“
„Jistě. Teď je říjen... Cožpak to nechápeš?“
„Ne. Co mám chápat?“
„Já nejsem poloviční elf. To můj otec byl napůl elf a napůl člověk. Mám v sobě trojí krev.“
„Karin! Co to říkáš?“
„Víš, co bylo tenkrát, než Denisa, Edorant Say a Poul la Marek napadli Thi-rom-orook?“
„Ne,“ hlesl. „Nevím.“
„Byl mír! Elfové dvacet, třicet let vyjednávali o míru! Vyjednávali s lidmi a vyjednávali i s orky! Mého otce před jednadvaceti lety vyslali jako vyjednávače do nejsilnějšího orčího klanu... Taký byl říjen a náčelníkova samice ho prostě... použila... Jako já tebe... Nezlobíš se na mne?“
„To znamená, že ty jsi...“
„Ano,“ kývla ryšavou hlavou. „Jsem z poloviny ork.“
„To není možné! To přece nejde!“ Při vzpomínce na ta zvířata v důlní osadě se mu hnusem rozhoupal žaludek.
„Je to možné. Já jsem důkaz. Důkaz, že lidé, elfové a orkové jsou příbuzní... Ošklivím se ti, když to teď víš?“
„Ne. Líbíš se mi pořád.“ Něco ho napadlo: „To znamená, že tam s těmi orky to nebyla žádná kouzla?“
„Ne. Ukázala jsem jim totém svého klanu. Pohrozila jsem jim pomstou svých bratrů, synů mé matky.“
Pak si uvědomil, že Karin pláče. Přitiskl ji k sobě a políbil do vlasů. „Mám tě rád, Karin.“
Zavrtěla hlavou. „Nedokážu žít s elfy ani s orky. Teď zkouším žít s lidmi, ale ani to se mi nedaří.“
„Mám tě rád, Karin. Neplač.“
„Nepatřím nikam, jsem zruďa. Nemůžu zůstat na jednom místě, nakonec vždycky utíkám... Jen s tebou mi bylo dobře, Andreasi.“
Pozvolna přestala plakat, Andreas ji svíral v náruči. Zdálo se, že usíná, ale ještě řekla: „Tu sekeru pak nech na břehu, elfové si ji vezmou.“
Umiňoval si, že za nic na světě neusne a bude ji hlídat. Jenže ráno se probudil sám, chata byla prázdná. Karin odešla a předvčerejší sníh, do něhož otiskla šlépěje, dávno roztál.
Vzal lano a sekeru. Našel cestu mezi srázy a sešel až k řece. Díval se přes Wickeu na Faume, které znovu ožívalo po orčím nájezdu. Nemusel ani kácet stromy, stačilo rozdělat oheň s hustým kouřem a počkat, až pro něho z Faume dopluží. Byl doma. Řeka byla jeho domovem. Lano a sekeru nechal na levém břehu a když ho člun odvázel, marně se pokoušel zahlédnout mezi podzimem orvanými stromy někoho z Lesního národa.
„Děkuju!“ zakřičel alespoň.

Dóm

1.

„První tři levly jsou pro břídily,“ řekl jednoruký muž a ušklíbl se. „Jenom panáci a občas nějaká ta past. Byl jsem blázen, že jsem se na konci třetího neodpočil. Ale cožpak jsem věděl, co mě čeká? Hned na začátku čtvrtého začalo opravdový maso, během tří minut jsem přišel o pazouru a měl jsem sakra kliku, že jsem tam nezůstal. To tady Bertík byl jiný kanón. Dostal se až do sedmičky. Šéfe, nějak mi vysychá v krku. Bertíkovi taky.“
„Ještě dvakrát pivo,“ mávl Gowery na hokynáře. Ten, protože znal dobře Bertíka i jednorukého, už měl piva pohotově. Jen je odzátkoval a postavil před domorodce.
„Panáci - tím myslíte ty, kterým se říká čertíci, sekáči a prasata?“ zeptal se Gowery. Se zájmem sledoval, jak si Bertík poradí se svým pivem.
Zatímco jednorukému muži, který si říkal Alf, chyběla jen ona pravice, z Bertíka toho moc nezbyvalo. V Dómu přišel o obě ruce, jednu v zápěstí a druhou v lokti, místo nich mu na amputovaných pahýlech vyrůstaly kovové manipulátory. Jeho nohy také zřejmě nebyly v pořádku, protože se přemísťoval výhradně v kolečkovém křesle. Mohl sloužit, a také snad sloužil, jako výstraha všem dobrodruhům.
Bertík uchopil jedním manipulátorem láhev, druhým odhrnul roušku na obličej a ukázalo se, že mu rovněž chybí spodní čelist. Zpod smutně převísle řádky zubů na horní čelisti vytáhl jakýsi trychtýř a začal do něj pivo nalévat. Nevybryndal ani kapičku.
Čekali, až se Bertík i Alf vypořádají se svými pivy. Technolog Hal Hargo klimbal nohama, protože židle pro něho byla příliš velká - místní truhlář ji zřejmě vyráběl speciálně pro ramenaté dobrodruhy. Se zájmem pozoroval víření much pod nízkým stropem a ani trochu ho nezajímalo Alfovo vyprávění. Oggerd, zvaný Orlosup, seděl vzpřímeně opřený o opěradlo a židle mu byla trochu malá. Kromě nich tři, Alfa s Bertíkem a hokynáře byl kvelb prázdný. Opuštěné stoly a prázdné židle v koutě, přeměněném v hospodu. Otevřená okna a za nimi léto. Pytle s moukou a ovesnými vločkami, kartóny cigaret, láhve s řepkovým petrolejem. Na polici makety Dómu, kus za padesát marek.
Alf dopil a kývl na hokynáře, ten přispěchal s další lahví. „Ptal jste se na panáky,“ řekl. „Jo, impové, sekáči, čuníci. A taky neviditelný prasata.“

„Neviditelná prasata?“ podivil se Gowery. „Ty první tři typy jsou mi jasné, to jsou přizpůsobení bioroboti. Ale neviditelní tvorové?“

„No, sakra, přemejšleli jsme o tom dost a dost,“ kývl Alf. „Neviditelný... Vzduch se vlní. A hryžou pořádně!“

„A v té čtvrté úrovni - co se stalo tam?“

„Vylezl jsem ze dveří a ani se nerozkoukal. Taková červená koule po mně vyrazila, asi metr v průměru, vznášela se. Nebyla nijak zvlášť rychlá, ale já zpanikařil. Schlamstla mi pazouru. Normálně mi ji upálila, což bylo štěstí. Jinak bych vykrvácel. V první chvíli jsem nic necítil.“

„Šok,“ kývl Gowery. „To je normální. A pak?“

„Lítal jsem sem a tam a všechny ty bestie za mnou. Měl jsem štěstí, náhodou jsem našel východ skoro hned.“

„Pamatujete si, kde byl?“

Alf se smutně pousmál. „Prodal jsem tu informaci spoustě lidí, ale abych řekl pravdu, nejsem si moc jistý. Jak říkáte, byl jsem v šoku, taky už je to osm let. Ten váš přítel vypadá, že by se mohl i vrátit - tak z pátého, šestého levlu. Nerad bych, aby mi pak utrl hlavu.“

„Kolik jste jich zabil - těch panáků!“

„Jedenadvacet. Pamatuju si všechno do nejmenší podrobnosti, tedy do chvíle, než jsem se setkal s koulí. Nakreslím vám plánec prvních tří levlů, za sto padesát marek. Je to ověřené.“

„Vy jste zabil jedenadvacet těch tvorů. Kde se vlastně berou?“

„To je přece jasné. Počítač je generuje.“ Slovo generuje vyslovil bez sebemenšího zaškobrtnutí.

„Koupíme od vás ten plánec,“ kývl Gowery. „Vy jistě víte, co to bylo za kouli, která vám vzala ruku. Určitě jste o tom mluvil s jinými lidmi, kteří vyšli ven.“

Alf zakroutil hlavou: „Tady Bertík žádnou takovou kouli nepotkal, a to se dostal až do sedmičky. To máte tak - projdete první levl, zůstane vám život. Po druhém levlu se vrací vstupně, po třetím získáte prémii. Jednička je snadná, i dvojka a trojka, a to vás tak nějak ukolébá.“

Pak se Alf rozhlédl a zašeptal: „Řekl bych, že od čtyřky už počítač nehraje poctivě.“

„Ale váš přítel přece došel až do sedmé úrovně...“

„No jo, ale v jakém stavu ho to vyplivlo!“

„Slyšel jsem o lidech, kteří se dostali až do desítky.“

„S nikým takovým jsem se nesetkal. A to v téhle díře žiju už osmý rok.“

Bertík zakloktal a hokynář přispěchal s dalším pivem. „Vy si taky ještě dáte?“ zeptal se ostatních.

„Nemáte tady zrovna narváno,“ usmál se na něj Gowery.

„Mrtvá sezóna,“ odfrkl hokynář, hubený dlouhán, vyhlížející jaksi umaštěně. „Tenhle rok jste teprve čtvrtí. To před pěti, šesti lety jsem tady vytočil i deset sudů za večer. Teď už se nevyplatí sudový pivo dovážet... Chcete si odnést Srdce hory?“

„Nepotřebujeme žádné diamanty,“ zavrtěl Gowery hlavou. „V Mädeberku a Kielu vypukla epidemie černé chřipky. V Dómu prý je schránka s protilátkou.“

„Černé chřipky?“ zazářila hospodskému očka. „To by se sem zase mohli stáhnout další dobrodruzi - a já bych měl konečně nějakou tržbu.“

„To sotva,“ zašklebil se Gowery. „Císařský kustod to zakázal. Osobně. Už žádné amatérské pokusy proniknout do Dómu. Teď už nejde jen o nějaký drahokam nebo poslední výtisk Olivera Twista. Pokud nebude vakcína, tisíce lidí zemřou.“

„Jo,“ kývl nepřesvědčivě hostinský. „Tak to vám přeju hodně štěstí.“

Zaplatili stříbrnými císařskými desetimarkami, pivo bylo nekřesťanský drahé, ale možná, že jenom pro ně. Vyšli na sluncem zalitou náves. Hokynářova chalupa byla nejsolidnějším stavením ve vesnici, sroubená z dlouhých klád a opatřená šindelovou střechou. Ostatní stavby byly z poloviny zapuštěné do země, v zimě to byla výhoda - ušetřilo se za vytápění. Do domů vedl většinou jen jediný vchod, společný pro lidi i pro dobytek. Malinká okénka pod huňatými doškovými střechami byla vylepena pergamenem. Za plaňkovými ploty se ryli vepřici a slepice v bahně a hromádkách odpadků. O kus dál se ozývalo kovové zvonění, tam někde bušil kovář do kovadliny.

„Vesnice jak vymalovaná,“ řekl Gowery, vysoký hezký mládenec v modrém ponču a kalhotách z černé kůže. „Jen ji vytisknout na kalendáře.“

Nikdo nic nenamítal. „Vám to nepřipadá divné?“ zeptal se.

„Tohle je Pohraničí,“ řekl Oggerd zasmušile. „Země nikoho. Ti lidé tady jen přežívají.“

Jakýsi paťatý človíček v hrubé haleně hnal na pastvu tři vyhublé kozy. Zastavil se, aby si cizince prohlédl. Z pootevřených úst mu vytékal pramínek slin.

„Jo, možná máš pravdu, Oggie. Tři stovky let se tady žení bratrance se sestřenicema, pak z toho mají takhle rozkošné dětičky.“

Možná to řekl až příliš hlasitě, z kovárny, kterou právě míjeli, vyšel kovář v umaštěné zástěře. Postavil se Gowerymu do cesty a založil ruce v bok.

„No, snad jsem tak moc neřekl,“ zašklebil se Gowery a elegantně kováře obešel. „Jen je mi divné, že tenhle místní křupan rozumí naší germánštině.“

Kovář k němu nakročil, ale vzápětí si všiml Oggerdova zkoumavého pohledu. Mohutný válečník kováře převyšoval o půl hlavy a jeho netečná tvář, orámovaná krátkým plnovousem, vyjadřovala mírný zájem. Kovář neřekl ani slovo, otočil se a zmizel ve své oficíně.

2.

Loudali se směrem k Dómu, Gowery, Oggerd a pět kroků za nimi technolog Hal Hargo. „Připíchnul jsem tomu kriplovi na

vozik mikrofon,“ poznamenal Gowery.

„Proč?“ obrátil k němu Oggerd chmurný obličej.

„Důvěřuj mému instinktu, Oggie. Mám přece doktorát z aplikované psychologie.“

Les skončil náhle, jakoby odříznutý ostrým nožem. „Počkej, Oggie, dál už nepůjdeme. Sem jsem se chtěl podívat. Někdo tu před šedesáti lety zkoušel překonat minové pole pomocí dálkově řízených vozíků.“

„Podařilo se mu to?“

„Jo. Pak šel trasou, kterou vyzkoušely vozíky, a když se k Dómu přiblížil na dvacet metrů, sežehl ho plamenomet. Na škvarek.“

Za lesem se rozprostíral asi půl kilometru široký pás, oddělující Dóm od stromů. Byl prázdný, vlnila se v něm jen hustá tráva. Dóm samotný - to byla plochá kupole o kruhové základně s průměrem zhruba čtyři stovky metrů. Na výšku mohla mít stavba k padesáti metrům.

Obrovský želví krunýř. Jeho kostru tvořila silná ocelová žebra, pnoucí se od země až ke středu vrchlíku. Prostor mezi nimi vyplňovaly desky z plastiku. Při zemi byly matně šedé, ty vyšší se leskly a zdály se být průhledné.

„Tam úplně nahoře,“ řekl Oggerd, „jsou otvory. Možná by bylo možné proniknout do Dómu shora.“

„Máš skvělý zrak, Oggie, ale nejsi první, koho to napadlo. Jistý Dashiell Braun doplachtil nad kupolí v říditelném balónu. A víš, jak to dopadlo? Zevnitř vylétla řízená raketa. Zřejmě byla dimenzovaná na mnohem důkladnější letadlo, a tak se milý Braun prostě vypařil.“

„Hargo,“ otočil se Oggerd na technologa. „Proč tady nerostou stromy?“ ukázal na pláš.

Technolog zamžoural zpoza silných brýlí: „Selektivní defoliant. Půda je zamořená prostředkem, který nechá vyrůst trávu, ale ne stromy.“

„Něco takového je možné?“

„Jak vidíte, pane, je. Chemické složení toho defoliantu je prý uloženo v srdci Dómu. Stejně jako technologický postup výroby supravodičů a tak podobně. To všechno je uvnitř.“

„Kdo tu stavbu vůbec vytvořil? A proč?“

„Pohovoříme si o tom později, Oggie. Prošťoural jsem databáze a něco jsem zjistil. V klidu si na to sedneme, teď mě nech vstřebávat atmosféru. Vidíš, jak se ta kupule blyští? Působí jako Faradayova klec, zevnitř neproniknou žádné signály. Desítky lidí tam posílaly své otroky, vybavené vysílačkami. Zbytečně.“

„Hargo!“ zarazil se válečník. „Co ten tvůj vynález - bude uvnitř fungovat?“

„Jistě, pane,“ přikývl maličký technolog. „On nepřenáší signály ven, ale zevnitř dovnitř. Funguje na úplně jiném principu, než je elektromagnetické vlnění.“

V lesklých plastických tabulích kupole se zrcadlilo horké letní slunce.

3.

„Tak poslouchej, Oggie,“ začal Gowery. „Poslouchej pozorně, protože jsem zjišťování informací věnoval spoustu času.“

„Poslouchám,“ přikývl Oggerd.

„Tak předně: název Dóm zřejmě nevznikl ze starogermánského slova Dóm nebo z galského dome, čili katedrála. Nejspíš má původ v britanském doom, což znamená zhouba.“

„Je to důležité?“ zavrčel Oggerd.

„Ne, asi ne. Ale možná, že ano. Nevím.“ Plamínky ohně ozařovaly zelené příšeří pod klenbou stromů, dál už nebylo nic, jen tma. Na radu Goweryho se stáhli z vesnice a utábořili hluboko v pralese - Oggerd, Gowery, technolog Hal Hargo. O kus dál sedělo u svého ohně komando, osobně sestavené Oggerdem - pět vojáků z elitní jednotky. Na jejich maskáčových kombinézách zůstávala tmavá místa po štítcích, označujících hodnost i zařazení. Sundali je, protože tohle bylo Pohraničí, území nikoho a přítomnost armády by mohla vyvolat nevěli nějaké jiné mocnosti. Byli mezi nimi dva seržanti, jeden desátník a jeden voják. Hranatí, vystříhaní, sebevědomí. Na první pohled se od sebe dali jen těžko rozeznat. Už dávno byli povýšeni, ale pak o důstojnické hodnosti přišli pro nekázeň a zbytečnou brutalitu při akcích. Velel jim poručík, kterého jakýmsi nedopatřením zapoměli jeho nadřízení degradovat.

„Takže dál, Oggie. Dóm vznikl v tom krátkém období mezi první a druhou energetickou válkou. Jeho tvůrci měli k dispozici veškeré tehdejší technologie, zdánlivě neomezené množství energie i obrovské finanční prostředky - tehdejší peníze Evropské unie ještě něco znamenaly. Chápeš? Oni disponovali vším tím, o čem my dneska už máme jen matné informace.“

Postavili Dóm a jeho vnitřek rozdělili do třinácti úrovní. V jeho středu jsou ukryté věci, o kterých si mysleli, že stojí za to pro ně zemřít. Obrovský diamant se jménem Srdce hory. Bibliofilský výtisk knížky Oliver Twist. Oggie - jim stálo za to ukrást ostatní Oliverovy Twisty z knihoven, skoupit je od lidí z antikvariátů. Plno krádeží, loupeží, vražd se odehrálo jen proto, aby ta knížka uvnitř byla opravdu poslední.“

„Co se v ní píše?“

„Je to příběh, Oggie. Já děj samozřejmě znám, jenže o ten vůbec nejde. Důležité je samotné vyprávění geniálního spisovatele, jeho slovní obraty, slovosled...“

„Uvnitř je i vakcína proti černé chřipce.“

„Jistě, Oggie. Jsou tam desítky technologií, některé jsme už získali jinak a o jiných vůbec nevíme, k čemu bychom je měli použít. Černá chřipka byla nemoc vyvinutá ve vojenských laboratořích. Svého času zahubila milióny, možná miliardy lidí. Ti, co Dóm postavili, věděli, že jednou nadejde doba, kdy na vakcíně budou znovu záviset životy.“

„Proč to takhle udělali? Co je k tomu vedlo?“

„Já to vím, Oggie, cítím to, ale nedokážu ti to vysvětlit. Těch dvacet let mezi první a druhou energetickou se nazývá období druhé dekadence. Evropa byla vysílená. Ne tou první válkou, ta se jí téměř nedotkla. Byla vysílená tím, že se

přestaly rodit děti. Rozumíš? Mít děti bylo namáhavé. Taky nezodpovědné. Ty by sis přál přivést děti do druhé energetické války a do naprostého barbarství po ní? Oni tušili, co je čeká. Islámská invaze. Válka s Asií. Vyčerpání a zničení všech přírodních zásob energie - uhlí, nafty, zemního plynu. Lidé ztratili víru v techniku. V Boha už nevěřil nikdo. Věděli, že zemřou, ale přáli si svou smrt - tak nějak - ozvláštnit.“

„Ne, tomu neporozumím. Řekni mi, co víš o vnitřním uspořádání.“

„Všechny děje prý řídí superpočítač. Kromě jiného je uvnitř i malá továrna na výrobu biorobotů s prakticky neomezenou kapacitou. Bioroboti jsou přímo ovládáni počítačem, jsou řízeni jednoduchými algoritmy - nechápu úplně, co tohle slovní spojení znamená. Pak jsou tam pastí, propadliště, snad i nášlapné miny. Zvláštní kategorií prý tvoří speciální nepřátelé. Je jich jen omezený počet, ale jsou vybaveni pseudointeligencí.“

Chvilí se dívali do plamenů. „Oggie,“ řekl pak Gowery, „nějak se mi to nezdá.“

„Co se ti nezdá?“ zvedl válečník obočí.

„Že by počítač vydržel fungovat tři stovky let.“

„Ale funguje. Viděl jsi přece toho... Alfa. A Bertíka.“

„V některých pramenech jsem se dočetl, že uvnitř Dómu se usídlila komunita operátorů, která vnitřní procesy řídí. Snad tam žijí dodnes.“

„Počítač nebo lidé,“ řekl Oggerd netečně. „Není v tom rozdíl.“ Obrátil se na maličkého technologa: „Teď ty, Hargo.“ Hal Hargo měl svá zařízení připravená. „Tady, pane. Hrtanový mikrofon, sluchátko. Vysílačka je udělaná na míru, aby se dala zasunout do pouzdra ve vašem krunýři. Zde tím spínačem se zařízení uvádí do chodu, stisknete to a můžete mluvit. Na krční tepnu vám přilepím sondu. Spínač sepne automaticky a vyšle signál, pokud by nastala náhlá zástava všech životních funkcí.“

„Čili smrt,“ doplnil ho Oggerd. „Na jakém principu to funguje?“

„Využívá částice s nadsvětelnou rychlostí. Pohybují se proti času. Vysílačka je vyšle, sluchátko zachytí a přetvoří ve srozumitelnou informaci.“

„Jaký to má dosah?“

„Asi půl hodiny, pane. Pokud něco řeknete, ultravětelné částice vaši řeč přenesou zhruba půl hodiny do minulosti.“

„Haliku,“ vyhrkl Gowery. „Ty jsi blázen! Tohle přece nemůže fungovat!“

„Funguje to,“ zavrnl Hal Hargo.

„Podívej,“ vzal Gowery větev a nakreslil s ní čáru do půdy. „Tohle je čára času. A teď, tady v tomhle místě, vyšlu informaci do budoucnosti. Tím, že se v minulosti dozvím, co mne čeká, přizpůsobím své chování a ona budoucnost, ze které jsem signalizoval, nikdy nenastane. Jak vysvětlíš tenhle paradox?“

„Nijak,“ pokrčil hubenými ramínky čaroděj. „Obě budoucnosti chvíli koexistují a pak ta původní odezní. Vytratí se. Zmizí.“

„Za jak dlouho zmizí?“

„No, za tu půlhodinu přece. Pak už kontinuum nemá dost energie, aby paralelní vesmír udržovalo.“

„Podívej, Haliku. Máš dva paralelní vesmíry. Z toho druhého Oggie odsignalizuje zprávu, vznikne třetí. A tak dále. Teoreticky několik desítek paralelních skutečností. Na to všechno má vesmír dost energie?“

„Co bych ti povídal o teoriích inflační energie!“ rozčertil se technolog. „Prostě to funguje a to ti musí stačit. Je to laboratorně odzkoušené!“

„Klid, Haliku. Uklidni se. Zbývá nám buď ti věřit, nebo nevěřit. Oggie, věříš tomu šílenci?“

„Ano,“ řekl Oggerd a v jeho hlase nebyla ani stopa po nějaké emoci. „Já mu věřím. V tomhle ano.“

„Tak dobře, Oggie, je to na tobě. Mám svoje pochyby, ale nechám si je pro sebe. Pamatuj si, že jestliže neuspěješ, půjdu dovnitř já, a to bez nějaké časové vysílačky. Jsi přece můj přítel, ne? Tak se snaž.“

4.

Před tím, než usnul, aktivoval Gowery přijímač - na jeho druhém konci byl mikrofon, který tajně připnul na Bertíkovo pojízdné křeslo. Ze sluchátek se ozývalo jen tlumené opilecké chrápání a zvláštní hvízdot - zvuk, který vydává člověk s otevřenou průdušnicí. Goweryho to uklábalo ke spánku.

Kolem páté hodiny ranní ho probudily tlumené hlasy. Posunul si sluchátka z krku na uši. Něčí hlas tam říkal:

„Takže jaké vybavení? Omrkli jste to dobře?“

„Má všechno, co si jen dokážeš představit. Pancíř z nejlepšího kovoplastiku, kalhoty vyztužené kevlarovými vlákny. Na zádech měl něco jako meč, ale řekl bych, že to byl řezák.“ Tohle vypadalo jako hlas jednorukého Alfa.

„Kecáš. Řezák mají jen certifikovaní rideři.“

„Ale tohle byl rider. Ten jeho kámoš to vyblbl v hospodě - císařský kustod zakázal amatérské pronikání do Dómu a poslal svého nejlepšího člověka!“

„Hergot! Budeme mít potíže! Toho nesejmeme tak snadno!“

„Hele, brácho. Já a tady Bertík jsme udělali, co jsme mohli. Dál už je to vaše věc, jo?“

„Naše nebo vaše. Vy z toho žijete taky. Nastává nám těžký den, Alfe. Musíš být při tom, až ten rider půjde dovnitř. Jak je vyzbrojený a tak dál. Zjistíš nám to.“

Gowery byl náhle úplně bdělý. Ale dál už neuslyšel nic důležitého. Jen šustění kol invalidního vozíku a Alfovu samomluvu, ve které se pořád dokola opakovala věta: „Nakopat je do prdele, že jo, Bertíku!“

5.

Tma pod stromy se vytrácela, zelené šero bledlo a ptáci zpívali. Oggerd ležel naznak ve spacáku a pozoroval dva vojáky, kteří měli službu, jak na otevřeném ohni připravují snídani. „Něco znělo z tvých sluchátek,“ řekl.

„Ano,“ kývl Gowery. „Něco jsem slyšel. Ty stejně musíš jít dovnitř a nic na tom nezměníš. Něco se děje, ale to už bude naše práce. Nech to na nás.“

„Bude další horký den,“ poznamenal Oggerd.

„Ideální počasí pro šíření černé chřipky,“ hořce se usmál Gowery. „Buď to dneska dokážeš, nebo severem Císařství proběhne další epidemie. Nic víc, nic míň. Tebe to už trápit nebude.“

Oggerd vstal, omyl si vodou z polní láhve obličej a přičísal si krátké černé vlasy i vousy. Nasnídal se. Pak začal s přípravou.

Nejprve maskáčové kalhoty s kevlarovými vložkami, odolné vůči zásahu z běžných palných zbraní. Šněrovací boty z kůže vytvrzené zvláštními přípravky, vysoké až ke kolenům. Krunýř z nejkvalitnějšího plastiku, zdobený mělkým reliéfem v podobě ptačího peří, patřily k němu odepínací ramenní chrániče. Celohlavová přilba přesně pasovala do límce krunýře a pomocí vakuových uzávěrů k němu těsně přiléhala - fungovala jako plynová maska. Čelní štít z čirého skla obsahoval vrstvu, která se dala přepnout na noční vidění.

Ruce byly nejzranitelnější. Musely mít dostatečnou volnost v loktech, a proto bylo do rukávů blůzy vetkáno jen minimum kevlarových vláken. Mezi plastikovými manžetami rukavic i mohutnými náramenicemi zůstávalo několik choulostivých míst, nedostatečně zakrytých kusy plastiku.

Pak výzbroj: zasunout řezák do magnetických spon zádového pouzdra, boky omotat nábojovým pásem a do bočních kapes maskáčů nacpat další krabičky s náboji. Krátká karabina s upraveným, do boku trčícím zásobníkem na patnáct patron se dala zavěsit na řemení, karabinkami přichycené ke krunýři.

Dva vojáci i Hal Hargo zůstali v lesním táboře, Oggerd, Gowery a zbývající tři muži vyrazili k Dómu. Vyšli z lesa a uviděli ho za pásem savany, jak se leskne v ranním slunci.

Do stříbřité kopule vedla jediná cesta. Travnatý pás před vchodem byl zvrásněný několika terénními vlnami, přes které vedl dlouhý most, lemovaný dvojitou řadou zdobených sloupů.

U prvních sloupů je očekával Alf, tentokrát bez svého přítele na kolečkovém křesle. Zvedl jedinou ruku na pozdrav:

„Přišel jsem se podívat na dobrodruha,“ zahalekal z dálky.

Gowery na něho vesele zamával. „Poručíku,“ sykl. „Zůstaňte tady, vraťte se do lesa. Sledujte toho muže, nesmí vás vidět. Budete mi pravidelně podávat zprávy o jeho pohybu.“

Voják přikývl a zastavil se na čáře stromů, s ním i ostatní dva. Jejich maskáčové kombinézy splývaly s okolím. Dál na most pokračoval jen Oggerd s Gowerym, pak se k nim připojil Alf.

„Vidím, že jste si dal záležet,“ řekl závistivě. „Jo, mít já takovouhle výzbroj a výstroj, tak jsem si přinesl Srdce hory ještě před obědem.“

„A vědět všechno, co víš teď,“ podotkl Gowery.

Alf se po něm ohlédl: „Jo, to máš pravdu, kamaráde.“

Šli po mostě, tráva pod nimi se vlnila. Želví krunýř Dómu se blížil. Vstupní portál byl vysoký čtyři a široký asi šest metrů. Před ním stál čtyřboký sloup s nápisem, kterému málokdo rozuměl. Stejně všichni věděli, co se tam píše. Text byl zbrzděný drobnými šrámy, už plno lidí se snažilo vymazat ho z desky pomocí různých nástrojů i kyselin. Jen tím získal na zajímavosti, zůstával stále čitelný.

„Přečti mi to, Gowery,“ řekl Oggerd.

„Je to ve starém evropském univerzálu, Oggie. To byl uměle vytvořený jazyk, asi padesát let měl slušnou naději na úspěch, učil se ve školách a tak podobně, ale pak se to všechno zvrátilo. Dneska už ho nikdo nezná. Píše se tady: Vítej, dobrodruhu. Máš šanci získat bohatství i slávu. Můžeš vejít jen jedenkrát, možná se ti podaří i vyjít ven. Pokud dojdeš na konec, tohle všechno bude tvoje. Pak následuje výčet těch věcí, Srdce hory je první, Oliver Twist na třetím místě. Je tu i plno věcí, o kterých vůbec nevím, k čemu jsou. Vakcína proti černé chřipce je předposlední.“

„Co je na druhém místě?“

„Technologický postup studené fúze. Ten už před sto padesáti lety znovuobjevil technolog Roberto Vaskéz.“

„Vaskézova studená fúze nefungovala, že ne?“

„Fungovala. Jenže Vaskéz zjistil i komplikace, o kterých se v těch starých databázích nemluví. Studená fúze se nedá využít v průmyslovém měřítku.“

„Dobře. Co se tam píše dál?“

„Nic, co bychom už nevěděli. Máš vhodit do schránky vstupné, dvacet deka čtrnáctikarátového zlata. Pak máš položit ruku na snímač. Přečte ti tvé papíráry.“

„Jistě. Vhod' tam ty mince, prosím tě.“

„Počkej ještě. Vyzkoušej řezák tady na té desce.“

„Proč?“

„Tolik lidí se ji pokoušelo zničit a bezvýsledně. Ať víme, jestli jsme lepší.“

Válečník sáhl přes rameno, magnetické spony zasykly, když uvolnily čepel. Rozmáchl se a řal. Monomolekulární ostří narazilo do desky s nápisem a s třeskutím odskočilo.

„Hmmm,“ zahučel Gowery významně. „Alespoň máme jistotu, co proti nám stojí.“

Oggerd pootočil zápěstím a řal znovu, tentokrát ze strany silného sloupu. Ostří prošlo armovaným betonem tak hladce, jako by byl z margarínu, zastavilo se až o vnitřní stranu desky. Oggerd se opřel o sloup a uvolnil čepel.

„Dodalo ti to sebevědomí, Oggie?“ zašklíbil se Gowery. Sáhl pod své modré pončo a vytáhl několik zlatých mincí - byly to pamětní stomarkovky s portrétem devítiletého císaře Horsta Sibelia. Vhodil do otvoru schránky tři, pak s jistým sebezapřením ještě dvě další přidal. Na schránce se konečně rozsvítilo zelené světlo.

„Takže to nebylo čtrnáctikarátové zlato,“ poznamenal litostivě.

Oggerd si stáhl silnou rukavici s dlouhou plastikovou manžetou. „Teď ustupte za čáru,“ řekl. Když se Gowery i Alf vzdálili, položil pravici na skener.

Nad portálem se rozbíkala světelná hudba. V temné ploše mezi zdobenými zárubněmi se ukázal světlejší obdélník,

vysoký dva a široký necelý metr. Oggerd si natáhl rukavici, došel až k té šedé ploše. Natáhl ruku - bylo tam něco na způsob membrány.

Udělal krok, pak druhý. Portál ho pohltil.

6.

V dlouhé chodbě blikaly řady barevných světél. Jejich pohyb byl koordinovaný - ukazovaly od portálu směrem k vnitřku. Šel chodbou a po pětadvaceti metrech se ocitl ve velké místnosti. Podobala se velínu nějaké továrny: pár terminálů, vyhláše obrazovky, několik židlí a stolů rozbitých na kusy. Na zdech tapeta se vzorkem rybí kosti. Zastavil se na prahu.

Přes sluchátka přílby zaslechl prásknutí výstřelu. Projektil neškodně narazil do zdi vedle něho. Pootočil hlavu a zahlédl prvního z desítek nepřátel: přerostlého vyzáblého myšáka v maskáčích, vyzbrojeného puškou. Zaváhal, nechťelo se mu plýtvat náboji. Myšák znovu vystřelil, kulka tentokrát narazila do krunýře a kamsi odbzučela. Oggerd věděl, že tihle bioroboti vždy míří na střed těla. Nebylo nebezpečí, že by ho zasáhli třeba do paže.

Popošel několik kroků, nechal karabinu viset v závěsech a udeřil myšáka do obličeje pěstí. Roztříštil mu plastikovou čelist a přerazil karbonitový vaz. Loutka se sesypala na zem a zbraň jí vypadla z tlapek. Oggerd se sehnul, aby ji prozkoumal: v zásobníku zbývaly čtyři náboje ráže dvaadvacet. V těchto úrovních hrál Dóm s hendikepem - pokud dobrodruh zabil některou z kreatur, získal většinou i zbraň nebo náboje.

Oggerd si vybavil plánec, který mu kreslil jednoruký Alf: támhle těmi dveřmi, pak za roh a doleva. Tam bude vchod do druhé úrovně. Vykročil...

„Ahhh!“ ozvalo se ze strany. Za výklenkem místnosti se vynořila drobná postavička hnědé barvy, pokrytá dlouhými ostny. Takovému tvorečku se říkalo čertík, nebo taky imp. Dokázala plivat ohnivé koule, což právě předvedla. Oggerd poodstoupil, ohnivá koule pleskla o zeď vedle něho. Vyšel impovi vstříc. Stále ještě předpokládal, že tyto jednoduché tvory zlikviduje pěstí nebo řezákem.

Imp napřáhl pazouru, s nervy drásajícím škrábáním přejel drápy přes Oggerdův pancíř. Válečník mu vypálil do tělčka všechny čtyři zbývající náboje z myšákovy zbraně a on se zhroutil na dlážděnou podlahu. Oggerd se nevěřícně zadíval na svůj krunýř - lepší plastik než tenhle se nedal nikde opatřit.

A přesto do něj drápy toho jednoduchého biorobota vyryly tři hluboké rýhy.

Dobře si to zapamatoval - kvalitu robotových spárů i fiasko, které zažil při pokusu rozetnout desku. Stál proti nejlepšímu technologiím, jaké kdy byly v Evropě použity - a pak zapomenuty. V prvních úrovních labyrintu na něj čekaly jen nejjednodušší překážky, ale ani ty nebylo radno podceňovat.

Z boční chodby zahlédl přicházet dalšího impa. Zaváhal, zda ho odstřelit z pušky, nebo rozetnout řezákem. Rozhodl se pro řezák, sáhl přes rameno a poodstoupil před ohnivou koulí, kterou po něm imp vyplívl. Ne dost rychle.

Nebyl to oheň, ale něco jako svazek energie. Zasáhl Oggerda do ramene a na vteřinu znehybnil levou polovinu trupu.

Válečník ucítil, jak mu v hrudi na jeden úder vynechalo srdce. Pak šok odezněl, ale Oggerd si připadal nějaký... slabší.

Rozpřáhl se a ťal, monomolekulární ostří přefízlo impa v polovině trupu. Torzo padlo na dlaždice a do vzdálenosti dvou metrů z něho vystříkly tělní tekutiny.

Popošel dvanáct metrů a zahrnul do boční chodby, kde, jak věděl, byl vstup do další úrovně. Dva stíny se pohnuly ve vzdálených koutech, každému z nich věnoval jeden drahocenný náboj.

Pak na zdi objevil veliký hranatý spínač. Stiskl jej a barva spínače se změnila z červené v zelenou. V dosud homogenní stěně se vynořil obdélníkový obrys, dveřní křídla se rozevřela a vpustila ho do další dlouhé chodby. Ve vzduchu zapláhl holografický nápis: BLAHOPŘEJI!

Oggerd vstoupil a po stěně se znovu rozběhly barevné křivky.

Teď měl dvě možnosti. Buďto se odpoutat, čili vyjít ven z Dómu, nebo pokračovat dál do nitra. Pokud by odešel, Dóm by ho už nikdy nevpustil do sebe - právě k tomu sloužil rituál přikládání dlaně na skener. Takže Oggerd neměl jinou možnost, než vstoupit do druhé úrovně.

Vynořil se na rozcestí čtyř chodeb, nízkých, úzkých, šerých, lemovaných svazky kabelů a potrubních rozvodů. Měl sotva tři vteřiny na orientaci. Na tomto místě hlídkoval sekáč, jakýsi poločlověk a polohmyz, pohybující se na čtyřech tenkých končetinách. Okamžitě se na Oggerda vrhl. Byl vyzbrojený zubatou kosou na krátké násadě a dle pověsti s ní dokázal zasazovat hrozné rány. Oggerd dvakrát stiskl spoušť, z chitinového pancíře dvakrát vystříkla kysele páchnoucí tekutina. Tvor dopadl na záda a v křečích škušal všemi končetinami, pokoušel se však jimi ještě i odstrkat a nějak doplazil k vetřelci. Z další chodby se vynořili dva impové, z jiné neviditelné prase.

Oggerd postupoval metodicky. Nejprve odstřelil oba impy, pak obezřetně a z bezpečné vzdálenosti rozsekal pseudobrouka na několik chvějících se kusů. Ve střehu a s řezákem v pěstí očekával neviditelného nepřitele. Vzduch se vlnil v drobných vírcích, které chvílemi nabývaly obrysu robustní postavy. Víření se pohybovalo chaoticky a velice rychle, ve smyčkách se blížilo k válečníkovi. Měl čas se připravit a pak, v té pravé chvíli, se rozpřáhl a ťal. Ostří zbraně nenarazilo na odpor, seklo do stěny a přetřelo nějaké kabely. Z vířícího prostoru vystříkla sprška krve. Oggerd na okamžik zaváhal, zapřemýšlel, co má vlastně dělat.

Neviditelné prase mělo tužší život, než předpokládal, vzápětí ho hryzlo do levého lokte. Kontroval řezákem, bodl před sebe a trhnutím vzhůru rozpáral imaginárního nepřitele vedví. Ten dopadl na zem jako hromada rosolovitě se třesoucího vlnění.

Prohlédl si pancéřování na lokti: nic, ani škrábnutí. Přesto ho paže bolela, jako by ho byla bestie opravdu pokousala. V krátkém záchvatu paniky si uvědomil, že je bezmocnou obětí hry starých programátorů. Dóm nehraje poctivě. Víření vzduchu byla jen dokonalá holografická projekce, bolest mu způsobilo něco úplně jiného. Dóm ho může kousnout a vůbec ho nemusí varovat iluzí neviditelného prasete.

Zleva zapraskaly výstřely, v šeru se objevil myšák a za ním další. Oggerd si jich nevšímal. Popoběhl směrem od nich,

odpočítal kroky a skočil. Snad si to špatně vypočítal, možná byla Alfova informace chybná. Podlaha se pod ním propadla a Oggerd padal do pasti. Smýkl sebou, napřáhl ruce, hrudníkem škrtl o okraj otvoru a podařilo se mu vzepřít lokty. Hodil pohled dolů - tři metry pod ním se tyčila dvojité řada zahrocených kůlů z imitace dřeva.

Vytáhl se a překulil na pevnou podlahu.

V té chvíli se mu ze sluchátka za uchem ozval cizí hlas:

„Dej si pozor na vchod do čtvrté úrovně, Oggerde. Není tam, kde říkal Alf a není bezpečný. Z rozcestí musíš jít druhou cestou nalevo, potkáš tam dva sekáče, v páru jsou nepřijemní a tak je radši odstřel na dálku. U vchodu do čtyřky dej pozor, je tam past. Můstek, který vede přes žhavou lávu, zkus přeskočit. Já jsem se propadl. Vyškrábal jsem se, ale popálilo mě to.“

Oggerda zamrazilo. Kdo ho to volá? Co mu to chce říct? Přitom mu zcela bezostyšně tyká - a jemu přece tyká jen Pěnkavka Gowery, ale ten ho oslovuje Oggie. Hlas pokračoval:

„Jsem na začátku čtyřky. Nebyla tu ta vznášející se koule, o které mluvil Alf. Číhala tu velká šelma podobná kočce. Byla hodně hbitá a odolná, strhala mi chrániče z pravičky. Krvácím. Mám ruku rozdrásanou na kost. Doufám, že obstojíš lépe.“

Pak pochopil: byl to jeho vlastní hlas. Kdesi v paralelním čase se pohyboval paralelní Oggerd a z budoucnosti, vzdálené od tohoto okamžiku asi půl hodiny, mu podával zprávu.

7.

„Kontrola spojení, pane,“ ozvalo se ze sluchátek.

„Slyším,“ potvrdil Gowery příjem. „Jak to vypadá?“

„Sledovaný míří k Dómu. Přímou přes plán, tam, kde by měly být miny. Zřejmě ví, co dělá.“

„Snažte se zapamatovat, kudy jde. Zůstávají za ním zřetelné stopy?“

„To není problém, šéfe. Strká před sebou toho kripla na kolečkovém křesle. Dokázal by je stopovat i ten váš technolog.“

„Dobře, poručíku. Jsme ve vesnici. Pošlete pro nás jednoho muže, najde nás v hokynářství. Máme tam nějakou práci.“

„Rozumím,“ odpověděl poručík a zmlkl.

„Teď my,“ zazubil se na zbylé dva vojáky a Hala Harga Pěnkavka Gowery. „Pokusíme se Oggerda trochu podpořit.“

Hubený hokynář stál za pultem a špačkem tužky čmáral na papír sloupce čísel. Zvedl oči, když otevřené dveře zakryl stín. Do kvelbu vešel Gowery, Hal Hargo a dva vojáci. „Co si přejete, pánové?“ zeptal se jich.

„Informace,“ usmál se Gowery a kývl prstem. Oba vojáci naráz přeskočili pult, zkroutili hokynářovi ruce a přirazili mu hlavu na desku. Ten na pravé straně mávl nožem, rozpáral zajatci rukáv a načrtl mu do kůže krvavou ránu.

„Co chcete?“ vyjekl hokynář o oktávu vyšším hlasem.

„Pravdu,“ usmál se Gowery. Náhle, jako by předváděl eskamotérský trik, se mu v ruce objevila injekční stříkačka. Vbodl jehlu do žíly na hokynářově krvácejícím předloktí. „A ty nám ji teď povíš.“

„Já nic nevím!“ zaječel hokynář. Pokusil se vojákům vytrhnout, ale drželi ho pevně.

„Asi tak deset minut potrvá, než sérum začne působit,“ zaculil se na něj Gowery. „Ten čas můžeme strávit příjemným rozhovorem jako vzdělanec se vzdělavcem. Posadte ho!“ přikázal vojákům. Ti hokynářem smýkli, přirazili na židli a zručně ho k ní přivázali. Gowery si vybral jinou, obkročmo se na ni posadil. Tvář měl vzdálenou jen čtvrt metru od mužova obličeje.

„Trochu jsem se zajímal o tuhle vesnici,“ svěřil se mu. „Narazil jsem na stopu - jsi to ty, kdo před deseti lety vystudoval v Münsteru techniku?“

„Jo,“ zazmítl se hokynář v poutech.

„Vida, sérum pravdy už účinkuje. Jak se jmenuješ? Jaké je tvé skutečné jméno?“

„Groes. Joachim Groes.“

„Dobře, Joachime. Předpokládám, že podobná studia absolvovali i další lidé odsud. Porozprávěj o tom.“

„Detlef mikrotechniku v Hammeln, Achtam teoretickou fyziku v Rotterdamu, Lafoulque byl -“

„To stačí,“ přerušil ho blahosklonně Gowery. „Takže jsem odvedl dobrou práci, našel jehlu v kupce sena. Říkalo se, že potomci operátorů stále žijí uvnitř Dómu. Mne napadlo: proč by vlastně nemohli žít někde venku? Mimo Dóm? Nebo snad uvnitř žije ještě někdo další?“

„Já nevím!“ vykřikl hokynář.

„Nevíš?“

„Nevím! Už před sedmdesáti lety se odmlčeli!“

„Jsi nadopovaný, takže to asi bude pravda.“

„Pravda?“ zasmál se muž. „Pravda je, že bych si radši ukousnul jazyk!“

„To vy řídíte bioroboty uvnitř Dómu? A proč to děláte?“

Z hokynářových úst se vyřinul proud krve.

„Pro Krista! Ten blázen to udělal! Překousl si jazyk!“

Technolog zamával papírem, na který muž před chvílí psal svá čísla. „Na tohle ses ho měl zeptat, Pěnkavko! Hej ty, ještě než vykrváčíš!“ strčil hokynář pod nos papír. „Tohle jsou nějaké kódy? Chtěl jsi je použít v Dómu?“

Krvácející muž váhavě, jako by proti své vůli přikývl. Do dveří vpadl voják, kterého poslal poručík: „Jsem tady!“

„Jdeme!“ zavelel Gowery.

„A co s tímhle?“ ukázal seržant na hokynáře.

„Má, co chtěl. Nechte ho být.“

8.

Oggerd stál nad umírající šelmou. Vhodnější by snad bylo použít termín rozbitou nebo havarovanou. Nepřirozeně

růžové maso pod tuhou syntetickou kůží se samo poodtahovalo od lesknoucí se karbonitové kostry. Na rozdíl od toho předchozího Oggerda byl připraven, a tak zůstal nezraněn. Rozhlížel se, kam dál. Prostředí se podobalo kobkám pod nějakým průmyslovým areálem. Sklepení z armovaného betonu, při zdech se táhly vzduchotechnické rozvody tak velké, že by se jimi mohl pohodlně protáhnout. Zářivky na betonovém stropě čtyři metry nad podlahou osvětlovaly bez ladu a skladu nakupené bedny. Napadlo ho, že správná cesta možná vede právě těmi rourami vzduchotechniky.

„Jestli jsi ještě nevlezl do toho potrubí, Oggerde, tak to radši nezkoušej. Je tam nějaký žravý sliz, rozežral mi kalhoty a dostal se mi až na kůži... Ještě jsem tady, Oggerde, i když už je to čtyřiatřicet minut, co jsem se ti poprvé ozval... Co jsem se od tebe oddělil.“

Hlas ve sluchátku mluvil rychle, jako by měl velmi naspěch: „Průchod do pětky je mezi bednami, napravo od té chciplé kočky. Je dobře zamaskovaný, uvidíš ho, teprve až budeš u něj. Narazíš na tu vznášející se kouli, co o ní mluvil Alf. Vypráskal jsem do ní jedenáct patron, než zdechla. Nedělej to, je pomalá, utečeš jí. Šetři náboje na horší časy, ty, nebo někdo po tobě, musí dojít až na konec. Já za chvíli zmizím, rozplynu se. Myslím, že už to začíná - jednu chvíli jsem měl pocit, že přestávám existovat. Stěny kolem se vlní... Já... nebojím se... nechápu...“

Pak už nic.

Oggerd se pohnul tam, kam ho poslal ten minulý. Nad poskládanými bednami se vynořil okraj pulzující rudooranžové koule.

9.

Stopa po kolečkovém křesle byla zřetelná a táhla se vysokou trávou přímo ke světle šedé stěně.

„Desátníku,“ kývl Gowery. „Možná pro Alfa vyřadili nástrahy z provozu a když pak prošel, tak je zase aktivovali. Nezbyde nám, než to vyzkoušet. Jděte tam.“

Voják se na Goweryho nevesele usklíbl, sevřel automatickou pušku a přihrbil se. Jeho maskáčová kombinéza se rozplynula v polehlé trávě. Chvilí se nedělo nic a pak se z Goweryho sluchátek ozval udýchaný hlas: „Jsem u stěny, šéfe.“

„Dobře, jdeme tam.“

Jeden za druhým běželi mezi kolejemi, vytlačenými do měkké půdy bantamovými pneumatikami vozíku. Doběhli k hladké stěně - nikde ani stopa po vstupu do objektu.

„Co dál, šéfe?“ zeptal se poručík.

„Momentik,“ sáhl Gowery na přepínač frekvence a ze sluchátek se vyřinula slova, pronášená Alfovým hlasem: „Ten jeho řezák nebyl zase tak dobrý, jak jsem si myslel. Byl slabší než deska u vchodu, neproseknul ji, ale vyryl do ní pořádnou rýhu. Spíš mám strach z toho jeho brnění, prej je kyselinovzdorný. V helmě má protiplynové filtry, a tak s rajským plynem asi neuspějete.“

„Kecy,“ ozval se jiný hlas, mnohem autoritativnější. „Je to packal. Moc si věří a to mu zláme vaz. Už prvního impa nechal dojít až k sobě a ten mu pěkně načechnal plastik. Ty jsi byl lepší, Alfe, hrál jsi pěkně při zdi. Vzpomínám si na to.“

„Já myslel, že nejlepší byl tady Bertík.“

„Jo, ten byl nejlepší. Byl by došel až do mrtvé zóny, a tak jsme ho museli přidusit. Panáci ho pocuchali, ale tady Michaelovi ho přišlo líto, takže ho nechal vynést ven. Kaaren ho půl roku dával dohromady, říkal, že se na něm naučil o anatomii víc, než za šest let na fakultě.“

Gowery přitiskl ucho na opláštění - zevnitř slabounce zaslechl hlasy, které zněly ze sluchátek. Přikývl sám pro sebe a pak zabušil na stěnu Dómu: „Tady Groes, otevřete mi.“

„Jde pozdě, jako vždycky. Ten blbec si pokaždý zapomene kartu,“ ozval se ze sluchátek onen autoritativní hlas. „Běž tam, Tjadene a otevři mu. Nakopu toho kretěna do zadnice, ale až bude po všem. Mám pocit, že zažijeme horké chvílky - po tom riderovi určitě půjdou do Dómu ti vojáci, hezky jeden po druhém. Budeme mít co dělat ukočírovat úklidový roboty a vytahat ze skladu nové panáky...“

Zatímco mluvil, někdo jiný šel otevřít domnělému Groesovi. V hladkém plastiku stěny se rozevřel dveřní otvor a z něho vykoul udivený obličej vesnického blbečka ze včerejška. Vzápětí dostal blbeček pažbou do žaludku, šel k zemi a přes jeho tělo se přehnaly vyčištěné kanady vojáků. Komando ovládalo své řemeslo beze zbytku.

Uvnitř se v tuto chvíli nacházelo sedm lidí - blbeček, jednoruký Alf i Bertík na kolečkovém křesle. Dále kovář v umaštěné zástěře a dva další muži v šedých hadrech z podomácky tkané látky. Pak šestnáctiletý výrostek a dvě malé děti ve věku asi šest a devět let. Všichni, s výjimkou Bertíka a dětí, dostali pažbou do zubů a pak je vojáci naskládali jednoho vedle druhého tváří k betonové podlaze.

„Podívej se, Hargo,“ rozhlédl se Gowery po místnosti. „Říká ti to něco?“

Prostora měla ledvinovitý tvar, který z jedné strany kopíroval vnější plášť Dómu. Na délku měla místnost k pětadvaceti metrům, na šířku v nejužším místě sotva deset. Na stropě ve výšce čtyř metrů svítily obdélníkové zářivky. Při vnitřní stěně byly rozmístěny ovládací konzole, obrazovky, robustní klávesnice. Kolečkové židle, které k tomu patřily, pocházely z období mezi energetickými válkami a na trhu starožitností mohly mít nesmírnou cenu.

„Támhle, pan Oggerd,“ kývl Hal Hargo. Přitáhl si jednu z židlí pod trojitou řadu obrazovek, na nichž byly zachycené většinou jen prázdné prostory. Čtyři z nich však zabíraly z různých úhlů Oggerda, který právě úspěšně páčil jednu kulku za druhou do těla obrovitého štíra s račimi klepety. Obluda měla vysokou odolnost, vydržela devět velkorážních projektilů, než natáhla jedovaté žihadlo a zatřásla jím v pseudosmrtelné křeči.

„Tak, Alfe,“ vzal Gowery jednorukého muže za rameno a vytáhl ho z ležící řady. „Předpokládám, že jsi k nim původně nepatřil, a tak s námi budeš spolupracovat. Nejdřív ti ale píchnu tady tu injekci, ta ti odbourá zábrany a krásně se uvolníš. Nastav ruku, tak, výborně. Pašák. Povídej - tohle je to místo, odkud se řídí bioroboti?“

„Ne, pane,“ zakoktal Alf. Všechno se sběhlo příliš rychle a on se nedokázal rozhodnout, na jakou stranu se chce přidat. Mezitím mu už vlastní vůli utlumila droga.

„Panáky řídí počítač. Ten je schovaný tam uvnitř, hluboko v zemi.“
„Drž hubu, Alfe,“ zařval jeden z ležících mužů.
„Zastřel ho,“ kývl jen Gowery. Automatická puška štěkla a mužův mozek se rozcákl po podlaze.
„Tak aby bylo jasno, vy hajzlové,“ řekl Gowery a na v tváři mu stále hrál milý úsměv. „Vevnitř je vakcína, která může zachránit život tisícům lidí. Nevím ještě přesně, co to tady hraje za hru, ale už to tuším. Je mi z vás na blití. Tomu, kdo ještě promluví, nechám prostřílet nohy a ruce. Skončí hůř než tady Bertík. A teď ty, Alfe. K čemu je tahle místnost?“
„Tady se zadávají kombinace,“ zablekotal jednoruký chlapík.
„Kombinace? Co to znamená?“
„Kombinují se pasti a panáci podle síly, výzbroje i výstroje dobrodruha. Aby každý měl rovnou šanci.“
„Co je to mrtvá zóna?“
„To je hranice, pane. Až k ní je možné dobrodruha sledovat tady odsud. Za hranicí ho přebírají lidé zvnitřku.“
„Ale tam už žádní lidé nejsou!“
„Jak to víte, pane? Ano, nejsou, už asi sedmdesát let se odtamtud nikdo nehlásí. Ani tam nikdo nezadává kombinace. Dobrodruh by mohl ze sedmičky hladce projít pět dalších úrovní.“
„To znamená, že nad sedmou úroveň se nikdo nesmí dostat? Protože by se bez boje dostal až do finále?“
„Tak je to, pane. Ano.“
„Ve které úrovni je teď Oggerd?“
„Ve čtyřce, pane. Skoro na konci.“
„Goetz měl připravit nějaké zaručené kombinace?“
„Ano, pane, to měl a opozdil se s tím. Ale pátá úroveň je velice rozsáhlá. Je to kvalitativní předěl, který prý za posledních sto let přešlo jen šest lidí. Goetz má ještě nejméně dvě hodiny. Když do té doby přijde a zadá kombinace pro šestku a sedmičku, váš přítel nebude mít šanci.“
„Na čí straně vlastně jsi, Alfe?“ zeptal se Gowery. Vzápětí zaječel na maličkého technologa: „Hargo! Co to děláš!“
Technolog se díval do papíru, popsaného hokynářovou rukou a opisoval z něho čísla na klávesnici.
„Opisuju to,“ upřel na Goweryho vodově bleďé oči.
„Tím jsi právě Oggerda zabil!“
„Ne, myslím, že ne. Podívej se, Pěnkavko.“
Poslední řada monitorů zhasla a znovu se rozsvítila. Pak se na ní objevila - ne, to nebylo možné. Ale vypadalo to jako mapa. Schéma jednotlivých úrovní i tajných obslužných chodeb uvnitř Dómu. A velká plocha uprostřed, označená slovem HABITAT.

10.

Čáry na zdi chodby, spojující čtvrtý a pátý levl, se rozblikaly. Tentokrát to nebyly ubíhající, prolétající se barevné linie. Všechna světla se rozsvěcela a zhasínala zároveň. Pulzovala.
Morseova abeceda. Čárka tečka, tečka čárka. Kódový systém, který přežil věky.
OGGIE, OGGIE, OGGIE, OGGIE, OGGIE
TADY GOWERY
VIDÍM TĚ NA OBRAZOVCE, ZVEDNI RUKU, JESTLI ROZUMÍŠ
VEJDI DOVNITŘ, ODBOČ NALEVO, PAK NAPRAVO, POD OBRAZEM DÉMONA JE TAJNÁ CHODBA, DOVEDE
TĚ MIMO ÚROVNĚ, DO BÝVALÉ VNITŘNÍ OSADY
NEJSOU TAM NEPŘÁTELÉ, VEDE ODTAMTUD CESTA PŘÍMO DO POSLEDNÍ ÚROVNĚ
POSLEDNÍ ÚROVEŇ NEZNÁME, TAM SI MUSÍŠ PORADIT SÁM
Přemýšlel. Není to past? Nebo halucinace? Všechno se zdálo v pořádku. Gowery přece měl nějaké podezření, jakýsi plán. Zřejmě se mu podařilo proniknout do řídicího systému Dómu.
Pak vešel do páté úrovně, první místnost byla designovaná jako obrovské luxusní apartmá. Pohodlné klubovky, křesla, taburetky. Potrhané polstrování ze syntetických tkanin odhalovalo rámy z černého kovu. Klasicistické sochy polonahých žen a chlapců, tryskající fontánky, kvetoucí umělé květiny. Vysoká okna a za nimi holografie upraveného subtropického parku v jasném letním dni. Jen vzduch byl týž - suchý, miliónkrát prohnáný přes filtroventilační zařízení. Páchl kovem a plastikem.
Na zdech mezi honosnými draperiemi a obrazy ve zdobených rámech visela ukřižovaná lidská torza.
Opatrně k jednomu z nich přistoupil a hrotem řezáku odloupal vrchní vrstvu. Byla to plastická figurína, visela tu téměř tři století.
O kus dál našel obraz démona, vypadal jako nakreslený krví. Bodal řezákem do stěny, odloupal štuk až na armovaný železobeton a pak narazil na dveře ze slitiny lehkých kovů. Řezákem vyřízl ve výplni otvor a vykopl ho ven. V uších mu zazněl křik ptáků.
Postál na prahu a rozhlédl se. Za sterilním prostředím páté úrovně se rozkládalo něco jako obrovský skleník, zarostlý plevelem.
Padesát metrů nad ním se pnula kovová žebra Dómu, mezery mezi nimi byly vyplněné čirým plastikem, nebo zůstaly prázdné. Horké slunce ohřívalo vnitřek, vzduch se vlnil. Pár desítek metrů od něj, ve středu Dómu, se tyčil tlustý sloup, podepírající místo, v němž se ocelová žebra stýkala v jediném bodě. Oggerd si sundal z hlavy přilbu a zhluboka se nadechl - vzduch sladce páchl tlením a nekontrolovaným bujením.
Pohnul se dál a nad jeho hlavou se zavřela džungle z přerostlé kukuřice. Jak šel, viděl kolem sebe jen silné zelené stvoly, vytvářely clonu, skrz kterou dohlédl sotva pár kroků kolem sebe. Vzlétala z ní hejna ptáků. Když zvrátil hlavu, viděl je, jak krouží pod klenbou, vylétají otvory v opláštění ven k modré obloze a zase se vracejí dovnitř.
Nohy se mu bořily do téměř půl metru silné vrstvy poloshnilých rostlin. Sekal kolem sebe řezákem, aby si označil trasu,

kteřou procházel. Nacházel stopy po dávných obyvatelích tohoto místa: rozvalenou kolnu, řasami prorostlé závlahové potrubí, ze kterého stále crčela voda. Prošel sadem přestárlých, zplanělých jabloní i políčky divoce rostoucího ječmene. Nemohl v tom najít žádný řád. Kdosi tady kdysi bydlel, snad před padesáti, snad před sto lety.

Pak narazil na bílou zeď. Okolní džungle na ni útočila, ale proti železobetonu, potaženému plastickou glazurou, zatím neměla šanci. Vypadalo to jako nízká chatka, ale pro běžné bydlení byla postavená až příliš pevně. Obcházel zeď, vysekával ji z keřů a travin, až se prosekal k zavěšenému oknu z průhledného plastiku.

Roztřístil okno řezákem a vlezl dovnitř. Nebyla to chata, ale začátek tunelu, který mířil pod zem. Když byl uvnitř, uviděl konečně i dveře, stále vězely ve veřejích, ale džungle na nich zapracovala - odchlípila dveřní desku od zárubní a prodrala se dovnitř deseti výhonky.

Na stěně našel vypínač - stiskl ho, ale nic se nestalo. Udeřil do něj pěstí. Così křuplo, něco prasklo, světelné panely kolem schodiště do podzemí zůstaly temné. Od pasu odepnul bateriovou svítilnu, rozžehl ji a vydal se po schodech dolů.

Pět metrů pod úrovní džungle objevil velkou kruhovou místnost. Její podlaha byla pokryta vodou, malým jezírkem, hlubokým asi čtvrt metru. Vstoupil do něj a brodil se jím. Kužel světla z baterky klouzal po konzolových stolech, vytažených přímo ze stěn. Jejich vrchní desky pokrývaly klávesnice, páčky, tlačítka, nad nimi se táhla dvojité řady slepých obrazovek. To nejzajímavější v místnosti byla křesla - bylo jich osm a ve třech kdosi seděl.

Oggerda očekávali tři operátoři. Protože už čekali hodně dlouho, mnoho z nich nezbylo. Šedé poloshnilé kosti.

Prozkoumal je. Tentokrát to byly skutečné pozůstatky lidí, žádný plastik.

Brodil se louží a zkoušel spínače, vypínače i páčky, Nic. Vlhko zničilo všechna elektrická zařízení.

Do šplouchání vody promluvil hlas ze sluchátka: „Jsem na konci, Oggerde. Došel jsem až do poslední úrovně.“

Trhl sebou. Bylo to už po několikáté, co k němu hlas promluvil a bylo mu to stále nepříjemnější. Hlas mrtvého! Ne, tak to nebylo. Spíš: hlas z neskutečna. Ze světa, který nikdy nenastane. Pociťoval lehký, iracionální strach, kterého se nemohl zbavit.

„Jsi už v podzemí, Oggerde? Našel jsi tu mapu na stěně? Je správná, podle ní snadno dojdeš ke dveřím do třinácté úrovně. Já už jsem jimi prošel a rozhlížím se. Je tu jediná velká místnost, na protější zdi je spínač. Myslím, že je to on, stačí ho stisknout a je vyhráno. Jenom přeběhnout asi dvacet metrů... Mezi spínačem a mnou je ještě poslední nepřítel. Obrovský. Člověk s býčí hlavou, ozbrojený dvojitou sekou. Pozoruju ho už pět minut, pomalíčku se pohybuje a zdá se, že mě ještě nezaregistroval.“

Přemýšlím, Oggerde. Podle toho, co víme, do třinácté úrovně nikdy žádný dobrodruh nedošel. Býčí člověk je tedy ten původní, tři stovky let starý. Nevěřím, že by byl ještě funkční. Přeběhnu přes místnost, obejdu ho zleva, stisknu spínač. Podám ti zprávu, jak to dopadlo.“

Papírek baterky dopadl na abstraktní nástěnnou kresbu, složenou z barevných linek a geometrických obrazců. Mapa, o které mluvil ten minulý Oggerd. Válečník přistoupil blíž, aby ji prostudoval. A pak...

Ze sluchátka zavyl pískání v několika tóninách. Oggerd mimoděk sáhl po zbrani a stiskl spoušť. Čtyři projektily vylétly v automatickém režimu z hlavně a rozmetaly jednu z obrazovek na střepy.

Ten předchozí Oggerd zemřel. Náhle, v jediném okamžiku a beze slova rozloučení. Nestihl ani jediné smrtelné zachroptění. Jeho způsob - přeběhnout místnost a stisknout spínač - byl chybný.

Oggerd přešlápl, voda kolem jeho kotníků zašplouchala. Zvedl ruku k plastickému límci a stiskl spínač transčasové vysílačky.

„Tady Oggerd,“ řekl nejistě. „Teď se někde v zahradě prosekáváš křovím, já stojím v podzemí, ve velínu. Ten přede mnou se dostal do poslední úrovně a zemřel. Poslouchej mě, řeknu ti všechno, co vím.“

Prostoupil jej zvláštní pocit: jako by stál na břehu velké řeky, ze které se náhle začala ztrácet voda. Stromy kolem břehů vadnou, odumírají, půda se mění v písek.

11.

„Je to už dvě hodiny, co nám zmizel z obrazovek,“ podíval se Pěnkavka Gowery na zápěstí. Seděl pohodlně v křesle, nohy opřené o konzoli. Muži z vesnice stále leželi obličejem dolů k betonové podlaze, tři rozkročení vojáci je hlídali s odjištěnými zbraněmi v rukách. Obě malé děti se choulily v koutě, který jim Gowery vykázal, Bertík seděl nehybně seděl v kolečkovém křesle a u něj postával jednoruký Alf. Hal Hargo, seržant a poručík sledovali obrazovky, občas se na nich objevil nějaký nepřítel, kterého Oggerd zapomněl zabít. Jinak se nedělo nic. Krev a mozek mrtvého muže zvolna zasychaly.

„Přemýšlím o tomhle,“ sepal Gowery ruce v týle. „Proč to takhle všechno je? Dóm by už dávno přestal fungovat, kdyby ho neudržovali tihle lidé. Co je motivuje? Proč to dělají? Baví je dívat se, jak někdo jiný pomalu umírá? Dává jim to pocit neomezené moci? Jak dlouho si myslí, že by jim to vydrželo, kdybychom nepřišli my? Hej ty, kováři, prozrad' mi to.“

Dotázaný k heroldovi natočil tvář, poškrábanou od drsného betonu: „Jdi do hajzlu.“

„Mám ještě pár ampulí se sérem pravdy,“ zamyslel se Gowery. „Psychologie těchto lidí - to je téma na dizertační práci.“

Mohl bych se tím proslavit. Seržante, pomozte mi, píchnu injekci támhle tomu hochovi, co vypadá jako debil.“

Shodil nohy z konzole, postavil se. Pak to šlo hrozně rychle.

Dveře do vnějšího pláště se rozlétly, z jasného dne venku se rozstěkaly automatické zbraně. Tři strážní sebou trhli, přizvedli hlavně karabin. Ze země se vymrštili zajatci.

Gowery uskočil stranou, chytil Hala Harga za rameno a mrštil jím pod stůl. Zároveň zalovil pod pončem a v pěsti se mu objevil revolver s dlouhou hlavní.

Výstřely. Chroptění. Oslňující světlo ode dveří.

Gowery sebou smýká stranou, napřahuje zbraň, tiskne spoušť. Řádka projektilů jej mýjí, tříští obrazovky a rve klávesy z

konzolí.

Země se zachvěla jako paluba potápějící se lodi. Gowery sklouzl po nakloněné podlaze, zavrával, padá na všechny čtyři. Pohled přes rameno - kolečkové křeslo se zatočilo a řítí se na něho.

Do páteře Gowerymu naráží expres Bonn-Hannover. Bezruký a beznohý Bertík mu vrazil do těla manipulátor až po loket. Gowery vidí krev, která odplovává vzduchem, je to jeho krev a stříká mu z úst.

Svět přestává existovat, trvá to jednu nebo dvě vteřiny. Pak se znovu zhmotní a vypadá jinak.

Poručík řve hrůzou a bolestí, pravou paži má vrostlou do ovládací klávesnice. Kovář vězí po kolena v betonu podlahy, vesnický blbeček se zase vznáší metr nad zemí. Obě děti se spojily do jediného siamského dvojčete.

Umírající Gowery roztáhne rty. Směje se. Vy hlupáci! Tohle není skutečnost! To je jen konec jedné z jejích alternativ.

Svět kolem se rozblíká, chvíli je a chvíli není. Intervaly se prodlužují. Pak se čas, prostor i hmota rozplynou. Nejsou. Neexistují. Nikdy neexistovaly. Ale někde jinde pokračuje jiný svět.

12.

Čekali před portálem, poledne minulo už před čtyřmi hodinami, ale slunce bylo pořád horké. Jediný Hal Hargo vyvázal bez zranění. Gowery, desátník i zbylí seržant byli na různých částech těla omotaní obvazy, kterými prosakovala krev. Ostatní tři vojáci leželi mrtví v operační místnosti Dómu, stejné jako lidé z vesnice - ti, kteří byli uvnitř, i ti, kteří zaútočili z venku. O život přišli i Bertík a jednoruký Alf.

Už před hodinou opustili zničený velín, rozstřílené obrazovky i rozbité konzole. Gowery prohlásil, že Oggerd uvnitř zřejmě zahynul a je na čase, aby se do Dómu vydal on sám, po cestě, kterou mu válečník prošlapal. Vybavil se automatickými zbraněmi i náboji, které posbíral od mrtvých.

Jenže světelná hudba nad portálem stále blikala. Oggerdův boj ještě nebyl dobojován.

Čekali. Pak se portál rozevřel a za zvuků syntetizátorových fanfár z něj vyšel Oggerd. Unavený, zachmuřený, bez přílby a beze zbraní, jen s řezákem v zádovém pouzdru. V náruči držel dřevěnou schránku, z postranních kapes maskáčů mu čouhala různá ležstra.

Došel k nim. „Tady je vakcína,“ řekl. „Pobral jsem tam nějaké papíry a tady, pro tebe, Pěnkavko, Olivera Twista.“

„A Srdce hory?“

„Nechal jsem ho tam.“

Syntetizátorová hudba ztichla a překryl ji jásavý, melodický hlas.

„Co říkají?“ otočil Oggerd hlavu ke Gowerymu.

„Autodestrukční proces je zahájen. Máme šedesát minut, abychom se vzdálili, pak celý Dóm vybuchne. Bezpečná vzdálenost je tři sta metrů... Jaké to bylo, Oggie? Vypadáš hrozně. Jako kdybys potkal ducha.“

„Potkal jsem několik duchů,“ kývl Oggerd. „Svých vlastních.“

„Takže jsi to neprošel napoprvé? Kolikrát jsi to zkoušel?“

„Pětkrát nebo šestkrát... Co já vím,“ vykřikl, „Možná to bylo mnohem vícekrát!“

13.

Pozdě v noci pořád ještě hleděl do plamenů táborového ohně.

„Dostaneš se z toho, Oggie,“ pokusil se ho potěšit Gowery. „Vzpomeň na lidi, kteří čekají na vakcínu. Zítřka ji předáme, večer je v laboratořích a do tří dnů ji dostanou.“

Neposlouchal ho. Mlčel a pozoroval tančící plameny.

„Nevěděl jsem, že je možné zemřít tolikrát,“ řekl pak.

Nájezdníci

1. Platon

Pony se řítíl prostorem setrvačností, s vypnutými tryskami. Piksla na dvou vnitřních obrazovkách se z neztetelného bodu změnila v obdélník a náhle se začala prudce zvětšovat. Osk cítil narůstající strach. Byl obklopen pachy, které ho dráždily až k zvracení. Zápach ze zbytků jídla. Čmoud ze škvířící se nehořlavé izolace kabelů. Pach zpocených těl

Quentina a Tess, kteří, aby zahnali nervozitu, do sebe co chvíli bez výstrahy začali bušit. Jako zrovna teď.

Létali v těsném prostoru kabiny, naráželi do polstrování stěn a dlouhé vlasy za nimi vlály. Oba do pasu nazí, oblečení jen do spodních dílů bavlněných pyžam, kterých objevili hromadu v jakémsi zapomenutém skladišti na Atlantidě.

Jistě, pyžama - to byla věc, kterou Atlantis potřebovala ze všeho nejvíc. Všichni si je mohli obléct a uložit se k věčnému spánku.

Chvillemi měl Osk strach, že ti dva blázni nenapravitelně poškodí ovládací zařízení ponyho - přetrhnou kabel, odtrhnou nějakou důležitou trubici nebo prokopnou počítač. Ale ta dvě mláďata se všem důležitým částem obratně vyhýbala.

Rány, které si zasazovala, nebyly předstírané.

Třináctiletý Poo si v koutku tiše hryzal nehty. I on cítil strach - ale ne z toho, co nastane. Byl to strach z mrtvých, strach z Campbellů, konzervovaných absolutní nulou, přivázaných zvenku na obšívku ponyho. Poo jediný slyšel jejich klepání a i přes třípalcový titanový pancíř k němu doléhalo volání.

Pojď! Pojď!

„Tak dost!“ zaječel Osk, ale nikdo si ho nevšímal. Šestnáctiletá Tess měla navrch - jednou rukou se chytila madla a druhou opěrky pilotního křesla. Takto dosáhla pevného uchycení v prostoru a patami tvrdě zatloukala svého o rok staršího bratra do výklenku u přechodové komory. Byli si podobní téměř jako dvojčata. Hezčí, dlouhovlasí, s okrouhlými obličejí, zvednutými nosy a plnými rty. Jistě, na rozdíl od Tessiny tváře ta Quentinova zarůstala měkkými, dosud neholenými vousy.

Osk chytil Tess za rameno a strhl k sobě. Zároveň odkopl Quentina, který po ní vyrazil. „Přestaňte! Okamžitě přestaňte! Cožpak nevidíte, že je nejvyšší čas?“

„Jasněže - okamžitě přestaňte!“ přidal se Poo a hlas mu přeskočil. Právě prodělával pubertu. Mutoval.

Ve skutečnosti se nejmenoval Osk. Byla to přezdívka, kterou získal před deseti lety, když se jeho sestra v náhlém pedagogickém záchvatu rozhodla učit své děti německy. Záchvat beze zbytku skončil v průběhu třetí lekce - ale v té se vyskytoval jakýsi Onkel Oskar, strýček Oskar. No - a Osk byl jediným strýčkem Quentina, Tess a Pooa. Od té chvíle byl pro ně jedině Oskar. Osk.

Quentin a Tess prudce oddechovali a z vypracovaných prsních svalů jim odkapávaly kapičky potu. Ty se okamžitě měnily v slané kuličky a zvolna odplouvaly proti směru letu. Oba s pootevřenými ústy sledovali obrazovku. Tohle byl pro ně cizí, neznámý kontinent, přestože Platon byl stejná piksla jako Atlantis. Jenže oni Atlantidu nikdy nespátřili zvenčí.

Město mělo klasický tvar konzervy, na výšku dva a půl a průměr necelé dva kilometry. V databázi ponyho se Osk dočetl, že rotací kolem svislé osy piksly vzniká na vnitřním plášti přetížení asi tři čtvrtě gé. Vchody do toho zařízení byly čtyři, ale Osk měl vážné pochybnosti, že velká zásobovací brána u „severního“ konce je ještě použitelná. Potom vyloučil oba vstupy na „horní“ i „spodní“ kruhové ploše. Ty byly jistě v pořádku, ale cesta jimi byla zdlouhavá, představovala použití zdviže, která by je po základně válce dopravila na vnitřní válcovou plochu. Jejich vpád musel být rychlý a překvapivý. Zbývala čtvrtá možnost - nouzová přechodová komora. Ta byla někde v jižní třetině. Osk polehoučku vyladil korekční trysky.

Quentin a Tess si přes pyžamové kalhoty oblékali těžké kosmické skafandry. Bohužel, přes veškerou snahu byly ve skladištích Atlantidy jen tyhle dva. Osk a Poo budou muset vakuem proskočit.

Poo si v koutě dál hryzal nehty. „Vstávej, vojáku!“ houkl na něj Osk a Poo, jako by se vytrhl ze snění, natáhl ruku po bojové kombinéze s mnoha poutky a úchytkami. Tess a Quentin už plnili vak zbraněmi. Revolvery typu COLT, vyrobené podle prastarého vzoru, který kdysi kdosi propašoval na Atlantidu z Matky. Campbellovské pneumatické samostřily. Poo sáhl pro svou zbraň, dlouhou, oboustranně broušenou čepel, nasazenou na násadě z rýče.

Ta zbraň, které říkal oštěpomeč, mu dodávala sílu. Jen ona byla s ním, když se vztyčil z polehlé trávy Atlantidy vstříc třem Campbellovnám, starším a zkušeným bojovnicím. Možná, že při pohledu do Poova dětského obličej se v ženách probudily mateřské city a zbrzdily je. Každopádně Poo vyšel z nerovného střetnutí vítězně. Byl to důležitý obrat ve válce - Wagnerů zbývalo jen sedm, z toho dva těžce zranění a Campbellů - těch bylo ještě nejméně patnáct.

Tessino tělo horní polovinou stále vykukovalo z pouzdra skafandru. „Hej!“ houkla na Osku. „Nekoukej se na mě tak. Ať se na mne tak nekouká!“

„Třicet minut do zahájení,“ řekl Osk a sklopil oči. Tessiny zjevné dívčí prsy ho čas od času přiváděly k tichému zoufalství. Čtyři týdny nemyté vlasy a vousy ho štípaly. Čtyři neděle se pořádně neumyl, stejně jako ostatní. Ukázalo se, že recyklační zařízení ztrácí vodu někam ven, a tak zásobami vody maximálně šetřili. Ještěže, usmál se, těch vlasů už tolik nemám.

Palubní počítač byl v téhle chvíli k ničemu. Museli se spolehnout na instinkt. Ale Quentin, Tess a Poo byli prvotřídní instinktivní zabíječi, jen proto se jim podařilo zastavit sérii zdrcujících vítězství Campbellů.

„Teď!“ zaječel Quentin a vrhl se do přechodové komory. Osk se mu podřídil, několika rychlými akordy do klávesnice zapnul brzdící trysky a pak ho náhlá gravitace mrštila do křesla. Nestihl se přikurtovat, ale přetížení ho fixovalo spolehlivěji než nejlepší bezpečnostní pásy. Tess a Poo se jen tak vzepřeli mezi konstrukcemi kabiny. Obdivoval je: dělali to poprvé a šlo jim to dobře.

O čtvrt minuty později vypadl Quentin z přechodové komory s přísavkou v ruce. Plášť Platonu rotoval padesát metrů od něho a Quentin jej míjel rychlostí dvě stě padesát kilometrů v hodině. Mrštil tím směrem přísavku a ta našla cíl. Lano se napjalo a brzdy navijáku začaly podkluzovat. To byla pupeční šňůra, již byl teď pony spojen s pláštěm města. Přetížení uvnitř přesáhlo snesitelnou míru. Tess i Poo odlétli dozadu a s tupým plesknutím narazili do staříckého polstrování. Trvalo to dlouho, takových šest, sedm minut.

Pony se na okamžik zastavil a pak jej naviják začal přitahovat k městu. Obrovská masa Platona se otáčela dál svým tempem a rotace strhla ponyho, jako by lano bylo navijeno na obrovskou cívku. Tess a Poo přelétli kabinou na druhou stranu. Osk za nimi, narazil při tom do jedné z obrazovek. Ta zaprskala a naskočily na ní příčné pruhy. Ale přece se vzpamatovala a ukázala Quentina, jak setrvačností letí dál a dál, vstříc modré tváři Matky, na níž právě začalo svítat. Osk byl upoután na mnohem tenčím laně podružného navijáku. Brzdy tohoto navijáku byly nastaveny volněji, aby přetížení neudělalo z Quentina uvnitř skafandru krvavou kaši. Když se ocitl v nulovém bodě, za kterým se lano začalo navíjet, nacházel se asi čtyři kilometry od ponyho. Ohlédl se po městě a rozeřval se hrůzou. Město tam nebylo. Platon, stejně jako ostatní satelitní města, byl z povrchu Země (kterou obyvatelé Atlantidy nazývali Matka) viditelný jako protáhlá světelná skvrna - ale při pohledu standardním loveckým dalekohledem byl zřetelný jeho pixlovitý tvar. Toho kdosi využil a umístil před město veliký holografický obraz. To, co Quentin uviděl, byla obrovská konzerva s červenou a žlutou etiketou, na které bylo napsáno:

PEDIGREE-PAL

Zatímco se Quentin vracel, potýkala se Tess s uzávěrem přechodové komory města. Dveře se otevíraly velikým kolem o průměru jednoho metru a nechtěly si dát říct. Zdálo se, že je nikdo nepoužil od doby, kdy bylo město dostavěno a zkolaudováno - a to už bylo hodně přes sto let. Nakonec, po řadě úderů těžkým kladivem, se kolo přece jen dalo do pohybu.

Zbývalo počkat, až druhý naviják smotá Quentinovo lano, netrvalo to ani deset minut. Pak Quentin společně s Tess začal zajišťovat Oskův a Pooův přestup. Na nestejněměrné keramické desky vnějšího pláště města, rozbrázděné rýhami po mikrometeoritech, upevnili přichytky tunelu z kovové plachtoviny. Uvnitř tunelu pak Tess do poslední kapičky vylila z kanystru tekutý kyslík.

Quentin stiskl páku plamenometu. Jazyk ohně olízl stěnu města, nejdříve neochotně, ale jak se kyslík vypařoval,

přecházel v bílou záři. Keramit, vyrobený ze surovin vyrvaných z těla Měsíce, zasténal tím náhlým skokem teploty. Vnitřek tunelu hořel. Quentin a Tess se ve skafandrech podobali dvěma archandělům uprostřed ohnivé zkázy Světa. Osk a Poo, navlečení do dlouhých beraních kožichů, čekali v přechodové komoře ponyho. Osk věděl: teď nastane okamžik pravdy. V Tunelu bude pořád ještě zima. Takových minus padesát.

Bál se zimy. Měl z ní hrůzu od chvíle, kdy Campbellové záměrně poškodili klimatizační systémy Atlantidy a Oskova žena a jeho dvě malé děti zemřely na podchlazení.

Dveře se otevřely. Osk a Poo se s řevem vrhli do tunelu. Všechn kyslík už vyhořel a vakuum jim vysálo dech zpod žeber. Z očí se jim vypařovala vlhkost, byl to zvláštní a velmi nepříjemný pocit. Vepředu zíval nouzový východ a oni jím prolétli.

Tess uzavírala vnější dveře přechodové komory a Quentin otevíral vnitřní. Bylo to jen tak tak, Osk už objímala ledová ruka Smrti. Z náhlého ochlazení mu znecitlivěly prsty a ztuhla krční páteř. Doufal, že to přejde.

Pak utíkali dlouhou chodbou, která procházela tlustým pláštěm města. Prorezivělé pláty duněly pod jejich kroky, nahoře tu a tam zablikalo nouzové světlo. Znamenalo to, že město si jich všimlo. U dveří dovnitř se zarazili a pomohli Quentinovi a Tess vyprostit se z objetí skafandrů. Sourozenci zůstali v pyžamových kalhotách a na těla si natáhli improvizované neprůstelné vesty.

Rozrazili dveře a...

Žádné ozbrojené komando. Nikdo je nečekal. V dohledu žádná stavba. Žádný projev lidské činnosti. Hustá tráva se vlnila ve vánku a zářivka, podlouhlé pseudoslunce v ose otáčení města, konejšivě hrála. Vzduch byl plný lehoučkých vůní, uklidňujících, příjemných.

O kus dál se na vetřelce dívala přezvykující kravka. Zvíře neznámé, na Atlantidě byly zavedeny ovce. Vzduchem zakličkoval jakýsi okřídlený tvor a usadil se na větev košaté jabloně, vyrůstající opodál z podlahy města. Vlnící se tráva, skupinky stromů, skvrnky dobytčat v dálce.

Quentin se zadíval na sedícího ptáka. „Vlaštovka,“ vydechl udiveně. „Hmyzožravec!“ Ornitologie byla jeho koníčkem. Znal stovky ptáků, pochopitelně jen z obrazovky počítače.

Osk se zachvěl. Hmyzožravec! Cožpak se tady někomu povedlo vybudovat biosféru druhého typu, s hmyzem a predátory? „Třeba je to mutant a živí se semeny trávy,“ řekl. „Jdeme.“

Šli vysokou trávou, po mírné spirále napříč městem. Vnitřní plášť města měl obvod přes pět kilometrů, kolem dokola se dalo přejít ostrou chůzí za hodinu. Krajina byla stále táž. Stromy. Býložravá zvířata. Jen jednou narazili na zvláštnost - oblast, v níž divoce rostly brambory a zplanělý ječmen. Oblaka kolem zářivky se co chvíli měnila v drobný teplý déšť. Vlhkost pak zase stoupala vzhůru, shromažďovala se v podélné ose, kde vládl téměř stav beztlíže. Nahromaděná vodní pára byla periodicky sfoukávána níž, kde kondenzovala a snášela se dolů.

Došli k potoku. Tekl, proudil, což znamenalo, že někde pod podlahou jsou stále v provozu pumpy. Děti ze sebe strhaly oblečení a vrhly se do uměle vytvářených vírků. Smývaly ze sebe špinu a dychtivě pily. Osk stál na břehu, zkušenost ho nabádala k opatrnosti. Pak přece jen svlékl špinavou, propocenou kombinézu a vlezl do vody. Chladivé vlnky z něj vymývaly strach i zlé vzpomínky. Po chvíli vylezl na písek v malé zatočině, nastavil záda paprskům pseudoslunce a usnul.

„Vstávej, Osku! Někoho máme!“

Vymrštil se a chvatně skočil do kombinézy. Neznámý, kterého děti vedly pod zbraněmi, byl vysoké postavy, držel se zpříma a z dálky na něm nebylo nic zvláštního. Zato zblízka... Ten muž byl starý, prastarý. Tvář měl svraštělou jako jablko, zapomenuté v bedně na náradí. Na sobě měl původně snad bílou, ale nyní zašle šedivou tuniku.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Osk mechanicky, tónem, jakým vyslyšel zajaté Campbely. Stařec jen pocukl rty v pobaveném úsměšku. V závějích vrásek to ani nebylo znát.

„Mám tomu hajzlovi prostřelit nohu?“ rozječel se Quentin. Na Campbely to obvykle platilo. Ale Osk odmítavě zavrtěl hlavou. „Rozumíš, na co se tě ptám?“ zeptal se pomalu a zřetelně. „Mluvíš univerzálem?“

„Ostatní - to jste vy čtyři,“ řekl stařec. Hlas měl hluboký.

„Co to znamená - my čtyři? Řekni nám, kde jsou ti, co tu s tebou žijí!“

„Nejsou tu,“ rozvlnil stařec záhyby tváře do úsměvu. „Odletěli.“

„Odletěli? A kam?“

„Na Zemi. Když začala válka.“

„Na Zemi začala válka? A kdy?“

Stařec se smál. „Válka začala před nějakými čtyřiceti lety, chlapče. To ty si nemůžeš pamatovat. Ale vědět bys to mohl.“ Říkal Oskovi „chlapče“, přestože tomu bylo už šestatřicet let. Pozemských.

„To znamená, že ty tu žiješ už čtyřicet let sám? A proč jsi neodešel do války?“ zeptala se Tess a vzápětí se rozhořčila:

„Ty jsi zradil svůj klan!“

Starý muž zavrtěl udiveně hlavou. „Co vy jste vlastně zač? Ze Země jste nepřišli a o válce také nic nevíte... Vy jste přilétli z Atlantidy - nebo ze Zephyru!“

„Potřebujeme hélium,“ řekl Osk. „Hodilo by se nám pár kosmických skafandrů. A úplně nejradši bychom získali nějaký menší raketoplán.“

„Jasněže - hélium!“ nechtěl zůstat stranou Poo.

„Co se to stalo tam u vás - na Zephyru nebo na Atlantidě?“ zahřměl stařec a Osk se mimoděk pokrčil. Taková autorita ze starého muže vyzařovala.

„Měli jsme tam svoji vlastní válku,“ polkl nejistě.

„Svoji vlastní... a proč?“

„To oni začali... Campbellové. Říkali, že jim ubíráme místo.“

„Campbellové? A vy jste kdo?“

„Ehhh... Wagnerové.“

„Osku,“ řekla Tess. „Už se s ním vybavuješ dost dlouho. Ustup, já ho zastřelím.“ Soudě podle intonace si taky nebyla moc jistá.

„Mladá dámo,“ usmál se stařec. „Chtěla jsi vědět, proč jsem neodešel na Zem. Proč jsem zůstal tady. Chceš, abych ti to řekl?“

„Jistě, vysyp to ze sebe. Ale nezdržuj. Spěcháme.“

„Jasněže - spěcháme!“ kuňkl Poo.

„Zůstal jsem, abych zachránil tohle město. Vy jste první, kdo sem po čtyřiceti letech přišel. Rozumíte? Stačí rok a tady ten maličký svět zpustne. Stane se něco nepředvídaného, co naruší ekologickou rovnováhu. Přemnoží se zvířata a spásou všechnu trávu. Přemnoží se ptáci a sezobají všechna semena. Přemnoží se včely...“

„Vy tady máte včely?“ vpadl mu do řeči Quentin.

„I včely. A plno dalších tvorů. Za ty dlouhé roky se mi podařilo vytvořit biosféru druhého typu. No, není moc stabilní... Vy se tady chcete usadit?“

„Ne,“ řekla Tess. „Náš domov je na Atlantidě.“

„Tak vidíš. A já - já Platona neudržuji pro nějaké Campbely, nebo Wagnery. Hlídám ho pro lidi - pro jakékoliv lidi, kteří tu budou chtít bydlet. Možná, že za patnáct let sem pošlete žít své děti. Mimochodem - kolik vás na Atlantidě žilo?“

„Obvykle tak sedmdesát, osmdesát,“ řekl Osk. „Ale před válkou s Campbely tam bylo ke třem stům duší.“

„Nerozumné,“ podotkl stařec. „Navíc, když kousek od vás byl úplně prázdný Platon. A kolik vás zbylo?“

„Čtyři. My čtyři. Tihle tři jsou sourozenci, děti mé sestry.“

Stařec chvíli mlčel. „Rozumím,“ řekl pak. „Vy nepotřebujete ani hélium, ani raketoplán. Chcete znovu osídlit vaše město. K tomu vám chybí ženy. Pro ně jste se vydali napříč vzduchoprázdňem. V čem že jste to přilétli?“

„V tahači velikosti F.“

„Pony? Ty znám, byly spolehlivé. Ale stejně máte odvahu. Můžu vám dat pár zásobníků s héliem a myslím, že tam zbyly ještě dva nebo tři skafandry. Vyberte si nástroje, které se vám hodí. Ale výsadkový člun - ne, nezbyl tady žádný.“

Osk nerozhodně přešlápl. „Vydali jsme se na cestu zbytečně. Ale ona,“ kývl k Tess. „může mít děti a my všichni jsme její příbuzní. Mohl bys nám pomoci alespoň s tímhle?“

Stařec se klokotavě rozesmál a smál se dlouho. „Ne,“ vypravil ze sebe mezi záchvaty smíchu. „Teď už ne. Měli jste přijít před nějakými dvaceti lety.“

„Poradím vám,“ řekl, když ho smích přešel. „Zkuste Coda 3.“

„Codu! Víš, jak to tam vypadá?“

„Ještě před třiceti lety jsem sledoval jejich vysílání, měli vlastní televizní stanici. Snažili se zůstat mimo válku, ale Coda byla příliš velká a vlivná. Jeden čas sloužila jako azyl pro bohaté uprchlíky, ale pak schytila tři nebo čtyři torpéda. Větší část z ní je teď mrtvá, ale vysílání odtamtud občas zachytávám i teď. Samozřejmě, jde o hlášení automatů. Ale není vyloučeno, že v některých kapsách stále přežívají lidé.“

Osk potřásl hlavou. „Vydali jsme se na dlouhou cestu. Delší, než jsem si myslel...“

2. Coda 3

Coda 3 byla obrovská zhroutená pavučina, klubko nosníků, schodišť, estakád, předsunutých obytných bloků. Zhruba jedna třetina byla odseknuta klikatými trhlínami a s celkem ji spojovalo jen několik liniových konstrukcí. Nejdelší úhlopříčka Cody měřila více než osm kilometrů. Kdesi v té změti blikalo fialové světlo. Pony se vznášel ve vzdálenosti čtyřiceti kilometrů od tohoto monstra. Tentokrát žádný rychlý útok, ale pomalé kroužení, jako když se sup přibližuje k mršině tygra.

Quentin jemňounce ladil vysílačku, až na obrazovce konečně naskočila tvář starce z Platonu. Okamžitě přes ni přeběhlo příčné zrnění.

„Dědečku,“ řekla Tess. „Něco tam bliká.“

„Jasně,“ přidal se Poo. „Něco tam bliká!“

„Je to pravidelné blikání?“ zeptal se stařec.

„Ne. Chvilí to srší, pak ne, potom tři výboje a tak dál. Žádná pravidelnost. Sledujeme to už pět hodin.“

„Nevšímejte si toho,“ řekl stařec. „Našli jste přistávací plochu?“

„Jo, máme ji před sebou, na druhé obrazovce,“ odpověděl Osk.

„Tak do toho,“ vybídl je stařec. „Dva nebo tři raketoplány by tam mohly být - ale neberte nic většího než třídu E. Ty velké žerou moc héliu a nedokázali byste je na zpáteční cestě ubrzdit.“

„Tak jo,“ pootočil Osk regulaci trysek. Pony se pohnul a stařec vypadl z příjmu.

Masiv Cody 3 narůstal a rozpadal se na další a další úrovně nestejnorodých fraktálů. Coda 3 byla kdysi oprávněně započtena do seznamu takzvaných sedmi vesmírných divů. Její lomené plochy zářily luminiscenčními barvami, které se při pohledu ze Země skládaly do loga Techniky Vítězné. Nerotovala, gravitace uvnitř sektorů byla vytvářena pulzujícím magnetickým polem.

Teď už bylo město sotva víc než hromadou kovového, plastového a keramického šrotu. Přístav orbitálních plavidel byl v místě, kde měla Technika ústa. Z původního nápisu PORT CODA nahoře zbylo už jen pár písmen.

Pony proplul energetickou clonou do přístavu. Ocitli se v naprosté tmě, jen vstupním portálem sem prosakovalo matné světlo několika hvězdiček. Pony zlehka dosedl na přistávací plochu. Zde už panovala slabá gravitace. I vakuum už bylo vakuem jen zčásti. Štíty ponyho zasténaly, jak teplota kolem prudce stoupla o nějakých sto stupňů Celsia, tedy asi na mínus sto padesát.

Tentokrát už byly vesmírné skafandry pro všechny. Vyškobrtali z přechodové komory a Quentin rozškrtl magnéziovou pochodeň.

Obrovská prostora je ohromila. A bylo to prázdné. Dole, nahoře i po stranách keramické pláty. Jen vzadu nějaké kontury. Rozběhli se tam.

Nikdo z nich to nepřiznal, ale vždy, když další pochodeň dohasínala, pocítili úlevu. Tma byla jejich přítel. Jejich svět se dal přehlédnout z jednoho konce na druhý a tahle obudně velika prostora jim brala dech.

„Zdá se, že máme kliku,“ řekl Quentin, když dorazili až na konec. Pod křídly raketoplánu třídy DELTA se tam choulily dva otřískané trajlery. Ty pochopitelně křídla neměly, protože nebyly určené k letům v atmosféře. V jednom z křidel raketoplánu se táhla dvojitá řádka roztrpených otvorů o velikosti polévkové mísy. A kousek stranou stydlivě postávalo elegantní vozítko kapkovitého tvaru s krátkými tupými křídly.

Všechny je okouzlovalo. Bylo pomalované zeleně a modře, dvě vypouklá okna vypadala jako legrační oči. Na obou bocích se táhl červený nápis DER KOLIBRI.

„Náhoda přeje připraveným,“ vzal Osk za kolo přechodové komory toho drobečka. Kupodivu se otáčelo docela hladce. Osk udeřil pěstí do pláště Kolibříka a ozvalo se zvláštní třesnutí.

„Plast,“ poznamenal Osk do mluvítká interkomu.

V kabině se automaticky rozžalo osvětlení. Vnitřní prostora byla téměř dvakrát větší než v pony. Vpředu, pod okny, byla dvě velká pilotní křesla a pň každém boku po dalších čtyřech. Mezi okny pilotní pult a nad ním tři ztemnělé obrazovky. Přes největší z nich čas od času přeběhla zelená jiskřička.

„Ono to funguje,“ vydechla Tess. Mimoděk sáhla těžkou rukavicí do klávesnice řídicího počítače. Na obrazovkách se rozblíkalý nápis. SYSTÉM PŘIPRAVEN!

POZOR! NÍZKÁ TEPLOTA V KABINĚ! NESUNDÁVEJTE OCHRANNÉ OBLEKY!

ÚSPORNÝ PROGRAM ZRUŠEN! ZÁKLADNÍ FUNKCE OŽIVENY! MIKROKLIMA BUDE VYTVOŘENO ZA 176 MINUT!

„To je jak hlavní výhra v loterii,“ vydechl Osk.

„Co je to loterie?“ zeptal se Poo.

„Nevím. To říkala moje babička, když se jí něco podařilo.“

Osk se malíkem probíral v blocích obslužného programu. „Tuhle hračku by dokázal řídit i kojenec. Palivové nádrže jsou plné ze tři čtvrtin. Vypadá to, že bude trvat pár hodin, než všechny systémy naběhnou.“

„Takže to tu na nás počká,“ řekl Quentin rozhodně. „Nepřišli jsme sem obdivovat nějaký třicet let starý křáp. Jdeme.“

„Jasně že jdeme!“ vypískl Poo.

Úseky relativně volné trasy se střídaly se zhroucenými schodišti, zřícenými konstrukcemi a přetřhanými kabely, tlustými jak Oskovo stehno. Uzlové body městského komunikačního systému byly zataraseny následky dávné paniky - malíčkými dopravními prostředky, zavazadly, tu a tam i mrtvolami, mumifikovanými mrazem.

Ještě zvláštnější to bylo s gravitací - kolísala od nuly do nějakých 1,3 g a jednotlivé její úrovně se střídaly skokem, bez jakékoliv zřejmé logiky. Cesta byla obtížná. Osk, Quentin, Tess i Poo stále zůstávali v kosmických skafandrech, v nichž byl pohyb v místech s gravitací větší než půl g fyzicky velmi náročný. Nechtěli si to přiznat, ale deptaly je obrovské rozlohy - trhlami mezi patry bylo vidět rozervané trosky do vzdálenosti mnoha set metrů. Ano, bylo vidět, protože vnitřek města byl dobře osvětlený jakýmsi systémem, rozvádějícím sluneční světlo.

Putovali asi dvě hodiny a podvědomě vyhledávali směr, ve kterém byla gravitace stabilnější a blížila se optimální hodnotě 0,8 g. Byli unaveni a také ještě nikdy nezkoušeli výdrž vyvíječů kyslíku ve skafandrech po tak dlouhou dobu. Kolem už nebyl mráz, ale teplota kolísala mírně nad nulou Celsia. Byl to Quentin, který první shodil průhlednou přilbu a zhluboka se nadechl. Atmosféra byla v pořádku, jen lehce páchla po elektrických výbojích.

Tato část „města“ se snažila napodobit ulice opravdových měst dole na Zemi. Vozovka měla šíři asi dvacet metrů, gravitace vycházela z ní. Po stranách se do výše osmi až deseti pater tyčily budovy a strop nahoře měl modravou, jakoby rozostřenou strukturu. V přízemních traktech se většinou nalézaly obchody, hologramy půvabných žen a mužně vyhlížejících mužů propagovaly hygienické zboží a módní doplňky.

Uprostřed důležité se tvářící křižovatky se rozrůstala tráva. Bylo znát, jak bojuje o každý centimetr asfaltu a jak se rok za rokem blíží k zástavbě - ale mezi ní a domy byl stále ještě několik metrů široký pás. V hustém porostu se občas mihl stínek drobného zvířátka. Pod cedulkou „Jupiter boulevard“ byla tabule se zvláštním obrazcem.

„Co to je?“ zastavila se Tess pod tabulí.

„To je...“ zamyslel se Osk, „- to je mapa! Mapa téhle části města. Podívejte - tady jsme, tohle je Jupiter boulevard a na něj kolmá Chrysantema street. Co dál je tady z důležitějších objektů? Nemocnice, o dva bloky dál. Supermarket Europe, podle názvu zřejmě nějaké obrovské obchodní středisko.“

„Co to je - obchodní středisko?“ zeptala se Tess.

„To je veliký obchod. Jsou tam oblečení, potraviny, nástroje. Ovšem musíš mít u sebe peníze, kterými za ty věci zaplatíš. Jinak nedostaneš nic.“

„Peníze?“ zeptal se Quentin. To slovo mu bylo povědomé.

„Jistě, peníze. To jsou takové potištěné papírky. Ale my je nepotřebujeme, protože tu není nikdo, kdo by je po nás chtěl. Vezmeme si, co budeme chtít.“

„Nějaké oblečení,“ otřásla se Tess. Během řeči se vysvlékli ze skafandrů úplně a Quentin i Tess, oblečení jen do pyžam, se třáslí chladem. Teplota nebyla vyšší než plus deset Celsia.

„Támhle se podíváme,“ ukázal Osk k reklamnímu poutači, na němž byla žena v přiléhavé lesklé kombinéze s hadí kresbou. Obchod pod reklamou nabízel méně než sliboval - v posledních měsících života města byl dovoz ze Země

prerušen a obchody se postupně vyprazdňovaly. Přesto tam Quentin a Tess našli pár kousků oblečení - metabavlněné mikiny a džíny a ošklivé vesty z hrubé protoplastikové příze s mnoha kapsami, které jim připadaly velmi krásné. Nadešel další problém - hlad.

S jídlem to bylo mnohem horší. Po prohlídce několika dalších obchodů našli pod jedním pultem deset krabic vakuově balených sušenek a konzervy s planktonovými očky. I po třiceti letech to bylo požitelné.

„Nezdá se mi,“ říkal Osk mezi sousty, „že by tady někde byli lidé. Museli bychom najít jejich stopy. Nevadí. Máme dost času na prohlídku celého města. Určitě je v něm plno takových obyvatelných kapes, jako je tahle. Zásobíme se jídlem. Já zajdu do toho supermarketu. Quentine, ty půjdeš do nemocnice a zjistíš, co a jak tam je.“

„Do nemocnice? Co tam můžeme najít? Nechce se mi chodit do nemocnice.“

„Jasněže,“ přisadil si Poo. „Nechce se nám chodit do nemocnice.“

„Ty a Poo, Quentine,“ řekl tiše a zřetelně Osk, „vy dva půjdete do nemocnice. Podle mapy je to ještě větší barák než supermarket. Taková nemocnice má určitě někde skladiště nacené jídlem. Obvazy a tak. Vitamínové tablety - sníš je a nemusíš se piplat s pomeranči.“

„Jdi si tam sám,“ vybuchl Quentin. „Jdi si sám do nemocnice. Já se taky chci podívat do toho superobchodu!“

Nebylo nic snazšího, než aby všichni čtyři šli nejdřív do obchodu a pak do nemocnice. Ale tohle byla chvíle, ve které se mladší samec poprvé vzepřel. Začátek boje mezi starým a novým vůdcem tlupy. Osk pohnul ramenem a vyslal sevřenou pěst dopředu.

Rána nebyla silná, ale přesto Quentinovi rozrazila rty. K rozražení rtů není zapotřebí velké razance.

Byli tím překvapeni oba, Osk i Quentin. Chlapec si otřel hřbetem ruky ústa a zadíval se na krvavou čmouhu.

„Já klidně můžu jít do té pitomé nemocnice,“ řekl zajíkávě, ačkoliv se snažil o drsný tón. „Já klidně můžu!“

„Jasněže,“ vypískl Poo. „My klidně můžeme.“ Přehodil si svůj oštěpomeč přes rameno o otočil se k odchodu. Quentin udělal pohyb, jako by ho chtěl zadržet, protože záležitost nebyla ještě s Oskem vyřízena. Ale pak z hromady skafandrů vybral pneumaticky samostřel a zamířil za Pooem.

Osk prudce oddechoval a měl nepříjemný pocit. Adrenalin se proháněl jeho krevními řečišti, burcoval svaly k pohotovosti, ale ty nedostaly příležitost uvolnit napětí. Osk věděl, že to bylo špatně. Neměl Quentina uhodit. A pokud už se stalo, měl záležitost dotáhnout až do konce.

„Pojď,“ řekl dívce a při pohledu do její tváře pochopil, že nebojuje s Quentinem, ale proti všem třem sourozencům. To poznání ho naplnilo strachem.

„Pojď,“ řekl a svůj plamenomet nechal v hromadě skafandrů.

Supermarket Europa byla ohavná rozkynutá budova, postavená v jaksi přeslazené napodobenině antického slohu. K jedinému vchodu, lemovanému tlustými korintskými sloupy, se vystupovalo po širokém schodišti. Nad schodištěm visel zhaslý neonový nápis: SUPERMARKET EUROPA VÁS VÍTÁ. A pod ním o něco menší: TATO BUDOVA JE V PÉČI BEZPEČNOSTNÍ AGENTURY KERBEROS. Po straně postával usměvavý klifton ve slušivé černé uniformě a desetihranné placaté čepici, ruce založené za zády. Tess k němu přistoupila a dotkla se ho.

„Je to jen figurína,“ řekla. Vypadal tak opravdově.

V prvním patře byly nalevo potraviny a napravo luxusní oblečení. Zboží vypadané z poloprázdných regálů, ale žádný přehnaný nepořádek. Stupeň zásobení, který se před pětatřiceti lety jevil obyvatelům Cody jako průvodní znak naprosté nouze, připadal Oskovi a Tess jako projev neskutečného bohatství. Tolik konzervovaných potravin! Od šťáv a džusů v krabicích z kovové fólie, přes vakuová balení nejrůznějších sladkostí až po konzervy se sojovým masem, extrahovanou fazolovou bílkovinou a výjimečně i se skutečným masem.

Osk otevíral jednu plechovku za druhou, jedl a jedl, pil a pil. Všechno bylo požitelné. S balíčky v hrsti procházel obchodem a hledal stopy lidí, které by vypadaly čerstvě. Až se mu nechtělo věřit, že tu nikdo nezůstal - v takovéhle kapse by se dalo přežít, žít se konzervovanými potravinami, pokoušet se o jídla z té trávy na náměstíčku i o chov zvířátek (patrně krysy), která v trávníku žila. Přemýšlel o tom.

Tess si v opačné části patra prohlížela figuríny, oblečené do bělostných, růžových a modravých svatebních šatů. Až se jí dech tajil nad takovou nádherou. Takovéhle oblečení znala jen z obrazových záznamů. Pokud si mohla vzpomenout, ženy v Atlantidě chodily oblečené v zelených nebo modrých montérkách z ovčí vlny, zabarvených černými maskovacími cákanci.

Dotýkala se těch šatů, lehce, opatrně, jako by se bála, že se při silnějším stisku rozpadnou. Tam ji po dlouhém hledání našel Osk s balíčky v náruči.

„Co to je?“ vydechla Tess. „V čem jsou to ty ženy oblečené?“

„To jsou svatební šaty,“ poučil ji Osk.

„Svatba - to je když se muž a žena dohodnou, že spolu budou mít děti?“ Tess znala už jen křehká příměří a válku. Byla příliš mladá na to, aby pamatovala dobu míru.

„Svatba,“ řekl Osk, „je rituál, při němž si muž a žena navzájem slibují, že si budou celý život dobrými partnery.“

Zabolelo to. On, Osk, ještě zažil pár opravdových wagnerovských svateb. Jedna z nich byla ta jeho.

„Nech to být, Tess. Máme moc práce.“ Ale dívka si ho nevsímalá. Roztrásala volánky šatů, rovnala krajky i pentličky.

Osk pokrčil rameny. Našel si v regálu vak z impregnovaného plátna, který sloužil k přepravě obleků. Oskovi se líbil - byl velký a zdálo se, že se do něj vejde hodně věcí. S vakem vystoupil do dalšího patra.

Oddělení pro kutily - pilky, vrtáčky, frézky, automatické šroubováky. Bohužel, většina z těch věcíček byla na bateriový pohon a z většiny baterií už dávno puklými stěnami vytekl elektrolyt, rozežral kov i metalizované povrchy nábytku a pak se vypařil. Osk hledal akumulátory, které by byly použitelné a dokonce i tři našel. Elektrickými i mechanickými nástroji si naplnil vak více než do poloviny.

Už teď si připadal jako ve zvlášť nádherném snu. Ze skleněné vitríny vytáhl kufr s multifunkční vrtačkou, která se ze všeho nejvíc podobala lehkému kulometu. Dokonce měla i ramenní opěrku. Do hlavice se dalo zasunout cokoliv - vrták, pilka, brusný kotouč. Kufík byl řešený tak, že se mohl změnit v ponk a zařízení se dalo použít i jako frézka. Na vnější straně přepravního kufru si Osk přečetl nápis:

ARIADNĚ. DOKONALÝ NÁSTROJ PRO VÁS. TESTOVÁNO PRO PRÁCI V KOSMICKÉM PROSTORU.

Osk do boku vrazil akumulátor, jako se zarází zásobník do automatické zbraně. Stiskl ovládací knoflík a vrtačka se tiše rozbzučela.

V té chvíli se odkudsi z prostoru ozvaly tři tlumené údery gongu, každý v jiné tónině. Po nich zahovořil sladký ženský hlas: „Vybral jste si pracovní soupravu ARIADNĚ. Vybral jste si dobře. Je to nástroj opravdového muže. Před tím, než odejdete z našeho supermarketu, předložte, prosím, svou kreditní kartu k odečtu do otvoru v turniketu.“

Osk se rozhlédl jako zaskočené zvíře. Kde má zbraň? Nechal ji hloupě na náměstíčku u skafandrů! S poloprázdným vakem v jedné a s vrtačkou v druhé ruce vyrazil k východu.

„Tess!“ zaječel. „Něco se děje!“

Rozběhl se ke schodišti. Pak si uvědomil, že se figurína černě oblečeného kliftona pohybuje. I výraz v plastickém obličejí se změnil - z přátelského v přísný.

„Neee... zaplatil jste vy... brané zbooo... ží,“ zazněl z oblasti hrudníku figuríny mužný hlas. „Vlooo... žte svou kreee... ditní -“

Ale to už Osk s řevem vrazil roztočený vrták do kovoplastického těla. Kov, testovaný pro práci v kosmickém prostoru, narazil na karbonitový krunýř, testovaný na zásah kulky z těžkého revolveru. Z hrudi figuríny vytryskly jiskry. Pak Osk ztratil vědomí.

Za dveřmi nemocnice se rozbíhaly dvě bílé vykachlíkované chodby. „Hele,“ řekl Poo, „Šipka.“ Na dlaždicích byl nasprejovaný patvar, který se opravdu velmi podobal šipce.

„Bude tam překvapení,“ řekl Poo. „Něco pro nás.“ Byl v tom věku, kdy chlapci všude tuší ukryté poklady. Vydal se po šipce a brzy našel další. Quentin pokrčil rameny a loudal se za ním.

Šipky je dovedly k velkým bílým dveřím s nápisem HYBERNATION. A za nimi Quentin šeptem odprosil Osku.

Pod dvěma průhlednými poklopy spatřil dva spící lidi, muže a ženu. Oba se vznášeli v jakési vazké tekutině, oblečení do lehoučkových světlých obleků. Muž měl tvář zarostlou týdenními vousy a dlouhé, v týle stažené vlasy. A ona, spící kráska, byla nádherná. Běloška, ale v obličejí opálená. Kratičké blondáté vlasy vyčesané vzhůru, plné rty a na nich tajemný úsměv. Postavu měla, pokud mohl posoudit, vysokou a podobnou sochám řeckých bohyň z stararé atlantidské učebnice historie.

„Pro ty, kteří přijdou,“ četl Poo vzkaz, napsaný chvatným písmem přímo na bílou desku stolku před hibernačními pouzdry.

„Tato sekce byla zasažena torpédem. Zdá se, že automaty rychle opravují trhlinu, ale za zdmi nemocniční budovy je už teplota kolem minus šedesáti stupňů Celsia. Nedokážeme přežít tak dlouho, než se obnoví vnitřní atmosféra sekce. Svou drahou Alici i ostatní přátele jsem uložil do volných hibernačních kójí. Za deset minut usnu i já. Na jak dlouho? Na měsíc? Na sto let? Vás, kteří nás najdete, prosím: oživte nás. Návod k obsluze hibernačních pouzder přikládám. Děkuji vám. Podepsán: Frank Polanski, občan Spojené Evropy, civilista, obchodník.“

Quentin zatajil dech. Ta kráska bude zase žít! Bude patřit jenom jemu! Vytrhl Pooovi návod k obsluze a položil prsty na tlačítka ovládacího zařízení hibernačního pouzdra. Chlad kapaliny uvnitř se přenášel až do nich a mrazil do prstů. Stisknout tlačítko s hvězdičkou. Pak to se srdcem. A dál už jen čekat. Návod byl doplněn instruktážními obrázky. Na posledním z nich vstával probuzený človíček s úsměvem na rtech z pouzdra. Vedle něho byl ještě obrázek nějakého zařízení, podobného kapotovaným nosítkám. „Pro obnovení tělesných funkcí je dobré použít OŽIVOVACÍ KOKON (dodává firma Medikit Ltd., Hannover)“. Skutečný oživovací kokon byl opřený hned vedle.

Oba chlapci s ústy otevřenými dokořán sledovali, jak kapalinou uvnitř pouzdra probleskují modravé jiskry. Pak kapalina otekla a dívka se pohnula.

„Quente!“ probralo chlapce ze zadumání zaječení Tess, která vpadla do dveří. Byla oblečená do skafandru, jen hladi přilby měla pootevřenou. „Jsme v průšvih. Okamžitě se stahujeme.“

„Ticho!“ otočil se k ní Quentin a ukázal na hibernační pouzdro. „Probouzí se, nevidíš?“

„Co to je? Co to má znamenat?“ vyjekla Tess. Horní část pouzdra se odklopila a dívka uvnitř se pokusila posadit. Její dřívější klidný výraz byl ten tam, probouzení bolelo. Hodně bolelo.

„To je Alice,“ řekl Quentin a uchopil ji za ruku. Ta ruka byla studená jako tekutý dusík. „Vezmeme ji s sebou.“

„Osk je v bezvědomí!“ ječela Tess. „Něco ho napadlo! Nějaký robot! Vypadá to, že ožívají místní bezpečnostní systémy! Musíme okamžitě pryč!“

„Pomoz mi s ní,“ řekl tiše Quent. „V tomhle ji doneseme do člunu,“ ukázal na oživovací kokon.

Nastrkali chabě se bránící Alici do kokonu a vyrazili na zpáteční cestu. Tess se ve skafandru obtížně pohybovala, chlapci drželi madla nosítek.

Osk ležel na trávniku, Tess ho předtím nastrkala do skafandru. Nad jeho tělem stálo torzo robotího kliftona - mechanické paže visely na kabelech a hadicích hydraulického systému, hlavu vůbec neměl.

„Jstee zaaa... tčén! Jstee zaaa... tčén!“ opakoval hlas z robotova hrudníku s jednotvárnou pravidelností.

„Do skafandrů!“ zavelela Tess a zaklapla hladi přilby. „Hned jsem zpátky.“

Rozběhla se o dvě ulice zpátky do supermarketu.

„Co je s Oskem!“ křičel Quentin do přilby, do mluvítko interkomu.

Tess ztěžka oddechovala. „Osk je v pořádku, jen je v bezvědomí. Ten panák stál před vchodem do obchodu a vůbec se

nehýbal,“ vysvětlovala Tess. „Osk chtěl z obchodu odnést nějaké věci, a panák se dal do pohybu. Prý at' Osk... zaplatí těm... potišťnými papírky. Osk ho chtěl provrtat vrtačkou, ale ten robot ho omámil nějakým plynem. Ustřelila jsem mu ruce, víc s ním puška nesvedla.“

Schody do supermarketu brala po čtyřech. Uvnitř se jen otočila a než Quentin a Poo dopnuli skafandry, byla zpátky. V neobratných prstech rukavice svírala velkou nákupní kabelu. Tentokrát promluvil sloupek nad náměstím, ostře a energicky: „Mluví k vám policejní důstojník! Okamžitě odhodte zbraně a postavte se do řady s rukama nad hlavu!“ Nedopověděl, protože Quentin přelízl reproduktor jazykem plamenometu.

Osk byl už částečně při sobě, Quentin si přehodil jeho ruku kolem ramen a podpíral ho. Tess a Poo se chopili madel nosítek, na která naházeli zbraně a Tessinu kabelu. Zpočátku se jim šlo hodně těžce, ale teď už věděli, kudy jít.

Spěchali, hnáni panikou z hlasů, které je tu a tam z různých stran vyzývaly k odhození zbraní, nekladení odporu a podobně. Brzy se dostali do zón s částečnou beztlakostí. Cesta do hangáru přístaviště jim trvala necelé tři čtvrti hodiny. V dálce uviděli modře a červeně blikající vznášedlo. Policejní výzva tentokrát zařvala přímo ze sluchátek interkomu. Byla nekompromisní. Vzdejte se nebo budete zničeni.

„Neumím řídit ten nový člun a Osk je k ničemu!“ přerýval Quentin policejní hlas. „Rozjedeme ponyho a letadýlko vezmeme do vleku!“

„Jasně!“ ječela Tess. „Běž ponyho nahodit a my zatím vytlačíme mrňouse.“

Quentin táhl poloomámeného Osků k tahači, Tess a Poo nacpali kokon s Alicí do přechodové komory Kolibříka. Pak se opřeli o jeho pestře omalovaný pancíř a tlačili ho blíž k ponymu.

Policejní stroj červenomodře blikal, vlastně z něj nebylo vidět víc, než to blikání. Varování, opakované se strojovou pravidelností a s hlasitostí na prahu bolesti je přivádělo k šílenství.

V kabině ponyho svlékl Quentin skafandr nejdřív sobě a pak Oskovi. Přikrtoval strýce k pilotnímu křeslu a fackami ho přiváděl k vědomí. „Prober se!“ ječel. „Rozjed' ten křáp, nebo jsme všichni v hajzlu!“

Osk malátně položil ruce na ovládací klávesnici. „Ještě ne!“ křičel Quentin. „Ještě tu není Poo a Tess. Čekej až přijdou!“ Soukal se zpátky do skafandru, vstříc hlasitým policejním výzvám řinoucím se ze sluchátek. K nim se teď přidal i vysoký kolísavý tón.

Osk vlašně přikývl, jako že počká, a Quentin se už hmul do přechodové komory. V jedné ruce držel ocelové lano, v druhé emitor plazmy. Venku se srazil se sestrou a bratrem, kteří se jako šílení hnali do kabiny ponyho, aby ze sebe mohli servat ječící přilby.

Zahákovat Kolibříka bylo dílem okamžiku.

„Jedte!“ ječel Quentin do mluvítko interkomu a chytil se úchyty. „Sestřelím tu bestii!“

Vláčil pěst do nitra emitoru. Byl to přístroj, určený k zatmelování trhlín ve vnějších pláštích kosmických stanic, který před nějakými dvaceti lety jeden z Wagnerů upravil na zbraň tak hroznou, že nemohla být ve stísněném prostoru Atlantidy použita. Vlastně ji nikdo nikdy ani pořádně nevyzkoušel.

Pony se dal do trhavého pohybu, za sebou vlekl Kolibřika. Vedle Quentina dopadl na plášť tahače rudý bod - laserový zaměřovací paprsek policejního stroje. Quentin zachytil červenomodré blikání do mířidel emitoru. Pony sebou škubal a zrychloval.

Quentin stiskl tlačítko uvnitř zbraně.

Exploze. Zpětným rázem byl chlapec vržen dozadu. Mávl rukou a s trochou štěstí se zachytil za vlečné lano. Celý svět ztichl. Ano, policejní výzvy byly pryč.

Pony proltnul membránou PORTU CODA do volného vesmíru.

3. Atlantis

Rozvalovali se v kabině Kolibříka a byli poměrně spokojení, Osk proto, že ho už konečně přestávala bolet hlava z paralytického plynu, který proti němu robot použil. Quentin si nábožně prohlížel Alici, která setrvala ve spánku. Tess listovala ve čtyřicet let starých módních žurnálech, které v kabině Kolibříka našla. Poo otevíral už třetí z ananasových konzerv ze zásob Kolibříkovy lednice. Zrychlení člunu vyvolávalo uvnitř přetížení asi jedné třetiny gé. Starého dobrého ponyho táhli za sebou.

„Necpi se tím,“ napomenul Pooa stařec z obrazovky. „Bude ti špatně.“ I on vypadal celkem spokojeně.

„Dědečku,“ přisunul Poo etiketu konzervy před oko snímáčího zařízení, které přenášelo obraz na Platon. „Nevíš, co je tohle za jídlo?“

„To je ananas,“ řekl stařec po chvíli přemýšlení. „Roste na stromech... nebo snad na keřích?“

„A dědečku - neměl bys nějaká semena toho stromu?“

Stařec cukl rty. „Ne, určitě je tady nemám... A co ta vaše křehotinka, žije vůbec?“

„Jo,“ kývl Osk hlavou. „Žije. Měla horečku a trochu vyváděla. Tak jsem jí píchl injekci, posilující koktejl vlastní výroby. Každou chvíli se probudí a bude moc ráda, že se se mnou může seznámit.“

Samolibě se zachechtal. „Tohle vozítko se mi líbí,“ poplácal ovládací pult Kolibříka. „To už nebude jako v tahači. Cesta na Platon nám trvala čtyři neděle a na Codu pak sedmáct dní. V tomhle bobečkovi budeme doma za devětadvacet hodin. Přesně jsem si to spočítal.“

„Neměli jste vyklízet Codu tak rychle,“ řekl stařec káravě. „Dalo se tam toho objevit mnohem víc. V tom vzkazu od Franka Bokowského se přece psalo o nějakých dalších hibernizovaných lidech.“

„Vyklidili - nevyklidili,“ ušklíbl se Osk. „Já u toho nebyl. To víš, dědečku, co můžeš čekat od těchhle štěňat... Hele, naše Šípková Růženka se probírá!“

„Franku...“ zašeptala Alice. Pak otevřela oči. „Franku! Kde to jsem? Kde je Frank?“

„Seš v bezpečí,“ začal Quentin řeč, kterou si dlouho připravoval. „Já se jmenuju Quentin, Quentin Wagner a tohle jsou...“

„Mlč,“ zakřikl Osk. „Neříkej jí hned všechno!“

„Co se stalo? Co se stalo s Frankem?“ Ztěžka a úporně se prodírala závoji mrákot.

„Frank je v pořádku,“ zašklebil se Osk. „Je tam, kde byl. V hibernačním pouzdře. Zdají se mu samé pěkné sny.“

„A proč jste ho neprobudili? Proč jste ho tam nechali být?“

„Proč? Asi proto, že ho nepotřebujeme.“

„A proč jste mě tam nenechali s ním!“ To nebyla otázka, ale obvinění.

„Vypadala jsi hodně šikovně. Budeš se nám hodit... Řekni mi, děvče, spí tam v ty nemocnici ještě nějaké další holčičky?“

„Já... já nevím! Přiletěli jsme na Codu a nikoho jsme neznali. Nemohli jsme sehnat žádnou pitnou vodu ani jídlo. Ani místo na spaní. Pak přišlo to zemětřesení - ne, já vím, že na Codě žádné zemětřesení být nemůže. Rychle se ochlazovalo a všichni prchali do portu. Ale Frank byl chytřejší. Odvedl mě do nemocnice, mě a pár dalších lidí. Neznala jsem je... Uložil mě do hibernace jako první. Frank...“

Její řeč byla trhaná, plná zámlk a pronášená tak tichým hlasem, že ji téměř nebylo slyšet. Když domluvila, ozval se z obrazovky stařec:

„Situace je takováhle: byli jste v hibernaci šestačtyřicet let. Do vašeho sektoru zřejmě po tu dobu nikdo nepřišel a to i přes to, že se z jiných částí Cody dala ještě nejméně rok zachycovat vysílání. Já i ostatní žijeme v satelitních městech, v Platonu a Atlantidě. Nevíme, co se stalo na Zemi, před téměř dvěma generacemi jsme s ní ztratili spojení. Stalo se tam něco zlého. Nevíme, jak jsou na tom základny na Marsu a jestli ještě existují. Jsme trosečníci. Tak, jako ty.“

Oskovi se zezdalo, že mu stařec přímo nahrává.

V třetinové gravitaci připlul k dívce a popleskal ji po tváři. „Já jsem Osk. My dva, ty a já, si budeme náramně rozumět.“ Znovu se zasmál.

Hrdlem Alice projela drobná křeč, jak přemáhala nutkám zvracet. Osk, kromě toho, že byl už na pohled špinavý a mastný, hrozně smrděl. Nebyl to jenom on, kdo v aseptické kabině Kolibříka páchl, od poslední očisty Wagnerů na Platonu už uběhly tři týdny a oni prostě nemohli příliš plýtvat drahocennou vodou na mytí.

„Kde je Frank,“ řekla tiše Alice. Znělo to jako konstatování. Dívka konečně pochopila, že je v moci pirátů, kteří ji unesli z Cody a odvlékají neznámo kam. Ramena se jí roztřásla v tichém pláči.

„Neplač,“ dotkl se jí Quentin. „Neplač, prosím tě.“

„Co na ni saháš,“ praštil ho Osk přes ruku. „Patří snad tobě?“

„A to myslíš, že patří tobě?“ rozkřičel se Quentin. „Ty jsi ji snad našel? Ty jsi ji snad probudil? Vždyť ses akorát nechal uspat od pitomého robota a měli jsme co dělat, aby nás ochranka z Cody nerozstřílela na hadry!“

„Drž hubu, ty mrňousi,“ zařval Osk. „Vůbec žádný nebezpečí tam nebylo! Na celé Codě zbyl akorát jeden pitomej robot s plynovou pistolí a pak ještě bezpečáckej počítač - ale ten neovládal víc než pár reproduktorů. Kdyby nás mohli rozstřílet, tak to udělali desítkrát! Mohli jsme se vrátit do nemocnice a probudit další ženskou pro tebe. A jednu pro Pooa. A nějakýho chlapa pro Tess. Tak buď trpělivěj, za měsíc se na Codu vypravíme znova, s tímhle vozítkem tam doplachtíme za dva dny.“

„Ona nebude pro tebe,“ ztišil Quentin hlas do nebezpečného šepotu. Vzteky byl rozpálený do běla. „Ona si vybere, koho bude chtít.“

Oskova pěst udeřila do Quentinova solaru plexu: „Už nikdy neříkej takový blbosti! Tohle je první ženská, na kterou si můžu po pěti letech šáhnout a taky že to udělám! Ted! Hned!“

Quentin po úderu přelétl kabinu a tvrdě narazil zády do stěny. „Přestaňte!“ vykřikl z obrazovky stařec, ale nikdo ho neposlouchal.

Quentin se odrazil nohama od polstrování a vylétl šikmo ke křeslům na levé straně. Tam, co byl bezpečnostními pásy připoután pytel se zbraněmi. Plynulým pohybem vytrhl Pooův oštěpomeč, jehož ostří profízlo stěnu pytle i tkanice.

Osk se levicí chytil za madlo pod stropem a zpod kombinézy tasil revolver.

„Jsem chytřejší,“ zašklebil se Osk. „Chodím ozbrojen.“

Quentin vybalancoval třetinovou přitažlivost a s ratištěm oštěpomeče v pěstích se obezřetně blížil k Oskovi.

„Ještě krok a zmáčknu to,“ zasykl Osk.

„Zmáčkni to,“ řekl stejně tiše Quentin. Krůček za krůčkem se přibližoval.

Vlevo od Oska cvaklo péro Tessina zavíracího nože. Zezadu podobný zvuk, tam někde byl Poo. Každý z těch nožů měl ostří dlouhé pět palců, to Osk věděl, vždyť je sám vyráběl. Oko revolveru se dívalo Quentinovi do tváře teď už ze vzdálenosti necelého metru.

Osk zavřel oči a rozevřel pěst. Pažba COLTU z jabloňového dřeva mu pomalíčku vyklouzla z ruky.

Teprve po chvíli otevřel Osk oči. Všechna jeho radost byla pryč a zbyla po ní jen pachut'. Rozhlédl se. Tess, Poo i Quentin byli co nejdál od něj i od sebe navzájem, sami se svou vlastní pachutí. Osk se otočil k Alici.

„Je to na tobě,“ řekl. „Rozhodni se sama, máš na to čas. Já, nebo Quentin. Jiná možnost neexistuje.“

„Existuje ještě třetí možnost,“ řekl stařec z obrazovky. „Až znovu poletí na Codu, vezmou tě s sebou a uloží tě znova do hibernace. Vedle Franka.“

Osk chvíli mlčel. Pak přikývl. „Ano, to je třetí možnost.“

Alice si objala ramena. „Nechci už... nechci do té zimy.“

„Budeš tam,“ pokračoval stařec, „dokud vás někdo neprobudí. Anebo dokud se Slunce nezmění v novu.“

„Ale stejně si myslím,“ dodal pak, „že nikdo nebude takový blázen, aby Franka probouzel. Vždycky oživí jen tebe.“

Protože, pokud vím, do kosmu lítají skoro výhradně jen chlapi.“

Nikdo z nich si neuvědomoval, že z reproduktorů u druhé, dosud nezapnuté záložní obrazovky Kolibříka se už delší dobu ozývá skřipění. Jako by se kdesi jinde někdo jiný pokoušel správně naladit frekvenci. Pak se konečně z

reproduktoru ozval i hlas:

„Tady Atlantis, tady Atlantis, odpovězte!“ Poo, který byl nejbliž, se naklonil a zapnul monitor. Na obrazovce naskočila krajina Atlantidy, jejich domova. Jednu třetinu z ní zabírala tvář usmívajícího se muže s typicky rozpláclym campbellovským nosem. Byla zarostlá několikadenními vousy a orámovaná zježenými campbellovsky kučeravými vlasy.

„Zdravím vás,“ řekl ten muž. „Nerad přerušuju vaši plodnou debatu, ale uznal jsem, že do ní teď mohu vstoupit i já.“

„Kdo jsi?“ vyhrkla Tess.

„Ty mě neznáš, krásná dívka?“ naoko se podivil muž. „Vždyť jsem od tebe dostal dárek na památku.“

„Dárek?“ užasla Tess.

„Takovýto,“ pozvedl muž pravici a ukázal ji. Nebyla to pravice v pravém slova smyslu, chyběl na ní prsteník, malíček i kus malíkové hrany. Rána byla pokryta strupy a místy i růžovoučkou novou kůží.

První pochopil Quentin. „Ty káčo! Ty jsi ho zapomněla dorazit. Myslela jsi, že je mrtvý a on přežil. On teď drží Atlantidu a nepustí nás do ní!“

„Ten mladý muž,“ zasmál se Campbell, „to řekl úplně správně. A co ty, Jiříku, co mlčíš a nic neříkáš?“

Jiří - to bylo skutečné Oskovo jméno.

„Co - chceš - dělat?“ vypravil ze sebe.

„Co mám v úmyslu, říkáš? Spíš se ptěj, co jsem tady dělal. Odjeli jste dost narychlo a zapomněli jste uklidit. Takový malý nepořádek jste tu nechali, skoro bych řekl bordel. Špatně pohřbené mrtvolky, víte, co to udělalo s mikrobama a parazitama? Měl jsem co dělat, abych dal biosféru dohromady. Měla namále.“

„Díky,“ vyhrkl Osk, kterého při těch slovech polila hrůza. Dobře si byl vědom toho, jak se mohl křehký biosystém nenapravitelně zhroutit. Biosféra byla tabu i za těch nejprudších srážek s Campbellovými a přestávky v boji na její údržbu nikdo nemusel dávat do smluv, dodržovaly se pečlivě.

„Díků netřeba,“ roztáhl Erik Campbell ústa do úsměvu tak širokého, že byly vidět mezery po chybějících zubech na pravé straně. Ty zuby tam chyběly od jistého útoku na Atlantidu. „Byl jsem rád, že jste odjeli. Konečně jsem mohl vylézt z té zavražovací nádrže.“

„Zavražovací nádrž!“ vykřikl Osk. „Tak proto čerpadla nefungovala! Ty zmetku, víš kolik dní jsem se je snažil opravit?“

„Vím. Pozoroval jsem tě s kudlou v ruce. No, ušetřil jsem tě. Asi proto, že levačku nemám tak jistou.“

„Dobře. Dobře, Eriku. Jaké máš podmínky?“

„Pamatuješ si, Jiří, jak jsme se jako kluci kamarádili? Tenkrát, když se naši tátové a strýčkové snažili žít vedle sebe v míru, dokonce se i vrátili k regulaci porodností. Pak se to zase nějak zvrtilo.“

Osk přikývl. „Takže co chceš?“

„Chci to samé, co ty. Roubovat jabloně, opravovat čerpadla, okopávat brambory. Už bylo dost zabíjení.“

„Dobře. Jen do toho. Začneme znovu. My a ty. Wagnerové a Campbellové. Pardon - vlastně jen jeden Campbell.“

„Vím, že s tebou se vždycky dohodnu, Jiříku. Ale z něčeho mám strach: z tvých třech vzteklych šelmiček. Co ty, chlapečku, říkáš ti Poo, vid? Chtěl bys, abych byl tvůj hodnej strejček?“

„Ne,“ řekl Poo temně.

„Vidíš, Jiříku. Jak z toho ven. Nelíbilo se mi v zavražovací nádrži. A ještě méně se mi líbilo, když jsem tu byl dva měsíce sám. Být sám mi prostě vadí. Biosféra města je vychýlená, chce to víc lidí, aby ji vyladili zpátky. Víš, já jsem udělal to nejnultnější, ale na další jsem neměl chuť. Marne jsem ladil vysílačku, abych zaslechl nějaké signály. Hodiny jsem u ní strávil. Měl jsem hrozný strach, že už tady musím napořád zůstat sám, že jste odjeli navždy. A pak jsem chytil vaše vysílání. Měl jsem radost, že se vracíte. Pak jsem měl strach, že vás budu muset zabít, abyste vy nezabili mě. Nakonec jsem na to přišel. Moje podmínka je: dáte mi Tess. Bude mojí ženou.“

„Cože?!“

„Tess bude mojí ženou. Mojí partnerkou. Tím se Wagnerové a Campbellové spojí. Už nebudou dvě rodiny, ale jenom jedna... Nebo, Jiříku, si chceš Tess nechat pro sebe? Ty nejsi jen její strejda, ale i bratranec z druhého kolena. Víš, jaké byste měli hezké dětičky? Pamatuješ na Teddyho, kterému říkali Slintal?“

Osk přikývl. „Byly doby,“ řekl zvolna, „kdy i dementi měli šanci prožít celý život. Tess,“ obrátil se k dívce. „Je čas, abys k tomu řekla svoje.“

Tess polkla a couvla před tou náhlou zodpovědností. Osk, bratři, Alice i stařec a Erik Campbell na ní lpěli pohledem, protože ona měla rozhodnout, zda bude zabíjení pokračovat.

„Ještě nejsem připravená,“ vydechla.

„Nabízím vám,“ řekl stařec, „abyste se nastěhovali na Platon.“ Neznělo to moc přesvědčivě.

„Jasně!“ vyhrkl Quentin. „Za půl roku, až to ten hajzl nebude čekat, přiletíme k Atlantidě, vpadneme dovnitř a zabijeme ho.“

„Ne,“ zavržela hlavou Tess. „Atlantis je náš domov. Tolik Wagnerů v ní žilo a zemřelo. Nesmíme se jí vzdát tak snadno. A on,“ kývla k Erikovi Campbellovi, „by nám ji nenechal. Otevřel by poklopy a vpustil by do ní prázdnotu.“

Napřímila se a podívala se přímo do monitoru. „Budu tvojí partnerkou, Eriku Campbell. Přijímám.“

O dvacet šest hodin později učila Alice Pooa hrát šachy, protože na palubě Kolibříka našli kovovou šachovnici a magnetické figurky. Po pravdě řečeno předstírala, že ho učí a Poo dělal, že se snaží. Za vypouklými očima Kolibříka se černaly zbrzděné desky vnějšího pláště Atlantidy. Šachy ani nemusely být magnetické - Kolibřík byl připoután poblíž nouzového východu města a odstředivá síla rotace v něm vytvářela obvyklou přitažlivost.

Erik Campbell, čerstvě oholený a s krvavými stopami po břitvě na tvářích, se z obrazovky díval, jak se Tess souká do skafandru. Zrychleně oddechoval, snad si představoval, jak na Tess bude pomaličku trhat její pyžamo. Tess si toho

všimla a poznamenala: „Chlapi, chlapi. Pro jednu jedinou věc dokážete zapomenout na všechno - na jídlo, na práci, na přátelství, i na vlastní bezpečnost.“

Erik Campbell zobrazení: „Jak jsi to myslela, láska?“

„Nijak. Tak, jak to je. Samčí pud je sebevražedná zbraň.“

Erik zaváhal. „Hele, Jiří, nešíjete na mě nějaký podraz, že ne?“

Osk pokrčil rameny. „Ne. Ty děti jsou tvrdý jak keramit, ale nelžou. Pokud Tess něco slíbila, tak to taky udělá.“

„Čekej na mě,“ poslala Tess do monitoru polibek. Zaklapla hledí přilby a do mikrofonu interkomu dopověděla: „Jsem hned u tebe.“ Nešikovně chytila do rukavice kabelu - tu kabelu, kterou přivezla z Cody.

„Co máš v té tašce?“ zeptal se Erik. Jeho hlas už zněl hodně nejistě.

„Překvapení.“ To už byla Tess v přechodové komoře. „Překvapení jen pro tebe.“

Sledovali ji oknem, jak po úvazném lanu ručkuje k nouzovému vchodu, jak ho otevírá a jak mizí uvnitř. Každý z nich si v duchu říkal: teď prochází chodbou v plášti města. Chvilí a vyjde ven, ponoří se do vysoké trávy. Ted' - ted' už musí být na cestě k Erikovi. Co chvíli ji už musí zachytit oko atlantidské kamery.

„Kostky jsou vrženy,“ řekl Erik, v obličeji už docela bledý. „Ted' už mi nezbývá než doufat.“

„Jaký kosti?“ vzhledl Poo od precizně vytvarovaného šachového jezdce. „Kdo tu mluví o kostech?“ Vzápětí hrozně vykřikl - jeho noční můra si šla pro něj.

Před okno Kolibřika pomalíčku připlul Boris Campbell, vysušený vakuem, maso zbavené vody a přilepené ke kostře. Vyhaslýma očima se zadíval dovnitř a mátožně pohnul rukou, jako by jim kynul.

„Ježíši Kriste!“ zaječela Alice. „Ježíši Kriste!“ rukama si zakryla oči.

„Co se děje? Co se děje!“ křičel z monitoru Erik, který byl odkázaný na snímací zařízení v ovládacím pultu Kolibřika a ven neviděl. „Neboj se,“ uklidňoval Alici Quentin. „To je jen mrtvola. Jen jeden starý mrtvej Campbell. Pár jsme jich přivázali na vnější plášť ponyho a tenhle se uvolnil. Že by to lano prepálila tryska Kolibřika?“

Boris Campbell přilehl na okno.

„Už si jde pro mě!“ vřiskal Poo a mačkal hlavu pod hrací stolek.

„Prosím vás, ať je to pryč. Ať je to pryč!“ plakala Alice.

„Já vám to říkal!“ řval Osk s hysterií v hlase. „To se nemá dělat. Takhle se s mrtvými nezachází.“

„Nojo,“ poznamenal Quentin. „Tak já si vezmu skafandr a dám Borise pryč.“

„Zůstaň kde jsi,“ zakřičel Erik z obrazovky. „Jak vylezeš z člunu, budu to brát jako podraz!“

Quentin natáhl ruku a stiskl jakési tlačítko - okno s Borisem okamžitě ztmavlo, jako by přes ně někdo přetáhl roletu.

„Příště si přečtete návod k použití,“ poznamenal Quentin. „A vůbec, kde je Tess? Kde je tak dlouho?“

Kde je Tess? Erik Campbell už byl bledý jako vápno. „Pro Matku! Já blázen! Já jsem ji nechal vejít!“

I stařec vypadal, jako by zestárl o mnoho, mnoho roků. Ne že by se změnil jeho vzhled, ale nejméně na třech místech obličeje mu nesynchronně cukaly svaly. „Zadrž ji, Osku. Prosím tě, zadrž ji.“

„Jak ji mám zadržet? Už není ve skafandru - už ji nemám na interkomu. Pro Matku! Já už taky nechci žádný další zabíjení.“

„Já ji znám,“ zašeptal Quentin. „Podřízne ho jako berana.“

„Vypni obrazovku,“ řekl Osk Poovi a kývl na Alici. „Ať to nevidí. Není na to zvyklá.“

Poo váhavě natáhl ruku k vypínači.

„Tak jak se ti líbím?“ ozval se mimo obrazovku Tessin veselý hlas. Viděli už jen Erikovu bradu jak padá a padá až někam k oblasti žaludku. Erik Campbell byl v té chvíli ten nejzúžší člověk v dějinách Atlantidy.

Tess vešla do záběru. Tedy, pokud to vůbec byla Tess.

Vlasy měla učesané a spletené do tradičního účesu atlantidských žen, takového, jaký znali už jen ze záznamů. A oblečená byla do těch nejkrásnějších svatebních šatů ze supermarketu Europa. Bělostných, pošitých zlatými nitkami a třpytivými perličkami.

Došla až k Erikovi Campbellovi a vzala jeho zmračenou pravici do dlaní: „Slibuju ti, že ti budu po celý život dobrou partnerkou.“

Erik pomaloučku roztahoval ústa do širokého úsměvu a tváře mu růžověly. „Jsi to vůbec ty, láska?“

Ještě napůl nevěřicně se podíval do oka kamery a nejistým hlasem vyhrkl: „Zvu vás všechny - zvu vás všechny na naši svatbu!“

Trošku posmutněl, protože si vzpomněl, že svatba má i své formální stránky. „Škoda, že tu není nikdo, kdo by nás oddal. Budeš to muset zkusit ty, Jiří.“

„Já vás oddám,“ řekl pevně stařec. „Oddám vás a bude to platný sňatek, i když to udělám přes vysílačku. Mám k oddávání pravomoci.“ Byl by jim namluvil cokoli, jen aby je zbavil vzájemné zášti a nepřátelství.

„Zažila jsi už nějakou svatbu, Alice?“ obrátil se Quentin na dívku z Cody.

Alice pocítila ohromnou úlevu z toho, že Boris Campbell už není vidět - a ani jiné mrtvoly nejsou v dohledu.

„Byla jsem na několika svatbách a vím, co se patří. Na svatbě musí být svědci. Já půjdu za svědka Tess.“ I ona si přála smíření Wagnerů a Campbellů, především proto, aby nebyla zatažena do nějakých násilností.

Tess, Erik Campbell, Osk a Alice se už rozhodli pro variantu společné práce pro novou Atlantidu. Ale pořád ještě zbýval Quentin a Poo. Toho mladšího snad bude možné podplatit.

„Poo,“ řekl stařec z obrazovky. „Díval jsem se do depozitů a víš, co jsem našel?“

„Ne!“

„Semena ananasu,“ zvedl stařec před kameru popsanou krabičku. „Zasadím je pro tebe. Až za pár let poletíš kolem Platonu, zastavíš se u mne. Budou mít už plody.“

Ducholod'

Čtvrtý březen byl pro Tramina Wernicka, přezdívaného Tarbík, jedním z nejdůležitějších dní v jeho dosavadním dvanáctiletém životě. Setkal se se čtyřmi apokalyptickými jezdci a přežil. Jiní takové štěstí neměli.

Probudil se do šumění deště, zpocený horkem, na které nebyl připraven. Vedle něho se na své straně postele převalovala matka, hlasitě oddechovala, zřejmě trápená zlými sny. Po paměti přešel temnou místnost a otevřel okno. Horký vítr vnikl dovnitř. O dvě patra níž ozařovala žlutá lucerna dvorek a Tarbík si všiml, že dvoumetrová hromada sněhu, která se ještě včera běhala v koutě, už v teplém dešti téměř odtála.

Tiše, aby neprobudil matku, si převlékl propoceně prádlo a oblékl se. Po schodišti sešel do kantýny a stiskl vypínač. Osvětlovací tělesa vzplála bílým světlem a za prosklenými dveřmi hlavního vchodu se rozblíkala girlanda barevných žárovek. Překladiště disponovala prastarou, ale výkonnou turbínou a štávy bylo dost na svícení, vaření i topení. Mrkl na velké nástěnné hodiny: půl páté. V zrcadlech za barpultem, lemovaných policemi se zvláště tvarovanými láhvemi, zahlédl svůj vyhublý obličej. Na nose pihy, vlasy obvykle blondaté, ale teď ostříhané na šířku hřebene, a po stranách uši, velikostí připomínající lopuchové listy. Krk se ztrácel v límci příliš velkého zeleného vaťáku.

Zhasl světla a vynesl si židli pod markýzu nad hlavním vchodem. Díval se do deště, na šedavé mraky, proti nimž se ostře rýsovala ramena derrickových jeřábů na sypaných hrázích přistavních kapes. Padesát kroků před ním tiše předla Moldava, jen z velké dálky zaznívalo hučení vody, přetékající přelivné hrany dvou regulačních jezů a třísticí se v kataraktech. Na levé straně hráz jako temná černočerná masa, osvětlený velín na její koruně se podobá velké svítící houbě.

V šest hodin sešel dolů i pan Jordan a to už měl Tarbík vařený čaj, očištěnou zeleninu na polévku a právě krájel chleba. První várka přistavních dělníků se vepala dovnitř a dožadovala se snídaně. Pan Jordan se dal do mazání chlebů, nerudnější a zamlklejší ještě víc než obvykle. Zchromlou nohu tahal za sebou, vypadal sešle a staře.

Pan Jordan nebyl zlý. Už půl druhého roku nechával Tarbika a jeho matku přespávat v podkrovní místnosti za to, že chlapec vypomáhal v kantýně. Občas chlapi strčil i pár feníků. Od šesti do jedenácti v kantýně a pak zase od půl čtvrté do šesti odpoledne. Mezitím Tarbík vypomáhá ve velíně a vyřizuje posilky, práce tak akorát pro dvanáctiletého blondáčka, jehož táta žije, pokud ještě žije, až ve svobodném městě Bremmen.

Děšť ustával. Svítalo, slunce se vyhouplo z roztrhaných mraků a vniklo do kantýny zašpiněnými okenními tabulkami. V půl osmé vešly do kantýny děti, všech šest, co jich v překladišti bydlí. Tarbík přisedl, snídat s ostatními dětmi je jeho právo, v tu dobu v kantýně vypomáhá i jeho matka, ještě než odejde po své práci do kanceláře v překladišti.

„Máš pěknou mašli,“ pochválil Tarbík účes copaté Tane. Sám sebe pokládá za světoběžníka, který ví, co se patří.

„Mašli, aby ji našli,“ odfrkne Fried, který s Tarbíkem soupeří o vůdcovství dětské smečky. Zakládá si na tom, že po čtyři dny v týdnu navštěvuje gymnázium ve městě Budowiss. Gymnázium! Cožpak hnízdo o nějakých sedmi tisících duší může mít nějaké pořádné gymnázium? To Tarbík mohl mít jinačí gymnázium, kdyby ho matka před dvěma lety nebyla popadla a neodvlekla ho co nejdál od Bremmen až sem, kde končí svět. Boiohiem se jmenuje tohle královstvíčko, nudlička podél Moldavy a směrem na východ už nic není, jen lesy a bažiny s medvědy a srstnatými nosorožci. Boiohiem, to znamená Země Bojů. Co je to za stát, pojmenovaný podle národa, který z jeho území zmizel před více než dvěma tisíci lety?

Malý Kájík tiše poplákal, těšil se, jak bude stavět sněhuláka, ale sníh do rána zmizel. Ničemu se už na tom světě nedalo věřit.

„Tohle není samo sebou,“ ztišil Fried spiklenecky hlas. „Meteoslužba hlásila pět pod nulou a postupně ochlazování. Koukal jsem na teploměr před kanceláří a bylo na něm dvacet jedna. Tohle něco znamená, věřte tomu.“

Náramný chytrák, tenhle Fried. Tohle není samo sebou je jeho obvyklé rčení, způsob, jak se udělat zajímavým. Tuhle tvrdil, že není samo sebou, když je zapadající slunce někdy červené, ale někdy zase fialové až do modra. Jo, kdyby jen Fried tušil, že na severu, například v Danemarsku, může mít zapadající slunce barvu i syté brčálovou.

Před osmou se děti s halasem zvedly a na jejich místa se napáskovali lodníci v plachtovinových montérkách, čpicích metylesteremřepky olejné, který pohání dieselové motory jejich člunů. Nespěchali a statečně snídali do tří čtvrtě na devět, než do lavic zasedla vystřídaná hlídka. A toho dne přišli i ti čtyři.

Nápadní. Ze všeho nejvíc byli nápadní. Vrhli se dovnitř a setřásali vodu z dlouhých nepromokavých kabátů, o kolena ometali široké plstěné klobouky, jaké nosí hledači kovů v troskách opuštěných měst. Odkud přišli? Z pustiny na východě? Z Bowaldských hor na jihu? A jak přišli? Pěšky? V těchhle jezdeckých holínkách asi těžko. Zdálo se, že s nimi do kantýny vtrhla velká voda, ale Tarbík si později uvědomil, že halasení za všechny obstaral chlapík s kulatým, přímo úplňkovitým obličejem. Dosedli na dřevěné židle a hned se zase zvedali.

„Haló,“ halekal Okrouhlý obličej na pana Jordana, „dobrý muži, kdypak z tohoto rozkošného místa odjíždí nejbližší spoj do Paragu?“ Další příchodí, čahoun s levou tváří zalepenou zakrvácenou gázou, došel k hudební skříní a nezdržoval se čtením názvů všech sedmi písní, kterými bedna disponovala. Natloukl do příslušného otvoru pět čtvrtmarkovek a z chraplavého reproduktoru se vyvalila Ouška růžová, nosánek zvednutý.

„Odsud nejedí žádné osobní lodě, pane,“ řekl bezvýrazně pan Jordan. „Jen čluny, dopravující materiál. Musíte se dohodnout s některým kapitánem, jestli vás vezme.“

„Žádné osobní lodě?“ smál se cizinec, jako by slyšel výborný vtip. Mluvil v chůzi a u barpultu provedl půlobrat. Došel ke stolu lodníků. „U vás by se nenašla čtyři malá místečka, kamarádi?“

Lodníci neochotně zvedli oči a posléze jeden z nich ze sebe mezi žvýkáním smažených vajec vysoukal: „Počkej tady na šéfa, vykulí se z pelechu tak za půl hodiny.“

„Dobrá zpráva, parťáku,“ poplácal cizinec lodníka po rameni. Dokončil kolečko kolem kantýny a vtančil na původní místo. To už objednával snídani o pěti chodech: polévku, šunku s vejci a tak dál.

„Nemusíš nám na to dávat zvláštní talíře, hochu,“ volal na Tarbika. „Sesyp nám to všechno do jedné mísy a lžíce máme

vlastní.“ Hlasitě se smál, Tarbík se také smál a usmívali se dokonce i mrzutí lodníci. Ouška růžová, nosánek zvednutý se v musicboxu otáčely už podruhé.

Když přinášel Tarbík polévku, poprvé si všiml Psa u židle čahouna se zafačovanou tváří. Zvláštní zvíře. Obrovská bestie se sraženým čumákem a neúměrně velikými slechy, kůže barvy špinavého jílu se zachvívala v nervózním třasu. Krví podlité psí oči těkaly po kantýně. Tarbík sebou trhl a polil polévkou záda muži ze zplhlým knírem. Dokonce snad i vykřikl. Kdy a jak Pes do místnosti vešel?

„To je váš pes?“ zakoktal.

„Toho si nevšímej,“ řekl cizinec s kulatou tváří. „To je náš pátej brácha.“ Sáhl polévkou politému muži za límec a vytáhl rozvařenou bramboru. Strčil si ji do úst. „Hm, dobrá...“

To už se kantýna plní vystřídanou stráží. Vojáci v neprůstřelných vestách s prodlouženými náramenicemi, cípy protažené mezi nohama a zapnuté přes rozkrok, proto se těm vestám říká také „dupačky“. Dlouhé pláště v tellemelinské hnědi se znakem krále házou na věšák, obvykle tam také věší kladkové samostřily, ale dnes si všimnou hlučných cizinců a raději zaháknou popruhy zbraní přes opěradla židlí. Ne, že by se snad cizinců báli, to proto, aby se snad někde v Paragu nevyprávělo, jaký to má stráž překladiště u města Budowiss sladký život. Tarbík jedním uchem poslouchá historku, kterou ze sebe sype Kulatá tvář: jakýsi jeho známý se ve Švarcštajnu potkal s medvědicí a protože nechtěl tuto dámu obtěžovat, vyhnul se jí na strom. Medvědice čekala dole. Muž na větvi usnul, spadl a zlomil si ruku. Pak to ještě pokračovalo dál a v cizincově podání to byla příhoda k popukání.

„Hrozná potvora,“ řekl Tarbík panu Jordanovi. „Ten pes, myslím,“ dodal na vysvětlenou a ještě na něj ukázal.

„Pes?“ zahučel pan Jordan nevrle. „Nevídím žádného psa. Ahhh!“

Náhle byl pan Jordan tak bledý, že se to na živého člověka ani neslušelo. „Tramine,“ táhne Tarbíka dveřmi za barpultem dozadu do skladu. Chvilí přešlapuje a dělá nesmyslné pohyby, pak odklopí bok bedny s nápisem M.E.A.S. a vytáhne z ní čtyřhlavňovou ládovačku. „Běž, chlapče, hlídka už je vystřídaná, to je špatné, špatné... Seber se a utíkej za velícím seržantem a řekni mu o těch čtyřech a o tom zvířeti - ne, počkej, o psu mu neříkej. Já je budu zatím držet na mušce,“ drmolí pan Jordan a sype na pánvičky čtyřčete střelný prach.

Díra po bombě je tohle překladiště, ani pořádné zbraně tu nejsou. Flinta pana Jordana má čtyři hlavně, do kterých se cpou papírové náboje zepředu, kdo to kdy viděl. Jenom poddůstojníci stráže mají pistole na poctivé patrony, ale nepoužívají je, protože vystřelená hylza se dá naplnit prachem a znovu použít nejvýše třikrát, čtyřikrát, pak se roztrhne. Náboje jsou v těchhle končinách, kde dávají dobrou noc třímetroví jeleni s paroží jak Bremmanská šibenice, příliš drahým zbožím a vojáci jsou proto vyzbrojeni kladkovými luky a samostřily. Tvrdí, že mají na padesát metrů stejnou účinnost i kadenci jako standardní karabina. Jenže to ještě neměli příležitost dokázat. A už nikdy ji mít nebudou.

Pan Jordan má na každého z těch čtyř jednu hlavěň a na Psa prostě křikne Lehni, Baryku! Tarbík koutkem ucha poslouchá pokračování příběhu Kulaté tváře. „Tramine,“ syčí pan Jordan, „běž už!“

Tarbík se proplétá mezi regály skladu, otevírá zadní dveře a -

Tak. Pan Jordan měl pravdu.

Jeden z těch cizích lidí stojí v uličce za kantýnou a kontroluje prostor mezi sklady. Je k Tarbíkovi obrácen zátylkem se zřetelnou skvrnou po rozlité polévce, ale mžikem se obrací. Sedý kabát má rozepjatý, pod ním křížem přes prsa široký řemen a na něm něco kovového. Vedle něj Pes. Pes vysoký muž po pás, třese se touhou jen jen vyrazit.

„Klid, Wolfi,“ říká muž přes zplhlý knír. „Ještě ne.“

Tarbík couvá, přiráží dveře a zajišťuje je závorou. Uvnitř kantýny se trhaně rozječela cirkulárka. A výstřely.

Vlétne do kantýny tak prudce, že hrudníkem narazí na barpult. Do jeho dvanáctiletého mozku se vrývá obraz, který ho bude ještě po desítkách roků strašit ve snech.

Čahoun s gázou na tváři stojí uprostřed místnosti, rozkročený, nehybný. Do boku zapírá hranatou škatuli s hlavní, zavěšenou na řemenu přes rameno. Jen prsty se mu pohybují, ukazovák tiskne spoušť a prsteník co chvíli pootočí páčku podavače nábojnic ve tvaru velké křídlové matice. Plyny z malorážních nábojů nemají dost síly uvést nábojový pás do nepřetržitého pohybu a ten se po každých třech čtyřech výstřelech zasekne. Čahoun jako by hrál na hudební nástroj, svou zbraň ovládá tak mistrně, že výstřely splývají v ječení, které Tarbík prve pokládal za řev cirkulárky.

Té zbraně se říká kafemlejnec a na pás, smotaný ve škatuli, se vejde až čtyři sta nábojů, což je v této chvíli nekonečně mnoho. Do překladiště právě dorazil pokrok. Z hlavně šlehají plameny a cizinec jimi vymetá každý kout. Postupuje metodicky a dobře ví, že střílet se do neprůstřelných vest vojáků je k ničemu. Soustřeďuje se na obličej a odškrťává si je čárkami složenými z červených teček. Musicbox stále vyhrává Ouška růžová, nosánek zvednutý.

Společník muže se zalepenou tváří, ten vtípal s kulatým obličejem, má na starost přesnější práci. V rukách opakovací brokovnici typu „pumpa“, kryje čahounovi záda a odstřeluje ty čilejší ze stráže, kteří stačili tasit tesáky.

Prásk! Stůl lodníků někdo poházel krvavými kusy masa.

Prásk! Vojáčkovi s mačetou to urvalo nohu od kyčle.

Prásk! Na barpult dopadá ruka oficíra, v pěsti dosud svírá tisíckrát čištěný a nikdy nepoužitý bubínkový revolver.

Čahounovy oči se setkaly s Tarbíkovým pohledem. Těžko říct, proč muž s gázou na tváři zvedl zbraň. Náboje z kafemlejny bubnují do dřevěného pažení nad Tarbíkovou hlavou. Snad to byl reflex válečníka, který bojuje s muži, ale nezabíjí děti.

Pan Jordan zezadu srazil Tarbíka pod barpult. Ječí slova v neznámé řeči, ale je to jen pokřik starce. Zapírá pažbu ládovačky do ramene a tiskne spoušť. Dva výstřely splývají v jeden a čahoun je odhozen dozadu přes půl místnosti. Poráží židle, odsouvá stůl, dopadá naznak na mokvající podlahu. Okrouhlý obličej zvedá brokovnici a točí se ke dveřím skladu. Pan Jordan umísťuje kulku z boku pod vypravěčovo rameno.

Okrouhlý obličej je mrtvý, načisto mrtvý, protože pan Jordan se mu trefil nad průrámek neprůstřelné vesty. Jenže čahouna to nabralo přímo do opancéřovaných prsou. Jen mávne rukou a odškrtně pana Jordana sedmi tečkami, z nichž

žádná není smrtelná a pan Jordan zemře až k ránu příštího dne.

Chvilka odkladu stačí, aby poslední dva živí lodníci a jeden voják vyběhli ven. Nevědí, že tam na ně čeká Pes. Čahoun se ztěžka staví na zadní a rozhlíží se po kantýně. Nikdo tam už nevypadá živý.

„Manfred! Šnel! Soldátén kchom!“ řve někdo venku před hotelem. Čahoun se pokouší ohnout a prošacovat kabát svého mrtvého společníka, ale nedaří se mu to, protože projektily z flinty pana Jordana vykonaly své i přes neprůstřelnou vestu.

„Manfred! Kchom doch! Šnel!“

Tarbík se škvírou mezi podlahou a barpultem dívá, jak se čahoun pokouší vypravěče nadzvednout a obrátit. Zvenku sem zaznívá křik, jiné výstřely, drnění drátěných tětív. Pak rachot nahozeného diesellového motoru někde docela blízko. Čahoun koukne po Tarbíkovi, tisknoucím se k podlaze, pak sebere brokovnici mrtvého muže a vypotácí se ven ze dveří do bílého dne.

Ten mrtvý má pod kabátem něco důležitého. Tarbík, jako by ho cosi pobízelo, opatrně našlapuje mezi kalužemi krve. Je rozhodnut vzít to a utéci s tím, než se pro to tamní vrátí. Ouška růžová doznívají a pak zmlknou úplně. Chlapec se dotkne cizince: před chvílí tady ještě vyprávěl svůj příběh. Proč sem přišel? Kvůli čemu?

Sáhá pod mrtvolu, do náprsní kapsy dlouhého pláště. Vída, jde to docela snadno. Jsou tam desky z kůže, zdobené stříbrem a zapnuté na stříbrnou sponu.

Venku se s kovovým rachotem trhá obloha, tak silně, že je to k nesnesení. Dopadá na zem a ta se zatřese. Dům se zachvěje v základech a několik lahví vypadne z poličky před zrcadly. Pak ticho. Je po všem.

Ne, ještě ne. Ve dveřích stojí Pes a dívá se po chlapci. Předkloněný, nahrbený, čenich jako groteskně protažený lidský obličej. Je nacucaný krví jako moucha a nechce se mu dál zabíjet.

Přední pařáty napřahuje k Tarbíkovi: „Urg fadahh,“ sípe a z mordy mu kapou krvavé sliny.

Chlapec, hrůzou bez sebe, mu podává desky. Pařát Psa se dotkne stříbrného kování. Něco prudce zasyčí. Vteřinku drží desky oba. Horký zvířecí dech ovane chlapce. Takhle dýchl rodinná hrobka v Bremmen, když do ní ukládali Tarbíkova otce, rozstříleného při demonstraci. Chlapec zavře oči a pouští desky.

Něco plesklo na zem. Když otevřel oči, viděl, že je Bytost pryč. A desky se stříbrným kovááním ležely na zemi.

Jistě, Tarbík už zažil mnohé hodně těžké chvíle. Pouliční boje v Bremmen, po kterých ho matka vzala a ujela s ním do nejvzdálenějšího a nejbezpečnějšího koutu takzvaného civilizovaného světa, do království s divným jménem Boiohiem. No, na první setkání to nevypadalo jako nejkřídovější země. Tarbík i jeho matka se u Ústí dostali doprostřed zuřící bitvy, když potetovaní nájezdníci Arka, zvaného Hadí smyčka, překročili L. B. Tam to tenkrát bylo horší, protože to trvalo déle. Několik dní se skrývali v polozbořené samotě, zatímco kolem brousili Arkovi zabijáci, místní domobrana i oddíly pravidelné armády a všichni nejprve stříleli a teprve pak se ptali, kdo je tam.

Jenže tohle bylo město Budowiss, poklidné hnízdo, ve kterém lidé umírají v posteli a bez bot. Už příští den se kostely zaplní lidmi a i ti, kteří se v záchvatu přechodného nabytí víry dostaví a nevejdou se už dovnitř, budou poslouchat hřímání kněží z reproduktorů, že Apokalypsa nebyla to, co před třemi sty roky obarvilo západy slunce pestrými barvami, to bylo jen poslední boží varování. Skutečná Apokalypsa teprve nastane, už brzy a bude mnohem horší, než ta předchozí, protože tentokrát se do toho opravdu vloží Bůh. Ti čtyři, kteří během pár minut pobili půl stovky lidí, jsou její předzvěsti, čtyřmi přízračnými jezdci.

A lidé z města Budowiss, ubozí a přestrašení, tomu budou věřit.

Uprostřed sladkého pachu usychající krve roztrásla Tarbíka zimmice. Bezmyšlenkovitě zastrčil stříbrem zdobené desky pod vaňák a vyšoural se ven. Dopadl na lavici před kantýnou a nebyl schopen jediné myšlenky. Ostré, na tuto roční dobu přespříliš horké slunce mu prohřívalo tělo. Tak ho tam našla matka, objala ho a tiskla k sobě. „Kam ještě můžeme... Kam ještě můžeme...“ opakovala do nekonečna a tiše plakala. Věděl, jak to matka myslí. Kam se ještě můžeme ukrýt před všudypřítomným násilím tohoto světa?

Seděli tam jistě několik hodin. Apokalyptičtí jezdci přišli v devět a pak, když Tarbíka muži z doků odváděli do velína k výslechu, zaslechl z koruny hráze hodiny Budowissu. Odbily jednou a podruhé. Dvě odpoledne.

Velín, prosklená místnost patnáct na patnáct metrů, stála na čtyři metry vysokém pilíři, kterému se také říkalo „noha“. Z oken se dala přehlédnout koruna hráze s obslužnou komunikací, horní část velkých a dva segmentové jezy u vzdálenějšího břehu Moldavy. Na jihu černou věž Budowissu i ruiny betonových sídlišť. Na severu pak překladiště: šikmé přístavní kapsy, dlouhé a šedé přízemní baráky skladišť, kanceláře, domky dělníků i obsluhy a pěkný třípatrový hotel pana Jordana s červenou sedlovou střechou.

„Tak se posaď, chlapče,“ přivítal Tarbíka s hranou bodrosti vojenský velitel města Budowiss, ale židli mu nenabídl.

Sám stál rozkročený uprostřed velínu, hřmotný, s červeným buldočím obličejem a oblečený v příliš těsné přehlídkové uniformě. Měl těch přehlídkových uniforem několik a nic jiného nenosil, liboval si v okázalém projevování svého vojáctví. Za ním v uctivém pohovu stálo těch pár vojáků přístavní stráže, kteří přežili, a městští gardisté. Jediný, kdo seděl, byl hlavní inženýr překladiště - rozvaloval se ve své vlastní otáčivé židli a kouřil ručně balenou cigaretu, kravatu uvolněnou na půl žerdi a světlé kalhoty i košili umazané od šmíru.

Tarbík se rozhlédl po židli. Ne, s tímhle člověkem se nechtěl vybavovat. Hrál o čas.

„Mám hroznej hlad,“ pípl.

„Doneste klukovi něco na zub, desátníku,“ mávl velitel buclatou prackou. „A ty, jak se vlastně jmenuješ?“

Tarbík mlčel. „Jmenuje se Tramin Wernicke,“ vyfoukl kouř inženýr. „Jeho matka pracuje v kanceláři.“

„To je ta, co přišla z Bremmen?“ nadzdvihl velitel obočí.

„Ne, ona je místní. Jenom nějaký čas v Bremmen žila se svým mužem. Sedm nebo osm let.“

„Vída,“ sykl velitel. „Bremmen. Takzvané svobodné město Bremmen. Tak, Tramine, neviděls ty čtyři už někdy před tím? Neviděl jsi je ještě někdy dřív, když jsi bydlel v Bremmen?“

„...ne.“

Vojenský velitel navrch ještě vypadá drsně, ale uvnitř ztrácí nervy. Takovýhle průser! Zdá se, že jeho sladký život ve městě Budowiss se rychle krátí. Osm let tady žil, dvakrát se vyhnul obvyklé rotaci vyšších důstojníků, to znamená přeložení někam pryč, aby se náhodou příliš nesžil s místním obyvatelstvem. Velitelé mají příliš velké pravomoci a to by je mohlo svádět k uzurpování si obecní moci a k úplatnosti. A tenhle využíval osobních kontaktů a rozdával v Paragu obecní peníze, už dvakrát se na něj administrativní chybou zapomnělo. Jenže teď ho rovnou pošlou někam na sever, kde si vlčice (jak vojáci oklikou nazývají Smrt) pravidelně chodí pro přiděly. Jeho buldočí mozeček téměř slyšitelně šrotuje informace a zachytává se každíčké, i té nejpitomější možnosti.

„Tak dobře, kluku, dobře. V kolik hodin přišli? Co chtěli? Co povídali? Radši to ze sebe vysyp, protože já tě tu můžu držet, jak dlouho budu chtít.“

„Je v šoku,“ hodil inženýr zbytek cigára přes místnost do popelníku. Nestrefil se. Mrzutě se díval, jak od oharku začíná doutnat koberec.

„Přišli v devět,“ zasípěl Tarbík. „Ptali se na loď do Paragu. Pak začali střilet.“

„To střileli jenom proto, že do Paragu nic nejelo?“ Velitel je stále vykořeněnější. „A teď mi pověz, proč nezabili taky tebe? Neposlal je náhodou tvůj táta, aby tě přivezli zpátky k němu? Těm lidem z Bremmen, jak jsem slyšel, na nějaké té mrtvole nesejde. Tak co o tom víš?“

„Nechtěl mě zabít. Vynechal mě. Vůbec je neznám.“ Tarbík se rozplakal. Ne kvůli sobě, ale pro matku, která prchá před něčím, co ji dostihlo i tady, na samém konci světa. Inženýr mávl pohrdavě rukou. On není podřízený vojenskému veliteli, ale přímo ministerstvu dopravy v Paragu a bude psát o události vlastní zprávu. Vojenský velitel zahlédl jeho pohyb a vyložil si ho správně. Zmínil.

„Tady, chlapče, najez se,“ vrazil Tarbíkovi do ruky kus obloženého chleba, který právě přinesl voják.

Tarbík polyká jídlo zároveň se slzami a ostatní čekají. Mlčení začíná být příliš dlouhé, a tak se velitel obrátí k inženýrovi:

„Poslyšte,“ pokouší se o familiární tón, „a k čemu jsou ta velká vrata dobrá?“

Inženýrův hlas zní bezbarvě a unaveně. „Nad hrází je akumulací prostor. Tam se nadržuje voda a za sucha se vypouští do Moldavy, aby lodě mohly plout. Normálně se vypouští támhle těmi sklopnými jezy, ale pokud je sucho příliš velké, voda klesne pod nejnižší přelivnou hranu jezů a pak je nutné vrata pootevřít.“

„Jasně,“ zajásá důstojník ve snaze zakrýt trapný dojem z toho, že už osm let velí Budowissu a nemá nejmenší představu, jak funguje překladiště, které koneckonců také spadá pod jeho ochranu. „To znamená, že zablokováním velkých vrat dojde k zastavení lodní dopravy na Moldavě!“

„Nemyslim,“ stáčí inženýr mezi prsty další cigaretu. „V tomhle ročním období se s dopravou stejně moc nepočítá, protože některé úseky na řece zamrzají. A vody bude až moc, sníh v Bowaldu taje. No,“ zarazil se na chvíli, „velká vrata jsou v hrázi také proto, aby se jimi dala vypustit mimořádně velká povodeň. Protože když se voda přelije přes korunu hráze, je s hrází konec.“

„A máte to!“ jása vojenský velitel. „Právě jsme přišli na motiv té... sabotáže!“

Do místnosti vešel ordonanc: „Pane veliteli, kabelogram z Paragu. Vyslali inspekční skupinu.“

„Cože? Jak? Kdy? Hergott! To tady budou ještě dneska večer. Ne, já se nenechám vyhodit kvůli nějaké blbosti -“ a vojenský velitel uprostřed věty vypochoďuje z velína. Všichni ostatní vojáci a gardisté za ním.

Tarbík rázem přestal plakat. „Co se tak splašil?“ otočil se k inženýrovi.

Ten se nervózně zasmál. „Co já vím. Nejspíš utíká falšovat účetní knihy. Nebo chce rozdat vojákům flinty, se kterými on a jeho známí chodili lovit kance. Vojenské flinty, víš? Ty, co měla mít ta dnešní postřílená hlídka u sebe... a co máma, Tarbíku, dobrý?“

„Dobrý. Čeká venku.“

„Alespoň že tak. Běž za ní. Víš co, přijďte na noc ke mně, manželka vám uvolní místnost... A na toho hajzla,“ kývne k místu, kde před chvílí stál vojenský velitel, „si dej pozor. Běž.“

„Díky, pane. Ale já jsem ještě neřekl...“

„Tomu blbovi je škoda cokoliv říkat,“ vybuchne inženýr. „Povíš to těm z Paragu, pokud je to bude zajímat.“

Matka čekala před velínem. „Pil jsi něco?“ zeptala se chlapce a když zavrtěl hlavou, podala mu láhev s vodou. Loudali se dolů k patě hráze.

Na opevněném břehu řeky stálo asi pětadvacet lidí, vzrušeně mluvili a ukazovali k velkým vratům. Tarbík s matkou se připojili k nim. S velkými vraty nebylo něco v pořádku.

Hlavní uzavěr hráze z trámů, spojených příčně i vodorovně pásovou ocelí, měl tvar čtverce o straně sedm metrů. Byl zavěšený v betonových pilířích a otevíral se jen zřídka, protože tlak vody jej dovolil opět uzavřít až po úplném vyprázdnění nádrže. V uzavřené poloze jej udržovaly závory a především vzpěry z okovaných klád, zapřené o patky ve vývážišti na odtoku.

Tedy - bývaly tam vzpěry. Ted', zprážené obrovským úderem, trčely do stran a v betonových veřejích byl vzpříčený remorkér, zapasovaný tam jako hračka, natlučená kladivem do příliš malého otvoru.

Z navigace, odkud se Tarbík díval, bylo k vratům třicet metrů a člun odtud proti padesáti metrům čtverečním vrat opravdu vypadal jako hračka. Strmě skloněný k protějšímu břehu, vyztužený příhradovou konstrukcí a neskutečně pevný. Byl uzpůsoben k plavbě až do Hamburku v dobách, kdy ještě Arko Hadí smyčka nekontroloval střední tok L.B.

„Chtěli prorazit vrata,“ řekl rozložitý dělník v montérkách. Tarbík věděl svoje: „Chtěli je uzavřít.“

„Nesmysl,“ vyplivl dělník žvanec tabáku. „Takhle by se do vrat nestrefil ani... ani chirurg.“ Kdoví proč si myslel, že zrovna chirurg by uměl řídit remorkér.

Něco bylo na skloněné palubě člunu zajímavého. V místech, kde přes záď vířila voda, prýstící ze štěrbiny mezi veřejemi vrat, povlávalo tělo dalšího ze čtyř apokalyptických jezdců, přišpendlené kovovými šípy k prkům paluby. Četa

dělníků sestupovala po žebříku z ocelových kramlí dolů, aby zjistila, jakým způsobem bude možné remorkér odstranit. Sotva se noha prvního muže dotkla paluby, vyběhl zpoza nástavby stín. Na vraku se ještě někdo skrýval.

Pes.

„Zpátky! Zpátky!“ volal z koruny hráze hlavní inženýr. „Zastřelte ho!“ křičel na přihlížející vojáky.

Tvor přešlapoval na nejzazším krajíčku paluby a voda se mu přelévala přes tlapy. Do místa, kde stál, se zasekávaly šipy. Pes se točil dokolečka a až k Tarbíkovi dolehlo jeho kňučení.

„Dejte to sem!“ vytrhl inženýr seržantovi městské gardy parádní kolt s dlouhou hlavní a s podomácku vyrobenou ramenní opěrkou. Zkušeně vypálil všech šest nábojů po Psovi. Byl od tvora vzdálený patnáct metrů a střílel shora, nemohl minout. Pak se Pes, který se snad dočkal příhodné chvíle, rozběhl ke vzdálenějšímu břehu.

Utíkal po vodní hladině, po vírcích a vlnách. Nezdálo se, že by byl zraněn.

Koneckonců byl začátek března a noc začínala brzo.

„Půjdeme domů,“ řekla matka.

„Inženýr nás vezme k sobě,“ namítl Tarbík, ale ona tvrdohlavě vrtěla hlavou. „Ne. Vrátime se domů.“

Zadním vchodem vklouzli do hospody a po špičkách přešli kolem vstupu do kantýny. Propletli se skladem a vystoupali po schodišti do svého pokoje. Matka rozsvítila lampičku nad postelí a zastínila ji kusem látky. Pak odešla dolů pro vodu a něco k jídlu. Tarbík se svlékal a zpod trika mu vypadly desky z kůže a stříbrnými ozdobami.

Rozepnul stříbrnou sponu, zčernalou v místě, kde se jí dotkl Pes. Uvnitř byly v levé chlopni zastrkány krátké zazátkované zkumavky a pár plochých balíčků. Všechny ty věcičky byly označené a popsané, ale chlapec rozuměl pouze slovům „rtuť“ a „síra“. V některých zkumavkách se přelévala tekutina, v jiných přesypal prášek nebo se matně leskla želatina. Nezkusil žádnou z nich otevřít.

Z pravé chlopně vytáhl zápisník. Letmo ho prolistoval, byl popsán asi do jedné třetiny a navíc obsahoval vložené listy - dokumenty, psané v germánštině a opatřené razítky. Zápisník se sám od sebe rozevíral na poslední popsáné dvoustraně, na které byla načrtnuta jednoduchá mapa, vystupovala z ní především tlustá čára s nápisem HRÁZ. Přes mapu se výraznými písmeny táhla věta:

VYVOLÁVALI JSME PŘÍZRAKY

- A ONY PŘIVOLALY NÁS

Přemýšlel o tom v noci, když nemohl spát a myslel i na ty nepohřbené mrtvé v kantýně o dvě patra níž.

Zdola se nesly hlasy a chlapec se až dával hrůzou. Nemohl přemoci pocit, že včerejšek byl jenom sen a teď právě v kantýně začíná normální provoz. Pan Jordan tam vztekle přechází a nohu tahá za sebou, čeká, až Tarbík přijde roznášet jídlo. A v devět pak do dveří vstoupí Okrouhlý obličej. Zafačovaná tvář, Splihlý knír a ten čtvrtý, co ho pak vojáci přistřílejí k palubě remorkéru, takový křivý nos měl.

Matka byla statečnější. Vstala z postele a trochu se upravila, protože spala oblečená. Opatrně otevřela dveře na chodbu, hlasy zezdola zesílily. „Pojď, Tramíne,“ řekla.

Sestupovali se schodů. Teplota v noci jistě neklesla pod deset nad nulou a vzduch už sladce páchl rozkládajícím se masem. A taky chlórem. To prostě jen vojáci v kantýně sbírali rozstřílená těla svých druhů. Ze dveří mezi kantýnou a skladem vyšel voják: „Kde se tady berete, ženská?“

„Já tady bydlím,“ šeptla ustrašeně matka.

„Cože? Vy jste spali nahoře?... No tak spali, nebo ne?“

„Jistě, spali jsme ve svém pokoji.“

„To máte teda ztracenou kuráž. Víte, že jsme vás hledali půlku noci po všech čertech? Vás a vašeho kluka. Ty jsi... Tramín?“

Tarbík mlčel, ale promluvila matka, kupodivu ostřejším tónem: „A kdo jste vy?“

„Oho? Já jsem se zapomněl představit? Tak to napravím, ale pojďte radši na vzduch.“

Zamířil k zadnímu vchodu. Tarbík šel za ním, ale když míjel dveře do kantýny, na vteřinku je pootevřel: pár vojáků, vyzbrojených kartáči na dlouhých tyčích, se snažilo udělat z toho hromadného hrobu znova místnost.

Venku slabě svítalo. „Říkají mi Moucha,“ podal voják ruku matce i Tarbíkovi, „a přijel jsem v noci z Paragu. Jsem tady jako pozorovatel s právem vyšetřovat.“ Ten chlapík byl každým coulem profesionál a Tarbíkovi vracel důvěru v armádu království Boiohiem. Nevysoký, na výšku slabých stopětsedmdesát, štíhlý, s úzkou tváří. Hnědě vlasy ostříhané nakrat'oučko a levým, patrně ochrnutým koutkem úst jako by se pořád usmíval. Na sobě plastický pancíř, maskovací kalhoty a šněrovací boty pod kolena. Kolem boků nenuceně ovinutý nábojový pás a na zádech ve zvláštním závěsu krátkou karabinu, jejíž pažba mu trčela nad pravým ramenem.

„Vy jste mě hledal?“ hlesl Tarbík.

„Jistě, hošku, musíme si popovídat. Běž si někam hrát,“ mrkl na chlapce spiklenecky, „jen tady dodělám nějakou prácičku. Kde budeš?“

„Támhle u kapes,“ kývl Tarbík a loudal se pryč. Ještě zaslechl, jak voják říká matce: „Mladá paní, ještě neodcházejte. Vás se budu ptát jako první...“

Přístavní kapsy byly zaříznuté šikmo do břehu, široké osm a dlouhé přes patnáct metrů. Do nich zajížděly čluny, aby mohly být naloženy pšenicí, barely s bionaftou, sudy s vyhlášeným Budowisským pivem. Přepážky mezi kapsami byly široké deset metrů, trčely z nich železná úvazová pacholata a přístřešky, které měly chránit nakládaný materiál před deštěm. Ze vzdálenějšího konce překladiště odjížděl člun, ten, kterým se čtyři apokalyptičtí jezdcí chtěli dopravit do Paragu. Prchal před povodní, nenaložený, s posádkou nahrazenou přístavními dělníky.

Tarbík se loudá k hrázím a cítí vzrůstající nebezpečí. Tušil to vlastně celou noc, když se co chvíli díval z okna, jestli nezahledne stín obcházejícího Psa. Noc patří vlkodlakům, ale tomuhle nepatřila, ten čekal na ráno. Přejde si pro desky, které má Tarbík zastrčené v kapse vaťáku.

Horečně vzpomíná na zkazky bremmenské babičky. Jakým způsobem se zahánějí přízraky? Svěcenou vodou! Svatým křížem! Jenže tohle je v kostelích v Budowissu a on je tady na hrázích. Co je důležitější - aby to byl kříž, nebo aby to bylo svaté? Po cestě sbírá dva odřezky tyčové oceli. Kus řemenu má v kapse vždycky. Potom z toho váže kříž. Mizerná zbraň je pořád ještě zbraň.

Pot mu teče po zádech. Za sebou slyší kroky, ale tohle ještě není Pes. Poručík jménem Moucha usedá na železné pachole. Oči mu svítí zpod dlouhé ofiny chlapeckého účesu:

„Mluvil jsem s mámou, Tarbiku. Říkala mi, co jste přestáli v Bremmen. I u Ústí. Řekl bych, že seš kus chlapáka a vydržíš víc, než na co vypadáš... Je to tak?“

„Jo.“

„Tak mi pověz. Ty jsi ty čtyři viděl při práci?“

„Jo. Ale jenom dva zůstali v kantýně, pane.“

„Klidně mi říkej Moucho. A tykej mi. Všichni to tak dělají.“

„Měli s sebou Psa...“

„Hm, slyšel jsem. Slyšel jsem divný věci.“

„Je tady, pane. Cítím ho.“

Tarbík vstává a rozhlíží se. Voda v kójích se točí ve vírech, jak ji roztáčí prchající proud Moldavy. Tam odsud se odvíjí tenounké vlákénko spřízněnosti člověka a nečlověka. Je to spřízněnost lovce a kořisti.

„Co je? Co se děje, chlapče?“ I Moucha už to cítí.

„Chce knihu, pane. Chce knihu, ale já mu ji nedám.“

Slabé cvaknutí, to Moucha přehodil pojistku karabiny, která mu vklouzla do dlaní: „Ježíšikriste!“

Na odvrácené straně přístavní kapsy po jejích levé ruce šplhá od vířící spíny ve vodě Pes. Přichytává se téměř svislé stěny jako pavouk. Z vydroleného betonu vystupují výplňové kameny, za něž je možné zaklesnout pařáty. Desetkrát přehmátne a překoná třímetrovou vzdálenost mezi vodou a horní hranou hráze.

V té chvíli vybuchla Mouchova karabina. „Nestřílejte,“ šeptl Tarbík.

Nezdálo se, že by kulka Psa zasáhla. Tvor se prudce otočil a zadními hnáty se odrazil od hráze. Přenesl se přes osm metrů kapsy a s plesknutím dopadl šest kroků od nich. Moucha znovu vystřelil a někde za Psem se rozstříkly odštěpky betonu. Tarbík pozvedl železný kříž. Tvor se podíval po těch dvou, kteří mu nechtěli vydat desky se stříbrným kováním. Zakňučel bolestí, couvl a zavrával ke kraji kapsy.

„Mein Gott!“ Moucha to pochopil první. Psovy oči byly chyceny linkami kříže a strženy do jediného bodu. Oční bulvy mu vylezly z důlků a nad kořenem štetinatého čenichu se navzájem dotkly. Tvor šilhal tak strašlivě, že Mouchu píchlo v očích, jen když se na to díval.

Pes se schoulil do klubíčka a předními pařáty si zatlačil oči zpátky do lebky. Byl poražen, ale ještě si to nechtěl přiznat. Hodil letmý pohled při zemi a pokusil se zaútočit poslepu. Ale magická moc dvou linií, stýkajících se v pravém úhlu, znovu uchvátila jeho pohled. Se vzteklým zavytím skočil.

Skočil dozadu a bez otáčení, po zádech dopadl do zpěněných vod k kapse, byl jimi stržen a vlečen do hlavního proudu. Vzdaloval se a vykřikoval kletby v neznámém jazyce.

Moucha se přišoural na nejistých nohách na krajíček kapsy. „Moc pěkný krovky hodil,“ zavrtěl hlavou a pak doplnil do zásobníku dva ostré náboje. „Dvakrát jsem ho napálil do břicha a ani si toho nevšiml.“

„Je to vlkodlak, pane. Olovo mu neublíží.“

„A s čím se něj musí? S osikovým kulem? Se stříbrnou kulí?“

„Tohle, pane,“ vytahuje Tarbík desky. „Tohle je myslím stříbro. Včera na to sáhl a popálil si o to ruku.“ Přitom se dosud třese strachem a přestálým nervovým vypětím.

„Ukaž! Kdes to vzal?“

„Měl to u sebe ten... kterého zastřelil pan Jordan. Je to o vyvolávání duchů, pane!“ Tarbík totiž využil půlhodinku, kdy matka před ránem usnula, a v odlesku dvorní lucerny luštil popsané stránky.

„Chtěl jsem to dát vojenskému veliteli, ale...“

Moucha neposlouchá. Posadil se co nejpohodlněji na úvazní blok. Rozepnul sponu a otevřel desky. Jsou tam tři věci. Za prvé ty ampule, zkumavky a balíčky, opatřené chemickými názvy. Jsou zastrkané do pouzder na tužky a kapsiček v levé chlopni. Za druhé volně zasunuté jednotlivé papíry s rozkreslením jakési technologie. Černým inkoustem, drobnými verzálkami a čistou germánštinou několik verzí časového schématu pro postupné dodávání přísad do nějakého chemického procesu. Každý list je označen částečně začerněným kolečkem, jistě, ta kolečka znamenají měsíční fáze. Vše opatřeno poznámkami, jako například: „po pěti vteřinách přidat MnO₂ (pro hrubý odhad pěti vteřin stačí 3x zopakovat abrakadabra)“. Nebo: „v první čtvrti ubývajícího měsíce úměrně přidávat síru. Ve druhé čtvrti ubývajícího měsíce proces nefunguje žádným způsobem“. A taky ještě tam bylo: „místo práškového oxidu železa lépe použít drený krevet“. Jiné papíry jsou nadepsány SEZNAM SKUTEČNÝCH JMEN A NÁZVŮ a popsány sloupci nic neříkajících slov.

Třetí část tvoří sešit - deník. Je psán jiným písmem, jiným inkoustem a místním nářečím, boiohiémštinou. Je to sešit toho druhu, který se (i se stříbrem zdobenými deskami) dává darem a jeho majitel pak dlouho neví, co s ním. Obsahoval asi rok a půl života a rozjížděl se ztěžka, hesly typu 25.10. - přšelo, 11.11. - v noci zase u Donny (chtěla by se mnou dítě) (to tak!). Záznam „přišel nový doktor, jakýsi Jonte Ruber“ byl dodatečně červeně orámován. Začátek loňské zimy nabíral na dramatickosti. Zápisy zaznamenávaly průběh morové epidemie uvnitř jakési kolonie, v níž pisatel žil.

„Ricardova mladší dcera horečky.“ „A.J.C. zemřel.“ „Byl jsem pro léky v Oonspitzu.“ Pak dlouhá odmlka, autor deníku onemocněl také.

„Hrozně jsem zeslábl a několik dní si vůbec nepamatuju. Jonte říká, že jsem už vyvázl. Od té doby, co odstíhl Ak.S. a

prosadil svoji metodu, už nikdo neumřel, akorát malá Sowradova sestřička. Divnej chlap, tenhle Jonte. Nelíbí se mi jeho pes. Říká mu Wolfi a připomíná mi mutanta, křížence člověka se psem, kterého jsem viděl ve zvěřinci v Bornnu. Taký jsem to Jontemu řekl a on hrozně křičel. Wolfi prý není zvíře, ale BYTOST (podtrženo).“

„12.1. - Mráz. Znovu přicházejí oce. a je jich mnohem víc než loni. Zdá se, že nejsou nepřátelští. Zima jim vyhovuje.“

„15.1. - oce. zaútočili! Malého Bergova chlapce zabili a jeho manželku hrozně pokousali. Přitáhli až k palisádě a po naší obraně se stáhli mimo dotřel. Berg šel za nimi, vrátil se a měl vlasy úplně šedivé.“

„17.1. - noční výprava proti oce. Manfred zraněný šípem z vrhače, nic vážného. Berg dostal do hlavy kamennou sekerkou, těžký otřes mozku. Naprostý úspěch, přes 60 oce.U, jejich doupata jsme spálili. Jonteho pes je učiněný ďábel, krvežíznivý jako pijavice. Zadával jich dobře deset. Některým vysál krev.“

„29.1. - Erazim narazil na lovu v lese na novou tlupu oce, prý početnější než byla ta, které jsme se zbavili.“

„2.1. - další dva konflikty s těmi novými oce. Večer porada. Na novou akci máme málo nábojů. Musí nás podpořit Správa. Jonte dokáže na naši ochranu přivolat více bytostí jako je Wolfi. Jonte tvrdí: hmota se všemi těmi atomy a molekulami je děravá jako cedník. Částice zaujímají v prostoru promile místa, zbytek je prázdnota. Na naší planetě existuje ještě jiný, pro nás neuchopitelný (jeho termín) svět, tvořený týmiž částicemi, jenže modifikovanými. Náš svět a ten druhý svět se vzájemně prolínají.

Vzájemně prostupují jeden druhým... Čtu, co jsem napsal, a nemůžu to nějak vstřebat. A přece: magnetické pole Země prý občas zakolísá, chemická rovnováha kusu biosféry se změní, nebo se stane něco jiného, zdánlivě nepodstatného. A pak se promítne ten jiný svět. PROMÍTNE - to znamená, že se v našem světě objeví jako nehmotný přelud. Jako fantastická krajina. Jako duchové, prostupující zdmi našich domů. Protože duchové - to jsou bytosti z toho druhého světa. Takoví, jako je Wolfi, a ještě mnohem zvláštnější.

Ten druhý svět je prý možné i VYSRÁŽET do našeho, tedy zhmotnit. Samovolně se to prý stává velice zřídka. Ale Jonte tvrdí, že je schopen VYSRÁŽET, tedy PŘIVOLAT bytosti z toho druhého světa nějakým chemickým postupem a donutit je, aby nám sloužili. Nevím.“

„5.2. - dojel jsem na stanici dálkopisovat žádost o novou dodávku munice. Než došla odpověď (zamítnuto), hrabal jsem se v archivu. Ted' znám příběh Jonteho Rubera. Byl profesorem na Bornské Akademii, jedním z nejmladších. Za hlásání bludů exkomunikován. Jako důkaz svých nevědeckých teorií uváděl mutanta (Wolfiho), vyrobeného patrně nějakou ze zakázaných technologií. Prý jen o vlas unikl popravě upálením.“

„12.2. - Jonte je blázen, ale skvělý řečník. Kolonie odhlasovala uvolnění prostředků na jeho VYVOLÁNÍ DUCHŮ (on sám říká vysrážení bytostí) - Přesvědčil většinu, že je to jím naprosto kontrolovaný proces, ukočírují DUCHY pomocí jejich SKUTEČNÝCH JMEN (která zná).“

„17.2. - Potyčky s occiany, máme dva mrtvé. Jonte čeká na úplněk, tehdy prý VYSRÁŽENÍ funguje stoprocentně. Osadu zachvátila zlatokopecká horečka. Tomáš například obchází rodiny s dětmi a půjčuje si pohádkové knížky (podle Jonteho je prý polovina pohádek a mýtů dokladem o skutečných kontaktech s DUCHY). Chlapci si vypisují magické předměty, o které BYTOSTI požádají - nástroje z jejich světa, pro které neplatí naše fyzika. A zlato a moc a schopnost levitace a schopnost telepatie. A schopnost hovořit se zvířaty. Oni tomu věří.

Manfred: jeho se to netýká, on je bojovník a nevěří v pomoc „přátelských trpaslíků“ (můj slovní obrat). A mě napadá: máme právo zasahovat do světa BYTOSTÍ? Do jejich životů? Nezpůsobíme jim bolest, když je budeme nutit zabíjet naše nepřátele? Dokážeme je vrátit zpátky, nebo je prostě necháme umřít?“

Za tím už jen volné listy a pak nákras překladiště s nápisem:

VYVOLÁVALI JSME PŘÍZRAKY

- A ONY PŘIVOLALY NÁS.

Trvalo dobře dvě hodiny, než Moucha sešit - deník přečetl, prolistoval a přečetl znovu. „Rozumíš tomu?“ řekl pak. „Vyvolávali duchy,“ řekl chlapec, který měl na přemýšlení o deníku pár hodin navíc. „Nezvládli je. Duchové je pak poslali, aby přišli sem, pobili stráž a zablokovali vrata.“

„Hm... a proč by ti... duchové to měli chtít? Ale vlastně na tom, co říkáš, něco je. Tamten bývalý profesor je oslovil, kontaktoval je. Oni pochopili, že by mohli k něčemu využít ty lidi. Poslali je sem ze strašné dálky, řekl bych, že přešli půlku Evropy. Zavřít vrata... ale proč?“

Mnohem později a někde jinde pak řekne poručík Moucha tu větu někomu jinému a pak k ní doplní ještě něco:

„Duchům může být ukradené, že při tom zhasne nějakých čtyřicet lidí. My jsme pro ně jenom stíny. Záleželo snad někdy lidem na tom, co se děje v DUŠÍM světě, když pomocí zaříkad el chtějí po těch tvorech peníze a moc a létající koberce a čapky neviditelnosti?“ Ted', tady na hrází kapsy překladiště u města Budowiss však sklápí desky a zajistil je stříbrnou sponou.

„Dám to veliteli města.“

„Ale proč?“ vyděsil se Tarbík. „Inženýr říká, že velitel je pabl!“

„Právě proto, chlapče, právě proto. Jen ať to schová do trezoru. Tohle je náramně horký zboží a já se kvůli tomu nenechám sežrat vlkodlakem.“

„Moldava zatopí naše město!“ vykřikl tlustý radní s okurkovitým nosem, nacpaný do příliš těsných maskáčů. „Vrata musí být bezodkladně otevřena!“ Pro zdůraznění svého rozkazu, nebo spíše žádosti, udeřil dlaní o jílec dragounské šavle, již byl opásán. Protestní výprava ctihodných občanů Budowissu, vyzbrojená ládovačkami a nenataženými samostřily, přitáhla o půl třetí na hráz. Inženýr, ačkoliv měl všechny důvody být nevrlý, je přijal laskavě a po koruně hráze dovedl až k vratům, tedy ty z nich, kteří si troufli. Pohled dolů byl strašlivý. Voda v nádrži stála jen půl metru pod horní hranou vrat a pootevřenou štěrbinou veřejí tryskala v úzkém paprsku dolů do vývážště. Protože byly veřejí zkfivené, vznikl mezi nimi otvor několik centimetrů široký a voda, povzbuzována obrovským tlakem v nádrži, stříkala desítky metrů daleko, rozstříkovala se a vodní tříšť, hnaná větrem, se vracela zpět na korunu hráze. Oba regulační

segmentové jezy u protějšího břehu byly sklopeny až do nejnižší polohy, ale prostor, který uvolnily vodám, ucpaly stromy, keře, bahno a tráva, nesené povodní. Inženýr nechal měšťany, aby se dosyta vynadávali a promočené na nítku je odvedl zpátky k velínu. Pak rozhodl ruce:

„Vrata se pokouším otevřít už druhý den. Nikdo se k nim nedostane, smetla by ho voda.“

„Roztrhněte je dynamitem!“ zavřískl jiný mužik z Budowissu.

„Půjdete vy sám položit nálože, vážený?“ zakřenil se na něj inženýr. „Budete vlastním tělem chránit doutnák, aby neuhasl?“

Vojenský velitel města byl také přítomen a stranil těm z Budowissu. Zahřměl: „Pane, vaší povinností je postarat se o bezpečnost města!“

„Já?“ zasmál se nervózně inženýr. „Já jsem zodpovědný za provoz překladiště a do vašeho města je mi houby!“

Dav budowisských měšťanů zakřičel desítkami vzteklých hlasů. Hrnuli se k inženýrovi a mávali zbraněmi, až hrozilo, že si navzájem ublíží. Odkudsi se vynořil Moucha a postavil se inženýrovi po bok. Rutinním pohybem sáhl přes rameno pro karabinu. To stačilo. Dav couvl o deset kroků.

Inženýr udělal pravicí smířlivé gesto: „Poslouchejte mě chvíli. Vašemu městu nebezpečí nehrozí. Budete mít k dobru ještě metr, až se první vlna přeleje přes vrata.“

Vojenskému veliteli šlo o zachování prestiže: „TEĎ už není možné otevřít velká vrata, to vidíme všichni. A proč nebyly včera roztrženy dynamitem, to bude řádně vyšetřeno. Ale teď se JÁ postarám o bezpečnost města. Moji vojáci podminují kus hráze a vyhodí ho do povětří...“

Inženýr zesinal: „Poslouchejte mě! Vrata nevydrží víc než pět minut, až se přes ně povalí povodeň. Na to vám přísahám. Vrata se vyvalí, ale hráz zůstane. Jakmile byste zasáhli do vnitřního tělesa hráze, jakmile byste poškodili její jádro, už by nikdy nešla opravit. Slyšíte? To bychom ji museli zbořit a postavit znovu. A hráz,“ zaječel zoufale, „hráz je majetkem krále!“

Jasně, zničit hráz v ceně stovek tisíců marek si náhle nikdo netroufal. Vojenský velitel polkl - a v tu chvíli byl u něho Moucha, v ruce náhle místo karabiny stříbrem zdobené desky. Odvedl velitele stranou a chvíli si s hlavami u sebe cosi šptali. Pak se velitel obrátil k davu a řekl něco o neodkladných povinnostech a že za jeho nepřítomnosti ať se nikdo nepokouší o žádnou destrukční činnost. Poručík Moucha po straně mávl na inženýra, jako že je to v pořádku. Pak pronesl k měšťanům krátkou řeč, jejímž obsahem bylo, že on (poručík zvláštního královského útvaru) naprosto důvěřuje odborným znalostem hlavního inženýra a pokud inženýr říká, že městu nebezpečí nehrozí, tak mu prostě nehrozí. Dále on (poručík zvláštního atakdál) apeluje na občany jakožto na dobré poddané krále, aby pomohli při evakuaci těchto nešťastných obyvatel překladiště, než budou jejich domy strženy povodní. Potom Moucha s velitelem nasedli do těžkého vojenského vozu (velitel Budowissu s oblibou předváděl svou vojáckost) a nechali se spřežením valachů odtáhnout do města.

To, co říkal Moucha, byla samozřejmě pravda. Zbývalo už jen pár hodin a pak zdivočelá voda zavíří nad střechami baráků pro dělníky, nad kanceláři, skladišti i nad hotelem pana Jordana. Ctihodní měšťané zprvu krčili rameny a všelijak se vymlouvali, ale protože přitáhli na hráz pořádně nažhavení a potřebovali se vybit, pustili se do práce se stále vzrůstající vervou. Dokonce se nechali i řídit inženýrem.

Žárovky nad hlavním vchodem do kantýny kupodivu zůstaly netknuté. Matka našla vypínač a barevná girlanda se rozzářila jasným světlem, turbína uvnitř hráze se v posledních záchvěvech své existence zřejmě roztáčela zběsilým tempem. Matka rozsvítila i uvnitř a vytáhla zpod vlnáku páčidlo. Vstoupili dovnitř.

Páchl tam chlór a krev, která vsákla do prken podlahy. Židle i stoly i všechno ostatní bylo v záchvatu spásitelského nadšení vyneseno vysoko nad pravděpodobnou čáru zátopy. V polici za barpultem se leskly láhve, prázdné, protože jejich obsah využívali měšťanostové při stěhování do poslední kapičky. Matka je smetla na podlahu. Tarbík cítil už jenom strach, strach z vody, která o pár set metrů dál vydouvá velká vrata.

„Pojď pryč, maminko, pojď radši pryč. Nech to být.“

V holých stěnách se mohlo ještě ledacos skrývat. Matka vrazila páčidlo do spáry prkenné stěny. Po minutovém úsilí se jí podařilo vyštípnout pár třísek, ale nic víc.

„Tak mi konečně pomoz!“ vykřikla na chlapce.

Tarbík měl sílu, vyrval prkno na třetí zabrání, ale uvnitř nebylo nic víc než hobliny, které se vyřinuly ven. Matka strčila ruku dovnitř až po loket a pokusila se nahmatat něco jiného než výplňovou dřevěnou drť. Zmocňovalo se jí zoufalství. Barevná zář žárovek na chvíli pohasla, to jak girlandu svými rameny zastínil poručík Moucha. Vešel dovnitř: „Já věděl, Marie, že tě tady najdu!“ (Vida, tyká jí a navíc ji oslovuje křestním jménem, pomyslel si Tarbík. To se s ní stačil už důkladně seznámit!)

Hodila po něm rychlý pohled přes vlasy, které se jí uvolnily z pletence: „Kolik času zbývá?“ Tarbík poprvé v životě napadlo, že matka není ještě tak stará (necelých třicet), aby si nemohla něco začít s jiným mužem. Zatím mu připadala hrozně vážná, ustaraná a bez zájmu o ty věci mezi mužem a ženou.

„Zbývá hodina, říkal inženýr. Možná méně.“

Vytáhla ruku z hoblin. „Pan Jordan neměl žádné příbuzné,“ řekla omluvně. „A já... mně už nezbylo nic!“ rozplakala se. Pohladil ji po tváři. „To je v pořádku.“ V levém, znehybněném koutku úst mu seděl stálý úsměv. Z kapsičky na neprůstřelné vestě vytáhl plochou baterku a její světlo nasměroval na zeď. Prohlédl spáry a pak zatáhl za mírně vyčnívající hlavičku jednoho hřebíku. Šlo to snadno a prkno se vyklonilo úplně samo. Uvnitř byla plechová schránka, nezamčená. Moucha z ní vytáhl plátěný pytlík a zatřásl jím. Stříbrně to zacinkalo.

„Pro tebe,“ podal ho matce.

Přitiskla si ho k prsům a chvíli ještě popotahovala a čistila si nos. Pak řekla: „Dám ti polovinu.“

„Nedávej mi nic. Jestli chceš, vezmu tě s sebou do Paragu.“

Neřekla tak ani tak. Chvilí všichni mlčeli.

Vchod se znovu zatměl. Čtvrtý návštěvník vstoupil do kantýny.

Moucha udělal známý pohyb pravicí přes rameno, ale utnul ho v půli. Dobře znal své možnosti. Návštěvník zůstal stát ve dveřích, vysoký, prostovlasý, v dlouhém kabátě. Levicí si o bok nenuceně opíral pažbu pumpovací brokovnice.

„Kde je kniha, Junge,“ řekl s těžkým germánským přízvukem. „Jsem Manfred,“ dodal pak ještě.

„Já... já...“ zakoktal Tarbík.

„Kniha je ve městě,“ vložil, se do toho prudce Moucha. „Je v městském trezoru.“

Muž přikývl: „Dejte si na ni pozor. Je nebezpečná.“ Teprve teď ho Tarbík poznal. Dnes neměl na tváři zakrvácenou gázu, ale to, co gáza zakrývala. Červené a modré tetování, složitý květinový vzor.

„Vrátil jsem se,“ řekl Manfred zdánlivě nesmyslně. „Včera jsme ujížděli co nejrychleji, Jonte a já. V Pilzenu je mráz. Už týden tam mrzne.“

„Jonte přišel s tebou?“ zeptal se Moucha. Snad hrál o čas.

„Ne. Jonte nepřišel... On už nikdy nebude vyvolávat duchy.“

„Zabils ho?“

„Nechal jsem ho jít. Už to nikdy neudělá. Je... zlomený.“ Cizinec sklouzl do germánštiny, ale všichni tu řeč znali.

„Nechtěli jsme tady nikoho zabít,“ řekl ještě Manfred tvrdou hannoveráckou germánštinou. „To oni nás donutili.“

„Jak?“ vykřikl Moucha. „Jak vás mohli donutit?“

„Znali naše jména. Naše SKUTEČNÁ jména. Nevím, co to znamená, ale bylo to tak... Za chvíli se přelije voda přes vrata. Jděte. Chlapec zůstane se mnou a já vám ho vrátím později.“

„Ne!“ probrala se matka z ohromení. „Neber mi ho, prosím!“

„Nic se mu nestane,“ zavrtil Manfred hlavou. „To je jen záruka, abyste na mě nestříleli. Za hodinu bude u tebe, mein Frau. Já chci jen vyrovnat dluh. Oni nás poslali. Oni způsobili tání. Přijdou sem. Nevím, proč to všechno chtěli, ale za pár minut už tady budou... Jděte už!“

„Pojď,“ vzal Moucha matku za ruku. „Pojď, Marie, nemůžeme nic dělat. On chlapce vrátí, já mu věřím.“ Všechn odpor z ní náhle vyprchal. Vykročila ke dveřím. Tarbík ji mimoděk následoval, ale Manfred jej zadržel.

Když Moucha měl Manfreda, přejel si dlaní přes tvář: „Podle toho tetování tě najdu všude!“

„Nebudeš mít důvod mě hledat,“ potřásl hlavou Manfred.

Tarbík s dlouhým bojovníkem vypadli zadním vchodem. Někdy v tom okamžiku se žluté lampy mezi sklady rozzářily oslepujícím světlem a pak rázem zhasly. Nad obzorem visel obrovský kulatý měsíc. Tarbíkovi se rozjehtaly zuby frekvencí dálnopisu, prudce se ochladilo. Zima se vrací.

Manfredova pravice strhla chlapce k prkenné stěně skladu. Mezi stíny vrhanými měsíčním světlem se něco pohybovalo. Muž chvíli čekal a pak sklopil brokovnici.

„Kchom her, Wolfi!“

Pes přiběhl až k nim a v přihrbeném předklonu natahoval k bojovníkovi přední spáry. Kňučel radostí i bolestí a z jeho kloubnatých prstů visely trásničky tkání. Podával Manfredovi desky - orvané, zbavené všech stříbrných ozdob.

„Na já, ist šon gút,“ poplácal ho muž po hřbetě. Vzal od něj desky a rozevřel je, dobrá třetina flakónků a balíčků chyběla.

„Chtěl ses dostat zpátky?“ ptá se muž a Pes souhlasně kňučí. „Nic, Wolfi, nech to být. Dnes se vrátíš domů. Slibuju ti to.“

Muž si je jist, že Pes by vycítil všechny nepřátele kolem a vyrazí středem ulice mezi baráky. Pod botama mu čvachtá voda, drobné praménky už si našly cestu v horní, rozpukané části jádra hráze. Z šikmého svahu stékají třpytivé provázky. Muž, chlapec a bytost mezi nimi stoupají vzhůru až ke zbytkům kdysi rozestavěného a nikdy nedokončeného obchvatného kanálu. Koryto kanálu je už zasypáno, jen na tomto místě se šklebí jáma, ze které jako polámané kosti vyhřezávají opěrné betonové bloky. Je odsud jen padesát kroků k velínu, sto metrů k velkým vratům a dobrý výhled přes komunikaci v koruně hráze na temnou hladinu nádrže.

Manfred s chlapcem zalehli do uschlých loňských kopřiv. „Tam,“ ukázal muž. Dosud temná hladina se pokrývá perleťovým opalizujícím povlakem. Manfred si přitáhne píst podavače nábojnic k sobě a zvedne vyhozený náboj. Nehtem vydoluje ucpávku a vysype si jeho obsah na dlaň. V měsíčním světle se zalesknou kousky kovu a Wolfi se zděšeným zakňučením uskočí někam do stínů.

„Stříbro. Zabíjí je to spolehlivě.“

Pak pečlivě vrací do kartónové nábojnice nejprve prachovou náplň v hedvábném papíře a pak kousky stříbra. Lesklý povlak nádrže hraje všemi barvami duhy a viditelně se vzdouvá. Od vrat dolehlo hluboké zabručení, to se první paprsek vody přelil přes jejich horní hranu.

„Kdo jsou occianové?“ osmělí se Tarbík. Occianové - to byli tvorové, kteří napadali Manfredovu kolonii. Dlouhý bojovník chvíli nechápavě mlčí a pak zašeptá: „Okcianové... Zdivočelí lidé! Malí a porostlí srstí...“ Náhle si zaboří nehty obou rukou do tváří a táhne je dolů.

„Oh, Mein Gott! Karl je mrtvý. Tomáš je mrtvý. Opustili jsme kolonii, když nás nejvíc potřebovala!“ Krvavé krůpěje mu tečou po lících. Pak vezme desky z kůže a odhodí je co nejdále. Papíry se rozlétnou jako noční motýli. Pes zavyl hrůzou, ale než pro ně mohl vyrazit, zaráží ho velitelský hlas.

„Warte, Wolfi! Zí kchom!“

Pes, ubohá bytost, vytržená ze svého světa tápavými pokusy profesora Bornské Akademie, se třese strachy. Už také cítí, že přicházejí ti, s nimiž se Jonte Ruber spojil a které už stálo za to přitáhnout na obojcích do bornské Auly a rozdrtit argumenty oponentů v prach. Jenže oni byli příliš silní.

Vyvolávali jsme přízraky - a ony přivolaly nás.

Po fosforeskující hladině klouže člun, velká ořechová skořápka z matného dřeva. A v něm - elfi bojovníci s červenými očima ve tvářích bez nosů a úst. Oblečení v řasnaté obleky, v rukou svírají oštěpy a dlouhé luky. Stojí zpřímá a dívají se nad vibrující vrata, kde se začíná objevovat rozplizlá skvrna.

Bože! chce se křičet Tarbíkovi. Je to, jako by se otevírala brána do jiného světa.

„Gaistenšif“, sykne Manfred. Loď duchů. Ducholod’.

Ducholod’ stojí pět metrů od vibrujících vrat, vydávajících stále vyšší tón. Čeká na poslední vlnu, která ji nadnese ještě o půl druhého metru výš a vnese do té... astrální brány.

„Junge! Lež a nehýbej se! Wolfi! Tohle je tvoje šance! Utíkej!“

Vlkodlak předlouhými skoky uhání po perleťové krustě, která kryje vodní hladinu. Bytosti v člunu už si ho všimly a jedna z nich pozdvihla oštěp.

Prásk! To dvacet metrů stranou vybuchla Manfredova brokovnice. Přízrak změnil úhel náprahu a mrštil oštěp. Do betonové nohy velínu práskl blesk. Opravdový, nefalšovaný blesk, klikatý a rozvětvený, doprovázený uši trhajícím zahřměním.

Vlkodlak nezaváhal. Pár vteřin mu stačilo, aby doběhl na úroveň lodi duchů. Dva šípy mu vylétly vstříc a on se jim vyhnul svým osvědčeným flopem. Byl už blízko. Zády se dotkl skvrny nad velkými vraty a ta ho pohltila. Wolfi konečně našel cestu domů.

Dvojice blesků udeřila do koruny hráze. Tarbík cítí mravenčení, jak se energie rozlévá do vodou nacucané zeminy. V zář výbojů zahlédne mezi velínem a vraty postavu v dlouhém vlajícím plášti. Na tahu je Manfred.

Brokovnice vychrlila stříbrné úlomky s kadencí strojní pušky. Ducholod’ nadskočila a přízraky v ní zakvílely - skutečně, ten zvuk, přiválý větrem, se nedal jiným slovem nazvat. Vlna, ta poslední, na kterou čekaly, zastihla Bytosti nepřipravené. Člun se převrhl.

Ještě pár vteřin měly přízraky k dobru, protože opalizující povlak je dosud unesl. Jeden stín se pokusil proskočit BRÁNOU, ale brokový náboj ho smetl do hlubiny pod hrází. Další vrhl oštěp.

V zář blesku zahlédl Tarbík Manfreda, jak prchá zpátky k velínu a dlouhý kabát za ním vlaje. Rezavý tón vibrujících vrat rázem zmlkl. Plonk! - to se voda vyvalila strženými vraty a v jediném rozmachu rozmačkala překladiště: domy, sklady a hotel pana Jordana.

Rozplizlá skvrna, která se podobala bráně do souběžného světa, visela nad dírou do hráze ještě dlouhých třicet minut. Poručík s přezdívkou Moucha byl v té chvíli o deset metrů výš a o padesát dál. Divadlo na hrázi sledoval vojenským kukátkem, nepřibližovalo moc, ale i tak toho viděl dost. Bojovník s potetovanou tváří zmizel někde mezi měsíčními stíny a snad i přežil, Moucha se to nepokoušel zjišťovat, zatím. Spokojil se s tím, že našel silně prochladlého chlapce, protože s poslední vlnou se vrátil i mráz. Během pár minut se ochladilo o dobrých dvacet stupňů. Jako by se zkázou ducholodí pominula i kouzla. Tarbík a i s jeho matkou dopravil do Budowissu a zajistil jim ubytování. Město bylo vyděšené k smrti, mnoho z jeho obyvatel uvidělo ducholod’, proplouvající městem po rozvodněné Moldavě. A pak - vojenský velitel byl nalezen ve své pracovně s rozsápaným hrdlem a s vysátou krví, kolem jeho mrtvol prý byly poházeny kousky ozdobného stříbrného kování. Velitel, místo aby uložil desky do sejfů, se zřejmě pustil do prohlížení zápisů a Pes ho našel.

Do rána se voda rozlila po loukách a lesích pod hrází. Po celý další den prohledávali zbylí vojáci a gardisté zamrzající mokřiny. Moucha doufal, že objeví odhozený sešit, jenže ten byl nenávratně ztracen. Místo toho našli vojáci něco lepšího - samotnou ducholod’ a v ní zaklíněná těla dvou mrtvých Bytostí. Moucha odsekal sekerou kus bortu a ten odvezl do Paragu, do laboratoří university, nesoucí jméno dávného císaře Karla. Materiál byl analyzován jako kov lehčí než voda a později byl výhodně vyměněn do Bornské Akademie za dekret s pečeti císaře, důležitý pro zemi Boiohiem. Jak slíbil, odvezl Moucha do Paragu i Tarbíka a jeho matku, se kterou později nějakou dobu žil. Nezapomněl na tetovaného bojovníka jménem Manfred a ještě dlouhá léta se pak na něj vyptával poutníků a nájemných vojáků. Marně. Nikdo ho neznal, nebo nechtěl znát. Nicméně si na služební cestě v Hamelnu koupil od žebravého studenta spisek s názvem „Traktát o modifikovaných molekulách“, sepsaný RNDr. Jontem Ruberem, tehdy ještě profesorem Akademie (brožura stála hříšné peníze, protože byla na seznamu zakázaných tiskovin). To nepříliš rozsáhlé dílko se zabývalo „vesmírnou erozí“, působenou slunečním větrem - celé kusy planetární slupky prý ztrácejí schopnost interakce s molekulami základní hmoty a stávají se pro ostatní svět nehmotnými. Přesto nezanikají a existují „někde vedle“. Tímto způsobem, vysvětloval autor, zmizely například megaastrovy Lemurie, Mu, Atlantida. V souběžném světě modifikovaných molekul existuje život, a to „dokonce inteligentní život. Fenomény „promítnutí“ a „vysrážení“ byly rozpracovány obdobně jako v deníku ze stříbrem zdobených desek, jen ve větším záběru. Projevy modifikovaného světa byly prý stále registrovány, ovšem vždy chybně interpretovány, jak autor vysvětloval na mytologiích starověku, křesťanství, okultismu devatenáctého a ufologii dvacátého století, i na návratu k naivnímu křesťanství století následujících. Uvedl hypotézu, že tvorové, schopní konat v našem světě tzv. zázraky (například Buddha, Kristus, hrabě Cagliostro, hrabě Dracula nebo Albert Einstein), přišli (byli vysráženi) právě ze souběžného světa modifikovaných molekul.

Jonteho spisek byl nanejvýš pochybný a nedůvěryhodný. Moucha se pokusil konzultovat ho s někým znalým věci, ale oklikou se mu dostalo varování, aby do těchhle záležitostí nestrkal nos. Bývalý profesor Akademie zřejmě narazil na něco skutečného a (jak se Moucha tehdy na hrázi u Budowissu sám přesvědčil) vrcholně nebezpečného. Nechal to být.

Ostatně zapomnění potkalo i dvě mrtvá těla Bytostí, uložená v nejhlubším sklepení lednice Budowisského pivovaru. Přesto, že na ně Moucha několikrát upozorňoval, zůstala nevyzvednuta.

Možná tam budou ležet navěky.

Umírání podle Andrea F.

Město bylo poničené válkou a zůstali v něm jenom ti nejslabší. S nepřítomnými pohledy posedávali na nárožích, prohrabávali dávno vyhaslá spáleniště a na dětských kočárkách převáželi vodu a potraviny od překupníků.

I my jsme chtěli sehnat něco k jídlu a teplé oblečení před nadcházející zimou. Ploužili jsme se kolem ruin domů, ale ne zase příliš blízko nich, celí nervózní a dychtiví odsud co nejdříve zase vypadnout.

Na rohu náměstí jsem uviděl veřejný informační panel. Dotyková klávesnice fungovala, přístroj byl konstruovaný tak, aby odolal útokům chuligánů. Trvalo chvíli, než jsem zformuloval svou otázku a vzápětí jsem dostal odpověď: zatím poslední odlet planetoletu Normandia se uskutečnil čtvrtého května roku sedmdesát šest.

Od té chvíle jsem znal den, ve kterém jsem před lety odešel z domova. To datum pro mne bylo důležitější než důvody, pro které jsem tenkrát odešel i proč se zase vracím. To datum bylo jediným záchytným bodem v nepřehledném světě. Nevěděl jsem, že začíná čtvrtý květen. Nestaral jsem se o kalendář.

Vynalezl jsem novou hru. Vyskočil jsem na kolejnici, pořádně se odrazil, došlápl na pražec, druhý skok, třetí... po pátém skoku jsem už stál na protější kolejnici, balancoval, mával rukama a snažil se nespadnout. Několikrát se mi to i podařilo. Potom jsem ucítil vibrace. Vlak přijížděl.

Z čelního pohledu se lokomotiva podobala býkovi s desítkami banderill zabodnutých do hřbetu. To byla tykadla zkoumající, zda je průjezdný profil volný. Ustoupil jsem z dosahu tlakové vlny, která se hnala před vlakem a ničila vše, co stálo v cestě.

Rozběhl jsem se podél trati ve směru jízdy. Tohle nebylo zase tak nejlepší místo pro naskočení, trať sice zahýbala téměř do pravého úhlu, když obcházela pohoří, a vlak musel zvolnit, ale stále to ještě nebylo příliš bezpečné. Kolem se přehnala lokomotiva, vysoká jako dvoupatrový dům a podobná nahrubo otesanému dubovému kmenu. Na četných výčnělcích a výstupcích vlály opuštěné bivaky feňáků, kteří se marně pokoušeli dostat do strojovny zvenčí. Dunění kol mě ohlušilo. Míjely mě vagóny a z vnějších ochozů mávali nějací lidé. Pokusil jsem se ještě zrychlit. A pak jsem skočil.

Náraz. Ale zůstal jsem zachycený na šikmém rastru, který kryl kola a byl tam právě pro tenhle způsob nastupování.

Nabíral jsem vzduch do plic a odfukoval kapičky potu z horního rtu. Z ochozu se naklonil drobný snědý mužík, podal mi ruku a pomohl mi nahoru.

Nebyl tam sám. Spolu s ním cestovala ještě jeho tlustá žena a asi šest dětí, všechny černovlasé jako tat'ka, oblečené do lehkých bílých šatů. Museli strávit na vnějším ochozu už řadu dní, nedostatečně kryti proti větru, slunci i dešti plachtovými zástěnami. Kdoví, kam měli namířeno, snad slyšeli, že se na severu rozdávají pozemky, snad chtěli navštívit bratrance v Indii. Možná chtěli, po vzoru dávných poutníků, osídlit (prý) vylištěný jih Afriky. V každém případě už ale měli cesty plné zuby a koukali po mně mandlovýma očima, jestli mám kartu, otevřu dveře a pustím je dovnitř do sucha, tepla a k bufetovým skříním.

Já jsem magnetickou kartu měl. Před léty jsem ji koupil ve velkém městě Kora od jednoho opilého feňáka. Takže jsem ji vyndal, škrtl s ní o zámek a dveře se rozjely.

Mužík zkušeně zakryl dlaní čidlo, matřona chytla dvě nejmenší děti pod křídla a ostatní strkala před sebou. Jenže vzápětí mužík uskočil a něco mi s velice nepříjemným zapištěním prolétlo kolem ucha do volné pláně, další projektily se už odrážely od pancíře opět zavřených dveří, našťastí jinak, než jsem stál.

Dostal jsem se přímo doprostřed feňácké hry, která se přenesla mimo kupé. Oranžový balónek slunce stoupal vzhůru a chladný vítr pročešával polehávající trávu. Kromě mé malíčkosti byla v pláni k vidění už jen linie trati, temná jako cesta do pekel. Byl jsem nevyspalý a bolela mě hlava, celou noc jsem proklímal s tváří přitisknutou ke kolejnici. Vlak měl už téměř celý den zpoždění, tahle skutečnost něco znamenala, jenže já jsem nevěděl co. Kousek za obzorem se nacházelo místo, ve kterém jsem prožil celý svůj dosavadní život. Ti, kteří tam zůstali, už mě jistě hledají, pokud mě dostihnou, budou mluvit o Zodpovědnosti a Povinnosti a já nebudu mít sílu pokračovat v cestě, která sotva začala.

Tiskl jsem se k podlaze a snažil se kontrolovat svůj strach, zatímco kolem přšelo žhavé olovo a valil se barevný dým. Tahle parta byla v pěkném rauši, že opustila kupé, nejspíš teď budu svědkem hromadné rituální sebevraždy podle regulí Andrewa F. a mne přiberou také.

Zrovna jsem šátral pod bundou a uvažoval, jestli mám vytáhnout kudlu nebo hvězdici, když se z kouře vynořila polonahá postava s automatem v ruce. Plavně přeskočila rozstřílené sedačky, dopadla na mne a zalehla celým tělem.

„Klid, příteli. Ochraním tě.“ Měl jsem prostě kliku.

Neznámý ochránce se mi během té vteřiny, ve které se nesl přes sedadla, navždy vtiskl do paměti. Typický feňák ve volných kalhotách a těžkých botách, kolem ostříhané hlavy obtočený šátek. Na vytrénovaných prsních svalectech bez jediného chloupku měl vytetovanou lebku s písmeny A a F v očích důlcích. Zespodu mi připadal mohutný, ale pak se ukázalo, že to byl vlastně precek.

Spokojeně jsem si pod ním ležal a poočku si prohlížel vnitřek vlaku. Jestli mám zařvat hned zkraje, říkal jsem si, podívám se alespoň, kvůli čemu jsem se tak honil.

Dým v chomáčích odplouval k ventilátorům pod vysokým stropem. Přehlédl jsem vnitřní chodbu, desítky a desítky metrů dlouhou, čas od času přerušenu skupinami sedaček a bufetovou skříní pro ty nejchudší, na kterou nikdo nepotřeboval kartu. Jako bych se jedním krokem přenesl do jiného světa, kde i světlo se řídí odlišnými zákony.

Nepostřehl jsem, odkud přichází, ale bylo ho dost a mělo zvláštní namodralou barvu.

Průhlednost stěny kupé naproti mně, vzdálené asi čtyři metry, byla stažena někam ke středu, uvnitř jsem rozeznával křesla, uskupená do půlkruhu, zapnutou fungující televizi a nezřetelné pohyby. Tam byli tedy Lovci a ten, který na mně ležel, byl Vlčkem. Dveře do kupé byly udržovány v pootevřené poloze vzpříčenou oboustranně broušenou dýkou.

V tom modravém světle jsem zahlédl, jak se za nejbližší bufetovou bednou vysunuje vodovodní trubka, nepochybně naládovaná výbušným travním hnojivem a ocelovými maticemi.

„Za tebou!“ sykl jsem.

„Mlč, příteli. Neměj strach. Jsem s tebou!“ Nechtěl to vědět, dodržoval pravidla Hry příliš poctivě a proto nepoužil zprostředkovanou informaci. Tiskl se ke mně a mímě se vlnil do rytmického otřásání podlahy - to se snažil co nejúsporněji vytáhnout z kapsy další plynový granát. Plně se soustředil na svůj vrcholný výkon: utrhnout zuby pojistku, vhodit granát do kupé, skočit tam a - postřílet ty krysy!

Ten složitý a pečlivě vypočítaný pohyb se podařil jen do poloviny. Ve chvíli, kdy házel granát, trubka nadskočila. Prudký vítr zalistoval v jeho tkáních a já zespoda zahlédl, jak vypadají játra a plicní hrot. Stihl jsem se převalit, rozbité tělo dopadlo vedle mne.

Zpoza bufetové skříně vystoupila vysoká, dohola ostříhaná dívka, odhodila trubku a vykřikla: „Konec Hry!“ Nevěděl jsem, zda se mám dívat na vlnění pod jejím černým tričkem, když k nám běžela, nebo do šednouce tváře svého „ochránce“. Byl vlastně velmi mladý, nejvýš šestnáct let. Náhle kolem stálo plno lidí - ostatní hráči i běžní cestující, tuláci, cestovatelé, vystěhovalci a také feňáci bez skupiny. Dívka klečela u Vlka, kterému přikryli břicho záclonou a píchli injekci proti bolesti: „Měl jsi nejlepší koncovku, jakou jsem kdy viděla. Fakt, Víku. Přesně podle A. F., to se jen tak nepodaří,“ hladila ho po tváři.

Byla to perfektní samice, obtažená v přiléhavých černých kamaších, jenže nebyla pro mne. Nestál jsem jí za pohled, když jsem jí tam dýchal za ucho a díval se, jak postřelený chlapec chroptí, plive chomáčky růžové pěny a... není to pěkné, když člověk umírá.

Když vyhazovali mrtvolu z vlaku, prosmýkla se dovnitř ta bile oblečená snědá rodina z vnějšího pláště. Tatík obhlédl situaci a hnal děti co nejdál od kaluže krve. Ještě mnohokrát jsem je pak registroval, jak postávají u vzdálené skříně a nechávají si plnit misky něčím dobrým.

Velitelem feňácké skupiny byl podsaditý černoch s bělavou záprstní kůstkou v nosní přepážce. Schoval Vlkovu kartu do svého pestrého hábitu, vytáhl nůž blokující dveře kupé a stěna se za skupinou zavřela. Zprůhlednili stěny všech místností kupé, které obsadili, dokonce i umývárnu a záchod, protože feňáci bývají absolutní exhibicionisti. Rozložili se do křesel. Vysoký vousatý Viking tloukl pažbou automatické pušky do barpultu, až vypadly nějaké cigarety. Potom mlčeli, kouřili a já se díval na tu holohlavou dračici, silnou jako kobyla a s reakcemi nejméně o řád rychlejšími než byly ty moje, pro kterou jsem neexistoval.

Uklidový systém smyl krev, čumilové se rozešli a mimo mne tam zbyl ještě jeden osamocený feňák. Typově byl podobný té snědé rodině z vnějšího pláště (štíhlý, snědý, v bílém obleku), ale nehlásil se k ní. Pozdravili jsme se kmenovým feňáckým pozdravem a pak jsme se posadili pod nejbližší bufetovou skříň. Odhozená trubka tam stále ještě ležela. Krmili jsme se sladkou ovesnou kaší, pili horký čaj a bavili se o věcech, které nás zajímaly, o vlaku, Hrách, pastech a o Andym F. Mluvil univerzálem dobře, ale se zvláštním přízvukem. Jak jsem později zjistil, měl na kartě slušný bonus, ale nepátral jsem, zda se jeho skupina navzájem vymizíkovala, nebo zda jede na kartu někoho jiného. Měl složité a dlouhé jméno, které začínalo nějak jako Hamid al Vajo el Kabir. Vyprávěl mi povídku, kterou objevil v databance města Cairo a jejímž autorem byl pochopitelně Andrew Fenn.

„Povídka ta říká o muži,“ snažím se rekonstruovat jeho zvláštní slovosled, „který vyslán byl do minulosti. To první byl pokus v čase cestovat, psal Andrew F. Muž ten ale ocitne se v jiném světě, který našemu pouze podobný je. V závěru povídky muž dozvedí se, že vybrán nebyl pro do minulosti cestu, ale pro reakci testování z psychologického hlediska.“ Krátce a dobře, jednalo se o ranou povídku, ve které ještě Andy nepoužil svůj charakteristický závěr.

Andrew F. byl podle mého soudu excelentní programátor, ale jen průměrný spisovatel. To byl můj soukromý názor, který jsem ve vlaku raději neřikal nahlas. Své první povídky otiskl ještě před začátkem Odlivu. Psal žánr tehdy nazývaný vědecká fantastika, pojednávalo to o cestování časem, umělé inteligenci, osídlování vzdáleného vesmíru a o dalších věcech, které kdysi mohl soudný čtenář klidně označit za prakticky neuskutečnitelné. Aby zvýšil emocionální působení svých povídek, končil je obvykle násilnou smrtí svého protagonisty (protagonistů). Na tom nebylo nic divného, stejný trik používal například Shakespeare, v dobách před Odlivem většina lidí pokládala vlastní život za to nejcennější, co má, a nikdo se jim proto nepoškleboval. Jenomže Andrew F. byl technik a své příběhy tvořil téměř podle matematických rovnic. Namočil hrdiny do průšvihů a po klopotně probíhající ději je z něj zase elegantně vytáhl. Následná smrt byla strašně nelogická. Ve všem, co napsal.

Muselo ho to, Andrewa F., strašně žrát. Ne, že by mu něco vytykala literární kritika, to ne, Andrew F. byl průměrným spisovatelem a nikdo se o něj příliš nezajímal. Čím déle Andrew F. psal, tím šileněji a zbytečněji jeho postavy umíraly. Když pronikl Andrew F. do lokomotiv dálkových vlaků, přeprogramoval ústřední počítače a povýšil umírání podle svého receptu za princip. To byl důvod, proč se jeho jméno stalo symbolem.

Uprostřed noci jsem se probudil. V modravém světle výbojek jsem spatřil tvář dívky, která zabila Vlka. Byla ode mne sotva dva metry, dělila nás jen průhledná stěna kupé. Nebýt špatně se hojící vyrážky, mohla ta tvář být velmi hezká. Dívka, které jsem v duchu začal říkat Dračice, ležela na zádech přehnutá napříč přes pohovku, temeno její hlavy se téměř dotýkalo podlahy. Pak se její ústa rozevřela, šlachy na krku napjaly, dívky smýkala hlavou ze strany na stranu a křičela, drásajíc ulámanými nehty pohovku. I její křik však zůstal uzavřen v kupé.

V tom samém rytmu, ve kterém kola vlaku narážela do spojů kolejnic, se nad dívkou zvedal a opět na ni dopadal černoch s kůstkou v nose, mohl jsem si detailně prohlédnout ozdobné zářezy v jeho napjaté kůži na lících kostech. Nevypadal na Afričana, podle zeměpisného výukového programu ve školním počítači bych ho zařadil někam do jižních moří. Díval se na mne vytřeštěnýma očima, které nevnímaly, a na tělo dívky odkapávaly jeho sliny a pot.

Usnul jsem dřív, než dosáhl vyvrcholení.

Podruhé mě probudil závan chladného vzduchu. Vykotil jsem se z hnízda z přikrývek, vlakových záclon a rozbitých sedaček. Když jsem usínal, ležel můj přítel z města Cairo vedle mne, ale teď tam nebyl. Oblékl jsem zmačkanou bundu s kartou v kapse a vyšel na vnější ochoz.

Bylo chvíli před svítáním, obloha byla temně modrá a daly se na ní rozeznat už jen ty nejjasnější body. Hamid se opíral

o zábradlí a sledoval, jak kolem v šeru prolouvají majestátní ojíněné jedle. Nad opuštěnou krajinou trčely zasněžené skalní útesy a připomínaly opuštěné výrobní haly. Roztřásla mě zima, opřel jsem se vedle Hamida a čekal na východ slunce.

Přítel mě uchopil za zápěstí a protože v rachotu kol nebylo rozumět slovům, ukázal na oblohu. Vlak sledovalo vznášedlo, ozářené paprsky slunce, které jsme my ještě neviděli. Pak se propadlo do šera, elegantně a bez zbytečných rektifikačních manévřů dosedlo na střechu jednoho vagónu způsobem, který se vysmíval zákonům setrvačnosti. Věděli jsme, že se ze zásobníků vznášedla právě sypou suroviny potravin, které dopravní systém ve střeše vlaku roznáší do všech bufetových skříní na chodbách i v kupé. Vlaky byly jediným pohyblivým místem, které mělo statut Zásobovaného bodu.

Vznášedlo nebylo tím, co Hamid vyhlížel. „Normandia!“ vykřikl vzrušeně. „Tam, Normandia, odlétá!“

Desítky planetoletů opouštěly v tom studeném jaru oběžnou dráhu kolem Země a odlétaly k planetě Nový svět, dříve nazývané také Rudá planeta nebo planeta Mars. Ve svých útrokách odnášely statisíce lidských jedinců, mužů i žen, kteří se už nikdy neměli vrátit. Namačkání jako sardinky v křehkých skořápkách se uprostřed mrazivé noci vydali na cestu, která měla trvat téměř osm měsíců. Jeden každý z nich vlastnil nadprůměrnou tělesnou schránku, dokonalou fyzickou kondici, IQ nejméně 135 a certifikát, že on sám, ani nikdo z jeho blízké rodiny (až do třetí generace) neprodělal AIDS, tuberkulózu, žloutenku, cholera a tak podobně.

Pro kolonizaci planety Nový svět se vžil název Odliv. Znamenal odchod těch nejlepších z atlantické civilizace, nejnadanějších, nejprůbojnějších, prostě jedniček. Neměl jsem zase tak přehnané mínění o těch, kteří odcházeli, ale něco na tom bylo.

Gigatuny legované oceli, vycucané z útrob země, mizely v temnotách. Databanky palubních počítačů byly nacpány technologiemi, které byly na Zemi chráněny patenty tak, aby je nikdo nemohl užívat. Nám zůstaly jen zplodiny z továren a hutí, vyrábějících komponenty pro Odliv. Jen ozónosféra, potrhaná tryskami kyvadlových raketoplánů. Jen vyraňované povrchové doly na hnědé uhlí v místech, kde bývaly deštné pralesy.

Můj přítel z města Cairo, Hamid, měl být původně na palubě planetoletu Normandia. Přihlásil se před třemi roky do konkurzu a dostal se do užšího výběru. Jeho široká rodina se zadlužila, aby měl peníze na pobyt ve výcvikovém středisku. Vydržel všechno. Cedil krev skrz pokožku na centrifugách, nechal do sebe pouštět elektrošoky.

Donekonečna přehazoval lopatou hromady písku a běhal na pohyblivém pásu. Nadřel do sebe nejružnější vědomosti - strojařinou počínaje a medicinou konče. Napíchali do něj sondy, šťourali se mu ve vnitřnostech, psychicky ho rozložili na prvočinitele speciálním psychotestem. Nakonec ho nevzali.

Prostě ho nevzali. Asi zapomněl někoho podmáznout. Vyprávěl mi o tom v tichu uvnitř vagónu a v jeho hlase chyběla hořkost. Můj takový je osud, říkal, ale myslím, že jeho srdce odlétalo v planetoletu Normandia k rudým pískům Nového světa.

„A proč ty přišel jsi sem?“ zeptal se pak na důvody mého koketování s věroukou Andrewa F.

„Farma,“ řekl jsem. „Pláně se táhnou za obzor. Za tmy vstáváš, za tmy jdeš spát. Všechno je proti tobě - přší, je to špatně. Neprší, taky špatně. Krávy a ovce nemůžou zabřeznout, protože deště jsou otrávený emisema. Snažíš se znova a znova dovést samice k porodu a vyplatat mláďata, pak přijedou magoři z města a pro zábavu ti postřílejí půl stáda. Nesplníš dodávky a vyženou tě z farmy. Neměl jsem chuť na to čekat. Neměl jsem sílu.“

Ale možná, že už jsem tehdy cítil blížící se kolaps a chtěl jsem si prohlédnout svět, který jsem znal pouze z výukových programů, dokud je to možné.

Pak jsme zkusili otevřít si vlastní kupé, jenže bonus obou našich karet na to nestačil. Můj přítel se rozhodl, že se vypraví proti směru jízdy, všude tam operovaly feňácké skupiny, otevíraly kupé, snažily se vyhnout pastím a hrály Lov, Houpačku, Bažinu. Některá ho přijme.

„A tihle?“ kývl jsem k postavám rozházeným za čirou stěnou po pohovkách.

„Ti už přetažení jsou. A ještě skončit nechci já.“

Zůstal jsem sám u té pohozené vodovodní trubky a díval se, jak se Dračice probouzí, hledá pod pohovkou cigaretu, tričko a kamaše (v tomhle pořadí), pouští si na vyholenou hlavu vodu z kohoutku a tak podobně.

Kdysi to býval velmi pěkný vlak. Každý z plnoprávných občanů ES vlastnil kartu a měl nárok nastoupit do jakéhokoliv vlaku. Při šikovném přestupování mohl procestovat polovinu světa. Úroveň poskytovaných služeb odpovídala statutu majitele karty a výši zaznamenaného majetku. Ti nejchudší cestovali ve vnitřní chodbě, mohli sedět i spát na řadách sedadel a zadarmo používat bufety i společné umývárny. Nebylo to zase tak nepohodlné, klimatizace udržovala ve všech prostorách přívětivou teplotu.

Pokud jste toho měli na kontě, a tedy i na kartě víc, dopřávali jste si víc i ve vlaku. Najali jste si samostatné apartmá, zašli si do kina, zaplavali v bazénu s umělým vlnobitím a pak si v baru stříkli do žil svou denní dávku alkoholu. Pokud vás to ještě nezmohlo, objednali jste si telefonem děvče na pokoj. Infrastruktura odpovídala vybavení luxusních zaoceánských lodí a cestování mělo v sobě i část jejich atmosféry.

Takhle to fungovalo, dokud se do toho nevložil Andrew Fenn s apoštoly svého potrhleho náboženství. Pronikali přes nejmodernější a nejdůmyslnější obranné systémy do strojoven lokomotiv i do ovládacích stanic na hlavních nádražích. Pohráli si s řídicími počítači a udělali z vlaků továrny na sebevraždy.

Kdo bude chtít cestovat, hlásal Andrew F., zakládající člen víry v Absolutní Hru, bude se zdržovat na chodbách a tam bude zcela bezpečný. Ale kdo chce dokázat své odtělesnění a pohrdání smrtí, ať vnikne do kupé!

Všechny ty kavárny, apartmá, kadeřnictví a obchůdky se změnily v pasti. Každá kovová součást vnitřního zařízení mohla být od té chvíle pod proudem. Pohyblivé prvky mohly vylétnout ze svých pouzder a poranit vás. Co bylo vyrobeno, aby vydávalo zvuk, vám příležitostně cuchalo nervy infrazvukem, nebo vás přímo zabilo příslušnou frekvencí. A tak podobně. Ústřední počítače v lokomotivách ovládaly kokoliv.

Celé generace feňáků si lámaly zuby na odhalování pastí, které vytvořil A. F. Bylo to jako počítačová hra, ve které máte neomezené množství životů - za každého mrtvého účastníka nastupovali další a nakonec byly triky a chytáky A. F. zmapovány. Aby se Hra nestala rutinní záležitostí, začaly feňácké party vymýšlet vlastní pasti.

Upravená pravidla zněla asi takhle: feňáci vniknou do kupé, odhalí a zneutralizují pasti ovládané počítačem. Než je opět uvedou do provozu a opustí kupé, připraví dalším hráčům nějaké překvapení - našlápnou minu, samostříl, otrávenou jehlu v pohovce. Ti šikovnější vnikali do zauzlin signalizačního systému a upravovali program v centrálním počítači tak, aby přihrával jejich vlastním výmyslům. Nakonec se slušelo nechat na místě nějakou pozornost pro budoucí dobyvatele: láhev dobrého pití, kartón cigaret nebo pornočasopis.

Ti, kteří tohle všechno zvládli a už je nic nového nemohlo překvapit ani napadnout, vynalezli boj uvnitř skupiny. Jen namátkou několik variant:

Lov - to znamenalo, že jeden z party znal konfiguraci terénu, čili rozložení pastí v kupé. Ostatní, Lovci, ne.

Bažina se hrála po neutralizaci mechanických pastí, které nebyly propojeny s počítačem lokomotivy. Parta se rozdělila na dvě části, uvedla do provozu programy Andyho F., odjízila kvéry a dala se do sebe.

Zostřenou variantou byla Bažina v noci - nepřátelské skupiny proti sobě postupovaly, aniž věděly, co je v neznámém území čeká za překvapení.

Houpačka byla odrůdou Bažiny, ústřední počítač pomocí generátoru náhodných čísel měnil v nepravidelných intervalech místa a způsoby pastí v kupé.

Tohle ovšem nemohl přežít nikdo. Vrcholem snažení pravověrných feňáků, ačkoliv to většinou popírali, byla samozřejmě jejich vlastní smrt, avšak smrt co nejnepravděpodobnější, nejbizarnější, nejneočekávanější.

Andy F. byl mystik a neměl rád zabíjení nevinů. Stěny kupé se daly snadno otevřít pomocí karet, ale na těch kartách musel být určitý bonus. Ten narůstal po úspěšném přežívání nástrah. Pokud byl bonus pro otevření dveří stanoven třeba na sto bodů, musela být ke dveřím přiložena karta, na které ta stovka byla, nebo deset bodů na deseti kartách.

Dlouho jsem nemohl pochopit, proč někdo zodpovědný nezakročil a nevyhnal feňáky z vlaků. Slyšel jsem, že když se v Bruselu věrozvěsti víry v Absolutní Hru pokusili zfenovat obří zábavní centrum, bezpečnostní jednotky z nich nadělaly hromadu nuceného výseku. Ale vlaky jezdily dál a rozvázely sebevražednou nákazu dalším generacím.

Většinou to lidi chytne kolem puberty a já jsem nebyl výjimkou. I já jsem měl svůj školní počítač nacpaný daty o pastech, některé jsem dokonce vystrachal na prastarých disketách z dědovy pozůstalosti. Zatímco strýcové kopírovali z databanky velkého města Kory schémata kombajnů a lékařské a veterinární učebnice, vyměňoval jsem na burze simulace vlakové Hry za jiné varianty. Když jsme na podzim přihnali do velkého města Kory stáda a účastnili se jako diváci Zápasů s býky, vždycky jsme v nějaké putyce narazili na nefalšované feňácké povídání, byl to pro nás větší zážitek než vánoce. V uzlových bodech totiž někteří feňáci vystupovali, doplňovali zásoby alkoholu a munice a prodávali exotické suvenýry. Čekali na další vlak, klábosili a hodně místních lidí si přálo zaplatit jim pivo.

Ale jen málokdo odešel, aby naskočil na rastr, po němž se vystupovalo na vnější ochoz.

Brzy jsem zjistil, že zhruba poslední čtvrtina vlaku patří obyčejným cestujícím. Čidla a elektrické obvody signalizace byly zničené a vytrhané, kupé otevřená a poničená výbuchy. Na mřížkované podlaze tábořily celé rodiny vysídlenců, ověšené nástroji a zemědělským náradím. Směřovaly k zemím, kde opuštěné domy v liduprázdných pláních se stády zdivočelého dobytka čekají na své nové majitele. V dekretch, které dostaly od Planetární správy, byla zapsána jména těch míst, měla přichuť dalek a všechna jsem je slyšel poprvé.

Hrál jsem s vysídlenci karty a mluvil s nimi o nemocech domácích zvířat i o tom, kdy je nejlepší sít ječmen. Na oplátku mě hostili sušeným ovocem a domácí kořalkou. Někteří tvrdili, že vlak jede ke Kapskému městu, jiní zas k Ochotskému moři. Prozatím byli klidní a plni optimismu, trať se měla rozdělit až za Černým mořem.

Byli to lidé z měst, ale i zemědělci, kterým jejich pole spálily zfetované tlupy endžejs, nebo jim pozemky zabavila Správa za nedodání určených dávek. Znovu a znovu jsem s nimi žehral na Planetární správu a přizvukoval, když se děsili degenerace endžejs v Zásobovaných bodech, které zajímají už jen drogy. Byli milí a stateční, zlomek z těch, kteří putovali v krytých vozech a sdrátovaných nákladňácích k místům, které jim nazdařbůh přidělila Správa.

Dlouhé chvíle jsem prostál před nástěnnou mapou světa s barevnými linkami a přemýšlel, zda uvidím mrazivé bažiny Sibíře, Afriku, pozvolna se měnící v poušť, nebo přelidněnou Indii, ze které byla vytlačena všechna divoce žijící zvířata. Z Kamčatky byl nakreslen navazující trajekt do Vancouveru, nevěděl jsem, jestli ještě navazuje, ale měl jsem o tom pochybnosti. Měl jsem čas až do konce svého života a o jeho délce jsem zatím rozhodoval sám.

Zdálo se, že se čas ve vlaku řídí vlastními zákony. Den se nedal díky stále stejnému modravému světlu odlišit od noci.

Toulal jsem se po nekonečné vnitřní chodbě, doloval z beden něco k jídlu a zapřádal rozhovory s osamocenými feňáky, ti zkušenější neodpovídali a dívali se skrz mne. Umírání za průhlednými stěnami se podobalo vzájemnému požírání dravých ryb v obrovském akváriu. Pokud se mi chtělo spát, vracel jsem se vždy k té odhozené vodovodní trubce.

Za pár dnů jsem je znal, jako bych s nimi žil. Dračiči a černocho s kůstkou, samozřejmě. Pak tam byl světlovlasý ramenatý vousáč v košili s utrženými rukávy a v kalhotách pořádkových jednotek, nikdy mu nemizel z obličeje lehký úsměv. S černochem soupeřil o vedoucí místo ve skupině. Ačkoliv byl vousatý vazoun nepochybně silnější a nejspíš i inteligentnější, černocho měl silnější osobnost a stíral pořízka při každé příležitosti.

Poslední dva jsem si pojmenoval Myš a Stín. Myš byla drobná a nehezká osůbka, vlasy si před pár měsíci spletla do několika copánků a od té doby se o ně nestarala. I její oblečení bylo šedivé, utahané a nevýrazné. Pohybovala se hraboším způsobem: cupitycupity, ňufnuť začenicání, vždy u zdi, nejraději v koutě místnosti.

A Stín už byl jen stínem člověka, přetažený, zlomený, netečný. Obě dívky se o něho staraly, kompenzovaly si tím nejspíš svůj nenaplněný mateřský pud, oblékaly ho, krmily, ukládaly ke spánku. Každá parta měla své Stíny, podařilo se jim přežít, ale nebyli dostatečně tvrdí, aby se psychicky vyrovnali s mechanismy, číhajícími všude kolem.

Potom se skupina s Dračiči a černochem rozhodla otevřít další kupé.

Blondatý pořizek se sehnul, propletl prsty do kolíčky a Dračice do ní položila nohu. Černocho postupně přejížděl kartami skupiny přes zámek a počítač, jakmile se dočkal požadované výše bonusu, otevřel dveře. Pořízek se napřímil a Dračice prolétla otevřenými dveřmi, dopadla v polovině místnosti do podřepu a ostržitě se rozhlížela. Rukama v izolačních rukavicích odepjala od pasu zkoušečku a detektor a začala místnost prohlížet.

„Co myslíš, že dělají,“ ozval se někdo vedle mne a na konci jeho otázky chyběl otazník. Otočil jsem se, mrzutý, že mě vyrušuje. Na potřhaném polstrovaní se usadil starší muž, který rovněž pozoroval děj za průhlednou stěnou. Vypadal na tuláka, potulujícího se od jednoho Zásobovaného bodu ke druhému a který se na stará kolena uchýlil do vlaku, protože sem si endžejs netrouflí. Opravdu mi připadal velmi starý, jistě mu bylo nejméně padesát.

Rozhodl jsem se s neznámým mluvit jako s někým bezcenným a bezejmenným. „Hledají pasti, přece,“ řekl jsem povýšeně.

„Synáčku,“ opáčil razantněji, než jsem čekal, „ptal jsem se, abych věděl, jestli tušíš, do čeho lezou!“

Udiveně jsem si starého pána prohlédl podrobněji. „Prostě hrají Hru!“

To, co měl na sobě, bylo vlastně důkladné a praktické feňácké oblečení - khaki triko pod vestou s mnoha kapsami, hnědožlutočerně strakaté kalhoty z bytelné látky a kotníkové šněrovací boty. Na krku i na zápěstích nějaké řemínky, řetízky a korálky. Měl tvář s chytrými očima drobné šelmy, poskládanou do vrásek, nad spánky dlouhé kouty v krátkých šedých vlasech, ale pořád to ještě byly kouty. Mohl to klidně být jeden z feňáckých veteránů, kteří ve vlacích prožili desítky let, na jejichž existenci jsem nevěřil.

„Ano, hrají Hru, ale to je odpověď, která nic neříká. Vidím ti na nose, jak rád bys tam byl s nima. Tak se dívej, synáčku, ať se poučíš. Sleduj je pozorně.“

Dračice mezitím odšroubovala kryt zauzliny, rozpojila nějaké obvody a místnost, která byla kdysi prodejnou suvenýrů a drobných zbytečností, se dala pokládat víceméně za bezpečnou. Zbytek party vešel dovnitř, chvíli se rozhlížel a pak se do průzkumu další místnosti pustil Pořízek. Stěny se nedaly zprůhlednit zvenku a tak jsme nevěděli, co se uvnitř děje.

„Synáčku, promiň, ale já jsem si už dlouho s nikým nepopovídal. Jestli tě obtěžuji, klidně to řekni. S váma z farem se dá o leccems mluvit, přicházíte do vlaku starší než tihle blázni z měst a zajímáte se o svět.“

„My z farem?“ Náhle jsem měl pocit, že hraju tisíckrát obehnanou roli. Celý jsem splaskl, jak ze mne se zasyčením vylétly představy o vlastní jedinečnosti a nezastupitelnosti.

„Jistě, viděl jsem už plno takových, jako jsi ty. Děťství jste strávili u počítačů, pasti znáte perfektně, ale...“

„Ale?“

„Ale když dojde na střelení, nemáte šanci! Podívej, v každém velkém městě na trati se počet feňáků zdvojnásobí. Ale Hra je proseje, za pár dní už většina těch nových leží podél trati. Jenže ti, co zbydou, to prostě mají v krvi... Co myslíš, že se teď stalo?“ přešaltoval starý téma hovoru.

„Objevíli sekci, do které nikdo před nimi nepronikl. Žádné dodatečné pasti,“ zapípal jsem odpověď. Ten dědeček to měl v hlavě dobře srovnané.

Během našeho hovoru se stěna projasnila, Pořízek stál uprostřed malé kavárny, upravené a neporušené, až se zdálo, že je prvním, kdo do ní od zásahu Andyho F. vstoupil. Žádná povalená křesla, žádné škrábance od kulek, žádné rozházené kosti. Až se mi zatajil dech, jak se kavárnička podobala cukrátkovým obrázkům z dětských knížek. Celá byla laděna do zelená od lehké zeleně mladé trávy přes hráškovou až k temnému safiru. Titěrné stolky a židličky, karafy nad malým barpultem, naplněné všemi odstíny zelené barvy. Na stěnách visely prodejní automaty, pojaté jako vesele pomalované chaloupky, které vám mohly vyklopit čokoládu, pišingr, nebo vás třeba vyfotily.

„Jsou první,“ opakoval jsem. Tolik jsem si to přál.

„Myslíš, synáčku? Tak se dívej, dívej se!“ A já jsem se díval.

Pořízek váhavě sebral z barpultu kovovou minci, jakou se platilo v době před Odlivem a hodil ji do jednoho z těch domečků; vypadla krabička cigaret v originálním balení. Pořízek vyklepal jednu retku, zapálil ji a zkoumavě vtáhl kouř do plic.

Místností prolétlo silné bílé světlo. Pořízek uskočil, rukama si zakryl oči, ale cigaretu měl stále vraženou v ústech.

Několikrát zesílený blesk nástěnného fotografa ho oslnil a na pár vteřin vyřadil z činnosti.

Pak se začaly místností míhat temné šmouhy. Z otvorů na vracení drobných nástěnných prodavačů vylétaly mince s pěkně nabroušenými hranami, parta, která se tu s tím pipalala, odvedla precizní práci. Pořízek krvácel, několik kotoučků se mu zaseklo do těla, avšak zranění zatím nebyla vážná. Zdánlivě chaotický pohyb mincí ho tlačil k barpultu. Když ho nahmatl a přehoupl se za něj, byl v bezpečí.

Ještě chvíli trvalo, než se mincovníky vyprázdnily. Pak se Pořízek vztyčil za barpultem, zamával na své přátele a vyfoukl kouř. Jenže ještě nebyl konec.

Z barové desky vyrazila kolmo do vzduchu láhev. Dříve byl vyhazovací mechanismus nastaven tak, aby láhev vyskočila barmanovi přímo do nastavené dlaně, mohlo to být hodně efektivní. Jenže teď ta láhev vystřelila jako torpédo a roztránila se o strop. Nejspíš byla naplněna čistým lihem. Výpary z tekutiny se setkaly se žhavým koncem cigarety a vzňaly se. Hořel barpult, hořel Pořízek, hořelo všechno.

Za dalších pět vteřin vystříkla z hubic požárního systému pěna, v místnosti se zachumelilo, plameny zhasly a krajina se rázem změnila v maketu grónské krajiny o vánocích. Dal jsem se do smíchu. Bylo to představení s perfektní režií a načasovanými gagy.

Starý pán se nesmál, naopak, vypadal velice smutně. A představení pokračovalo.

Pořízek, obalený pěnou jako sněhulák, se potácel ke dveřím a mával rukama, stěna mezi námi a jím utlumila křik. Dračice s černochem ho chytli do smyčky dlouhé záclony a táhli k sobě, jenže tkanina v místech dotyku s Pořízkovým tělem mizela, tála. V hasicím systému byla kromě pěny ještě koncentrovaná žiravina. Bylo jednodušší polévat Pořízku vodou a pěnu z něho spláchnout, což činila Myš s plastickým vědrem, zatímco Dračice vytáhla Pořízku ven, na druhý pokus,

první záclona se v rozleptaných místech přetřhla.

Smrtonoš, který s ostatními maskami zahajuje ve velkém městě Korá Zápas s býky, nevypadá nikdy ani z desetiny tak děsivě jako Pořízek, když ho opláchl. Bylo až s podivem, že dosud stál na nohou. Jediné, co dosud odolávalo působení agresivní látky, byly plachtovinové kalhoty. Horní část těla jste mohli vyfotit a používat jako pomůcku při hodinách anatomie, žádný řez tělem, který jsem kdy viděl, nevypadal tak názorně. Z cárů sežehlých tkání vyčnívaly obnažené kosti a žebra, vespod se dalo rozeznat pulzování vnitřních orgánů. Umrličí hlava se otáčela, jako by si chtěla ještě všechno prohlédnout již neexistujícíma očima. Když se Pořízek konečně svalil na zem, oddělilo se od trupu ještě několik menších částí.

Tiskl jsem si pěsti ke spánkům a dýchal lehce a povrchně jako uřícený pes, dokud mě Tulák nechytíl pod ramenem a neodtáhl pryč.

Tulák byl někdo s výsadním postavením, protože mu patřil malý kutloušek tři na čtyři metry, vmáčkнутý do jednoho kupé a ze všech stran uzavřený. Původně tam byla nejspíš zubní laboratoř, svědčil o tom stůl z masivního falešného mramoru a okachlíkované stěny. Nad nízkým stropem byla zřejmě ještě jedna místnost. Na zemi leželo rozhozené pěnové lehátko a spacák, ve vzduchu visel pach z neumytého nádobí. Nad Bunsenovým kahanem se v otlučené konvici vařil čaj, silný a hořký.

Seděl jsem na tom stole a on se na mne koukal z nízké stoličky, propletl prsty a podložil si s nimi bradu.

„Souvisí to s Odlivem,“ řekl. Mlčel jsem.

„Pro ty děti neexistuje budoucnost,“ pokračoval, „a ony to vědí. Budoucnost odešla na Mars. Celá, nám z ní nezbyl ani kousek.“

„Máš komplex z Odlivu, příteli,“ utrl jsem se na něj. „Třeba jsi kdysi taky chtěl letět a nevzali tě pro chudokrevnost?“ Nenaštval se, jen se krátce zasmál.

„Synáčku, já jsem se narodil tři roky po tom, co první člověk vstoupil na Mars. Začal jsem chodit do školy, když se chystala další expedice. Sedm raketoplánů sedmi mocností, víš, co to bylo za humbuk? Říkalo se tomu Rok Marsu. Tenkrát se poprvé provalilo, co je vlastně na Marsu zajímavého - energie! Energie, synáčku, pořád jde jenom o ni. V dalším startovacím oknu už odlétaly planetolety, které se nevracely. Z jejich trupů vznikly první marsovské základny. A pak už to šlo ráz na ráz. Nejdřív byla kolonizace prestižní záležitostí, pak strategickou a od chvíle, co je na Marsu atmosféra, je to už jen útěk z téhle vycucané chudinky Země.“

Poprvé jsem si uvědomil, jaký to byl tenkrát úžasný objev, zjištění, že Nový svět byl kdysi živou planetou a že pod limonitovou krustou jsou kromě zmrzlé vody uloženy i obrovské zásoby fosilních paliv. Stálo to za pokus znovu tu gigantickou zásobárnu energie oživit. Obnovení kyslíkové atmosféry nakonec nebylo neřešitelným problémem. Kolem rovníkového pásu Rudé planety se podařilo vytvořit podnebí podobné našemu subarktickému a prognózy slibovaly, že bude stále lépe a radostnější. Ráj na zemi, přesněji řečeno ráj na Novém světě.

Neříkal jsem nic, Tulák shodil ze stolu papíry a odkryl malou televizní obrazovku. Zapnul ji, pili jsme čaj a pak kořalku z poloprázdné láhve, kterou vytáhl zpod spacáku. Sledovali jsme sestřih ze sportovních zápasů, komentář byl v univerzálu a dole běžely titulky v azbuce. Následovalo zpravodajství, byly čtyři hodiny středoevropského času ráno, ale my už jsme stejně nebyli ve Střední Evropě.

Pořádkové jednotky na obrazovce potlačovaly nepokoje kdesi na Balkáně, v oblastech, které neměly plnohodnotné členství v ES. Demonstranti požadovali přidělení uprázdněných pozemků v jižní Francii a volný přístup do Zásobovaných bodů. Pořádkové jednotky do nich střílely z rour, do kterých byl předtím upěchován stříelný prach a železný šrot, zřejmě to vycházelo laciněji než použití tanků a samopalů.

„Co myslíš, proč Správa nezasáhne taky proti feňákům? Proč je nevyžene z vlaku?“ obrátil jsem se k Tulákovi.

„Synáčku,“ řekl měkce, „díky feňákům vlaky vůbec ještě jezdí. Kdyby tady nehráli ty své hry, nahrnula by se sem chátra ze Zásobovaných bodů a to by byl konec. A oni nejsou jen ve vlacích, víš, feňáci s vyšším zasvěcením žijí ve stanicích a udržují trať průjezdnou. Obyvatelé krajů, ve kterých Správa nemá vliv, mají z tratě panický strach. Bez feňáků by už dávno vyházeli koleje do vzduchu dynamitem. A po trati nejede jenom tyhle vlaky. Ze Sibíře a z Afriky přivážejí nákladáky naftu a uhlí, opačným směrem vozí popel z jaderných elektráren.“

Argumenty jednoduché, jasné a srozumitelné. Propojenost víry v Absolutní Hru s Planetární správou. Sám jsem se divil, že mě to nenapadlo dřív.

Pak se mě zeptal, jestli jsme byli vyhnáni z farmy pro nesplnění povinných dodávek. Ne, odpověděl jsem a vyprávěl o našich strojích, které jsme po mnoha peripetiích vyškemrali od Správy, o slévárně, v níž jsme byli schopni provádět jakékoliv opravy. Měli jsme kanál na dovoz dřevěného uhlí, jednotku na výrobu bionafty, prostě, stáli jsme si dobře. Vlastně jsem měl to místo velice rád.

V televizi běžela reportáž ze startu planetoletů. Kamera zabírala obrovské kolosy podélně a ujížděla dozadu, aby vzbudila dojem, že se monstra již řítí obrovskou rychlostí. Komentátorka mazlivě vyslovovala jména meziplanetárních křižníků: Valkyra, Three points, Shaken, Piraña. Na pozadí monumentální symfonie kdosi četl seznam prominentů, kteří rovněž odlétali k Novému světu.

„Ježíši...“

„Děje se něco?“ ohlédl jsem se po svém společníkovi.

Vypadal vyděšeně. „Vždyť odlétá skoro celé vedení Planetární správy!“

„A není to jedno?“ neztrácel jsem klid a přihnul si z téměř prázdné láhve.

„Není! Generálové utíkají z prohrané bitvy! Nastoupí garnitura, která se bude starat jen o sebe a nebude šťourat do záležitostí Afriky a Asie. Nebude zbůhdarma vyhazovat prostředky na provoz vlaků a Zásobovaných bodů!“

„Kecy,“ odfrkl jsem, ale pak mi to došlo.

„Víš, nevím, jestli to s tím souvisí, ale před týdnem měl vlak skoro den zpoždění.“

Prudce se obrátil od obrazovky. „Jseš si jistý?“

Byl jsem si jistý. Vlaky jezdily na dohled od farmy a já si dlouhá léta zaznamenával jejich intervaly.

Vytáhl ze stolu klávesnici počítače a připojil ji k televizi. Rychle přejížděl prsty po klávesách, ale odpovědi na jeho otázky byly zmatené.

„Ježíši Kriste,“ šeptal. „Zablokovali to. Ježíši Kriste Spasiteli, to by mohlo znamenat... že v zásobnících dochází palivo. Svátá Panno Milostiplná, snad se ten křáp nezastaví někde v bažinách. Snad jsme ještě nevyjeli z Evropy.“

Trvalo chvíli, než se uklidnil. „Nedokážu se napojit na centrální počítač. Ale to nic neznamená. Tak rychle to přece nemůže jít. Feňáci nejspíš někde přepálili dráty, zásobníky v lokomotivě by měly vydržet pár týdnů.“

Věděl jsem, že uklidňuje hlavně sám sebe.

Chytil mě za ruku a obrátil k sobě mou ztvrdlou dlaň. „Jsi blázen, synáčku, že jsi vůbec nastupoval do vlaku. Snažil ses něco vytvořit a pak jsi od toho utekl. A co myslíš, co se stane, až přestane fungovat přerozdělovací systém? Až v určený den v Zásobovaném bodě prostě nepřistane vznášedlo? Víš, co bude, až se zvednou endžejs, kteří dostávali všechno zadarmo?“

„Vím,“ řekl jsem. Upadal zase do svého kazatelského způsobu řeči.

„Nesnaž se dokazovat svou odvahu tady, vrať se bránit svoji farmu!“

„Jsem od své farmy vzdálený tisíce kilometrů,“ řekl jsem a byla to pravda.

Poděkoval jsem za čaj a vyšel do chodby, připojil a dezorientovaný. Rozrazil jsem zástup čumilů před sekci, kterou před mnoha hodinami otevřela parta s Dračicí a černochem. Pořízkova smrt je nezarazila, pokračovali dál.

Předmět, vznášející se v potměšilé místnosti, se podobal rotační sekačce na trávu: soustava do válce spojených nožů se otáčela kolem podélné osy, nelogicky měnila směr a nalétávala na černocho, kterému se zatím vždy podařilo uskočit. Na první, druhý a třeba i dvanáctý pohled se zdálo, že „sekačku“ pohání něco na způsob antigravitace. V té chvíli jsem ještě nevěděl, že pohyb monstra je kopírován nervy drásajícím nízkofrekvenčním bzučením, které by slabší povahy (například mě) donutilo samo o sobě lézt po zdi a říčet hrůzou. Kromě černocho, sekačky a několika drobností byla místnost prázdná, připravená pro představení s titulem Hra kočky s myši.

Černoch zřejmě vzdoroval už velmi dlouho. Popelavý ve tváři uskakoval, tiskl se k podlaze i ke stěnám, dělal chyby, ale žádná z nich zatím nebyla osudná. Jeho přátelé se dívali dveřmi, kterými černoch do místnosti vstoupil, ale ke kterým se už nemohl dostat. Zatímco jeden konec sekačky černocho ohrožoval, druhý vždy blokoval ústupovou cestu. Ti, kteří divadlu přihlíželi, mlčeli, levitující předmět přesahoval zkušenosti všech.

Za černochovy zády, to znamená mezi ním a zavřenými dveřmi do chodby, skrz které jsem se díval já, číhal dosud neiniciováný elektrický oblouk, jedna z nejprimitivnějších pastí, jejíž přítomnost už všichni diváci vytušili. Černoch tančil na špičkách svůj tanec smrti, mohl si jen vybrat, zda se nechá sekačkou rozsekat nadrobno, nebo se ogriluje tisícem voltů. Ta parta sadistů, která připravila žiravinu do požárních hubic, odvedla skvělý výkon i tady, Andrew F. by jim poklepal uznale na ramena.

Když čidla elektrického oblouku registrují vaši přítomnost a vy stále váháte vstoupit do kýženého místa, pokusí se vás ústřední počítač nalákat: otevře dveře do chodby, obvykle zablokované a nedávající se zevnitř odemknout. Tak se to stalo i v tomhle případě. Stěna se rozjela a bzučení proniklo do chodby. Pak jsem vstoupil do Hry i já.

Nevím, jaký záblesk geniality mě osvětlil. Ve chvíli, kdy překážka mezi mnou a černochem zmizela, hodil jsem po té šílené létající věci opěradlo ze sedačky. Z šera vytryskl paprsek, spojil obě zamaskované elektrody, zapálil opěradlo a rozřízl na dva kusy. Jeden kus však zasáhl sekačku blížící se k černochově hrudi, odrazil se od ní a spadl na zem. Sekačka nadskočila a pak se se zachvěním vrátila do původní polohy. Černoch pochopil také, zachytil jeden z břitů rukou a strhl monstrum na zem. Přeskočil trosky, vyrval Myši kulomet a páčil zběsile do všech koutů, dokud bzučení náraz neustalo. Dračice rozpojila kontakty oblouku, vzala mě za ruku a odvedla k troskám.

„Sekačka“ byla vyrobená z balzy a natřená kovovou barvou. Byla velmi lehká a zavěšená na tenoučkých neviditelných nitích. V určitých místech ji nadhazovaly proudy vzduchu nebo přitahovaly elektromagnety (nátěr byl magneticky aktivní) a v zšeřelé místnosti vznikla iluze, jejímž cílem bylo vehnat vetřelce do oblouku. A skončit v elektrickém oblouku, to byla děsivá ostuda jak pro jednotlivce, tak pro celou skupinu.

Od té chvíle jsem patřil k nim.

V následujících dnech jsem se vznášel v oblacích, nadšený, že mě ti báječní lidé přijali, abych vzápětí upadal do nejčernější deprese z toho, jak jsem se dobrovolně spolčil se šílenými sebevrahy. Jedl jsem s nimi fazole, kouřil cigarety a poslouchal obehnané historky, například tu veselou o jakémsi Crickovi, kterého propíchla čepel vymrštěná se z příslušného otvoru v okamžiku, kdy nebožák používal WC, tak tu jsem slyšel celkem třikrát. Sledoval jsem, jak se černoch miluje s Dračicí, tentokrát i se zvukovým doprovodem, vdechoval pach jejich těl a ve chvílích spánku snil, že jsem na černochově místě. Myš se mi sice sama nabitá, velice decentně, ale když jsem ji odmítl, nenaléhala.

Uhníždili jsme se v malém videokinu a do omrzení si pouštěli kreslené grotesky o veselých zvířátkách, která se navzájem prostřílela z brokovnic, rozjezdila na placku parním válcem a roztloukla pneumatickými kladivy, aby zase vstala a honila se dál. Čas plynul tím zvláštním způsobem, pamatuju si nejmenší podrobnosti z těch dnů, z té místnosti, i tváře nových známých, které se v modravém světle podobaly břichům leklých ryb.

Jedné noci jsem měl sen. Bylo mi devět let, byla noc a já se díval přes dlouhá stébla trávy na jasné letní hvězdy. Zpocenými rukama jsem svíral staříčkou brokovnicí, vyšla na mne zrovna hlídka, a šeptem jsem prosil božstva země a božstva vod, aby rozbahnily příjezdové cesty. Mé prosby nebyly nic platné, ozval se řev motorů a nad obzor se vyhouply rovery, ze kterých zněl nepřítelný křik a smích. Endžejs.

Endžej, v množném čísle endžejs, je zkratka výrazu, který v univerzálu znamená „nemá práci“. Byli výsledkem pokřiveného pojetí humanity, nesmyslných předsevzetí typu „postaráme se i o ty nejchudší“. Vytvořili je politici Evropského společenství, kteří před volbami sháněli hlasy libivými volebními programy. Endžejs, lidé degradovaní

nečinností, tábořili u velkoplošných obrazovek v Zásobovaných bodech a většinou se snažili zachovat zdání pořádku a formální samosprávou, aby nepřišli o své pohodlné živobytí.

Žilo jich příliš mnoho na příliš malé ploše a snad proto přestali dodržovat obvyklá schémata chování. Jejich reakce se nedaly odhadnout. Zabíjeli z omrzelosti vlastním životem, z nudy, ze zvědavosti. Byli jako děti, které týrají malé zvíře a pak se diví, že je to špatné. A přitom se sami tolik báli bolesti!

Byl jsem stále ve svém snu. Tiskl jsem kopající pažbu brokovnice loktem k žebřím, mačkal spoušť, lámal zbraň a znovu ji nabíjel. Křičel jsem a plakal. Pak jsem se probudil.

Myš se mi dívala zblízka do tváře.

„Jsem odepsaný,“ šeptal jsem. „Nikdo se nikdy nevrátí z Nového světa, aby nás tahal ze srabu.“

„Já vím, bratříčku, já vím,“ odpovídala mi rovněž šeptem Myš. „My všichni to víme.“

Samozřejmě, mohl jsem odejít na chodbu a dělat, že se mě to netýká. Že jsem nikdy nepotkal někoho, komu jsem v duchu říkal Dračice.

Jenže do konce života bych si opakoval, že jsem se v rozhodující chvíli zachoval jako nějaký ubrečený endžej.

„Trvá to už moc dlouho,“ řekl černochoch. „Zahrajeme si Bažinu.“ Dračice mi podala automat mrtvého Vlka. „Budeš hrát s náma?“

„Zkusím to,“ natáhl jsem se pro tu ošklivou zbraň, měla zásobník trčící do strany a tři hlavně, dvě z nich sloužily, tuším, k částečnému odvádění spalín.

Ze dvou stran jsme vnikli do neprozkoumaného kupé, já, Myš a Stín proti černochovi s Dračicí. Neměl jsem strach, cítil jsem jenom jakési rozjaření a radost z nadcházejícího boje. Vnímání se mi zostřilo, to jak mi bušící srdce pumpovalo do těla adrenalin.

Stěny kupé šly zprůhlednit zvenku bez problémů. Uvnitř byla soustava pokojíků s mrňavými sociálky a společnou klubovnou a jídelnou. Ta jídelna byla téměř u našeho vchodu, letmo jsem se domluvil s Myší, že se v ní opevníme a budeme čekat na útočníky.

Ještě než se za námi zavřela stěna, zaslechl jsem, jak černochoch říká Dračici: „Až dohrajeme, půjdeme se podívat, jak se daří Kraiterově partě.“ Z toho je vidět, jak naši protivníci odhadovali naše šance.

Zalichotím si a řeknu, že ze mne mohl být docela dobrý feňák, takový lepší průměr. Kdybych si býval našel nějakou umírněnou partu, přidal se k ní a začal zvolna, pomaloučku, no a pak bych to u nás na farmě dával za dlouhých zimních večerů k lepšímu. Jenže teď jsem po uši vězel v „Bažině v noci“.

Vzpomínky na další chvíle mám zpřeházené a navíc zakryté rudou mlhou. Dračice na svém konci kupé zasunula hlaveň samopalů do vzduchotechniky a zmáčkla spoušť. Vypálila celý zásobník, projektily přeletěly všemi pokoji až do toho našeho a několik z nich zasáhlo Stína do plic. Neměli jsme čas ho ošetřit, vykrvácel dřív, než Hra skončila, tiše a odevzdaně. Já a Myš jsme proběhli do jídelny vedle, tam jsme byli v bezpečí před odraženými střelami. Průhlednými stěnami jsme sledovali, jak se k nám černochoch s Dračicí rychle propracovávají.

Z hlubin mého mozku vyskočilo zvíře, které má v kritických chvílích reakce zjednodušené na útok a útek. Rozhodlo se pro útek, jenže nebylo kam utéct. Pokusil jsem se dostat do kouta, abych měl alespoň krytá záda, když se pode mnou propadla podlaha.

Normálně je mezi podlahou a dnem vagónu ještě manipulační prostor pro různé rozvody, jenže tady nebyl. Kus podlahy prostě vypadl, dunění kol proniklo dovnitř. Kraj otvoru mě udeřil pod ramena a jeho hrana se mi zařízla do prsou. Visel jsem s nohama klimbajícima se nad kolejistěm, tiskl zpoceně dlaně k mřížkované podlaze a zvolna sklouzával dolů. Myš mi spěchala na pomoc kolem nějakých stolků, ze stěny vyjel vodorovný pult a přimáčkl ji k protější konstrukci. Přišpendlená v pase se předklonila, plivala krev a zvracela. Dračici s černochem chyběly už jen jedny dveře, aby nás dorazili. Za průhlednou stěnou se rýsovaly siluety čumilů.

Ve chvíli, kdy černochoch míjel jednu z koupelniček, vytryskl ze sprchy paprsek páry. Zasáhl černochoch do prsou a jak černochoch padal, prořízl mu měkké části hrdla a odřízl kus boltce. Dračice strávila chvíli zkoumáním, zda není tryska pohyblivá a zaměřovaná na cíl čidlem. Během té darované chvíle jsem se o sebe dokázal postarat sám.

Nepamatuju si, jakým způsobem jsem se dostal z díry. Náhle jsem se opíral o dveře do chodby, zapíral automat do boku a tiskl spoušť. Proud lesklých nábojnic se řinul ze závěru, střely dopadaly na protější stěnu pokoje a v souladu se zákonem o úhlu dopadu se odrážely do chodbičky, ve které číhala Dračice s mačetou v ruce. Pomalu jsem natáčel hlaveň, aby se do toho horkého proudu dostalo i tělo holohlavé dívky a opravdu, málem jsem ji dostal. Bohužel, ve chvíli, kdy to vypadlo opravdu velmi slibně, se ozvalo kovové zacvakání a škrábající železo v mých pěstích znehybnělo.

Zvíře, které mě ovládlo, mi nedovolilo nechat si pár nábojů na horší časy, které nastaly vzápětí. Dračice vskočila do jídelny a ledabylým pohybem mačety odtrhla kryt elektrické instalace na stěně. Přejela ostřím po obnažených kontaktech, zajiskřilo se a pult přestal tisknout Myš ke stěně. Myš padla na zem a stočila se do klubíčka. Dračice se hnala na mě.

Zdálo se, že nic nebrání, aby zabořila mačetu do mých útrob. V té chvíli stěna, o kterou jsem se opíral, povolila. Vypadl jsem na chodbu, před očima se mi mihla mačeta a narazila do opět uzavřených dveří. Nade mnou stál starý Tulák: „Ještě máš šanci, synáčku!“

Na to, aby samojediný otevřel dveře, před Hrou zablokované, musel mít na kartě bonus jako sám velký Andy.

Dračice probíhala kupé k otvoru, kterým jsem vešel já s Myší, ale byl jsem venku, zvíře zmizelo z mého mozku a já jsem mohl rozvažovat. Mohl jsem počkat, až Dračice vyběhne, hodit po ní hvězdici a pak se jí postavit - ale to bylo jako chtít nafackovat parní mlátičce. A tak jsem otevřel dveře na vnějším plášti a vyběhl na vnější ochoz s cílem opatrně seskočit a znovu nasednout, až kolem mne přejede pár vagónů; uvědomil jsem si totiž, že dunění kol z díry v podlaze znělo velmi pomalu.

Přehoupl jsem se přes zábradlí. Mačeta pročísla vzduch centimetr od mé hlavy, zpanikařil jsem a zachytil nártem o horní

tyč zábradlí. Kutálel jsem se po šikmém rastru hlavou napřed. Tímhle způsobem se spolehlivě zabijete, i když vlak jede slabou třicítkou.

Tiskl jsem tvář do hlíny a netroufal si odhadnout, kolik mám zlomených kostí a jak se daří páteři. Kousek ode mne znělo cinkání, takové, jako když mačeta klouže po oceloplastickém rastru. Dopadla do trávy asi deset kroků ode mne. Zvedl jsem oči: vlak stál.

Přesněji řečeno, zatím ještě nestál, ale pohyboval se rychlostí procházkové chůze. Došel jsem pro mačetu, vyšplhal se do poloviny rastru, poněkud nepohodlně se tam usadil a díval se na Dračici, stojící u zábradlí nehybně jako socha.

Vlak se pohyboval ještě několik hodin. Kolem se ploužila jakási polopoušť zalitá sluncem, písek, trsy trávy, skupiny pokřivených stromů, celé to připomínalo pozadí počítačové hry s názvem Kung-fu. Chvillemi se zdálo, že vlak opět zrychluje, ale bylo to jenom zdání. Pak se zevnitř ozvaly tlumené výbuchy, to když byly iniciovány nálože, nastavené na přerušení elektrického obvodu. Dveře vagónů se se slabým zasyknutím pootevřely a už tak zůstaly. Na vnější ochoz vycházelo stále víc lidí, až jich tam bylo tolik, že někteří museli sestoupit.

Vlak se stále ještě šinul po nekončící polopoušti, holohlavá dívka stála bez pohnutí u zábradlí a já hýčkal na klíně její mačetu. Stovkám feňáků se právě hroutil jejich svět.

Přišla noc a v planině zahořely ohně. K ránu si několik skupinek vzalo flinty a pokusilo se zahrát si v mrtvém vlaku na honičku, jenže už to nebylo ono. První z cestujících odcházeli s improvizovanými batohy do krajiny. Dračice se stále ještě neprobrala ze šoku, ležela na lůžku z rozbitých sedaček, do kterého jsem ji večer uložil. Mohl jsem s ní vyřídít svou záležitost, jenže to by bylo stejně zaživné jako s nafukovací figurínou. Nechal jsem to být.

Ze stěny vlaku jsem odmontoval mapu a dlouho jsem se nad ní s Tulákem přel, kde jsme, zda v Asii, nebo jestli jsme přes Arabský poloostrov přejeli do Afriky.

Ještě asi týden jsme strávili ve stínu temné siluety, i když bylo jisté, že už se nikdy nerozjede. Vyzbrojili jsme se zbraněmi z Tulákovy tajného skladu a nabrali tolik potravin, kolik jsme unesli. Přidalo se k nám pár dalších lidí, mezi nimi i Myš a ten snědý chlapec, se kterým jsem si prvního večera ve vlaku povídal o Andrewu F. (Hamid al Vajo atd.). Mohl jsem přibrat i Dračici, ale Tulák byl proti, říkal, že se za pár dní oklepe a bude z ní opět dokonalá mašina na zabíjení s autodestrukčním programem. Stejně se jí ujali nějakí její dřívější kamarádi.

Nestál jsem se hrdinou vlakového rituálu. Nestál jsem se ani jeho obětí. Byl jsem jen účastníkem něčeho, co jsem ještě nedokázal pojmenovat.

Bylo jen jedno místo na planetě, které jsem pokládal za domov. Rozhodl jsem se znovu ho najít.

Tuláka a Hamida zabili cestou endžejs.

Ale já jsem se vrátil.

Artefakt

(Dny, které neexistovaly)

„Tam vpředu jsou lidé,“ řekl Hal Hargo. Bylo zvláštní, s jakou jistotou dokázal poloslepý čaroděj vyhledávat věci ukryté v pustině. Souviselo to zřejmě s jeho silnými brýlemi. Oggerd se ohlédl po svých lidech: lord Fryn a veselý Gowery, přezdívaný Pěnkavka, se ještě drželi zpřímá. V šedých pouštních pláštích takřka neviditelní, oči zanícené z neustávajícího větru, v několik dní neholených vousích se jim třpytily krystalky soli. Čaroděj Hal Hargo se podobal spíše duchovi zemřelého, ale on tak vypadal vždycky.

Tváře tří techniků, které měl Oggerd doprovodit do Farangu, jako by byly potaženy průsvitným šedým lakem. Jejich nositelé, smrtelně unavení, už zjevně ztratili naději, že se jim podaří vyrvat poušti svá těla. Čtvrtý technik, ten se zlomenou nohou, ležel na smyku z trosk kluzáku a tiše blouznil. Touto dobou už měli opravovat farangskou sluneční elektrárnu, vyměňovat poškozené součásti za nové, které teď ležely naskládané na smyku vedle raněného. Před dvěma dny narazil Oggerdův písečný kluzák po skoku přes dunu na osamělé skalisko a změnil se ve zmet' zpřerážených trámů, potrháných plachet a zcuchaných ovládacích lan. Obě sanice se při nárazu zlomily, a tak nebylo ani pomýšlení na opravu. Museli v cestě pokračovat po svých.

„Hargo říká, že před námi někdo je,“ oznámil Oggerd.

„Tam,“ upřesnil čaroděj gestem, ukázal trochu doleva od petrifikovaného lesa, který se blyštěl před blízkým obzorem. V těchto místech byly někdy prosolené spraše řídce oživeny troskami nějakých staveb a pahýly stromů, které zemřely už před stovkami let.

„V mapě není žádné osídlení,“ upozornil Oggerd.

„Sešli jsme ze směru už včera večer,“ zasípal lord Fryn rozpraskanými rty. „Jsme mimo Koridor, i když myslím, že ne příliš daleko od jeho jižního okraje. Tady může být kdokoliv - Pouštní šakalové, banditi, Bílé panny...“ Při zmínce o Bílých pannách se čaroděj krátce zachichotal.

„Bude rozumné u nich udělat návštěvu,“ vzhlédl Gowery ke slunci. „Jestli neseženeme vodu, ti chlapíci z elektrárny nepřežijí příští den a místodržící ve Farangu nám předplatí pobyt v tamních kobkách. Já osobně,“ pokusil se naprázdno polknout, „bych se také něčeho napil.“

Oggerd si zaclonil oči, pak vytáhl zpod pláště polní dalekohled. Prohlížel obzor, ale stále nic neviděl.

„Půjdeme se tam podívat,“ rozhodl nakonec. „Nezažil jsem, že by se Hargo v těchto věcech spletl.“

Odklidili sánky s raněným a náhradními součástkami do stínu nízké pobožené zdi.

„Budete čekat,“ přikázal Oggerd technikům. „Když se nikdo z nás nevrátí do desáté večerní, najdete si na obloze Severku a zamířte přímo k ní. Budete-li mít štěstí, dojdete až do Koridoru a třeba vás tam najde nějaká karavana.“

Technici si apaticky posedali co nejbližší k zídce a jako na povel zavřeli všichni najednou oči. Oggerd promluvil k ostatním:

„Projedeme lesem. Ti lidé, co o nich Hargo ví, mají určitě hlídky, ale v lese ne, tam by byly zbytečné. Ale pozor na pasti,

jistě tam nějaké budou!“

Les byl od jejich stanoviště asi pět kilometrů. Dosmýkali se k němu za necelou hodinu, jejich pouštní pláště se při každém pohybu skládaly do záhybů, jaké vytváří vítr v dunách. Stromy zářily jako staniol na lampách farangských bordelů, kmeny, větve, i ty nejmenší větvičky byly potažené lesklou polevou ze zatvrdlé soli. Rozhořčené moře se kdysi vzdmulo do gigantických vln a ty se přelily až do hlubokého vnitrozemí. Tuto krajinu, ale i jiné, změnilo v přesolenou pustinu.

Postupovali při pravém okraji lesa tak, aby měli výhled do otevřené pouště. Tu a tam objevili tenoučké drátky, natažené nízko nad zemí. Leskly se stejně jako zkamenělé větévky a nebyl by je objevil ten, kdo by je nehledal.

Pak Oggerd zvedl ruku. Padesát metrů od nich se v okopu protahoval strážný. Oggerd si opět přiložil k očím dalekohled. „Nějaká soukromá armáda,“ zasykl.

I strážný byl v plastickém pancíři s pouštním maskovacím vzorem nerozeznatelný od okolního terénu, objevili jej vlastně jen proto, že jej obešli na jeho úroveň a strážní post prozradily stíny vrhané stěnou okopu. Stejně strakatá celohlavová přilba strážného sloužila zřejmě také jako protiplynová maska. Z energetické zbraně vycházel kabel a ztrácel se v písku.

„Tamhle jsou další,“ šeptal Oggerd. „Tam a tam.“ Teď, za nízkého slunce, byly okopy snadno rozeznatelné.

„Podíváme se, co hlídají!“

Blyštivý les skončil, obzor prudce uskočil dozadu. Před Oggerdem a jeho druhy se rozevřelo miskovité údolí ve zvětralé skále, částečně zbavené návějí. V protějším svahu roztácel vítr několik desítek vrtulí, na samém dně stanový tábor, tak pět nebo šest stanů. Cisterny na vozech, v jejich stínu se líně rozvalovali velbloudi. Kolem trosek vykopaných z pouště se rojili lidé v lesklých termoregulačních kombinézách.

Zalehli s hlavami těsně vedle sebe: vyzábělý čaroděj, mohutný Oggerd, vysoký a vznešený lord, štíhlý Gowery.

„Solidní vybavení,“ řekl Gowery, když vzal Oggerdovi z ruky dalekohled. „Generátory poháněné větrnou energií. Flinty napichnuté přímo do elektrárny. Nejsou moc zkušeni, jinak by nás už měli.“

„Emitory výbojů...“ dechl lord. „Čím lepší zbraně, tím méně vojáků. Tím méně svědků. Tím lepší utajení... Pokud jsou vyzbrojeni tak dobře, mají i lokátory zvuku a už o nás vědí.“

„Lokátory zvuku?“ vyprskl tiše Gowery. „A nahoře mají monitorovací balon! Nebo se napojili na starou meteodružici! Ne, ne. Já osobně se budu tvářit, že žádné echoloty nemají. Haliku,“ otočil lesklé červené oči k čarodějovi, „co myslíš, co to tam ti tajnostkáři mohou mít?“

Hal Hargo se znatelně chvěl. „Vykopávají něco ze starého západního světa. Něco klíčového.“ Odmlčel se. „Teleport!“ vyhrkl pak až příliš hlasitě. „Tohle je jedno z možných míst, kde má být ukryt teleport!“ Hlas se mu třásl touhou sejít tam dolů a prohlédnout si odkryté artefakty zaniklé civilizace.

Oggerd mlčel.

„Haliku, kamarádíčku,“ navázal opět Gowery. „Teleport. Moc pěkné slovo, takové špásavné. Někdy mi vysvětlíš, co znamená. Ale co my, přátelé? Odplazíme se zpátky do pouště a půjdeme svou cestou? S pochodovou písní na rtech?“

„Dojdeš tam dolů,“ zachrptěl lord Fryn. „Požádáš je o trochu vody a o to, aby nám ukázali směr k Orsinské oáze.“

„Já? Proč mám jít dolů zrovna já?“

„Protože ty jsi školený herold!“

„Ono, bratříčku, já jsem sice školený herold, ale nejsem školený blázen!“

„Dobrá, sejdu tam tedy já!“

„Výborně, ctný lorde,“ popíchl ho Gowery. „A co uděláš, až tě vyzvou, abys odložil neprůstřelnou vestu? A osobní zbraň? Až tě požádají, abys odložil všechno, co máš na sobě, aby ses v tomhle horku neopotil?“

Oggerd Orlosup mlčel. Obratnými prsty vázal do cípku pestrého šátku stříbrnou drachmu, čímž ho změnil ve škrtků zbraň. Jeho mlčení nabývalo hrozivého významu.

„Přece nemůžeme ty lidi dole prostě pobít,“ vyhrkl lord. Byl příliš čestný a takovéhle řešení nemohl přijmout. Oggerd konečně promluvil.

„Žádné zabíjení. Pěnkavko - ty sejdeš dolů a prokážeš se jako herold. Zaručíš se slovem důstojníka císařství, že nikdy a nikomu neprozradíš jejich tajemství. Fryne, ty půjdeš napravo a budeš Goweryho krýt. Hargo - zkus proniknout do elektrárny, v případě nutnosti odpojíš zbraňové systémy od energie. Já mezitím zneškodním pár stráží, v případě potřeby zaútočím zleva. Pokud potřeba nenastane, Gowery vezme vodu a my ostatní se stáhneme tak, aby nás nikdo neviděl.“

Nemáme moc času. Pěnkavko, vyjdeš za půl hodiny a dojdeš dolů ve chvíli, kdy bude slunce zapadat.“

Fryn a čaroděj sebou smýkli přes návěj, po deseti krocích se jejich pláště rozplynuly v okolní krajině. Oggerd se plazil k nejbližšímu strážnému.

Stráž v pustině je nudná, k uzoufání otravná záležitost. Jen velice ukázněný a zkušený muž dokáže udržet pozornost po celou hlídku. Ale tenhle zkušený nebyl, vlastně to ani nebyl muž, jen sotva odrostlý chlapec, snědý, černovlasý. Tak lehkomyšlný, že dokonce sundal přilbu, položil ji před sebe a tiše k ní promlouval. Baval se tím, že na ni sypal hrstičky prachu a sledoval, jak stékají po antistatickém plastiku. Oggerd švihl šátkem, cíp s drachmou obtočil mladíkův krk a vklouzl do válečnickovy pěsti. Strážný vypouklil oči, zachrptěl a hrábl po emitoru, ale to už jej Oggerd strhl dozadu a rdousil, dokud neztratil vědomí. Přesvědčil se, že žije, a spoutal jej řemeny z jeho vlastní zbroje. Pohlédl na slunce - rychle se blížilo k obzoru, ale byl ještě čas přesunout se k dalšímu strážnímu postu.

Druhý strážný se rozptyloval tím, že si přepínal clonu v přilbě z denního vidění na noční a nazpátek. Oggerd čekal. Srdce údolí teď bylo čtyři stovky metrů od něho. Pobožené cihlové zdi byly teprve nedávno odkryté z návějí, ještě nestačily vyblednout, jasná červená barva působila v pustině přímo neslušně. Tanta tmavá skvrna v žulovém masivu - ano, z tohoto úhlu to Oggerd viděl zřetelně. Byl to vchod do podzemí. Prostranství dole se vyliďňovalo, denní práce

končily a nastávala chladná noc, dělníci se chystali k odpočinku.

Strážný sebou trhl, namířil zbraň a jeho postoj vyjadřoval naprostý úžas. Gowery s pouštním pláštěm v ruce si gráciálně vykračoval k vykopávkám. Štíhlý, dlouhé světlé vlasy sepnuté čelenkou, v přiléhavých kalhotách z černé kůže a vysokých botách, ale především v ponču se znaky herolda. Baletními pohyby - přímo zosobňoval důvěryhodnost, bezelstnost. Jako by se přesunoval rozkvetlou loukou na společenský dýchánek s krásnými dámami. Slunce se spodním okrajem dotklo čáry obzoru. Od stanů vyšla skupinka ozbrojenců a jeden z nich Goweryho srazil pažbou karabiny.

Tedy - na první pohled to vypadalo, že Goweryho srazil. Ve skutečnosti se Pěnkavka úderu vyhnul kotrmelcem přes rameno; vzápětí o pět kroků dál vířil pouštním pláštěm. Od boku trhnutím odmotal dlouhý bič, svou oblíbenou zbraň, kterou ukradl z muzea v Bornu.

Práskal bičem, omotával jeho koncem nohy vojáků a strhával je k zemi. Až k Oggerdovi doletí Pěnkavkův veselý smích. Zdál se být snadným cílem. Ale byl neuvěřitelně pohyblivý.

Pět skoků byl Oggerd u strážného, strhl mu přilbu a omráčil jej strašnou ranou pěstí. Pak se rozběhl na pomoc Gowerymu. Utíkal.

Padal a válel se v kotrmelcích. Kličkoval. I on měl nasazenou přilbu a pod pláštěm plastický krunýř, to však byla nedostatečná ochrana proti zásahu z emitoru. Nikdo si však Oggerda nevšiml, všechny oči byly uchváceny divadlem dole.

Od stanů štekaly povely poddůstojníků. Dvě rojnice vojáků zatahovaly Pěnkavku Goweryho do smyčky, každý rozumný velitel by chtěl dostat takového podivína živého. Ti chlapi v pancířích byli skvěle vyzbrojeni a evidentně stejně skvěle vycvičení. Jen jedno jim zřejmě scházelo: zkušenost.

Goweryho bič z hoří kůže byl směšně primitivní zbraní proti emitorům, automatickým puškám a plastickým chráničům. Přesto byl účinný - Gowery jediným švihnutím dokázal zlomit stehenní kost. Jako lékař znal místa, jejichž zásahem lze znehybnit část těla protivníka. Byl ve vynikající fyzické kondici a svou zbraň ovládal bezchybně. A jeho smích byl zbraní ještě strašnější.

V poušti přechází jasný den do noci během kratičkého okamžiku a dole už byla tma. Skryté reflektory ozářily prostranství a snažily se zachytit unikajícího Goweryho. Oggerd byl konečně na místě a trhal pojistku prvního plynového granátu. S rozmachem hodil granát k nejbližšímu hloučku vojáků.

Pokyn byl „nezabíjet“ a Oggerd také neměl v úmyslu někoho usmrtit. Někteří vojáci snad měli v pořádku protiplynové filtry v přilbách, plyn z granátu však nezastavilo nic. Byl osobním vynálezem čaroděje Hala Harga a způsoboval okamžitou těžkou depresi. Vojáci poblíž místa, kam granát dopadl, pustili zbraně a hroutili se v prudkém pláči. Paprsek světla olízl Oggerdovu medvědí postavu, vrátil se a zaměřil se na ni. Oggerd uskočil do stínu, světlo jej následovalo. Hodil druhý granát.

Teď se rozbublaly automatické zbraně opatřené tlumiči. Zelená světlice se rozprskla nízko, snad dvacet metrů nad dnem údolí. Tiché záblesky křížovaly temnotu, výboje z emitoru o síle tisíců voltů spékaly písek nepříjemně blízko Oggerda Orlosupa. Hrál pod pouštní hábit pro velkorážní pušku, loktem přitiskl pažbu k boku, trhal pákou vyhazovače nábojnic a mačkal spoušť. Střílel kamsi do černé noci, vzhůru, jako by chtěl sestřelit satelitní města, která se s houstnoucí tmou vyloupla z oblohy. Zuby trhal pojistky dalších granátů s Hargovým plynem, pokyn zněl „nezabíjet“. Ze tmy hlubokým basem zarepetil kulomet lorda Fryna, projektily bušily do neprůstřelných pancířů nepřátel a odhazovaly je stranou. I lord se zapojil do boje, ale stále to ještě nestačilo. Vojáci se rozptýlili mezi stany a trosky prastarých staveb. Civilisté se zarývali co nejhluběji do návějí.

Zleva, za nízkou zídou, stále ještě někdo vykřikoval neznámou hrdelní řečí povely. Oggerd tam hodil poslední granát, hlas ztichl. Bílá záře reflektorů jej oslepovala, marně se pokoušel v přilbě seřadit stínící clonu. V zásobníku mu zbývalo už jen pět nebo šest nábojů, ale reflektorů bylo nejméně tucet. Zamířil a stiskl spoušť, ale reflektor svítil dál. Bylo nemožné zjistit, z kterého bodu oslňující záře vychází.

Tiskl se ke zdi a cpal do zásobníku další náboje. „Pro Matku velryb,“ šeptal vztekle, „Hargo, kde vězíš!“

Reflektory rázem zhasly. Tři vteřiny noci, pak se rozblískaly výbojky nouzového osvětlení. Z nasvíceného vchodu do podzemí se vyhrnul hlouček postav a za nimi postavička, v pěstích svírala cosi jako křivou větev.

Z megafonu zazněl roztřesený hlas:

„Zastavte palbu! Já, Rodrigo el Armin, zástupce řádu Bílých panen, vyhlašuji kapitulaci!“

Poté to pro jistotu zopakoval v té cizí, chrčivé řeči, kterou předtím vykřikovali povely poddůstojníci.

Ticho. Siluety vojáků v náhle zšeřelém táboře skláněly zbraně. Gowery a lord Fryn se vynořili ze dvou stran, postrkovali je hlavními automaty do houfu a odebírali jim zbraně, rychle a metodicky, byli zběhlí v takovéto práci.

Oggerd, karabinu připravenou ke střelbě, se z boku obezřetně přibližoval k lidem u vchodu do skály.

Hal Hargo ledabyle tiskl hlavě krátké brokovnice k ledvinám muže v rudé termoregulační kombinéze, který právě megafonem vyzýval strážce, aby sešli do údolí. Levicí si čaroděj pohazoval něčím malým, kulatým. Dělníci z údolí vlekli na příkaz Goweryho ke skupině zajatců své druhy, zasažené psychogenním plynem, apatické ke svému okolí v bezbřehém smutku. I Oggerd se během útoku „rajského plynu“ nadýchal, ale pocíťoval jen lehkou rozmrzelost, častým stykem s plynem získal jistou imunitu. Strhl si přilbu a kývl, Hal Hargo schoval do pláště brokovnici i věc, s níž si tak výhružně pohazoval (byl to kalibrační teploměr). Pak čaroděj ustoupil k ovládacímu panelu u vchodu do skály, rozsvěcel a zhasínal reflektory tak, až zůstaly svítit jen čtyři nejbližší.

Muž s megafonem, don Rodrigo el Armin, byl na rozdíl od snědých vojáků evidentně Evropan, podle jména Hispánec. Věk něco kolem padesáti, výraznou tvář měl nepoměrně velkou k tělu, jak je tomu u lidí, kteří mají pár kil navíc. Ale tloušťka dona Rodriga jen podtrhovala přirozenou autoritu svého majitele. Tvář byla hladce oholena a lemovaly ji prošedivělé, krátce sestřižené vlasy.

Oggerd si ho prohlížel z výšky svých téměř sedmi stop a mlčel. Během dlouhých roků se naučil vypadat mnohem krutější a bezcitnější, než ve skutečnosti byl. Přesto don Rodrigo sebral odvalu a vmetl válečníkovi do tváře: „Najali si tě na špinavou práci! Zahráváš si s nebezpečnými věcmi a Bílé panny tě smetou s povrchu světa! To uvnitř skály je TELEPORT!“

Zase to slovo, ale Oggerdovi stále nic neříkalo. Jeho hlas zněl jako řev šelmy:

„Jsme důstojníci císařství pověřeni důležitým úkolem. náš kluzák ztroskotal, dva dny bloudíme pouští. Potřebujeme vodu a vy jste bez příčiny napadli našeho herolda!“

„Tahle část pouště už leží mimo Koridor!“ křičel rozhořčeně don Rodrigo. „Tohle území nepatří císařství a vy tu nemáte co rozkazovat! Dobře tedy,“ ztišil hlas. „Vezměte si, co potřebujete, a jděte pryč.“

„Na to je už pozdě,“ hřměl Oggerd. „Tu šanci jste propásli! Zůstaneme zde přes noc a odpočineme si. Svolej všechny své lidi na prostranství! Při sebemenším náznaku útoku všechny zajatce postřílíme!“ Nebyla to výhrůžka, ale upozornění. „Ráno si vezmeme vodu, velbloudy a rukojmí, které propustíme v nejbližší pevnosti v Koridoru. Za použití velbloudů zaplatíme podle farangských tarifů.“

Chvilí trvalo, než z trosek vylezli poschovávaní dělníci a ze svahů sešli strážníci. Přidali se k těm na prostranství, lord Fryn k nim obrátil reflektory.

„Pěnkavko,“ řekl Oggerd, „vezmi pár velbloudů, nějaké lidi a sežeň přenosnou lampu. Dojedeš pro techniky a jejich výbavu.“

Gowery obřadně zsalutoval a jal se shánět vše potřebné. Ale ještě tu byl Hal Hargo, tváře rozpálené, zuby mu jektaly.

„Musím vidět, co je ve skále, pane. Musím mít jistotu, že je tam teleport.“

„Ne,“ řekl Oggerd Orlosup.

„Nikdo nám neuvěří, že jsme se nepodívali, pane. Vyjde nastejno, jestli se podíváme, nebo ne. Prosím, pane, prosím.“

Oggerd měl slabost pro svého čaroděje, obvykle flegmatického, netečného. Nemohl jej vidět v tomto stavu.

„Dobře, podíváme se na to. Fryne, dávej tady pozor, jdu s Hargem dovnitř.“ Pak vzal, za loket muže v rudé kombinéze:

„Done Rodrigo, pojď s námi!“

Vešli do skály kolem dvojitých pancéřových dveří zasunutých do skalního masivu. To, co začínalo dál, byl už kus starého západního světa, vlastně jen jediná místnost. Měla tvar iglú a čtvercovou základnu třicet krát třicet metrů. Lomené oblouky podpůrné kovové konstrukce vycházely z protilehlých rohů místnosti a stýkaly se v jednom bodě, pod kterým stálo na betonové podlaze zařízení, které se ze všeho nejvíc podobalo výtahovým kabinám z ruin výškových budov. Do proskleného hranolu by se vešel právě jeden stojící člověk, i když Oggerd nechápal, co by tam měl vlastně dělat.

Stranou u stěny svítily červené a zelené kontrolky počítače; soudě podle stupně utajení musel mít úžasnou kapacitu. Oggerd viděl už mnohokrát předtím technologické pozůstatky atlantické civilizace, ale tohle zařízení bylo nepochybně funkční. Počítač i tajemná kabina vznikly jistě ve vrcholném období zaniklé kultury, to se dalo odhadnout ze záměrně odlidštěných tvarů a linií, kterými se tolik opájeli tvůrci „drahé přírody“, umělého světa.

Hal Hargo se lehkými dotyky seznamoval s počítačem. Sykavě se nadechl, když zjistil, že zařízení je pro zvýšení dokonalosti kombinováno s několika pásmovou vysílačkou a audiovizuálním přehrávačem. Sebral z horní plochy magnetický disk a vložil jej do příslušného otvoru. Monitor se rozzářil, objevila se tvář růžolícího, krátce ostříhaného chlapíka, před kterou se mihaly ruce v prudké gestikulaci.

„Halo, here is Bob Franklin, good morning...“ zněl z reproduktoru bujarý mužský hlas a Oggerd mu nerozuměl ani slovo. Pak relace skončila a monitor přenášel už jen šum a zrnění. Hal Hargo vypnul přístroj.

„Ono to funguje! To je úžasné! Celá tahle místnost musela být v ochranné atmosféře!“

„Ano,“ přikývl don Rodrigo. „Směs hélia, argonu a dalších plynů. Otevírali jsme to opatrně a odsávali dva dny, přesto zbytková koncentrace zabila několik našich lidí, kteří se toho nadýchali.“ Muž s koňským obličejem byl hrdý na dobře odvedenou práci.

„Ale nemysli si, že jsme přišli a zapojili to na přívod energie! Úplná hrůza to byla. Spečené součástky, vakuová eroze. Podánilo se nám zprovoznit jen počítač. Teleport...“ don Rodrigo záporně potřásl hlavou.

„Ale musely tady být nákresy plánů, schéma zapojení! Byly tady. Kam jste je dali? Mluv!“ Čaroděj se vrhl donu Rodrigovi po krku, ale Oggerd jej včas strhl zpět. Mrštíł jím do křesílka z kovových trubek a přidržoval tak dlouho, dokud sebou čaroděj nepřestal mrskat.

„Technologie teleportu tady byla,“ zašklebil se don Rodrigo. „Jenže si ji už někdo odvezl!“

„Kdo?“

„Bílé panny!“

Čaroděj se v mžiku roztřásl chraptivým smíchem. „Bílé panny? Ty, co chodí po vodě? Které procvičují duševní sílu, meditují tak dlouho, až jsou schopné dorozumívat se myšlenkami? Haha, přáteli, někdo tě oklamal. Mentální energie, hoho, telekineze, takové nevědecké pitomosti. Bílé panny jsou podvodnice. Pod-vod-ni-ce. Myslel jsem, že jsi dědic inženýrů starého západního světa jako já. Je mi tě líto. Nechal sis namluvit očividné nesmysly.“

Sedl si opět k počítači a zasunul do něho jiný disk. Na monitoru se zhmotnil panáček v jakémsi bizarním zámku. Ten neříkal nic, jen stál a čekal, až se Hargo dotkne jistých bodů na klávesnici. Pak se rozpochoval - běhal a skákal, bojoval s různými příšerami. Oggerd pochopil, že panáček je jen oživený obraz ovládaný klávesami.

Chvilí se díval na panáčkovu zápolení s nestvůrami. Zpočátku to bylo stereotypní, postavička padala do propastí či končila ve chřtánech oblud, ale Hargo rychle nabýval obratnosti a hra se přesouvala do dalších úrovní strašidelného zámku. Pak si Oggerd uvědomil, že taková zábava je nedůstojná dospělého muže.

„Posaď se, done Rodrigo,“ přisunul mu trubkovou stoličku a sám se posadil do jiné. Kov tohoto prastarého kusu zasténal pod válečnickovou vahou. „Nerozuměl jsem ničemu z toho, co jste s Hargem povídali. Prokaž mi laskavost,

vysvětlí, o co tady jde.“

Málokdo dokázal Oggerdovi odepřít laskavost Don Rodrigo se zamyslel nad tou možností, ale vzápětí ji zamítl. „Bílé panny opravdu dokážou věci, které se o nich říkají. Nepřej si, pane, abys to zažil,“ řekl tiše.

„Co říkal ten člověk na obrazovce?“

„Říkal: Nazdar, tady je Bob Franklin, je osm hodin, úterý 1. dubna 2096. Hlásím se z planety Země. Dokázal jsem to. Jsem tady... Ta slova jsou autentická, byla odvysílána a našly se jejich záznamy v archivech.“

„Co znamenala ta slova?“

„Robert Franklin, pane, byl excelentní pilot a navigátor raketoplánů starého světa, proslavil se zejména křížovým přeletem planety Mars v roce 2085. O čtrnáct let později připravoval další překvapení. Opět se vracel z Marsu, v březnu roku 2096 se už blížil k Zemi, ovšem navádění jeho raketoplánu Piraňa na oběžnou dráhu, brždění a další manévry měly trvat ještě několik týdnů. Přistání Boba Franklina bylo plánováno na květen, on sám však stanul v této místnosti již 1. dubna. Ptáš se jistě, jak je to možné. Vysvětlím. V té době spolupracoval s jakýmsi polosoukromým institutem pro výzkum vesmíru a oni mu již před startem nabídli, zda by nechtěl jako první člověk podstoupit teleportaci.“

„Co znamená to slovo - teleportace?“

„Pane, my žijeme v osmirozměrném prostoru, ale ze všech těch rozměrů vnímáme jenom tři. Teleportace je založena na využití všech osmi rozměrů. Hmotný předmět je zasunut do globálního vesmíru a v tomž okamžiku se vynoří na libovolném, předem určeném místě třírozměrného prostoru. Dokážeš mě sledovat?“

Oggerd přikývl, něco podobného mu už vlastně kdysi vyprávěl jeho čaroděj.

„Znamená to, done Rodrigo, že teleportace je přenos rychlejší než světlo?“

„Teleportace, pane, je zcela jiná kategorie než překonávání vzdálenosti v čase. Je to okamžitý přestup z jednoho místa do druhého.“

„Hargo, je to tak?“

Čaroděj pohyboval oživenou figurkou, ale zároveň špicoval uši. Přikývl.

„Dobře. Jak tedy probíhal pokus, který podstoupil Robert Franklin?“

„1. dubna vstoupil Franklin do teleportační kabiny v raketoplánu Piraňa, tam bylo vytvořeno pole pro vstup do hyperprostoru. Ve stejném čase byla uvedena do pohotovosti výstupní kabina, kterou vidíš zde, záznamy koordinačních hovorů mezi touto základnou a raketoplánem Piraňa máme k dispozici.“ Don Rodrigo mávl k prosklenému hranolu uprostřed podzemní místnosti. „Pokus se podařil, pane! Robert Franklin vystoupil zde, na této základně, skokem překonal desetitisíce kilometrů mezi Zemí a mezihvězdným prostorem. Byla to chvíle, ve které přestal prostor jako fyzikální kategorie existovat!“

„A dál?“

„Dál už jen dohady. Robert Franklin namluvil relaci, jejíž záznamy jsi viděl. Zřejmě poskytl rozhovor novinářům. Předpokládáme, že se chtěl vzápětí stejným způsobem vrátit na Piraňu, aby ji dovedl na přistání, vyplývá to z dochovaných záznamů. Jenže ten den bylo 1. dubna 2096!“ zdůraznil.

„V čem je tedy problém?“ zamyslel se Oggerd. „Ale vždyť to byl ten den, ve kterém zanikla atlantická civilizace!“ vykřikl.

„Správně,“ přikývl don Rodrigo el Armin. „Obrovský meteorit zasáhl Měsíc, který byl do té doby přirozenou družicí planety. Vychýlil jej z jeho oběžné dráhy, vymrštil do mezihvězdného prostoru. Pominu náhlý zánik slapových sil Měsíce, které zásadním způsobem ovlivňovaly řadu podstatných věcí, především proudění vody v oceánech. Odštěpky dopadly na planetu, způsobily požáry, v mořích zvedly obrovské rázové vlny. Starý západní svět zanikl v jediném strašlivém okamžiku. Chaos byl tak obrovský, že v datování dalších zpráv je úžasný zmatek. Je to zvláštní, ale je objektivně dokázáno, že rok 2096 měl jen 361 dnů. Čtyři dny prostě zmizely. Jako by nikdy neexistovaly.“

„Taková náhoda, právě tentýž den,“ škrábal se Oggerd v krátké zastřižených černých vousech. „Nezdá se mi to.“ Uvědomil si, že nemá v popisu práce klábosení v podzemních kobkách, byť by to byly rozhovory sebedůležitější.

„Jdu se podívat ven,“ oznámil. „Done Rodrigo, počkáš tady, až se vrátím. Hargo, hlídej!“

Čaroděj zalovil ve svém pouštním hábitu a pak položil na monitor krátkou brokovnici s pistolovou pažbou. Byla pokryta zrnitými stříbřitými čar, čaroděj kdysi zkoušel způsob ukrytí plošných spojů do předmětů denní potřeby. Vyrobil roztok mědi, stříbra a lučavky královské a tím vleptával do různých materiálů tenké čáry. Po odpaření kyseliny zůstaly v povrchu vodivé drážky v podobě intarzií, a tak mohla například skříňka na klenoty (ve spojení s dalšími komponenty) sloužit jako odposlouchávací zařízení. V rámci pokusů pokryl čaroděj kov i dřevo brokovnice různými matematickými symboly - gravitační konstantou, základem přirozeného logaritmu a podobně.

Venku čekala Oggerda temná noc a tlumeně osvětlený plácek se zajatci. Nahoře se majestátně klenula Mléčná dráha, Coda 3 stála v nadhlavníku, velká zhruba jako podšálek čajového hrnku a trhlina v ní vypadala jako smrtelná rána ve vybělené lebce. Nad západním obzorem se už vyhoupl hvězdicovitý Newton a rozplizlý Idaho, zvaný také Maják. O Newtonu, Majáku, ale i o jiných satelitních městech se říkalo, že tam stále ještě, obklopeni umělou biosférou, žijí potomci prvních obyvatel z 21. století.

Zajatci stáli a posedávali poblíž vchodu do bunkru. Ožili, když temný otvor vyvrhl Oggerdovu medvědí postavu. Oggerd Orlosup byl proslulý daleko za hranicemi císařství, říkalo se o něm, že je víc než člověkem, že je kyborgem vyrobeným v tajných laboratořích bornnské Akademie, stroj na zabíjení, ovládaný složitým a neodzkoušeným programem. Lord Fryn se opíral o skálu se založenými rukama a s autem pověšeným přes rameno. Kolem zajatců seděli s karabinami na kolenou tři technici, které Oggerd před několika hodinami zanechal v poušti. Tvářili se náramně důležitě, umytí, napojení, svěží, Gowery jim zřejmě napíchal nějaké povzbuzující injekce.

„Byli mrtví?“ zeptal se Oggerd.

„Ne. Žádní mrtví. Alespoň že tak,“ řekl lord Fryn. „Zhmožděnin, zlomená žebra, jednoho nešťastníka pokopal

velbloud.“

„Velbloud?“

„Ty sis nevšiml, jak řádili, když se začalo střílet? Tos měl teda štěstí, byl jsi na opačné straně. Pár těch potvor se utrhl, dva jsem musel zastřelit.“

„A Pěnkavka je kde?“

Lord kývl ke stanu s červeným křížem. „Poslyš, Oggerde, nemám tady z toho dobrý pocit. Raději bych tohle místo opustil co nejdřív.“

Oggerd potřásl hlavou: „Proberu to s Pěnkavkou.“ Napadlo ho, že se vlastně ještě nestačil napít. Odešel k nejbližší cisterně a pustil si z kohoutku tenký pramínek vody. Pil po malých douškách, tekutina byla zteplalá a páchla hnilobou a chlorem. Nabíral vodu do dlaní, vymýval si sůl z obočí a vousů. „Bílé panny,“ šeptal si. „Osmiroměrný prostor, teleport, dny, které neexistovaly, pro Matku velryb!“ Zavřel vodu a vešel do stanu.

Za necelé dvě hodiny od útoku stihl Pěnkavka Gowery plno věcí. Našel v temné poušti techniky, přivezl je do tábora a uvedl do použitelného stavu. Našel zdravotní stan, do něho dopravil raněné i technika se zlomenou nohou. Tomu strhal ze zlomeniny provizorní dlahy, pustil se do sádrové fixace končetiny, právě ji dokončoval. Pohvizdoval si, před sebou rozevřenou bednu s polstrovanými přihrádkami na nejrůznější karafy a ampule. Nebyl ve spoře osvětleném stanu sám. Na polních lehátkách leželi ještě tři další ranění a o ty se starala ošklivá žena středních let v bílé kombinéze se znakem červeného kříže na rukávech.

„Byli jste se podívat, co to tady odkrývají,“ konstatoval Gowery.

„Ano,“ přisvědčil Oggerd tiše a sedl si k němu.

„Tím hůř pro nás všechny! Ani mi radši neříkej, co to tam Hargo vlastně vyšťáral.“

„Fryn chce vyrazit co nejdřív. Co ty na to?“

Technik se zlomenou nohou zasténal a Gowery mu položil ruku na rameno. „Klid, příteli, píchnu ti ještě něco perfektního.“ Sáhł do bedny, vytáhl ampuli a natáhl obsah do injekční stříkačky. „Po tomhle ti bude teploučko... Vidiš, Oggie, to vybavení? Penicilin, inzulin, vitamíny, gamaglobulin... Takovouhle výbavu nemá ani císařův osobní lékař! Oggie, do čeho jsme se tady zapletli? Vyrazit hned, to je můj názor,“ říkal tiše, aby jej kromě Oggerda neslyšel už nikdo jiný. „Věci pro Farang jsem nechal naložené na velbloudech, stačí k nim přidat vodu. Vylezeme ven, budeme se chvíli hemžit a pak nenápadně zmizíme. Co nejrychleji k hraničním Koridoru!“

Koridor, dlouhý a úzký pás země, spojoval okrajová dědičná území císařství s celkem. Z větší části procházel pouštěmi a neobydleným územím. Mnoho set kilometrů v pustinách zajišťovalo pět pevností, a tak bylo bezpečí uvnitř Koridoru pouze symbolické.

„Pěnkavko, co víš o osmiroměrném prostoru?“

Gowery se ohlédl po zdravotnici, která se o lehátko dál hmoždila s kotníkem dělníka pokopaného velbloudem. „Nic zvláštního. Podívej, Oggie, chtěl bych počkat, až tady tomu zatvrdne sádra, a tak si můžeme ještě vteřinku povídat. Osmiroměrný prostor nebo taky hyperprostor a podobné pitomosti jsou chimérou akademiků z Bornnu, kteří kdejaký dochovaný román ze starého západního světa berou jako nejskutečnější skutečnost. Ty víš, jak jsem se tuhle do krve pohádal s Hargem. Za drahé peníze koupil něco podobného, nemělo to začátek ani konec, bylo to vyprávění o letu generační kosmické lodě někam k betě Proximy. Lidé se v tom příběhu chovali úplně nemožně, ta milovala toho a ten zase jinou, pradědeček vyprávěl o pstruhových říčkách ze svého dětství, do toho jim z neznámých příčin začaly chčipat laboratorní krysy. Pak přiletěli na nějakou planetu a tu obývaly jistě nesympatické potvory. Tamten, co miloval jinou, je chtěl pobít tachyonovými bombami, dědeček se s nima chtěl sbratřit... žvanili a žvanili, nemělo to konce a konec naštěstí chyběl. Prostě vymyšlený román a k tomu silně nablblý. Jenže Hargo to považuje za autentický záznam uskutečněného kosmického letu, do notesu si krasopisně opsal různé pseudotechnické popisy fotonového pohonu rakety i principy funkce těch tachyonových bomb. Přitom se obecně ví, že se naši předkové dohrabali nejdál k Marsu... Správná diagnóza, paní kolegyně,“ zvýšil Gowery hlas a pohlédl na ošklivou zdravotnici. „Jistě vymknutý kotník.“

Přistoupil k pokopanému velbloudem, vzal ženu kolem ramen a obdařil ji jedním ze svých zářivých úsměvů. „Dovoliš?“ Lehce ji odstrčil stranou. Kotník raněného už byl pěkně oteklý. Gowery ho uchopil za patu a jediným trhnutím vrátil kloub do lůžka. Muž zanařikal a Gowery se dotkl jeho tváře; „Dobré to bude, kamaráde.“

Zdravotnice se nadechla, zrudla, ale než stačila vybuchnout, všimla si Oggerdova hloubavého pohledu. Rázem splaskla a tiše se odklidila do nejvzdálenějšího kouta stanu.

„Oggie,“ šeptl Gowery, „je na čase zmizet!“

„Ještě pár slov! Slyšel jsi někdy o dnech, které nenastaly?“

„...ne.“

„Souvisí to se zánikem starého západního světa. Se zničením Měsíce.“

„Ach, Oggie, kdo může po půl tisíciletí říct, co se tenkrát v tom chaosu stalo. Bylo to uprostřed válek o energii, o zbytky přírodních zásob nafty. Nějací šílenci odpálili skladiště těch svých tachyonových bomb na odvrácené straně Měsíce. Nebo to někdo odpálil jim. Mohla to být také katastrofa, havárie. Záleží na tom? Já jdul!“

„Připrav se,“ otočil se Oggerd na patě. „Za půl hodiny jedeme!“

Rychlými kroky přešel prostranství a hlučně vstoupil do podzemního bunkru. Vstříc mu hleděly zející jícný dvojky, držené malou kostnatou rukou. Čaroděj bez míření napřáhl brokovnici a teprve pak hodil přes rameno rychlý pohled. Pravicí bušil do klávesnice, pokoušel se panáčka vyvést z jakési zatopené lodi.

„Done Rodrigo, přišel jsem na to!“ zvolal Oggerd.

Muž v křesílku udiveně zvedl hlavu.

„Už to mám, done Rodrigo. Mluvil jsi o raketoplánech. Lidé kolonizovali planetu Mars. Říkali jí také Nový svět, protože

tam objevili to, co potřebovali - přírodní zdroje energie. Na Marsu byl kdysi pradávno život, mikroorganismy tam vytvořily cosi jako podzemní zásobníky nafty. A stará atlantická civilizace byla na přírodních zdrojích energie závislá, tou dobou už spotřebovala většinu paliv tady na Zemi. Nebo se mýlím?“

„Je to tak, pane,“ přitakal don Rodrigo.

Oggerd pokračoval.

„Na Mars přilétali lidé, kteří na to měli. Elita, výjimečně nadaní jedinci. Obnovili marsovskou atmosféru, postavili tam města. Chátra zůstala tady dole na Zemi. Mezi Zemí a Marsem ležela mezihvězdná pustina jako dokonalá hranice,“ zvyšoval Oggerd hlas, jak se blížil k finále.

„Na Mars se dostal jen ten, koho tamti vpustili. Ale Franklinovým teleportem tam mohl vejít kdokoliv a to přece marsovští kolonisté nemohli připustit! Byli připraveni udělat cokoli, aby si zachovali svou výjimečnost! To oni zničili Měsíc!“

Don Rodrigo zkroutil velký obličej do znechucené grimasy. Ano, znechucené, protože toho měl už opravdu dost. Cizí lidé vtrhli do tábora jím spravované výzkumné expedice, zranili jeho podřízené a některé z nich snad i zabili. Jeho samotného ohrožoval potrhlý rachitik brokovnicí. A k tomu se má teď tvářit vážně a pokyvvovat očividným nesmyslům? „Nevidím souvislost mezi použitím teleportu a katastrofou,“ řekl a do hlasu vložil tolik pohrdání, kolik se jen odvážil. „Marsovští kolonisté mohli zvolit tisíc elegantnějších způsobů, jak zabránit vstupu pozemšťanů na své území, například na Marsu znemožnit vybudování teleportační stanice, která vyžaduje poměrně velké zásobování energií a složitou infrastrukturu. A prozradil bys mi laskavě, jakým prostředkem je možné zničit vesmírné těleso o průměru tří a půl tisíc kilometrů, tedy Měsíc?“

„Tachyonovými bombami,“ vyhrkl Oggerd dřív, než si uvědomil, že to slovo si vymyslel Gowery.

„Promiň, pane, ale to, co jsi řekl, se mohlo zrodit jen v mozku patologického zabijáče!“ vyhrkl vztekla don Rodrigo a vzápětí se přikrčil, protože si uvědomil, s kým mluví. Ale Oggerd nebyl malicherný, alespoň pokud šlo o nepodstatné věci. Chtěl se jen ubezpečit, že vyřešil logický problém, potvrdit správnost svých vývodů.

„Hargo!“ houkl k počítači. „Ty máš zasvěcení. Víš, jak to bylo doopravdy?“

Panáček pod vodou bojoval s chobotnicí a jeho pohyby byly stále mátožnější. „Ano, pane, já vím, jak to bylo ve skutečnosti,“ řekl čaroděj mírně.

„A mám pravdu já?“

„Ne, nemáš, pane.“

„Takže,“ podívil se Oggerd, „první zkouška teleportu a katastrofa v tentýž den byla náhodná.“

„Ne. Nebyla to náhoda.“

„Tak jak to teda bylo!“

Hal Hargo nechal panáčka jeho osudu a zvedl oči k válečníkovi: Byly to oči věrného psa, který nesmí pomoci milovanému pánovi: „Nemůžu ti to říct, pane. Je to utajovaná informace. Promiň mi to, prosím.“

Oggerd se chvíli díval do prázdna, a pak potřásl hlavou: „Nic, Hargo, nech to být. Hraj si dál. Za chvíli půjdeme, ale ještě máš čas... Done Rodrigo, doprovodíš nás k hraničním kamenům Koridoru, vezmeš s sebou tři svoje...“

„Hej, Oggie!“ přerušilo jej od vchodu volání Pěnkavky Goweryho. „Rychle! Máme návštěvu!“

Oggerd smýkl Rodrigem k východu a s prstem na spoušti karabiny se vyřítil z bunkru. Na vteřinu jej oslepila záře, reflektory opět svítily všechny a na plný výkon. Uskočil stranou a založil pažbu do ramene.

Po nasvícené obloze se cosi blížilo. Postava dívky v bílých šatech kráčela nad údolím, pohupovala se v bocích, co chvíli odhodila kadeř, kterou jí vítr házel do očí. Šla pomalu, klidně, nespěchala. Byla to rituální chůze podobná té, kterou za soumraku předváděl Gowery. Zdálo se, že přichází přímo z Newtonu nebo z Idaha.

Zajatí vojáci i dělníci klekali do písku. Don Rodrigo se nezadržitelně roztřásl a vztáhl ruce k obloze. Dřív, než si uvědomil, co vlastně dělá, sklopil Oggerd zbraň a sundal prst ze spouště.

Dívka se zastavila nad zdravotním stanem a po neviditelných schodech sestupovala dolů. Mohlo jí být něco kolem dvaceti let a byla hezká, velice hezká. Podstatnější než její očividná krása však byla hrdost, která z ní vyzařovala, hrdé držení těla, hrdý výraz v úzké tváři. Jako by Oggerda přišla navštívit oživlá socha, alegorie Vítězství nebo Spravedlnosti. Zastavila se asi deset stop na terénu, roztáhla plné rty do úsměvu a ukázala dlaně:

„Nemám zbraň! Jsem neozbrojená!“

Oggerda zalil pocit všeobjímající lásky jako vřelý asfalt. A ulehčení - někdo jiný jde od něho převzít zodpovědnost za běh věci. Ale on byl Oggerd a jeho bitevní jméno znělo „Orlosup“.

„Kdo jsi?“ zachrčel.

„Já jsem já,“ zasmála se dívka a její smích zněl líbezně a konejšivě. Koketně si čechrala bohaté plavé vlasy a vítr jí tiskl lehké bílé šatečky na svěží postavu. Bylo divné, že se prostě vznáší ve vzduchu, ale to se od Bílé panny dalo čekat. Stejně divné byly ty lehké šatečky, se západem slunce teplota v poušti klesla téměř na nulu a vítr bodal jako nůž.

„Ach,“ zkrřivil Oggerd rty, „ještě žes mi řekla, kdo seš. Už jsem se bál, že jsi halucinace.“

„Ohohohohó!“ trylkoval dívčin mezosoprán. „Oggerde, ty umíš žertovat? Řekli mi, že jsi kyborg, že máš místo malého mozku klubko drátů!“

Přiklekla na své neviditelné plošině a odmotala stříbřité šňůrky svého opánku. Zula opánek a hodila ho dolů, pleskl kousek od Oggerda. „Jsem ráda, Oggerde, že umíš žertovat!“

Pokusil se vrátit prst na spoušť karabiny, ale kupodivu to nešlo. „Jmenuji se Oggerd, obě gé se vyslovují. A ty jsi Bílá panna!“

Zaškaredila se a zahrozila prstem: „Ty ošklivý! Nemám ráda to slova. Panna! Je to vyjádření určitého faktického stavu v ženském těle. Chceš se snad přesvědčit, zda odpovídá skutečnosti? Jak by se líbilo tobě, kdybych se ti hrabala v myšlenkách a zjišťovala, jestli jsi paní!“

„Proč jsi přišla?“ Zakroutil hlavou. Ta dívka měla na každou jeho větu pět vlastních souvětí. Byly jen dvě možnosti - buď hraje o čas, nebo na sebe upoutává pozornost, zatímco jiní obklíčují tábor.

„Přišla jsem se podívat. Přišla jsem na návštěvu. Divné zprávy přišly zvečera z tohoto údolí, Og-gerde. Máš můj obdiv, jsi schopný muž. My jsme poskytli donu Rodrigovi všechno myslitelné vybavení. A vy jste - ve třech? - získali tábor takřka mimochodem. Ale já si myslím,“ dívčin mezosoprán přešel v temný alt, „že už bylo dost zabíjení! Víš vůbec, co je to za věc, která se skrývá ve skále? To ona nám vzala Měsíc a v jedné vteřině ukončila dějiny starého západního světa. Uvedla do pohybu setrvačné síly, které vodami oceánů omyly úrodné oblasti a udělaly z nich slané pouště. Zapříčinila zemětřesení, sesuvy, výrony žhavé lávy... Og-gerde, já se tě nechci ptát, kolik lidí tady dnes zahynulo, abyste získali ten artefakt pro sebe. Nabízím ti smír. Přijmi ho, prosím.“

„Nezabili jsme nikoho!“ vykřikl horlivě Gowery. Oggerd ho gestem umlčel.

„Teď poslouchej ty mě, dívko,“ řekl a snažil se zachovat pevný hlas. „Slyšel jsem o mentálních silách a nevěřil jsem tomu. Teď cítím, jak mi tvoje myšlenky vnikají do břicha, a není to dobrý pocit, vážně, to bych měl v sobě radši hrst broků. Poslouchej. Nepřišli jsme ukrást artefakty, které jste odkryli. Jsme vojáci a plníme rozkaz, máme do Farangu dopravit důležitý materiál.“

Pokud se nám to nepodaří, čerpadla farangských hlubinných studní se zastaví a město bude ponecháno napospas pouštním šakalům, napospas poušti samotné. Ztratili jsme cestu a dva dny bloudili pouští, náhodou jsme narazili na tento tábor. Náš herold žádal o vodu a byl napaden, bránili jsme ho a nezabili jsme nikoho z tvých lidí... Říkám ti to proto, že já svůj úkol splním. Odejdu odsud a dopravím do Farangu všechno, co je potřeba. Nezadrží nás nic.“

Z dívčiny hezké, sebevědomé tváře zmizel úsměv. Mlčela ještě chvíli po tom, co Oggerd domluvil.

„Poslouchala jsem tě, Og-gerde. Slyšela jsem tě. Promluvil jsi jako muž. Je mi líto, že tu nechceš zůstat se mnou, protože jsi mě zaujal. Ale já jsem jenom žena a nemůžu tě zdržovat. Musíš-li jít, jdi.“

Oggerd nevěřil. „Přišla jsi sama? Upozorňuju tě, že jestli je údolí obklíčené bojovníky, dojde k masakru, a já stejně udělám, co udělat musím!“

„Přišla jsem sama, samozřejmě, přece by nás na takovou maličkost nechodilo víc. Nezdržuj se. Jdi už.“

„Pěnkavko,“ otočil se Oggerd ke Gowerymu, „dojdi pro velbloudy.“ Pěnkavka Gowery stál nepohnutě opodál, oči vytřeštěné vzhůru k Bílé panně. Oggerd jej uchopil za rameno a zatřásl s ním.

„Copak, Oggie? Ach, já už vím. Velbloudi. Jdu pro ně.“

Také lord Fryn se mátožně probral z tranzu, našel nějaké vaky na vodu a odešel je naplnit k cisternám. Oggerd se pokoušel probudit techniky pro farangskou sluneční elektrárnu, s těmi to bylo ještě horší. Konečně byli všichni pohromadě, i technik se zlomenou nohou byl vysazen do velbloudího sedla. Dívka je sledovala ze svého imaginárního balkonu a v pravidelných intervalech si odhrnovala z čela padající kadeř.

Hargo, uvědomil si Oggerd Hargo je stále ještě v podzemí. Otočil se ke vchodu do bunkru.

„Og-gerde,“ ozvalo se přímo nad ním.

Zvedl oči. „Ano?“

„Nezeptal ses mě, jak je to možné, že chodím po vzduchu. Ty to nechceš vědět?“

„Ne,“ zachrčel a srdce mu skočilo do krku zlou předtuchou. Ta dívka byla tak žádoucí! Jak to bylo dávno, co spal naposledy se ženou? Viděl pod vlající šaty, lýtka, stehna, boky a...

„Chození po vzduchu je docela snadné. Naučím tě to.“ Náhle mu připadlo, že není nic krásnějšího než chození po vzduchu.

„Ne,“ říkal ztěžka a pomalu. „Já nechci umět chodit po vzduchu. Já nechci zjišťovat, jestli jsi skutečně panna. Půjdu a dopravím ty věci do Farangu.“

Stojíc poodplula o pět, šest metrů dozadu. Bílé šatečky jí opět zakryly kolena. Možná že stojí na nějakém silovém poli, napadlo Oggerda. Třeba by Hargo dokázal zkonstruovat něco podobného, kdyby se o to pokusil. Hargo... Hargo byl stále mimo dosah té bílé. Ať tam je, ať tam zůstane co nejdéle!

„Tak si jdi, jdi si, Og-gerde. Nemám už, co bych ti nabídl. Leda snad... chtěl bys znát pravdu o teleportu?“

„Chtěl!“ Celá ta tíha z něho spadla, dokonce se mu podařilo vrátit ukazovák na spoušť. „Chci to vědět!“

„Alespoň něčím jsem tě zaujala,“ usmála se dívka radostně. „Poslouchej tedy. Vy všichni poslouchejte!“

Její hlas opět přešel do altu, těžkého a hebkého jako černý samet. Něco bylo vespod, ukrývalo se to ve stínu toho hlasu. Vibrace, které nějakým způsobem působily na psychiku lidí. Věděl, že zvukem je možné tříštit sklo, rozlomit skálu, zabíjet. Proč by tedy nebylo možné chvěním na určité frekvenci stimulovat mozkové impulzy?

Jenže byl příliš dychtivý slyšet skutečný příběh.

„Příběh teleportu,“ zvolala dívka a mávla rukou, jako by chtěla všem přítomným žehnat, „je příběhem hlupáků, kteří si mysleli, že jsou něco víc než jen plíseň na povrchu planety. Chtěli oddělit prostor od času! Jak dobře to vymysleli.

Stačí otevřít dveře a projdou ze svých ložnic do nejbližších míst vesmíru. Ale byli příliš slabí, příliš malíci na démona, kterého osvobodili z láhve... Potřebujete jen dvě zvláštní uzpůsobené kabiny, vstoupíte do jedné a v totéž čase vystoupíte z druhé. Tolik času ušetříte! Muž jménem Franklin si to vyzkoušel první. Odskočil si ze svého raketoplánu z vesmírného prostoru sem, do těchto míst. Nechal se filmovat před novináři a všichni se radovali, jak na to vyzráli. Jenže prostor se nenechal znásilnit!

Obsluha teleportu nechala zařízení zapnuté po celou dobu, co Franklin žvanil. Teleportační pole narůstalo, nenechalo se uzavřít do kabiny, narůstalo skokem a stále rychleji. Obsáhlo celou planetu, obrovská bublina v sobě uzavřela atmosféru a nakonec i satelitní města. Když se chtěl Franklin vrátit do raketoplánu, neprošel hyperprostorem sám. Celá planeta s ním skočila do místa, kde se v tu chvíli nacházel raketoplán Piraña s druhou teleportační kabinou.“

Odmlčela se, aby všichni mohli vstřebat tu šílenou informaci. Pak pokračovala docela potichu, ale její hlas posléze opět sílil.

„Víte, co je to setrvačnost? Dovedete si představit, co se stalo, když se Země ocitla mimo obvyklou oběžnou dráhu? Nezkoušejte si domýšlet podrobnosti!“

„A co bylo dál?“ hlesl Gowery.

„Dál? Po několika hodinách oscilací se planeta ustálila na nové oběžné dráze kolem Slunce, téměř totožné s tou původní. Nic už nebylo jako dřív! A čtyři dny, o které Země poskočila dopředu, vypadly z kalendáře roku 2096... To bylo dál. A co bude teď? Vy cizinci teď odejdete do Farangu a tam podáte hlášení. Zpráva o teleportu se dostane až k císaři a do Akademie. Profesori z Akademie budou mít konečně důkaz, že první pokus s teleportací člověka skutečně proběhl tak, jak si ho vypočítali. Zdůvodní, proč mají dostat ze státní pokladny víc peněz na to, aby mohli znovu zkusit oddělit od sebe čas a prostor. A ti skeptičtější, kteří dosud výpočtům teleportace nevěřili, a kterých je většina, dostanou chuť šťourat do věcí, které je přesahují!“

„Zaručuju se svým slovem,“ chrčel Oggerd, „že nikdo z mých lidí neprozradí, co jsme tady viděli a slyšeli.“ Nikdo ho neposlouchal. Ostatně, uvědomil si, on mohl ručit za lorda Fryna a Goweryho, ale nikoliv za techniky a už vůbec ne za čaroděje.

„Og-gerde, chvíli mě ještě poslouchej. Poslouchejte mě všichni, kteří jste přišli. Chcete se opravdu vrátit a sloužit šilencům, kteří už několikrát téměř zničili svět? Vzpomeňte si na své matky, pomyslete na své ženy a dívky, na své děti! Není lepší připojit vaše síly, vaše schopnosti k těm našim a společně s námi budovat lepší, šťastnější svět?“ Oggerd stiskl spoušť. Jen jediný výstřel, jediný výstřel kamkoliv a kouzlo bude možná zlomeno! Spoušť se slabě pohnula, ukazovák narazil na odpor. Předtím, aniž si to uvědomil, zbraň znovu zajistil. Pak mu prsty znehybnila strašlivá tíha.

Něco kovově třesklo o skálu. To lord Fryn štítivě odhodil svůj automat.

„Půjdu s tebou, dívko,“ vykřikl lord Fryn. „Já půjdu!“

„Já, já také!“ přidal se Gowery. „Vezmi mě s sebou!“ Plakal, utíral si slzy koženým chráničem zápěstí.

„A co ty, Og-gerde, ty se k nám nepřidáš?“

„Nebudu-nikomu-bránit. Kdo chce, ať-jde-s-tebou. Dojdu do-Farangu-sám.“

Nohy se pod ním podlomily, klečel, ale stále ještě toho nebylo dost. Così jej nutilo zavrtat hlavu do slaného písku. Pochopil, že je poražen. On, Oggerd Orlosup, došel na konec své cesty. Bezhlasně pohyboval rty.

„Og-gerde, hlupáčku, tys nepochopil, že já tě prostě nesmím nechat odejít? Podvol se, nechci tě ponížít víc, než bude nutné. Chceš něco říct? Řekni to!“

„Haaargooo!“ vydral se Oggerdovi z hrdla slabý výkřik.

„Slibuji ti klid, Og-gerde, mír do tvého divokého srdce. Budeš šťastný!“

„Nechci!“ chroptěl válečník, „nechci, abyste mi vymyly mozek! Pak už to nebudu já!“

„Budeš to ty, Og-gerde,“ konejšila ho. „Budeš dobrým bojovníkem za naši věc. Vy všichni budete dobrými bojovníky...“ znovu vztáhla ruku, aby všem požehnala, ale v polovině věty zmlkla.

Ve vchodu do podzemního bunkru stála postavička v šedém pouštním hábitu.

„Človíčku,“ řekla udiveně, „kde ty ses tady vzal?“

Skutečnost, že se Bílá panna vznáší volně v prostoru, Hala Harga hluboce zasáhla. On, který studoval fyziku, chemii a energetiku u nejlepších mistrů a vždycky se vysmíval zmínkám o takzvané duševní energii, on má být poražen tak potupným způsobem?

„Mlč, stvůro!“ zaječel. „Neposlouchejte ji, je to jen dálkově ovládané vznášedlo! Je to jen obraz promítaný na horký vzduch! Odstřelovači nás už chytili do zaměřovačích křížů!“

Tasil svou postříbřenou brokovnici a vypálil z obou hlavní zároveň.

Dívka rozhodila ruce, zapotácela se, a pak se zřítila dolů. Dopadla tvrdě na pískem zavátou skálu.

První se pohnul Gowery. S tváří špinavou od slz se rozhořčeně ohlédl po ostatních. Přece jim to vždycky říkal! Vždycky tvrdil, že Hargo je z větší části blázen a ze zbytku malé dítě. A oni ho nechali chodit s nabitou zbraní!

„Neumírej!“ vykřikl. Je přece lékař, třeba se dá ještě něco dělat. Držel dívku za ruku a zoufale se díval na rozpijejíci se purpurové skvrny kolem otvorů, které do bílého plátna prosekaly kusy olova. Lord Fryn si strhl plášť a zakryl rozstřílené tělo.

Ležela na zádech, olizovala si rty pokryté růžovou pěnou.

„Og-gerde... jdi si... když musíš... Prosím, neublížuj těm... lidem... tady.“ Slova byla jen o málo hlasitější než přerývaný dech. „Prosím...“

Hal Hargo, surově vytržený z počítačové hry do reálného světa, se zalykal hrůzou ze svého činu. Nevěřicně se rozhlížel, hledal podporu a pochopení u těch, kteří stáli kolem. Pak oči Bílé panny překryla šedivá blanka a proměnila je ve skleněné korálky.

„Byla tak krásná,“ zašeptal Oggerd.

Jeho technici jako na povel nešikovně zarachotili závěry vypůjčených samopalů. Zajatci se pohnuli, jedni sevřeli v pěstích kusy horniny, jiní vykročili k hromadě zabavených zbraní. Ten skrček zabil bohyni! Není už na světě nic, co by ho zachránilo!

„Aaarrghhh!“ zazněl Oggerdův řev doprovázený výstřely z velkorážní karabiny. Projektily vyrvaly ze skály hrsti štěrku a odštěpky zasypaly lidi omámené dívčinou řečí. Zajatci se probírali z tranzu a slyšeli Oggerdova tichá, překvapivě tichá slova:

„Nikdo se nepokoušejte nás zadržet!“

Oggerd donutil stále ještě omámeného Goweryho a lorda Fryna vystrkat bezvládné techniky do velbloudích sedel. Pak vzal kolem ramen nejvěrnějšího ze svých honících psů:

„Díky, Hargo!“

V hlavě se mu ozývaly údery gongu: Farang, Farang, Farang. Uvnitř hrudníku jako by měl prázdnou, vyhýbal se pohledu na lordův zakrvácený plášť.

„Byla tak krásná,“ zašeptal ještě jednou.

Mávl a lord Fryn i Gowery chytili velbloudy za udidla a vedli je do temnoty. Hal Hargo se mu postavil po bok, ale on jej odehnal k ostatním. Stál a čekal, až jeho malá karavana překročí hranice osvětleného prostoru a rozplyne se ve tmě. Pak od boku vystřelil, reflektory rázem zhasly. Ovládací panel u vchodu do podzemí se rozprskl ve stovky modrých jiskříček. Vzlétly vzhůru jako myšlenky té, která zemřela, vysoko, snad až k Newtonu, nebo k Idahu, zvanému Maják.

Operace Svaté kopí

1.

Vypadali tak skinovitě, že už skinovitější být nemohli: vlasy vystříhané téměř dohola, khaki bombry s oranžovou podšívkou a pod nimi černá trika. Zbytek byl skrytý pod politým hospodským stolem, ale Pavel tušil, že tam určitě budou černé džíny a naleštěné martensky. Napřáhl k nim pravici: „Ahoj, já jsem Pavel.“

Zírali na jeho ruku, jako by to byla nějaká zvláštní hračka. Asi tak po minutě ji Pavel, zpocený až za ušima, stáhnul a přešel si s ní nakratičko ostříhané vlasy. Patrik se pokusil zachránit situaci: „Tohle je Pavel, můj spolužák, říkal jsem vám o něm. Pavle, tohle je Franz a tady tohle je Benny.“

Benny byl takový celý kulatý, ne snad tlustý, spíš jen oplácáný svaly, vyhoněnými v posilovnách. Ducaté tváře i holá hlava se leskly mezi kouřem z cigaret. Kulturista. Hroch.

„Posaď se a dej si pivo,“ zahučel Franz, pořízek s bledýma očima. Zdál se o hodně starší než Pavel, Patrik i Benny. Byl trošičku jiný - místo bombra měl olivovou leteckou bundu, patinovanou stářím. Hlavu si nenechal oholit už nejméně měsíc.

Pavel drapsnul u vedlejšího stolu volnou židli, což byl zázrak, protože hospoda praskala ve švech. Chlapi v montérkách tady seděli už od konce šichty, řemeny brašen na vercajk přehozené přes opěradla. Jejich parťáci, kteří se zastavili doma, snědli večer a převlékli se do nepadnoucích džínů, právě zaplňovali poslední místečka k sezení.

Zpocená hospodská postavila na stůl hrst pšallitrů a nezdržovala se prohlížením Pavlovy občanky. Každý se chytil svého, mlčky čekali, až spadne pěna. Teprve když se pořádně napili, řekl Franz s bledýma očima: „A proč se k nám chceš přidat?“ Měl zvláštní hlas, drsný a tichý, jako když brousek přejíždí zubaté ostří.

„Protože jsem Čech,“ vyhrkl Pavel. „Jsem Čech a chci na to být hrdej. Protože žiju v tyhle zemi a nelíbí se mi, co se tu děje.“

„Co konkrétně ti vadí?“

„Ksindlové, kteří naši zem rozprodávají za pár marek. Ouřady, co tolerují rákosnický pašeráky. Vadí mi ruský mafie i Jugoši, co prodávají na každém rohu hašiš.“

Franz jen lehce přikývl, jako že tohle je odpověď, která se mu líbí. Benny si důkladně loknul piva a přitakal: „Jasně, my nejme žádný zkurvený fašisti, ale kališníci.“

„Vlastenci,“ připojil Patrik.

„Víš, co to znamená být vlastenec?“ zeptal se Benny.

„Být vlastenec,“ pokusil se Pavel odpovědět správně, „znamená mít rád svoji vlast.“

„Hovno víš,“ utrlh se Benny. „Být vlastenec znamená obětovat se ve prospěch celku. Sloužit, chápeš?“

Franz s bledýma očima se nahnul přes stůl a dotkl se Pavlova kabátu. „Koukám na tvýho parkera. To není originál armádní, ale je to dobrý matroš. Tyhle vyráběly wildcati před dvaceti lety. Kdes to vzal?“

„To je kabát po tátovi. Deset let visel ve skříni,“ usmál se hořce Pavel.

„S tvým tátou se něco stalo?“

„Jo, stalo. Pořídil si fialový sako s kapsou na mobil.“

„Upřímnou soustrast,“ zachrchlal Benny, jako by vlastnictví fialového saka bylo horším osudem než opravdová smrt. Pili pivo a povídali. Byla to zvláštní konverzace, pomalá a prokládaná dlouhými pauzami, obstarávali ji především Patrik a Benny. Nejdřív Pavlovi vysvětlovali skinheadskou symboliku, rozdíl mezi fašisty, redskins, kališníky a dalšími frakcemi hnutí. Obecné věci, nic, co by neznal. Zabředli do hádky, zda je lepší vyhazovači nůž, vystřelovák nebo motýlek. Pak začala hospodská kasírovat a krátce před desátou je vysypala na noční ulici.

„Kurva, ještě jsem si chtěl koupit cigára,“ rozvzpomněl se Benny a hrnul se zpátky do dveří. Tam narazil na rezolutní odpor hospodské, která řekla, že zavírá, ať se děje, co chce. Na její stranu se postavili dva štamgasti v montérkách, kteří Bennyho vystrkali pivními břichy zpátky na chodník.

„Nemám svoje cigára,“ řekl Benny zklamaně. „Když chlastám, tak potřebuju čoudu.“

„Nekuř, vole,“ napomenul ho Franz. „Není to zdravý. Jdeme hledat nějakou otevřenou knajpu.“

Ulice bývala kdysi osvětlená, jenže radnice se zřejmě rozhodla ušetřit za každou cenu. Pavel, Patrik, Benny a Franz klopýtali po záplatovaném asfaltu mezi temnými siluetami činžáků a zaparkovanými auty. Hlasitě krkali a občas pomohli zhasnutou lampu pouličního osvětlení. Před nimi zářila korona šťastnějších, bohatších čtvrtí a oni mířili k ní.

V první osvětlené ulici uviděli čtyři hubené postavy v plandavých šatech. Snědí černovlasí a kníratí chlapíci, podle všeho ukrajinští gastarbeitři, zřejmě vyrazili na večerní procházku, prohlédnout si zářící výklady obchodů a v nich všechny ty pěkné věci, které si nemohli dovolit kupovat.

„Hele, to jsou ty svině,“ zaječel Benny. „To jsou ti přímouhlý hajzlové, který se nám tu roztahují!“

„Čechy Čechům!“ zajódnal Patrik. „Táhněte domů, debilové!“

Čtveřice Ukrajinců změnila směr, přidala do kroku a rozvinula se do rojnice. I oni měli chuť se poprat, tady na rozhraní světla a stínu se pomstít za všechno ponižování, které se jim dostávalo za těžkou a špatně placenou práci.

„Do prdele, oni to myslí vážně,“ vyjekl Patrik a ztratil se ve tmě. Zavalitý Benny s neartikulovaným bojovým řevem na rtech doroloval k jednomu z mužů a chytil ho do kravaty. Jiný Ukrajinec ho praštil pěstí do ledvin. Benny uvolnil

sevření, skrčený muž ho nabral kolenem do žaludku a pak temenem hlavy do obličeje. Benny zavrával a rána pěstí do krku ho uzemnila.

Zatímco dva Ukrajinci mlátili Bennyho, zbylí dva se rozběhli do tmy za zbytkem skinů. Pavel v panice ustoupil pár kroků dozadu a schoval se v secesně zdobeném vchodu jednoho z činžáků. Patrik byl pryč, a tak se oba Ukrajinci vrhli na Franze.

Franz nebyl zvyklý utíkat a znal něco z boxu i karate. Rozdal pár úderů, odrazil první útok a postavil se zády ke zdi. Ukrajinci poodstoupili, vlastně se ani neuměli rvát. Cítili hrozný vztek, hmatatelně z nich vyzařovala aura nenávisti. Zabít!

Pavel vyrazil z úkrytu. Do obou hrstí chytl poloprázdnou popelnici. Zvedl ji nad hlavu a mrštil jí po mužích, kteří kroužili kolem Franze. Jednoho z nich zasáhl naplno, popelnice ho srazila na dlažbu a pak se s hrozným rámusem odvalila o kus dál. Okna v činžácích kolem se rozsvěcovala, otevírala a ozývaly se z nich zlostné hlasy probuzených lidí. „Přestaňte tady dělat bordel! Zavolám na vás policajty!“

Jako by to bylo kouzelné slovo: při první zmnice o policii se Ukrajinci sebrali a jako jeden muž zmizeli ve tmě. Věděli, že by to byli vždycky jen oni, kdo by na rvačku doplatil. Policajti by je zavřeli na dva dny do vazby, možná by jim nedali ani jídlo a vodu. Desetkrát by prověřili platnost jejich pasů i pracovních povolení. A oni by, protože zítra je sobota a pak neděle, nedostali zapláceno za práci, ani víkendový příplatek.

Franz a Pavel sebrali zakrváceného Bennyho a vlekli ho pryč. Odtáhli ho o dvě ulice dál do průjezdu, Franz vytáhl z kapsy zapalovač a v jeho mihotavém světle Bennyho prohlížel.

„Vidíš, ty blbče,“ řekl skoro něžně. „Málem jsi na to doplatil.“ Otočil se k Pavlovi. „Zavolám taxíka a odvezu ho domů. Jakže jsi říkal, že se jmenuješ... Pavel? Jsi dobrej. Dostals nás z toho. Jdi už, kdyby nás chytli, tak ať nemáš průser. Stav se u mne, mám kšeft v Kadeřábkově ulici. Army shop Lancer, najdeš to snadno, na plácku vedle je teď cirkus.“

2.

Asi po dvaceti minutách chytil autobus směrem na metro a ještě před půlnocí byl doma. Panelákový tří plus jedna byl prázdný. Kompletně ho prohledal, nakoukl i do ložnice rodičů. Nikde nikdo. Na stole v kuchyni lístek: Pavlíku, tatínek volal z Bratislavy, že se vrátí až ve středu, budeš to tu muset přečkat sám. Já budu ve Frankfurtu, budu tlumočit těm německým obchodníkům. V mrazáku máš pizzu, na obědy chod' do restaurace. Kdyby se něco stalo, zavolej tetě Lídě, však to znáš. Máma. Vedle lístku ležel svazeček stokorunových bankovek. Přepočítal je, bylo jich jedenáct.

Strčil pizzu do mikrovlnky a zapnul televizi. Vysprchoval se a převlékl do pyžama. Když se šel podívat, jak se daří jídlu v mikrovlnce, zaslechl z telky hlas komentátora: „...zařazujeme aktuální zprávu z Komárna. Třítýdenní masové protesty maďarské menšiny byly ukončeny tragédií. Neznámí ozbrojenci zahájili do demonstrantů palbu z automatických zbraní...“

Na obrazovce defilovala ulice s desítkami mrtvých. Úplně obyčejná ulice s kandelábry, obchody, zaparkovanými auty a záhony kytek - a do toho ty zakrvácené hromádky hadrů. Kamera detailně najížděla na jednotlivé oběti.

Komárno? Nechal pizzu pizzou a vyházal ze skříně nějaké knížky a doklady, vespod byl starý školní atlas ještě z dob federace. Bratislava, kde se teď právě nacházel tatínek, byla vzdálená od místa masakru skoro sto kilometrů. Uklidnilo ho to.

Přemýšlel, jestli by neměl zavolat na otcův mobil. Popošel k parkeru, hrozenému přes opěradlo kuchyňské židle a dotkl se jeho drsné látky. „Táto?“ Ne, nakonec nezavolał.

3.

Barevný cirkusový stan obklopený maringotkami se rozkládal na plácku, kde obvykle prodávali Vietnamci pašované džíny. Uprostřed šedivého města vypadal jako obrovský parazit. Pavel nakoukl za roh Kadeřábkovy ulice - záplatované dláždění, šedivé činžáky z třicátých let, zrezavělé škodovky odstavené u chodníků. Z otřískané fasády trčela konzole s cedulí ARMY SHOP LANCER, pod ní byly schody do suterénu. Sešel po pěti schodech dolů a stiskl kliku. Zvonek na dveřích cinkl.

Místnost osvětlovalo sklepní okénko těsně pod stropem a slabá zářivka. Stoly, police i věšáky byly přeplněné starými mundúry, helmami, gázmaskami, polními lopatkami, radiostanicemi. Khaki, maskáčové potisky. Pach impregnace. Z kazetáku na polici vyřvával Daniel Landa do naší ulice se stěhovala zombice a vedle seděl na skládaci, zeleně natřené židličky Franz, tentokrát na sobě měl zelené kapsáče, triko a vestu s mnoha kapsičkami.

„Ahoj,“ kývl Pavel. „Jak se daří Bennymu?“

„Čau,“ mávl Franz. „Kámoš medik ho prohlíd a pak jsme Bennyho radši odvezli do nemocnice. Vypadá to na otřes mozku.“

Pod sklem pultu vedle Franzovy židličky byl celý arzenál zbraní: obušky, boxery, dýky, nože typu Rambo, vyhazovány, motýlky. Plynová pistole. Pavel kývl k té sbírce vraždidel:

„Udělám ti kšeft. Něco od tebe koupím.“

„Pozdě, chlapče,“ zavrněl Franz svým tichým, drsným hlasem. „To už Bennymu nepomůže. Tohle jsem měl včera mít u sebe,“ sáhl pod vestu a z ramenního holstru vytáhl pistoli. „Už bez ní neudělám ani krok.“

„To je plynová?“

„Nepoznáš poctivou devítku, čezetu? Už jsi ji měl v ruce?“

„Ne...“

„Tak si to vyzkoušej. Podívej, takhle vyhodíš zásobník, natáhneš, zkontroluješ, jestli nemáš náboj v hlavni. Tady je prázdný zásobník. Trénuj, chlapče, budeš to sakra potřebovat.“

Pistole byla těžší, než čekal. Sevřel ohmatanou pažbu v dlani, mělo to na něho zvláštní, uklidňující účinek. „Až mi bude osmnáct, udělám si zbrojní pas. Taky si takovou koupím. Díky.“

Vrátil pistoli Franzovi, a ten do ní znovu zarazil zásobník s ostrými.

„Co bys mi doporučoval z tohotohle?“ kývl Pavel ke zbraním, vystaveným pod sklem.

„Tobě nejlip pásne boxer. Vyzkoušej tenhle. Sedí ti?“

Pavel párkrát švihl sevřenou pěstí do vzduchu: „Tumáš, ty svině... Jo, padne mi perfektně. Co jsem dlužnej?“

„Nic, máš ho ode mě gratis za ten včerejšek. Nechceš jít na přednášku?“ Franz vytáhl ze šuplíku několikrát přeložený leták a rozložil ho. SLOVANSKÉ MÝTY VE SVĚTLE POZNATKŮ PROJEKTU STONEHENGE 2000, stálo tam. Přednáší profesor Lumír Holzbach.

„Lumír Holzbach?“ podívil se Pavel. „To je nějaký fór?“ „Hovno, kamaráde, ten chlap to má v makovici dobře srovnaný. Byl jsem na jeho přednášce o husitech a tekl jsem z toho. Žádný ty kecy, že husiti byli banditi a zplundrovali celou zem, jak to teď učí pámbíčkáři ve školách. Přesně naopak! Chtěl jsem jít, ale musím být v kšeftu, když je Benny pryč.“

„Od kolika to je? Od deseti? To mám teda co dělat,“ kývl Pavel. „Měj se.“

4.

K budově Univerzity dorazil krátce po desáté. V pouličním automatu si koupil tři plechovková piva, dvě vypil hned, na stojáka na chodníku, a třetí schoval do kapsy parkera.

Ženě ve vrátnici Univerzity ukázal pozvánku, dívala se na něj s nedůvěrou, ale ukázala mu cestu k přednáškovému sálu. Pustil se vysokou chodbou s velkými okny, za kterými byla udržovaná zahrada uvnitř areálu. Ačkoli byla sobota, pohybovalo se v chodbách mnoho lidí, někteří vypadali jako studenti, jiní jako profesori, měl alespoň koho se zeptat na cestu.

Přednáškový sál byl potměšilý a zdál se větší než kino Alfa. Plně obsazené řady sedadel se ve stupních svažovaly k pultu pro přednášejícího, nad kterým se na plátně mihaly nějaké obrázky. Po stranách hlediště postávali ti, na které se nedostalo místo. Pavel mezi nimi tiše prokličkoval zhruba do poloviny postranní chodby a tam se opřel o parapet zatemněného okna.

Na plátně se mihaly záběry kruhové stavby, postavené z obrovských kamenů. Kultivovaný mužský hlas k tomu podával výklad: „...upozorňuji znovu, že to, co vidíte, může být jak obraz skutečného Stonehenge v jeho kompletní podobě, tak i jeho idealizovaná představa, kterou nám vnutilo ono cosi uvnitř. Ujišťuji vás, že je to natočené bez jakýchkoliv triků. Nejprve jsme mysleli, že jsme obětí kolektivní halucinace, ale pak někoho napadlo vzít do ruky videokameru. To, co vidíte, vážení, je cosi na způsob faty morgany nebo holografie. Povšimněte si i těch stínů po straně, které se podobají lidským postavám... Konec ukázky, děkuji. Prosím, roztáhněte závěsy.“

Skrytý mechanismus závěsů se dal do pohybu, v přednáškovém sále se rozsvětlilo. Pavel spatřil profesora Holzbacha. Vypadal přesně tak, jak si profesora vždycky představoval - menší chlapík s šedivou bradkou a zlatými brýlemi, oblečený v šedém trojdielném obleku.

„...zopakuji: experiment Stonehenge 2000 otočil poznání zcela nečekaným směrem. Nade vši pochybnost bylo prokázáno, že uvnitř kamenného kruhu existuje jakási entita, nadaná vlastním vědomím, která má schopnost předvídat budoucnost, patrně i ovlivňovat počasí. Problém byl především v nekomunikativnosti této entity, jednoduše řečeno - nechtěla si s výzkumníky povídat. Než promluví o hypotetické aplikaci těchto poznatků na slovanské mýty, nechám prostor vašim otázkám. Ptejte se.“

Z pléna se ozval hlas: „Myslíte si, že ona entita - je Bůh?“

„Ne,“ usmál se profesor. „Nemyslím si to. Zmíněná entita se projevuje pouze v okruhu asi padesáti kilometrů.“

Jiný dotaz: „Víte už, proč bylo Stonehenge postavené?“

„To jsme věděli i předtím. Stonehenge je obrovský kalendář, ovšem ne takový, jak ho chápeme my. Neolitští zemědělci pomocí Stonehenge a jiných podobných staveb pozorovali nebeská tělesa a určovali tak roční období. Termíny setí i sklizně pro ně byly nesmírně důležité. Samozřejmě je zvláštní, proč Stonehenge stavěli tak veliké. Jsou různé teorie - buď bylo Stonehenge postaveno na místě, kde ona entita byla již před tím, nebo byla entita vytvořena teprve samotnou stavbou. Já osobně se domnívám, že správná je druhá možnost.“

„Jakými metodami jste komunikovali s onou entitou?“

„Především pomocí praktiky, která spočívá v tom, že vezmete obyčejné loukoťové kolo od vozu, roztočíte je a zadíváte se na ně. Po chvíli upadnete do stavu mezi spánkem a bděním, ve kterém jste schopni vnímat podprahové podněty.“

Ve třetí řadě povstal vysoký štíhlý muž v košili s rozhalenkou, prošedivělé vlasy měl krátce zastřížené a učesané do vzorné pěšinky. „Pane profesore, souvisí nějak experiment Stonehenge 2000 s projektem Thorovo kladivo?“

„Vážený pane, projekt, o kterém mluvíte, provádějí Američané v Norsku a jedná se o vojenskou záležitost. Jediné, co vám k tomu mohu říct, je, že Thorovo kladivo má blíž spíše k pokusům, které prováděli nacisté za války.“

Bylo to zajímavé, jenže Pavel měl náhle problém. Možná, že neměl vypít obě piva najednou, možná byla příliš studená - každopádně musel jít čůrat, a to hned. Otočil se a proplétal davem stojících posluchačů, který za tu chvíli výrazně zhoustl. Prodrál se ke dveřím přednáškového sálu, vyšel ven, a tam mu dýchl na záda vousatý vlasatý mladík, který také odcházel.

„Kecy,“ řekl. „Bergier, Daniken. Tohle letělo, když Holzbach študoval, a zatemnilo mu to mozek. Taky už jsi to nemohl poslouchat, že ne.“

„No...“ podotkl neurčitě Pavel. „Mě zajímá historie, česká historie, ale tohle nebylo to, co jsem chtěl slyšet. Chceš pivo?“ zajel rukou do kapsy a vytáhl třetinku, ještě byla chladná.

„Díky,“ vydechl vousáč. Utrhl uzávěr, plechovku naráz vyzunkl. „Tohle jsem potřeboval, chlapče. Já jsem Džony.“

„Pavel. Ty to tady znáš? Nevíš, kde jsou záchody?“

„Záchody? Jo, jasně! Pojď se mnou, já tam musím taky.“

„A ty jsi odkad, Pavle?“ zeptal se pak Džony, zatímco se vedle sebe vyprazdňovali do bílých keramických mušlí.

„Já? Já jsem odsud, z Prahy.“

„To je blbost, nikdo není z Prahy. Žádní Pražáci neexistují, všichni jsme naplaveniny. Co tvoji rodiče?“
„Ti jsou z jižních Čech, z takový vesnice u Budějic.“
„Odtamtud? Nejsou náhodou z Křemže?“
„Přímě z Křemže ne, ta je přes kopec. Ty to tam znáš?“
„Tak to jsi můj člověk, Pavlíku. Podívej se na mne, jsme jako dva bratři.“ Všiml si Pavlova udiveného výrazu a dodal:
„Ty jsi Kelt, stejně jako já. Gratuluju.“
„Něco takovýho slyším prvně,“ užasl Pavel.
„Vážně? To naše školství je fakt na hrozný úrovni. To ti obrozenci! Chtěli se trhnout od Germánů a neznali nic jinýho než Rusko. Umysleli si, že jsme Slovani, a to je právě ten onyl, kterej přežívá už sto padesát let. Já bych ti mohl povídat!“
„To bych měl zájem! Mohl bys mi vysvětlit...“
„Teď ne, jedu na sraz, víš, sraz Keltů. Dám ti svoje číslo a zavolej mi... Kdybys měl čas, vzal bych tě s sebou!“
„Já mám čas,“ řekl Pavel pevně. „Já mám plno času.“
O chvíli později seděl na sedadle spolujezdce rozhrkané stodvacítky, vousatý Džony zběsile řadil, škulal volantem, předjížděl, zajížděl, nadával a mezi tím vykládal: „Viš, proč se Křemže jmenuje Křemže? Křemže, to je, hochu, keltský slovo a znamená česnek. Ty jsi přímě z epicentra!“
Pavel zapátral ve zlomcích svých školních vědomostí. „Nebyli tu po Keltech ještě nějaký... Markomani?“
„To je právě ten fór, chlapče! Tam dolů na jih Germáni ani Slovani nikdy nedošli.“
Za okny autáku se mihala pole se zeleným obilím, louky, tu a tam shluk domů. Ještě před chvílí mohli mezi domy zahlédnout označnický pražské hromadné dopravy, ale teď už ne, silnice definitivně vyběhla z města.
„Bosna,“ vykládal Džony. „Výhlazovací válka. Masový hroby. Organizovaný znásilňování. Tehdy jsem to pochopil. Jsem rád, že se Slovanama nemám nic společnýho. My jsme potomci kulturního národa, stejně jako Francouzi a Britové.“
„Jedeme daleko?“ zeptal se Pavel.
„Už tam budem,“ odfrkl vousáč. „Nic se neboj.“ Škulb volantem a odbočil z okresky, lemované kvetoucí třešňovou alejí, na boční cestu. Držel rafičku tachometru na čtyřicítce, ať auto na nerovném terénu poskakovalo, jak chtělo. Polní cesta se změnila v lesní. Kvilející škodovka vjela na mýtinu a Džony dupl na brzdou.
Červnové slunce ještě stálo vysoko na obloze, ale tady už byl stín. Na jihu se zdvíhal strmý svah se zbytky kamenných zdi jakési středověké stavby, kolem dokola rostlo smrkové houští. Na okraji mýtiny parkovaly další otřískané škodovky, od té Džonyho se lišily barvou, ale určitě ne technickým stavem. Uvnitř zříceniny plápolal oheň a kolem něj se hemžilo několik bizarních postav. Ječela odtamtud divná, divoká hudba.
Džony se hrabal z auta a halekal: „Ahoj vespolek! Přivezl jsem kámoše, představte si, je to čistokrevnej Kelt od Křemže!“
Od lidí kolem ohně se odlepil muž podobně vousatý a vlasatý, oblečený do jakési suknice ze zelenočerveně kostkované vlny. Hrudník měl nahý, pokud se ovšem nepočítala šerpa a masivní bronzová ozdoba ve tvaru čtyřlístku.
„Pavle, tohle je Connor,“ nadšeně hulákal Džony. Pavel napřáhl pravičku, ale i tentokrát zůstala nepovšimnuta.
„Koho to sem taháš,“ osopil se na Džonyho Connor. „Už je tady deset lidí nad limit a prase je jen jedno! Budeme muset dojet do vesnice pro další dvě basy lahváčů.“
„Hej,“ ozval se Pavel. „Já klidně zaplatím zápisný,“ zašátral v náprsní kapse parkera a ze svazečku poslepu oddělil čtyři bankovky. „Bude to stačit?“ zeptal se.
Connor rázem roztál. „To víš, že jo.“ Vzal bankovky, vyhrnul si suknici a zastrčil je do kapsy ušitých džínů, které měl vespod. „Vítej mezi nás. Pojď, představím tě.“
Odvedl Pavla k ohni a namátkou ho představil asi pěti lidem z těch čtyřiceti, kteří se tam hemžili. Pak mu vrazil do ruky papírový pohárek: „Sud je támhle, tak pij, dokud je co. Až ho vylemtáme, dojedeme do vesnice pro lahváče. Prase bude upečený tak za dvě hodiny.“
Pavel si natočil ze sudu pivo a uvědomil si, že má hlad. Bylo už dávno po poledni a on vůbec neobědval. V přepravce opodál byl nakrájený chleba, vzal si dva krajíce a přikusoval je k pivu. Rozhlížel se. Onu divokou hudbu vyluzovala trojice hudebníků, z nichž jeden tloukl na buben, druhý hrál na dudy a třetí mu k tomu sekundoval na housle. V koutě kamenné zříceniny tančilo asi deset osob, nějací chlapci oblečení převážně v kůžích a tři přitažlivé dívky v dlouhých fáčových sukních a přiléhavých tričkách. Všechna tři děvčata byla stejná, jako by je někdo typizoval: rovné dlouhé vlasy, spousta korálek na hrdlech, zápěstích i kotnících bosých nohou. Zasněně přivížené oči a ve tvářích striktně odmítavý výraz. Jsme tu kvůli sobě, ne kvůli vám, říkaly ty tváře.
K Pavlovi přisedl Džony, teď už do pasu svlečený, hrudník pomalovaný modrými šmouhami. „Dneska je beltine, nejkratší noc v roce. Oslavy plodnosti. Hold Matce Zemi.“
„Ale vždyť slunovrat je až za čtrnáct dní,“ namítl Pavel. „Jedenadvacátýho června.“
„To jo,“ souhlasil Džony. „Ale to bysme se všichni nesešli. Hele, kluci něco předvedou - boj keltskejch bojovníků.“
Plácek před ohništěm se uprázdnil. Hudebníci zmlkli a kdosi zapnul magnetofon, vyřinula se z něj podobná ryčivá hudba, ale mnohem rychlejší a propracovanější. Na plácek se postavila dvojice dalších dlouhovlasých vousáčů. První byl oblečený do skotského kiltu a v ruce držel krátké kopí s masivní násadou. Druhý na sobě měl vestu z kožešiny a kalhoty, které vypadaly jako ušité z roletoviny. Na hrdle měl zvláštní ozdobu, stářím zčernalý nákrčník. V ruce držel dlouhý blyštivý meč.
„Támhle to je Loki,“ ukázal Džony, „Ten s tím mečem. Viš vůbec, že kalhoty vynalezli Keltové? A to, co má na krku, kamaráde, to je originál. Skutečná keltská ozdoba. Slyšels, jak ti magoři stavěli na Jižním městě ten obchodák a rozvrtali starý keltský pohřebiště? Tak to, co má Loki na krku, je odtamtud. Koupil to za dvě flašky rumu od bagristy.“

Na plácku se rozpoutal boj. Chlapík v kiltu držel ratiště kopí obouruč a dorážel na Lokiho střídavě hrotem i opačným koncem. Loki se ovšem nenechal zahanbit a zdařile mu oponoval. Rituální rozehrávka trvala jen chvíli a pak nabral boj na opravdovosti. Výpady byly stále tvrdší a nebezpečnější, zdola, shora, úder s otočkou, při každém ukázkovém kousku řval přihlížející dav nadšením. Sluneční paprsky, před chvílí ještě ozařující vrcholky smrků, byly pryč. Zůstal jen oheň a stíny. Meč třeskal o hlavici kopí, z ratiště létaly třísky.

„Ten Loki je ďábel,“ sykl Džony. „On snad Roye fakt zabije. Dej mu, Loki, natří mu to!“

Jednu chvíli to vypadalo, že boj opravdu skončí úrazem. Jenže pak muži ve skotské sukni ujela noha. Padl na záda, rozhodil ruce a kopí mu vylétlo z prstů. Loki markýroval smrtící ránu - obouruč zabodl čepel meče pár centimetrů od kopiníkova hrudníku. Dav řval a ovace neměly konce. Oba bojovníky dostrkali k sudu, kde jim natočili pivo do velkých volských rohů.

Mohl za to hlad a pivo, Pavel měl náhle pocit, že je v jakémsi neskutečném světě. Zachránil ho čuník, konečně se dopek a Connor z něj začal krájet důkladné kusy masa. S horkým vepřovým v žaludku se Pavlovi udělalo lépe. Chvíli se díval na pestrobarevný dav a pak poodešel do lesa, dál od sálajících plamenů. Chtěl se jen ochladit, projít, posbírat rozutíkané myšlenky, nic víc.

„Hej, ty!“ ozvalo se za ním. „Co tady chceš?“

Otočil se. V přítmi stromů stál Loki a opíral se o meč.

„Nic,“ pokrčil rameny Pavel. „Jsem tady s Džonym.“

„Tady není místo pro nějaký zkurvený skiny,“ zavrčel Loki. Pozvedl meč a zavrával k Pavlovi. Byl tak opilý, že sotva stál.

„Hele, já už stejně půjdu,“ pokusil se ho Pavel uchlácholit. „Už musím domů.“

„Ne,“ zachrčel Kelt. „Ty už nikdy nikam nepůjdeš.“ Rozkročil se a chytil meč oběma rukama.

„Džony! Connore!“ zařval Pavel. V odpověď mu vyhřezl jekot dud a housliček. Vrhł se stranou a tam narazil na hradbu hustého mlází. Meč mu prosvítl nad hlavou.

„Do hajzlu, do prdele!“ kutálel se Pavel z dosahu blyštivé čepele. Loki šel za ním jako stroj, jako postava z počítačové hry: „Pomodli se ke svým bohům, sráči! Brzo už budeš u nich!“

Pavel se zvedl do podřepu a zoufale vrazil ruce do kapes parkera. Prsty pravice samy od sebe vklouzly do prstýnků boxera.

Čepel rozčísila vzduch deset čísel od Pavlova těla. Loki vložil do úderu příliš energie, setrvačnost meče ho přetočila a vyvedla z rovnováhy. Pavel se vymrštil a praštil ho boxerem do ramene. Loki vyjekl, a než se vzpamatoval, praštil ho Pavel znova, tentokrát do žaludku. Bojovník se sesunul na zem.

Sklonil se k němu. Co je? Snad jsem mu něco neudělal? Loki chrčel a zdálo se, že popadá dech. Pak zašátral pravičkou po meči, který mu vypadl. Pokusil se postavit.

Pavel mu strhl z krku keltskou ozdobu, proběhl houštím do vysokého lesa a rozběhl se pryč, co nejdál od vřeštících dud.

Utíkal, utíkal velice dlouho, snad půl hodiny. Utíkal i po asfaltce, na kterou narazil v lese, jen se pokusil zvolit ten správný směr. Vyběhl z lesa, vlastně ještě nebylo tak pozdě, nejvýš kolem osmé. Asfaltka ho dovedla k nějakým domům, teprve na dohled od nich přestal utíkat a sundal z prstů boxera. Prohlédl si svou kořist: silný kovový drát ve tvaru podkovy, na obou koncích stočený do spirál. Pokusil se ho nacpat do velké náprsní kapsy parkera, povedlo se mu to teprve, když ho trochu zmáčkl.

V městčku, do kterého došel, počkal na autobus, který ho dovezl do Prahy. Domů se dostal ještě před půlnocí. Strčil pizzu do mikrovlnky, uválené kalhoty, špinavé od trávy, hodil do prádelního koše a vysprchoval se. V pyžamu chroupal pizzu a díval se na telku, zprávy se hemžily prohlášeními všemožných premiérů a prezidentů, kteří projevovali zděšení, rozhořčení, odhodlání i jasnou vůli. V Maďarsku i na Slovensku byla vyhlášena mobilizace, NATO ústy svého vrchního velitele vyjádřilo rozhodnutí stát po boku adepta - čekatele. Rusko, Ukrajina i Bělorusko něco takového rozhodně odmítaly. Mdlé tváře politiků střídaly záběry vydrancovaných obchodů, hořících automobilů a oběšenců, visících na kandelábrech veřejného osvětlení.

Pak prostřihl do studia. „A nyní tu máme našeho hosta,“ řekla redaktorka, „generála Petra Kulhavého. Pane generále, co nám můžete říct k vývoji této mezinárodní situace?“

V tom okamžiku Pavel práskl pizzou do kouta - generál Kulhavý nebyl nikdo jiný než onen muž, který se v posluhárně vyptával na projekt Thorovo kládvo.

Pavel vytočil číslo otcova mobilu a dlouho čekal. Telefon vyzváněl, ale na druhém konci ho nikdo nezvedl.

5.

Spal dlouho, probudil se až kolem deváté. Pustil si v televizi pohádky pro děti a snažil se z koberce odstranit zbytky pizzy, která tam ležela přes noc. Na kuchyňský stůl si vyložil trofeje, které včera získal: boxera, keltský šperk. Přepínal programy v televizi - pořady pro děti, seriály i písničková hitparáda běžely podle programu. Nic. Zádni oběšenci ani tanky drtící lavičky v parku. Asi se nic nedělo.

Ohřál si další pizzu, pustil počítač a chvíli hrál Doom na čtyřku obtížnost. Nešlo mu to, pokaždé ho sežrali. Během hry si uvědomil, že existuje jedno místo, věnované jen a pouze historii, ve kterém si může udělat jasno v chaotických informacích. Ujasnit si, kdo to byli Keltové i Slovani. Oblékl si čisté džíny, do kapes parkera nacpal boxer i keltský šperk a vyrazil do města.

Do muzea dorazil kolem druhé odpolední. Od pokladní, štrikující v kukani u vchodu růžový svetr, si koupil lístek a vyrazil po širokém schodišti vzhůru.

Nevěděl, kde má hledat. Procházel vysokými sály plnými zkamenělin. Okna v chodbách byla otevřena a valila se jimi vůně vrcholícího jara, promísená s tetraetylolovem z výfukových plynů. Po pravěkých kostech, uložených v prosklené

vitřině, ztěžka přelézala zbloudilá včela. Byl v muzeu sám, pokud nepočítal důchodce, najaté jako ostrahu, tu a tam nehybně sedící v chodbách. Všichni vyrazili o tomto pěkném víkendu z města ven, co nejdál od asfaltu a betonu, ti méně šťastní alespoň do městských parků. Ostatně - od chvíle, kdy byla vynalezena televize NOVA, počet zájemců o historii prudce klesl.

Něco se musí stát, cítil to! Tady a teď! Neklid uvnitř hrudníku vzrůstal, jako by ho někdo nafukoval kompresorem. A pak se to stalo.

Z dlouhé chodby zaslechl hlasitý hovor. Tam mluvil někdo, komu tajuplná atmosféra prastarých kostí i artefaktů byla všední. Šel blíž. Pak poznal ten hlas a porozuměl slovům.

„...máte pravdu v tom, že nevíme úplně přesně, co je smyslem Stonehenge, nevíme, na co se máme ptát té bytosti uvnitř. Naproti tomu ona pověst, která se nás v této chvíli dotýká, je jednoznačná. Dalo by se říci: pro jasně vymezené použití.“

Jiný hlas: „A vy sám tomu mýtu věříte, profesore?“

„To je špatně položená otázka, pane. Nejde o to, čemu věřím. Jedna věc je zkoumání Stonehenge, které je fenoménem známým celému světu. Ale pokoušet se vyvolávat lokální přízraky, hm... Naprosto bych se znemožnil. Má reputace vědce - historika by byla rázem ztracena.“

„Já dávám v sázku mnohem víc, profesore. Kdyby se moji nadřízení, nebo... konkurenti dozvěděli, čím se zabývám, byl by se mnou konec. Fyzický konec. Vyložili by si to jako selhání, a protože vím o příliš mnoha věcech, uklidili by mne někam do blázince. Ale přesto, profesore, tohle je nestandardní situace. Konflikt za naší východní hranicí se rychle rozvíjí a všechny analýzy jsou děsivé. Globální válka mezi západem a východem je záležitostí dnů, možná hodin.“

„Myslíte, že do ní budeme zataženi?“

„Ne. Nás si nikdo ani nevšimne. To jenom naše země se změní ve válčiště. Sem budou dopadat rakety SS 20, sestřelené americkými Patriots.“

„Vidíte to příliš černě, generále.“

„Ne, nemyslím. Profesore, zbývá nám velice málo času a v zájmu vlastního přežití bychom se měli snažit. Vy máte detailní informace o experimentu STONEHENGE 2000 a já... Získal jsem technologii, kterou Američané používají v Norsku.“

„Myslíte projekt Thorovo kladivo?“

„Ano. Přesně to.“

Pavel konečně našel sál, odkud zaznívaly hlasy. Opatrně nakoukl dovnitř, profesor Holzbach i generál Kulhavý se skláněli nad prosklenou vitřinou. Profesor právě říkal: „Pozorně sleduji mezinárodní situaci, vážený pane, a nezdá se mi tak kritická.“

„Já vám říkám, že už nemůže být horší!“

„Ne, nepochopil jste mne. Mýtus říká, že rytíři vyjedou z hory až v rozhodnou chvíli. Teď se vlastně ještě nic neděje.“

„Profesore! Víte, co je to moderní válka! Do hodiny po té vaší rozhodné chvíli k nám dopadne šest jaderných hlavíc!“

„Proč zrovna šest?“

„No, možná jich nebude šest,“ připustil generál, „některé analýzy mluví o sedmi nebo osmi. Ale já jsem optimista.“

„Dobře,“ pokrčil rameny profesor. „Možná jste mě i částečně přesvědčil. Snad bychom se mohli pokusit zjistit, co se skrývá uvnitř mýtu. Osobně si myslím, že bychom nepotřebovali žádnou technologii Thorova kladiva, kdybychom měli tohle,“ zaklepal na sklo vitřiny. „V našem případě je to něco jako detonátor.“

„Ale vždyť ho máme! Vždyť stačí vyndat ho z vitřiny!“

„Dovolte, abych zchladil váš optimismus, vážený pane,“ zarazil ho profesor. „Díváte se na repliku, poměrně starou a poměrně zdařilou. Pochází z konce šestnáctého století, zřejmě byla vyrobena jako podvrh pro sbírku Rudolfa II. Skutečně svatováclavské kopie, se kterým kníže Soběslav porazil v roce 1126 armádu Lothara Saského, máme bezpečně vystopované do poloviny 14. století. Domníváme se, že za husitských válek bylo několikrát převezeno a ukrýváno na hradě katolíků.“

„Bylo by možné to skutečné kopie ještě někde...“

„Ale kdež,“ zasmál se profesor. „Víte, kolik lovců pokladů po něm pátralo koncem devatenáctého století?“

Oba se otočili a zvolna odcházeli. Vyšli ze sálu, lhotejně minuli Pavla a zabráněni do rozhovoru mířili dál do útrob budovy. Pavel chvíli čekal a pak se pokusil je sledovat. Chtěl se přece dozvědět ještě něco víc!

Do cesty se mu postavily masivní dvoukřídle dřevěné dveře s nápisem JEN PRO PERSONÁL MUZEA, NÁVŠTĚVNÍKŮM VSTUP ZAKÁZÁN. Místo kliky tam byla koule. Jenže to by Pavel nesměl být panelákové dítě - vzal za kouli, přitáhl ji k sobě a mezi křídly dveří se rozevřela škvíra. Vrazil do ní tramvajenku v plastickém obalu, chvíli mu trvalo, než s ní zachytil jazýček zámku. Podařilo se. Pootevřel dveře, profesorův hlas zazníval tam odsud, ze zakázaného prostoru. Vklouzl za ním.

Veřejně přístupná část muzea byla rozlehlá, přehledná, monumentální. Zato vnitřek budovy zřejmě mnohokrát přestavěli a původní sály rozdělili příčkami. Široké chodby byly zúženy plechovými skříněmi, registry, vitřinami, ve kterých byly bez ladu a skladu naházeny nepoužité exponáty. Kdesi se s klapnutím zavřely dveře a profesorův hlas ztlchnul.

Stačily dvě minuty a Pavel pochopil, že se v tomhle bludišti nemá šanci vyznat. Popošel temnou chodbou dál, zkusmo zaklepal na všechny dveře, které míjel. Dvoje byly zavřené, třetí se otevřely. Pavel vešel do prosvětleného kabinetu. Mezi skříněmi ze zčernalého dřeva stál veliký stůl pokrytý papíry a za ním seděla mladá žena. Nevraživě si Pavla prohlédla zpoza velikých brýlí.

„Dobrý den,“ pozdravil slušně. „Prosím vás, já bych...“

„Jak jste se sem dostal?“ vstala žena od stolu. „Tohle nejsou prostory přístupné návštěvníkům! Okamžitě odejděte!“

Nevěděl, jak začít. Má ji vykládat, že ty dřevěné dveře byly otevřené dokořán a on sem zabloudil z expozice? Ale houby, vždyť na nich byl samozavírač. Zkusmo napřáhl pravici: „Já jsem Pavel.“

I tentokrát zůstala nabídnutá pravačka nevyužitá, ale zdálo se, že gesto ženu uklidnilo. Během chvilky si ji prohlédl: dlouhé hnědé vlasy spletené do copu, brýle se silnými fialovými obroučkami, tvář ani hezká, ani ošklivá, ale něco mezi tím. Hnědá sukně ke kotníkům a na bílé halence klipsnou přicvaknutá cedulka s nápisem Františka Janková, fakulta archeologie, IV. ročník.

„Promiňte,“ zalovil Pavel v náprsní kapse a vytáhl mírně zmáčklou keltskou ozdobu. „Nevím, komu bych měl tohle dát.“ Vzala si to od něj: „Kde jste to vzal?“ vyštěkla.

„Od známého. Koupil to za dvě lášky rumu od bagristy, který stavěl ten obchodák na Jižním městě, tam, jak rozhrabali to pohřebiště... Myslí, že je to bronzové.“

Znovu si sedla. „Posadte se, támhle je židle. Ahhh - ten obchodák, to byla skutečná tragédie. Buldozery vyhruly kosti i artefakty, stavbyvedoucí to zatloukl, a než se na to vůbec přišlo, tak větší část zeminy odvezli na skládku. Dostali za to pokutu milion korun, chápete? Co je to milion pro takovou firmu? To vydělají za týden. Peníze... Co s nima? Jsou k ničemu! O tom pohřebišti se už nikdy nic nedozvíme.“

„Ale co mám udělat s tímhle? Co to vůbec je?“

„Torques, keltský nákrčník. Určitě to není bronz, ten by v zemi nevydržel v tak dobrém stavu! Myslí, že je to elektron.“

„Elektron?“ V Pavlově hlavě se mihla představa modelu atomového jádra.

„Jistě, elektron, slitina zlata a stříbra. Je to velice cenné. Tady to máte, schovejte to a nikomu to neukazujte. Měl byste veliké potíže s úřady a policií. Vy jste student?“

„Ano, na průmyslovce...“

„Vyhodili by vás ze školy. Nestojí to za to.“

„Neměl by to někdo prostudovat?“

„Bez znalosti vrstvy, ve které to bylo nalezené? Bez kostí náčelníka, kterému torques patřil? Bez milodarů? Jste blázeň, Pavle, takových věcí jsou tady plné bedny, leží v nich už sto let a ještě je nikdo neroztrfídil. To ti slovanofilové z konce devatenáctého století, ti vykradači mohyl a kostelů to sem všechno natahali. Podle nich bylo všechno slovanské, chápete? Znáte obrazy Mikoláše Alše? Jeho slovanské bojovníky s keltskými ozdobami a sekeromlaty pravěkých lovců? Všiml jste si, že Svatý Václav od Myslbeka má na hlavě vikingskou přilbici? Ne, Pavle, jste hodný hoch, ale tím, že torques odevzdáte, nikomu nepomůžete a sobě uškodíte.“

Díval se na ni, jak se rozohnila a uvědomil si, že je jen o pár let starší než on. Všimla si jeho pohledu: „Promiňte, nejsem úplně ve své kůži.“

„Vy znáte profesora Holzbacha?“

„Ano, přednáší nám mladší dobu hradištní.“

„Byla jste včera na jeho přednášce?“

„Ne, ale vím, o čem byla. Profesorovy teorie jsou známé.“

„Viděl jsem ho tady teď - a s ním generála Kulhavého.“

„Já jsem je viděla taky. Zaslechla jsem, o čem mluvili. Já - mám strach!“ Náhle se rozplakala.

Vstal ze židle, obešel papíry zavalený stůl a sundal jí brýle: „Neplačte, vyblednou vám oči.“

Objala ho kolem krku: „Och, Pavle, tolik se bojím!“

Zkusmo ji políbil na ústa, vlhká od slz. Chutnala slaně. Okamžitě se uklidnila: „Ne, tady ne. Pojď se mnou.“

Vzala ho za ruku a vedla z kabinetu do chodbičky, pak jinou chodbičkou, po schodišti o patro níž, do výklenku mezi prastarými, přeplněnými vitrinami. Tam stálo kanápíčko, které se tvářilo jako secesní a možná i secesní bylo.

Přitiskla se k němu celým tělem. „Pojď ke mně, Pavle. Vezmi si mě!“

„Ale já... já ne...“ Nevěděl, jak říct, že je to pro něho poprvé. Vyložila si jeho váhání jinak.

„Neboj se, mám dobrou antikoncepci. Třeba už na ničem nezáleží.“

Povalila ho na sebe, kanápíčko pod jejich tíhou rozhořčeně zavržalo. Vyhrnula sukni a sundala si prádlo, jemu stačilo stáhnout si džíny do půli stehů. Žádná předehra, o které čítal v příručkách pro dospívající kluky. Nic. Trvalo to sotva pár minut.

Netušil, jak je tahle záležitost vyčerpávající. Vzápětí po vyvrcholení usnul. Usnuli oba.

Představy. Sny. Krev, železo, násilí. Prchající armáda: muži oblečení v kůžích a železe, zpocení, zarostlí, spěchají řídkým rozmáčeným lesem. Jeden z nich se ohlédne, nahoře na hřebeni stojí skupinka jezdců a z ní vzhůru třetí vertikála s praporem. Není to k ničemu, vážený pane, zrovna tak můžeme vyvolávat z rybníku vodníka.

Věděl, že sní, že ve skutečnosti leží na pohovce ve slepé chodbě muzea, v přítmi mezi starodávnými registraturami z vyřezávaného dřeva, ale nedokázal se probudit do bdělého stavu.

Kosti v hlině. Železo, bronz. Elektron: zlato a stříbro. Radlice řvoucího buldozeru to nadzvedává, hrne před sebou, ze zpráchnivělých krčních obratlů vypadáva torques. Výkřik: vykašlal ses na mne!

Proč? Proč se mi tohle všechno zdá? Ta myšlenka se rozléta napříč vidinami a objevila zdroj: kus zkorodovaného železa, které mohlo být čímkoli. Nejspíše hrotem kopí.

Trhl sebou a posadil se. Zřeřelé prostory kolem něho se ještě víc propadly do tmy, protože den končil. Františka vedle něj se zavrtěla: „Zemřeme. Zemřeme všichni.“

„Co říkáš?“

„Měla jsem vidění... Neměli jsme usnout. Něco tady je, tady v depozitáři, v té hromadě krámů. Špatně to na mne působí. Vždycky je to takové.“

„Vždycky?“ U srdce ho píchl osten žárlivosti. Cožpak tu dneska nebyla poprvé s ním? Pak si uvědomil, o čem mluví.

„Chceš říct, že když tady usneš, tak máš vidiny?“

Váhavě přikývla. „Jednou jsem tady usnula a zdály se mi sny. Pak jsem to zkoušela ještě třikrát nebo čtyřikrát. .

Vždycky jsem měla vidění. Představy o budoucnosti.“

„A splnily se - ty představy?“

„Někdy. Někdy ne.“

„Mohli bychom se tam podívat? Do toho depozitáře, jak říkáš? Myslím, že je tam nějaký zdroj těch snů. Viděl jsem ho.“

„Blázníš? Nemám klíč a na dveřích je alarm. Otevřeš je a za pět minut jsou tu černí šerifové.“

„Mohli bychom se tam podívat zítra?“

„Zítra určitě ne. V pondělí je muzeum zavřené a já na zítřek nemám propustku. Navíc musím do školy, ty ne? Pojd', vyvedu tě zadním vchodem, budova už je nejspíš zavřená.“

„Nechceš jít se mnou ke mně domů? Táta je na obchodní cestě na Slovensku a máma je v Německu, ona je tlumočnice a odjela tam s nějakou skupinou, která prodává pozemky.“

„Ne. Vracím se na kolej. Pojd'.“ Zvedla se z gaučiku a urovnala si oblečení. Otočila se ke schodům a Pavel zahlédl, že na pohovce zbylo něco lesklého: jmenovka s klipsnou, kterou měla připevněnou na blůzičce. Bezmyšlenkovitě ji sebral a zastrčil do kapsy.

V kabinetu posbírala Františka skripta, uložila je do velké kabely. Přehodila si přes ramena dlouhý svetr. Odvedla Pavla po zadním schodišti k bočnímu východu. Vedle dveří na panelu zabezpečovacího zařízení vyt'ukala kód: 7-6-3-8.

Odemkla dveře zvláštním klíčem a když vyšli ven, zase je pečlivě zamkla.

„Měj se,“ řekla mu. „Bylo to s tebou pěkné.“ Ještě než zmizela za rohem, sáhl do kapsy pro tužku a zapsal si kód.

Tentokrát si doma neohříval pizzu, ani nepouštěl televizi. Oblečený si lehl na postel a snažil se přemýšlet. Za těmi dveřmi něco bylo. Tam v depozitáři, mezi hromadami artefaktů, které nashromáždili vykradači hrobů a lovci slovanských památek, se skrýval předmět, který hledali profesor s generálem. Hrot kopí!

Nebo už blázním? Nenechal jsem se ovlivnit jedním šíleným profesorem a jedním šíleným generálem? Jak to říkal profesor na přednášce? Výzkumníci rozmlouvali s bytostí uvnitř Stonehenge ve stavu mezi spánkem a bděním. Františka také měla vidění, teď i před tím.

Nasadil si na krk torques a pokusil se uvolnit, dostat se do stavu v polospánku. Jenže opravdu usnul.

6.

Telefon zadrnčel snad desetkrát. Pavel se konečně probral ze spánku, oblečený v džínách, tričku i parkeru. Telefon pořád zvonil. Zvedl sluchátko: „Prosím?“

„To je byt inženýra Mičana? Můžeme mluvit s paní Mičanovou?“

„Maminka je v Německu,“ polkl Pavel.

„Ah tak. Vy jste zřejmě syn? Tady je Bratislava, konzulát České republiky. S politováním vám musíme sdělit, že váš otec zahynul při nepokojích. .“

Pavel pustil sluchátko a upřeně se zadíval na stěnu. Otec? Otec je mrtvý? Vysoký muž v khaki parkeru, který s ním pouštěl draka a jezdil na Křivoklát? Ale ten je pryč už dávno!

Nejvíce ho zneklidnilo, že vlastně nic necítí. Žádná lítost. Žádný smutek. Muž ve fialovém saku mu byl lhostejný.

V náhlém záchvatu vzteku shrábl telefon ze stolu a mrštíl jím o zeď. „Výkašlal ses na mě!“ zaječel.

Rozbitím telefonu jako by vybil veškerou energii. Strčil do mikrovlnky další pizzu a bezmyšlenkovitě zapnul televizi.

Rozmazané snímky vrtulníků, uhánějících nízko nad terénem. Záběry natočené infrakamerou: obrněné čluny invazních jednotek se pod těžkou palbou probíjejí přes Dunaj. Zpráva pro řidiče: většina přechodů s Rakouskem a Německem je uzavřena. Vozidla se zvláštním povolením německého a rakouského konzulátu mohou použít následující hraniční přechody. Projev českého premiéra, pronesený ve sněmovně v půl šesté ráno: zatím nejsou žádné důvody k panice. Situace za naší východní hranicí je velmi vážná, ale máme jistotu, že nepokoje nepřekročí řeku Moravu. V armádě byl vyhlášen první stupeň bojové pohotovosti. Občané nechť se odeberou do zaměstnání. Předpověď počasí: jasno, pěkně a teplo.

Byl čas sbalit se a jít do školy. Místo toho jen sundal z krku torques a nacpal ho do kapsy. Na ulicích nepozoroval žádný neklid. Teď, krátce před osmou, byla už většina pilných úředníků v zaměstnání. V metru opadla ranní špička a ti, kteří tam četli noviny, je měli otevřené na sportovních stránkách. Nikoho nezajímalo, že během dvou tří dnů sem dopadne šest taktických jaderných hlavíc a to ještě v nejlepším případě.

V poklidu pondělního rána mu takhle představa připadala absurdní. Ale to, že otec vyjel za hlubokého míru obchodovat, vydělávat peníze a tam ho jen tak mimochodem zabili ve válce, která se rozhořela přes noc - to není absurdní?

Detonátor. Plukovník i profesor hledají detonátor a tím je svaté kopí. Plukovník i profesor jsou sympatičtí, vzdělaní a inteligentní lidé, není důvod mít je za blázný. On, Pavel, ví, kde detonátor je, včera ho viděl ve stavu mezi spánkem a bděním. Takové svaté kopí má určitě nějakou tuhletu. . . auru. Není nic jednoduššího, než spojit se s profesorem a říct mu to.

U zadního traktu muzea stály tři oplachtované, khaki natřené véesky a jeden džípoidní teréňák. Kolem postávalo pár vojáků. Na rozdíl od poklidných lidiček v metru byli tihle vybaveni do boje - kšíry s malou polní, přes prsa řemeny gázmasek a samopalů, na opascích zásobníky. Pavla zamrazilo.

Mezi vojáky prošel starší člověk v ošoupaném konvenčním obleku, vyklepal na číselníku kód, bzučák stiskl západku a dveře se otevřely. Nebylo zamčeno! Stačí znát kód!

Po chvíli úvah vymyslel plán. Zašel o tři ulice dál do papírnictví a požádal o nůžky, průhlednou lepicí pásku, opravný lak a černý popisovač. Prodávačky se bavily mezi sebou o nějaké své známé. Má už chlapa? ptala se jedna.

Na lavičce v parku rozlepil jmenovku Františky Jankové. Upravit ji na mužské jméno nebyl pro něj, zručného průmyslováka, žádný problém. Vrátil se k zadnímu vchodu muzea a vyklepal kód. Ozval se bzučák.

„Hej! Kam jdete!“ chytil ho za rameno jeden z vojáků. Z toho, že mu vykal, byla zřejmá celá vážnost situace. Pavel mu ukázal jmenovku, kterou chytře vytáhl z kapsy teprve teď. „Mám tam práci!“ Vojáček kývl, ustoupil a Pavel znovu vyklepal kód. Dveře se otevřely a on vešel dovnitř.

Zdálo se, že profesor i generál jsou oněmi tonoucími, kteří se chytají pověstného stébka. Také je nejspíš napadlo pátrat na nejsnazší přístupném místě. Dveře depozitáře byly dokořán a hemžilo se v nich asi dvacet mladých lidí, většinou vojáků, ale sem tam i nějaký ten civil. Pavel vešel do depozitáře a chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Vojáci - to byli kluci jen o rok starší, než byl on sám, a práce, kterou tady prováděli, je viditelně nezajímala. Nešetrně tiskali bednami, které přenášeli sem a tam, co chvíli si na ně sedli a nic si nedělali ze vzteklych výtek civilů. Jakousi autoritu u nich měl jen poddůstojník s distinkcemi četaře, vytáhlý, asi pětadvacetiletý hoch v nepadnoucích maskáčích s očima skrytými za silnými skly brýlí.

Dva rozčuchaní vojáci se všemi sekundárními znaky mazáků právě přemísťovali velkou bednu. Vypadla jim, praskla na podlahu a obsah - keramické střepey, uložené v dřevěných hoblinách - se rozsypal. Brýlatý četař se rozeřval: „Nekolný, vy hovado, zacházejte s tím slušně, ty věci mají mnohem větší cenu než všechny zasraný fordy, který jste v civilu prodal. Ještě jednou s tím tisknete o zem a přísahám bohu, že vás zastřelím! Je výjimečnej stav, já vás klidně můžu zastřelit a nic se mi nestane, už chápete? Tak se seberte a dělejte, co máte nařízeno, a vy ostatní taky!“

Pavel chvíli čekal a pak k četaři přistoupil: „Prosím vás, najdu tady profesora Holzbacha?“

„Není tady,“ utrl se četař.

„Já pro něj mám něco důležitého!“

„Tak tu počkejte - on se tady kolem poledne zastaví.“

Tím to bylo odbyté. Pavel vyšel z depozitáře na chodbu a zkusmo zaklepal na několikery dveře, aby se optal někoho přičetnějšího. Nikde nikdo. Dveře jednoho kabinetu byly otevřené, vešel dovnitř a rozhlédl se po vysokých přeplněných registraturách. Za masivním stolem uviděl solidní dřevěnou židli s vyrudlým polstrováním. Posadil se do ní, vyhrnul si rukávy parkera a opřel lokty o opěradlo. Zadíval se na hromadu věcí na stole - papíry, kusy nějaké keramiky, veliký předpotopní ventilátor. Nevěděl, co dál.

Po chvíli se z chodby ozval jiný řev, basový a profesionální. Pavel si jako jeho autora dobře dokázal představit brunátného tlustého čtyřicátníka: „Četaři Kalino! Okamžitě se přestaňte hrabat tady v těch krámech! Přebírám velení - shromážděte četů a nechte ji nastoupit do vozů! Odjezd je během pěti minut!“

„Tenhle úkol nám přidělil generál Kulhavý osobně!“ statečně odporoval četař. „Je to priorita číslo jedna!“

„Kašlu na Kulhavého, rozumíte? To si zodpovím sám! Teď jsem tady já a já budu velet! Nechte si své kecy, nebo to vezmu jako vzpouru! Nebudu se s vámi srát, Kalina! Prostě vás zastřelím!“

Povely, dupot nohou vzhůru po schodech a pak uvnitř budovy zase dolů. Zvuky od zadního vchodu - chrochtání startovaných motorů. Pak už jen ticho a bzучení osamělé mouchy, která tu ve zdraví přečkala zimu.

Mám celé muzeum pro sebe, pochopil Pavel. Najdu, co potřebuju. Ale kde?

Vzpomněl si na sobotní přednášku: jakým způsobem se uvést do polobdělého stavu. Natáhl ukazovák, dotkl se ramene větráku a roztočil je. Hřidel byla dobře namazaná, lopatky se daly do pohybu. Přendal ventilátor na hromadu papírů tak, aby měl jeho tělo mezi očima a oknem. Znovu ho roztočil.

Světlo - stín - světlo - stín. Vydrželo to asi minutu. Znovu se natáhl a roztočil lopatky, tentokrát rychleji - lopatky se slily do jediné šedé hmoty, což asi nebylo ono. Teprve po minutě zpomalily do režimu světlostín.

Zkoušel to znovu. Věděl, že se musí naprosto uvolnit, ale nedařilo se mu to. Vždy, když se už dostával do transu, se větrák zastavil. Nevzdával se. Roztočil vrtuli, opřel se, pozoroval vířící lopatky. A znova. Pomaličku se propracovával do stavu, který prožíval při hraní počítačových her.

A pak - pak se mu to podařilo: jezdci, oblečení v kůži pobité železem a nad nimi vlaje praporec.

Chci znát to místo! řekl v duchu.

Pole pokryté mrtvolami mužů i koní. To místo!

A náhle to měl. Stále ještě v tranzu se zvedl a vrátil se do depozitáře. Bez povšimnutí prošel kolem dvou studentů, kteří urovnávali rozsypané střepey, a sehnul se pro páčidlo, které tu zbylo po vojácích. Odšoupal nějaké bedny, až u stěny stál dřevěný kontejner, který před sto lety sloužil pro přepravu zásilek po železnici. Vylomil z jeho boku dvě prkna, do otvoru zastrčil ruku až po loket. Slyšel to: hluboké hučení houuu houu houu. Sláblo a sílilo jako při hře přihořívá - hoří. Zašmátral v dutině a podle skrytých vibrací našel lepenkovou krabici. Vytáhl ji - zdála se mu stará snad sto let. Vysypal její obsah na podlahu: mince, železná rukavice, kus drátěné košile. Vrhací sekerka. Podlouhlé, zčernalé železo. Sevřel ho v pěsti: slabě pulzovalo.

„Hej! Co tady děláš!“ ozvalo se pět kroků od něj. Stál tam četař Kalina, právě rozepínal pouzdro na pistoli.

„Mám to, co chcete!“ vyhrkl Pavel. „Kopí!“

Četař už měl pistoli venku a hledal, kde se natahuje závěr, při výcviku zřejmě nedával pozor. Pavel sebou smýkl a praštil ho železem přes předloktí. Pistole klepla o podlahu a četař zavyl bolestí.

Pavel sebral pistoli. „Tak bacha,“ řekl.

„Zlomils mi pazouru!“ obvinil ho četař.

„Hele, mám to!“ zašermoval mu Pavel před brýlemi železem. „To je to, co chce profesor i generál.“ Uvědomil si, že zvuky i pulzování ustaly. Jako by to bylo docela obyčejné železo.

„Ukaž?“ podíval se konečně Kalina. „Co myslíš, že máš? Kus šrotu! Tohle vůbec není raně slovanská práce.

Germánský rádlo!“

„Je to ono,“ trval Pavel na svém. „Hele, mám tvoji pistoli, nevšíml sis? Jestli s ní teď zmizím, tak tě zastřelí za ztrátu zbraně,“ řekl s neochvějnou logikou.

„No dobře. Tak co chceš?“

„Kde je profesor a generál?“

„Generál? Myslíš Kulhavý? Ten je u hory, roztahuje tam ty věci z Thorova kladiva. Profesor je nejspíš s ním. Říkal, že se tu kolem poledne staví, ale teď už se do města nepropasíruje.“

„Zavezeš mě za nima! Já se s nima znám, věř mi, mám opravdu tu věc, kterou chtějí. Hele, já jsem Pavel,“ natáhl k němu pravici.

Četař Kalina rezignovaně zažíral na jeho ruku a ani se jí nedotkl. Pokrčil rameny. „Vypadneme. Ať jsme odsud co nejdál.“

U zadního traktu stál onen džipoid, Kalina se bez okolků napáskoval na sedadlo řidiče a jen si ještě bolestínským zammul pohmožděně předloktí. Pavel si sedl vedle něho, do náprsní kapsy zasunul kopí, byla sice hluboká, ale hrot mu čouhal až nad rameno. Pistoli přikryl cípem parkera. Doufal, že ve svém zeleném kabátě vypadá jako příslušník armády - účes na to měl.

„Mám tvoji pistoli, tak bacha,“ upozornil znovu Kalinu.

„Magistrála je beznadějně ucpaná,“ řekl Kalina, „Tam už jsem byl. Pět hromadnejch havárek. Ty jsi Pražák? Tak mě budeš navigovat. Tamhle v kapse jsou mapy.“

Pavel si ani neuvědomil, kolik času strávil experimenty s ventilátorem. Bylo už po poledni a město, po ránu tak pokojné, zešílelo. Ulice ucpané troubícími auty. Obchody s potravinami obklopené hrozny vzteklých, vyděšených a strkajících se lidí. Magistrála zablokovaná konvojem vojenských nákladáků. Kalina se vyklonil z okénka a řval tak dlouho, až jeden řidič se svou obludou neochotně couvl a džíp se probil alespoň napříč magistrálou.

Pasírovali se zácpami v ulicích a dopravní kolaps je vystrkával na sever. Pavel kibicoval a pokoušel se najít únikovou cestu z města. Kalina sprostě klel, zběsile řadil, prudce vyrážel, brzdil. Využíval všechny možnosti vozu - krátil si cestu přes parčíky, refýže, čelním štítem rozrážel slabší osobáky. Šílenství. Šílenství horší než Quake, Blood i Ultra-DOOM. Ale mělo to stejné účinky - naprostá ztráta orientace v čase i prostoru.

Vydrancované obchody. Požáry. Nad městem nízko přelétly dvě stíhačky se staženými motory, pak prudce akcelerovaly a tlaková vlna vyrazila okna v horních patrech. Na chodník se snesl skleněný déšť. Kalina se dostal do jakési bojové euforie. „Smíchovu a Libni, těm se radši vyhni!“ zazpíval pojednou. Uprostřed ulice si udělala slavnost početná cikánská komunita - vytáhli nábytek, stoly obložili kořisti z vyrabovaných obchodů a zbytek použili pro živění velkých ohňů. Hráli na kytary a ječeli.

Kalina dupl na brzdu a jen tiše zíral. Jakýsi šílenec v bavoráku ho objel myškou a zabořil čenich svého vozu přímo do středu cikánské veselice. Za ním se do vzniklé uličky zanořil barevný had dalších vozidel.

„Kurva!“ zaječel Kalina, protůroval motor a vrhl se do proudu přes střepy, rozbité stoly a stěnu z plamenů.

Probili se na okraj města a Kalina otočil čelní masku džípoida do pole se vzrostlým osením. Zapnul náhon na všechny čtyři kola, až kolem vysoko stříkala vlhká zem. Pryč! Pryč!

Za polem byl les a uvnitř lesa okreska. Vydali se po ní, v nejbližší vesnici se zorientovali v mapě a našli správný směr. To je uklidnilo. Zběsilý útěk z města je sblížil, koneckonců - oběma šlo o tutéž věc.

„Ty,“ řekl Kalina, „vzadu mám v chlebníku vodu a jídlo. Dej mi napít a namaž mi chleba, sám si vezmi taky. Zkurvená Praha!“

„A ty seš odkud?“ zeptal se pak Pavel, zatímco žvýkali chleba namazaný vepřovou paštikou.

„Ze severu. Loni jsem dokončil fakultu, diplomku jsem dělal u profesora Holzbacha. Na podzim jsem narukoval. Včera večer mě profesor vytáhl přes generála Kulhavého pro tuhle operaci.“

„Proč zrovna tebe?“

„Byl jsem na STONEHENGE 2000. Jako zahraniční student, chápeš?“

„Jak se jmenuje tahle operace?“

Kalina po něm loupal očima. „Kdo kurva seš? Říkal jsi, že všechno víš! Ta operace má krycí název Svaté kopí! Jestli si ze mne budeš dělat srandu, tak ti rovnou jednu trhnu! Já jsem na Stonehenge byl, rozumíš? Já Holzbachovi i Kulhavému věřím!“

„Já jim věřím taky,“ zašeptal Pavel.

„Hele,“ zaradoval se Kalina. „Jsme tři kiláky od Vlašimi.“

Asi sto metrů před nimi vyvstaly dvě postavy v maskáčích se samopaly na prsou, jedna z nich dávala znamení, ať džíp zastaví. „Patrola,“ zasykl Kalina. „Skrč se. Já to s nima vyřídím.“

Pavel se nacpal pod sedadlo a čekal, co se bude dít. Kalina zabrzdil, vytočil okénko a zeptal se: „Děje se něco?“

„Vaše doklady! Cestovní příkaz, zařazení, vojenskou knížku. A vystupte si z vozu!“

„Jo, hned to bude,“ hrabal se Kalina ven. Snad vystoupil i proto, aby strážný nenakoukl dovnitř a neobjevil Pavla.

„Doklady mám tady vzadu...“

Vzduch roztrhla dávka ze samopalu a vzápětí nadšený jakot: „Koupil to, kámo, je po něm!“

Pavel tichounce otevřel dveře a vykulil se ven. Mezi zemí a spodkem vozu zahlédl Kalinu - ležel naznak, hrudník rozervaný kulkami, brýle mu odlétly daleko stranou.

„Do prdele, to je přesně ten auták, kterej potřebujem! Koukni do těch papírů, jestli je tam tankovací karta - potřebujeme spoustu šťávy. Hele, vole - druhý dveře jsou otevřeny! Bacha! Já ti říkal, že vedle něj ještě někdo seděl!“

Pažba Kalinovy pistole vklouzla Pavlovi do dlaně. Natáhnout, jak ho to učil Franz: cvak. Odjistit. Postavil se na nohy: prásk! „Vy svině!“ Prásk!

Nikdy netušil, že je to tak snadné. Prvnímu z útočníků rozčákla kulka hlavu, ten měl vystaráno. Druhému narazila do hrudníku a odhodila ho stranou. Převracel se a snažil se zjistit, co se to s ním stalo. Pavel zahodil pistoli a utíkal pryč.

O půl hodiny později doběhl do Vlašimi. Městečko bylo prázdné, vylištěné. Stmívalo se a za okny zářily barvy televizních obrazovek. U náměstí svítila výkladní skříň malého obchůdku. Vešel dovnitř a rozhlédl se - prázdné,

vybílené regály. V koutě seděl na židli apatický starý muž.

„Prosím vás, máte něco k jídlu?“ zeptal se Pavel.

Stařec sáhl na regál za židli a hodil na pult patery sušenky: „Tohle je tak hnusný, že to nikdo nechtl.“

„A něco k pití?“

Stařec vytáhl zpod pultu prázdnou láhev od Dobré vody a odšoural se s ní do přístěnku, kde byl otevřenými dveřmi vidět kohoutek s umyvadlem. Natočil vodu, zazátkoval a podal Pavlovi: „Vida, voda ještě teče,“ řekl udiveně. Zavrtěl hlavou, když mu Pavel podal jednu ze svých stokorun. Zdálo se, že pamatuje ještě první světovou, a tak tuší, co přijde. Pavel si nacisty všechen ten proviant do kapes. Na mapě na náměstí si našel, kudy se jde na Blaník: po červené turistické značce. Byla už skoro tma.

Šel dál. Toho dne došel ještě do obce jménem Kondrac, a tam pochopil, ve tmě nemá šanci najít správnou cestu.

Pouliční osvětlení nesvítlo. V záři hvězd našel otevřený přístřešek autobusové zastávky, sedl si tam na lavičku, zapnul si parkera až ke krku a přes hlavu natáhl kapuci. Pokusil se usnout.

7.

Strávil neklidnou noc - nervy měl napjaté a roztřásl ho noční chlad. Snad mu i kopí vysílalo do snů své vize, nevěděl.

Svítat začalo někdy kolem čtvrté. Vstal a šel.

Zlověstná masa hory Velký Blaník vyvstala přímo před ním. Turistická cesta se vinula bukovo-jedlovým lesem a ostře stoupala. Vzdušná vlhkost kondenzovala v rosu, srážela se v mlhu. Scénérie jako připravená pro čaroděje Merlina!

Na temeni hory obhlédl dvojitou řadu kamenných valů, v mlze zahlédl rozhlednu ve tvaru husitské hlásky. Chvilí čekal v rozvalinách, ale nic se nestalo. Šel dál, teď už dolů svahe.

Pak zaslechl hučení a ucítil vibrace. Byly to stejné vjemy, jako když v polospánku hledal v muzeu kopí. Ano, ty samé frekvence. Do chodidel mu probíjel slabý elektrický proud. Mezi stromy zahlédl ledabyly zamaskované nákladáky.

„Stůj!“ vyštěkl kdosi opodál. Kovový zvuk natahovaných závěrů. Zdvihl ruce nad hlavu.

Z boku se k němu blížil voják v maskáčích a mířil na něj samopalem.

„Jdu za generálem Kulhavým,“ řekl Pavel co nejhlasitěji. „Mám hrot kopí!“ vykřikl.

„Co se to tady děje?“ ozval se z mlhy kultivovaný hlas. Blýskly se zlaté brýle a vzápětí se dostavil profesor Holzbach osobně. Obličej měl povadlý, přes trojdielný oblek přehozené maskáčové kongo. „Co je to za člověka?“ zeptal se.

„Narušitel,“ zazněla odpověď.

„Mám pro vás kopí, profesore,“ vykřikl Pavel zoufale. Profesor došel až k němu. „Jak jste se sem dostal, človíčku?“

„Přes kopec,“ vyhrkl Pavel. „Po turistické značce.“

„Turista!“ vyprskl profesor. „Generále, kde jste! No to mě podržte! Necháte obklíčit horu do půlkilometrové hloubky, ale zapomenete si krýt záda.“

Mlha klesala, nad korunami stromů se objevilo modré nebe. Pavel zaslechl slaboučký puřání elektrocentrál a pochopil, co je zdrojem těch vibrací: velké elektrody, zabodnuté do země. Mezi stromy se zahemžily postavy, jednou z nich byl generál Kulhavý v polní uniformě - štíhlý a elegantní jako vždy, svěží i po probdělé noci. „Co se děje?“ houkl.

„Tady ten hoch prošel vašimi strážemi,“ vysvětlil mu profesor. „Jako by byl duch. Říká, že přinesl detonátor: svaté kopí. Ukažte, chlapče,“ vzal si od Pavla artefakt. „Hm, hrot kopí to je, ale rozhodně ne slovanský. Podle všeho doba laténská.“ Hlas mu nepatrně zadrhl. „Tady to máte, generále.“

„Co to znamená? Co s tím mám udělat?“

„Co já vím? Nejspíš to zapichněte do země, ne?“

Generál poklekl a rázným pohybem vetkl železo do země. Nestalo se nic. Čekali.

„Není to k ničemu, vážený pane, stejně tak můžeme vyvolávat z rybníku vodníka,“ podotkl profesor.

„Generále!“ křikl od štábního vozidla jakýsi voják. „Generále! Volá štáb! První eses dvacítká pronikla na naše území.“

„Řekl bych, že ji spojenci sestřeli někde nad Plzní,“ pokrčil rameny generál. „Do ostatních se už budou střílet pokud možno nad Moravou.“

Muž v hodnosti poručíka zamával mapou. „Za deset minut ji můžeme vidět osobně, generále. Poletí přímo nad námi. Stačí vyjít z lesa.“

„Tak to za to stojí,“ kývl generál. „Jdeme.“

Vojenská disciplína se rozpadla na střepy. Velitelský prapor se rázem změnil v houf školáků, dychtivě očekávajících ohňostroj.

Konec byl blízko. Pohnuli se ven z lesa na parkoviště plné vojenské techniky, pak dál do pole. Pavel šel s nimi. S hlavami zvrácenými k modré obloze čekali, poručík s mapou štkal do vysílačky dotazy a upřesňoval místo, odkud raketa vyletí.

„Vidíte? Táhle! Táhle!“

Pohybovala se zdánlivě pomalíčku a zůstával za ní bílý proužek kondenzovaných plynů. Vypadala jako docela obyčejná stíhačka.

Pak Pavel sklopil oči a uviděl, že z lesa vyjeli jezdcí.

Rytíři? Ne, vůbec ne. Podobali se přízrakům.

Bylo jich asi patnáct a vesměs byli oblečení ve zbroji z bronzových plátů, puklic a šupin, přínýtovaných na kožených kazajkách. Dobrá třetina z nich měla obličej namalovaný na bílo, vlasy spleené tukem a třící vzhůru jako ježci bodliny. Ostatní měli na tvářích ornamentální tetování. Vyzbrojeni byli štíty, kopími a meči se zvládnými čepelemi a tupými špicemi.

Jedno měli společné: byli robustní a obrovští. Každý z nich mohl mít dva a půl metru výšky. Jejich koně měly podobné nadnormativní rozměry.

Už je viděli všichni: generál, profesor, vojáci. Vůdcem přízraků byl obr s rozpuštěnými vlasy, jednu tvář měl

pomalovanou modře, na těle měl šupinovou zbroj a přes ramena přehozený medvědí kožich. Dovedl svého koně k plukovníkovi - kůň měl náhrdelník z lidských lebek.

„Va ya-ca qest?“ zeptal se. Výškový rozdíl mezi jeho očima a očima generála byl zhruba dva metry.

Generál němě ukázal na čáru na obloze. Jeden z jezdců za vůdcem se ušklíbl, sáhl do pouzdra, z kterého trčelo několik ratišť. Vybral jeden z oštěpů, potěžkal ho a zdánlivě bez míření mrštil vzhůru. Eses dvacítky s bílým chvostem letěla dál. A pak, najednou, zmizela. Byla pryč.

„Počítal jsem to,“ zachrptěl tiše generál. „Letěl rychlostí světla.“

Ta tichá věta stačila. Obr s modrou tváří se rozkřičel nesrozumitelným dialektem, burácel jako hrom.

„My jsme hrozně rádi, že nám pomáháte,“ snažil se ho přerušit generál, „ale těch raket poletí ještě pět nebo šest. A pak přijde pozemní útok!“

Obr dokřičel, pokrčil rameny, odplivl si velikou žlutou slinu. Otočil koně, přičemž jen tak mimochodem převalil nákladní taturu. Mávl a přízraky rovněž otočily koně, nejdřív nabok a pak čelem vzad. Líným tempem se vracely k Blaniku.

„Co se stalo?“ zasípěl generál.

„Žádné svatováclavské vojsko, vážený pane,“ vybuchl profesor. „Pochopil jsem to, už když jsem viděl to kopí. Tamty rozvaliny nahoře jsou zbytky keltského oppida. Pověsti o vojscích, spících uvnitř hor, mají keltský původ. Tohle jsou keltské přízraky! Vykašlou se na nás, protože my nejsme Keltové!“

„Generále!“ zaječel Pavel. „Já mám ještě něco! Tohle! Dejte si to na krk!“ vytáhl z náprsní kapsy pomačkaný torques. Profesor zdvihl obočí: „No vážně, tohle by mohlo opravdu pomoci! Hochu, vy jste hotový Ježíšek! Ukažte, generále, pomůžu vám to nasadit.“

Pavel už běžel za velitelem příznaků, povyskočil a pověsil se mu na třmen: „Támhle! Podívejte se tam!“

Příznak po něm zlobně napřáhl obrněnou pěst, ale přece jen se ohlédl. Uviděl torques kolem generálova krku.

Výrazil z hrdla výkřik, podobající se havranímu zakrákání. Jezdci se v kožešinových sedlech napřímili. Pak křičel úsečně povely na své bojovníky i na generála.

„Trochu mu rozumím, ta řeč je podobná bretonštině, generále,“ vysvětloval profesor. „Říká, že máte dělat, co umíte, a oni že taky udělají, co umějí.“

Generál ožil. Kývl na souhlas a rozkřičel se podobně jako předtím příznak s modrou tváří. Příkazníci se zahemžili sem a tam, radisté si zapisovali depeše. Motory vojenských vozů se rozeřvaly.

8.

Po půlhodině neuvěřitelného zmatku se parkoviště vyprázdnilo, zbyl na něm jen profesor a Pavel.

„Řeknu vám, hochu,“ řekl profesor, „věřil jsem tomu od začátku, ale to, co se stalo, mne opravdu překvapilo. Vaše jméno bude v učebnicích - pokud se vůbec ještě nějaké učebnice budou tisknout. Byli jsme první, ale dalším se to podaří zítra, pozítří. Válka všechno urychlí. Všichni budou chtít mít na své straně legendy. Za měsíc už bude svět jiný. Možná zajímavější.“

„Já jsem Pavel,“ natáhl Pavel zkusmo věčně odmítanou pravici.

„Lumír Holzbach,“ chopil se jí profesor. „Velmi mne těší.“

Z lesa vyšel na parkoviště jelen, parohy měl jako houštinu přerostlých věšáků. Očichal louži vyteklého oleje, popošel kus dál do rychle vyrostlé jarní trávy, sklonil se a začal se pást. Mezi lopatkami mu seděla vybledlá, vlasatá bytůstka.

Mart'anský bůh

1. Cínová hora

Vichřice se tříštila o skaliska, svištěla kaňony, které ji rozplétaly a obracely do jiných směrů. Jednotlivé proudy prachových částeček se znovu střetávaly, mísily se do hustých rotujících kotoučů, v nichž nebylo vidět na krok. Charlie Walsh tiskl nos na čelní sklo, klel a lomcoval volantem, zatímco wang na sedadle spolujezdce se tiše modlil. Chvillemi se zdálo, že se vůz překotí na bok, to když najel jedním z housenkových pásů na skalisko, nebo když jím zacloumal silný porыв vichřice.

Bouře je zastihla nečekaně a jako naschvál přestala Guvernantka vysílat. Walsh věděl, že musí jenom jet a jet, dokud bude v nádržích zbývat alespoň kapka vodíku, protože jakmile se zastaví, bude vůz během hodiny pohřbený pod tunami písku. Snad se stane zázrak a vůz se i bez navigace Guvernantky dostane do stínu San Antonia, nebo bouře ustane tak rychle, jak přišla.

A pak se skutečně zázrak stal: na palubním monitoru naskočil slaboučký rádiový signál. Walsh za ním stočil volant, po pár minutách najely pásy na urovnaný podklad. Z rudé tmy se vyloupil luminiscenční patník a pak další.

Úplně snadné to nebylo, signalizační systém byl starý snad stovku let a jen málokterý z vysílačů ještě fungoval. Walsh se však zakousl do šance jako buldok a šlapal na plynový pedál tak dlouho, dokud ho stará cesta nedovedla dovnitř jakési obrovské haluzny. Vypnul motor, zhasl reflektory a čekal.

Prachová bouře skončila o pár hodin později. Walsh oblékl anorak, nasadil brýle a z límce vytáhl kyslíkovou masku.

Vyšel z hangáru, který ho zachránil, a rozhlédl se. Nad rudou plání žhnulo slunce a trhalo čern oblohy do nejrůznějších odstínů šedé. Vzduch se rychle ohříval. Bylo teplo, slabých minus deset Celsia.

Prachové bouře dokážou během půl dne zasypat nechráněná místa několik metrů silnou vrstvou písku, ale tady vichřice předvedla opačný proces. Odklidila písečné duny až na skálu a odkryla zbytky starého osídlení - protobetonové větrolamy, rozbitá plastická iglů, rozvalené hangáry z vlnitých polymerových desek. Walsh shodil kapuci anoraku, posunul si brýle na čelo a zadíval se na šedivé suťové pole, táhnoucí se na nedalekém limonitového svahu.

„Pane Charlie, Guvernantka už vysílá,“ ozval se od vozu wang. Když byli sami dva, choval se Walsh k wangovi jako k lidské bytosti a dovoloval mu, aby ho oslovoval křestním jménem.

„Kde jsme?“ křikl na wanga. Tiskl si k očím spektrografický dalekohled a přemýšlel. Ta klikatá čára v rudém svahu ho mátl. V obraze zvýrazněném mikročipem plála jedovatě zelenou barvou, a to znamenalo jen jedině: velmi čistá kovová ruda.

„Určil jsem polohu, pane,“ řekl wang. „Jsme mimo hranice vymezené oblasti.“ Když byli o samotě, odpouštěl si obvyklé šišlání wangů, mluvil čistě, tedy žádné guvelnantka, hlanice.

„Jak moc?“

„Šedesát kilometrů jihozápadně.“

„Kašli na to,“ řekl Walsh. „Pojď se sem podívat.“

Droboučký Čňan v lehkém modrém skafandru vyšel z hangáru. Rozhlédl se, popošel sem a tam. „Pane!“ vyjekl vyděšeně.

Walsh se podíval směrem, kam mířil ukazovák wangovy rukavice. Stál tam narudlý balvan, opracovaný do pravidelných tvarů, vypadal jako ponk. Na něm cosi leželo. Walsh došel k balvanu a vzal tu věc do prstů: bylo to mírně zkroucené a vypadalo to jako lopatka větráku. Povrch pokrývala precizní ornamentální rytina.

Jak se to sem dostalo? Jak to, že to vichřice neodválá? „Duchové!“ vypískl wang, položil ruku na místo, kde měl pod skafandrem ochranné amulety, a rozbrentil se svou nesrozumitelnou mateřštinou. Walsh se rozhlédl po okolí balvanu, ale nenašel nic, slabý vánek převíval prach a zahlazoval stopy.

Doktor Benjamin Thorn se pohodlně usadil v polstrovaném křesle, propletl prsty a přes masivní stůl, vyrobený z pravého petrifikovaného marsovského dřeva, se zadíval na toho přerostlého člověka v nepadnoucím laciném oblečení.

„Přečetl jsem si vaši zprávu, Walsh,“ řekl.

„A co tomu říkáte, pane doktore?“ zazubil se na něj Walsh. Tvář měl čerstvě oholenou se zřetelnými šrámy po tupé žiletce. „Pořádné syslí hnízdo, nemyslíte?“

„Tak nějak,“ přikývl doktor Thorn. „Poslyšte, Walsh, jste si vědom, že jste svůj objev... učinil skoro sto kilometrů za hranicemi oblasti?“

„Guvernantka přestala vysílat, pane doktore, to přece víte. Zabloudili jsme v bouři. Před pěti lety jsem se dostal za hranici ještě dál, sto padesát kilásků, tam, kde jsem objevil tu naftovou bažinu - vzpomínáte si?“

„Ano,“ připustil doktor Thorn.

„Je něco špatné?“ znejistěl Walsh. Už to, že ho přijal doktor Thorn osobně, bylo podivné.

„Ne, určitě ne,“ uklidnil ho Thorn.

„Cín,“ řekl Walsh. „Tak čistou rudu jsem ještě neviděl. Ty trosky kolem - jsem přesvědčený, že to tam zbylo po Brazilcích. Brazilci tam otevřeli těžební stanici. Oni našli cín hned - proč ne TaimanCom? Nikdo nekontroloval brazilské záznamy?“

„Brazilci všechna data vymazali. Nedokážete si představit, co se tu v třiapadesátém dělo. Chaos. Revoluce. Nechtěli pryč.“

„Ani se jim nedivím,“ podotkl Walsh. Uvědomil si, že doktor Thorn repatriaci Brazilců zřejmě zažil osobně. Ač vypadal na třicátníka, prvních sto let života už prý překročil. Jeho vyhlazená tvář, pružné svaly, pevné kosti i hustá ofina černých vlasů a bezchybně fungující metabolismus byly výsledkem práce týmu špičkových biotechnologů a endokrinologů.

„Odvedl jste dobrou práci, Walsh,“ uklidnil Thorn geologa, „bude z vás bohatý muž. Vráťte se na Zem?“

„Ještě nevím. Asi ano.“

„Nedoporučoval bych vám to. Strávil jste přes dvacet let ve třetinové gravitaci. Při vší úctě k vaší fyzické kondici, Walsh, váš organismus by měl problémy.“

„Myslím, že bych se na Zem rád podíval,“ řekl geolog pevně.

„Jak myslíte, chlapče. Ale nebude to ze dne na den. Dobře víte, že musíme nejprve provést hloubkový průzkum a orientační ocenění naleziště, teprve pak dostanete svá procenta. Zatím jsem vám mohl napsat jen mimořádnou prémii,“ vyskočil doktor Thorn křepce ze židle.

„Já vím. Díky,“ řekl Walsh a také vstal, protože audience byla u konce. Převyšoval doktora Thorna více než o hlavu.

Walsh přišel na Mars v devětašedesátém v rámci náboru v manchesterské oblasti. Bylo mu sedmnáct, když se nalodil na pasažérský planetolet, ale tvrdil, že už je mu pětadvacet, ostatně jeho falešné papíry to potvrzovaly. Nikoho jeho věk nezajímalo - Walsh byl silný jako býk, znalosti v oboru, o který byl zájem (mineralogie a petrografie), měl fenomenální a jeho IQ se pohybovalo nad stanovenou normou. První potíže způsobil už za letu - začal růst. Snad se mu hormony vzbouřily ve stavu beztíže, možná to byl jeho biologický program, ukrytý někde v hypofýze. Každopádně se nalodil jako typický rekrut s výškou slabounce nad průměrem (metr šedesát osm), ale na Mars dorazil jako sto pětáosmdesát čísel vysoká zrůda.

Ten, kdo na území TaimanComu měří metr třiadevadesát, má vždycky problém. Potřebuje víc jídla, víc kyslíku, atypické oblečení. Věčně si otlouká hlavu o futra.

Zabijákům zapomněli sdělit, jak moc je Walsh veliký. Dveře pokojíku jednoho z bordelů na Márquezově třídě, za kterými Walsh laškoval se dvěma obstarožními štetkami, vyrazili pomocí plastické náložky. Skočili dovnitř, dva chlapíci v konvenčních oblecích s automaty v rukou, nejprve jeden a pak druhý. Dávka z automatu srazila Bulharku s vyšisovanými vlasy, která se v tu chvíli pokoušela úplně nahá udělat holubičku na taburetku před zrcadlem. Pak se z pokrývek vyhrabal Walsh.

Při pohledu na jeho rozměry prvním ze zabijáků spadla brada, na sekundu zaváhal. Místo toho, aby skočil stranou a uvolnil prostor parťákoví, jen přešlápl a zůstal stát.

Walsh šanci využil: popadl druhou prostitutku, tlustou čtyřicetiletou Japonku, za rameno a mrštil jí proti oběma mužům. K Walshově výšce patřila i pořádná síla a nízká gravitace Marsu byla na jeho straně. Rotující štetka vlétla do zabijáků

jako dělová koule a srazila je k zemi.

Walsh skočil hned za ní. Prvnímu z mužů dupl bosou nohou na zápěstí pravačky, ozvalo se křupnutí loketních kostí. Walsh se shýbl, aby vykroutil ze zlomené ruky automat, tím pak tloukl do obličejů druhého chlapíka, dokud mu nerozbil hlavu na krvavou kaši. Teprve pak obětoval pár drahocenných vteřin, aby si zbraň prohlédl - něco takového držel v ruce poprvé, ale velice se to podobalo pistoli na nastřelování horolezeckých skob.

Vyzkoušel automat na chlapíkovi se zlomenou rukou - proštepoval mu tělo od levého boku až k pravému rameni. Strhl z postele prostěradlo a naházal do něj své oblečení, boty, anorak se zabudovanou kyslíkovou maskou i zbraň druhého muže.

S neforemným rancem přes rameno utíkal pryč, nahý obr se smrtící zbraní v ruce. Střílel na všechno, co se hýbalo - složil pyrotechnika, který předtím odpálil dveře, dva náhodné zákazníky bordelu a venku na chodníku postřelil několik chodců. Řidič zabijáckého komanda sešlápl plyn roadsteru a pokusil se Walshe srazit čelní maskou. Walsh v poslední chvíli uskočil stranou a rozstřílel přední sklo vozu i s řidičem. Roadster vjel do výkladní skříně jiného bordelu, vystavené polonahé štětky se s jekotem rozutekly.

Walsh skočil za roadsterem, pořezal si při tom bosé nohy. Balík s oblečením hodil na zadní sedadlo a z předního vyházal to, co zbylo z řidiče. Vecpal se za volant, zařadil zpátečku, dupl na plyn.

Roadster prosvítlél Márquézovou třídou a o pět minut později se ztratil v bludišti staré brazilské čtvrti.

2. Město jménem Bolívar

„Ligurijská pánve bývala v minulosti tím, čemu by se dalo říci ráj na Marsu. Ze směru převládajících větrů chráněná pohořími, kterým dali Brazilci jména po svých svatých. Plná vody, úrodné půdy a života,“ odříkával kybernetický kustod příjemným ženským altem.

Christina ho neposlouchala, studovala kompletní kostru jednoho z typických obyvatel ligurijské pánve. Čtyři sloupovité nohy a pancíř z hustě nasázených žeber. Masivní lebka byla perforovaná mikrotrhlínami, chyběly jí otvory pro oči, uši a nos. Na holografickém modelu v pozadí bylo znázorněno, že smyslové orgány marsovských zvířat byly tvořeny jakýmsi třásničkami, pokrývajících celou čelní část hlavy.

„Pořádný macek,“ vyhodnotila Christina informace. „To je samec, nebo samice?“

„Tomuto zvířeti dali vědci název marsovský zubr“ poučil ji počítačový program. „Je prokázáno, že to byl býložravec.“

Marsovská zvířata byla pohlavně rozdělena podobně jako pozemská. Většina z nich byla vejcorodá, u některých druhů, zejména šelem, se vyvinula jakási placenta. Vědci ještě nemají metodiku rozeznávání pohlaví z pouhých kosterních pozůstatků.“

Christina se ohlédlá po svém tělesném strážci. Muže jménem Hoare výklad nezajímá. Ruce měl nacpané v kapsách ošklivé, příliš velké bundy a díval se skrz průhlednou stěnu na dopravní ruch ulice Bastiena Mirda, pulzující o podlaží níž.

„Vy už jste tady někdy byl?“ zeptala se ho. Podíval se po ní - malý, kratičce ostříhaný chlápek se sytější šedým očním bělmem a s černými šmouhami na lících kostech. Věděla už, že takovými šmouhami se vyznačují muži, kteří tráví hodně času mimo ochranné filtry kopulí - černé šmouhy jim vypálí slunce do škvír mezi kyslíkovou maskou a brýlemi. Mohl být starý asi jako ona, tedy něco před třicítkou.

„Jsem tu poprvé,“ řekl. „Ale v Pustině jsem viděl plno takových kostí. Celé hřbitovy.“

Za svou desetiletou kariéru novinářky už poznala tucty profesionálních zabijáků. Smutné i veselé, šilence i vyrovnané typy. Elegantní muže, primitivní ověšené amulety z lidských kostí. Ať byli jakýkoliv, být žoldněm pro ně znamenalo být výraznou, nepřehlédnutelnou osobností. Hoare byl jiný. Zdál se jí mdlý.

Napadlo ji, jak se asi ona jeví jemu: vyhublá ženská, o které známí říkají, že vypadá jako malé „i“ (chlapecky ostříhaná hlava byla tou tečkou nad písmenem), oblečená s vybraným nevkusem do kotníčkových bot, šedých safari kalhot s mnoha kapsami a jahůdkového sáčka.

„Chtěla bych vědět víc o marsovských organismech,“ vybědla kybernetického kustoda. „O těch, které přežily kataklyzma.“

„Nepřežilo nic živého,“ poučil ji počítač. „Situace je identická se zánikem dinosaurů na Zemi: do Marsu před dvěma miliony let narazil asteroid. Veškerá atmosféra unikla do kosmického prostoru. Mars má příliš slabou gravitaci, nedokázal ji udržet.“

„A co ty plísň v norské enklávě?“ namítla Christina. „Slyšela jsem, že Britové objevili poblíž vulkánu Stephenson jezírka, ve kterých kromě řas žijí i nějaké plazi podobní mlokům.“

Počítač se na dvě vteřiny odmlčel. „Informace nebyly vloženy,“ řekl pak.

Interval startovacího okna kulminoval a muzeum bylo plné turistů i personálu z planetoletů, mužů i žen. Turisté!

Christina nikdy nepochopila, jak někdo může strávit téměř celý rok života výletem na Mars, ale byli takoví a bylo jich dost. Večer se všichni přesunou na Márquézovu třídu a budou si prohlížet pózuující štětky, zítra si vyjedou upravenými rovery na výlet do rudých plání.

Před marsovského zubra se postavil starší pár, evidentně turisté. Bolívarské muzeum představovalo to nejlepší z marsovské archeologie i historie, co bylo kde k vidění - TaimanCom nešetřil prostředky, protože takovéhle záležitosti mu vylepšovaly image.

„Představte si to, drahoušku, jen dva miliony let,“ obrátila se na Christinu žena z turistického páru. „To je z geologického hlediska okamžik, nemyslíte? Před dvěma miliony letů tady byl život a teď tu není nic, jen poušť. Stačilo málo. Mohli jsme tu najít obyvatelnou planetu.“

Christina se na ni přátelsky zakřenila. Pohnula se dál, Hoare ji následoval. Loudali se k marnotratně širokému schodišti, lemovanému pseudoantickými soškami i kosterními pozůstatky velkých marsovských zvířat. Po straně schodiště stál drobný Číňan v livree. Sáhla na něho, aby se přesvědčila, že to není jen holografie. Ale ne, byl skutečný.

Vystoupili o patro výš, kde byla sekce novodobých dějin. „Budeme prohlížet muzeum celý den?“ zeptal se Hoare netečně.

„Ne, mám tady schůzku s mužem jménem Charles Walsh.“

Loudali se expozicí mezi mapkami původního brazilského osídlení, holografickými fotografiemi, vitrínami s autentickými nástroji brazilských kolonistů. Christina postála nad modelem Bolívaru, který ukazoval stav města na konci čtyřicátých let.

O kus dál se hlouček turistů hádal s kybernetickým kustodem. „Jednomu nerozumím,“ říkal vzrušeně muž v uniformě důstojníka dopravního raketoplánu. „Proč museli být brazilští kolonisté odvezeni zpátky na Zem? Jaký mělo smysl vrážet miliardy liber do deportace Brazilců, pak nabírat nové kolonisty a vozit je na Mars? To nemohli udělat smlouvu s původními kolonisty? Některým z nich přece muselo být jedno, jestli pracují pod vlajkou Brazílie, nebo pod logem TaimanComu.“

„To nebylo možné z právního hlediska,“ vysvětlil počítač. „Brazílie zabrala ligurijskou pánev podle vesmírného práva. Brazilská loď zde přistála první a její posádka označovala celou oblast. Ligurijská pánev měla Brazílii patřit, dokud zde bude alespoň jediný živý brazilský občan. O třicet let později, vysílená válkou s Argentinou, prodala Brazílie svá práva na ligurijskou pánev TaimanComu. Vlastnictví nemohlo být převedeno, dokud poslední brazilský občan neopustil ligurijskou pánev. A musím vás opravit - TaimanCom nepřijímal kolonisty, nýbrž zaměstnance. Uzemí, patřící TaimanComu, přestalo být kolonií, ale stalo se vlastnictvím nadnárodní korporace.“

„Za smrt těch lidí ale zodpovídá TaimanCom...!“ nechtěl se dát důstojník.

Počítač ho přerušil: „Nemáte tak úplně pravdu. Aby urychlil převzetí ligurijské pánve, zajistil TaimanCom repatriaci brazilských kolonistů, jejich dopravu na Zem. Najal planetolet Felúka a přistavil ho na oběžnou dráhu kolem Marsu. Bohužel - mezi původními kolonisty došlo k nepokojům, museli být pacifikováni. Někteří byli dopraveni na palubu Felúky násilím, jiní zahynuli při srážkách s pořádkovými jednotkami TaimanComu. Taková je pravda. Došlo ke zpoždění oproti časovému plánu, byly zmeškány poslední dny startovacího okna. Kapitán Felúky špatně odhadl situaci a přes varování vydal rozkaz ke startu. Snažil se zvýšit rychlost lodi, ale jen zbytečně spalil drahocenné palivo. Mars a Země se od sebe oddělily na příliš velkou vzdálenost a pro Felúku už bylo nemožné dosáhnout Země i Marsu. Planetolet se dodnes vznáší kdesi v meziplanetárním prostoru...“

Odmlčel se, jako by chtěl vzdát účtu obětem.

Vysídlení brazilských kolonistů byla věnována celá jedna sekce, uprostřed ní se pomaličku otáčel holografický obraz planetoletu Felúka. Na panelech u stěn běžely prastaré videozáznamy: boje ve starém Bolívaru, plačící ženy, násilím strkané do pendlů mezi Marsem a Felúkou, projev ředitele TaimanComu, poprava vůdců brazilské guerilly.

Poslední sekce muzea byla ještě o patro výš a byla věnovaná nejnovějším dějinám ligurijské pánve, osmdesát let ve vlastnictví TaimanComu. Masivní těžba kovů i fosilních zbytků marsovských organismů, využitelných jako palivo. Rozvoj průmyslu: výroba automobilů, těžkých strojů i planetoletů. S možnostmi, které poskytovala ligurijská pánev, nemohla TaimanComu konkurovat žádná firma na Zemi, a to i při započítání nákladů, které měl TaimanCom s dopravou zboží na Zem.

„Drancování,“ podotkla k tomu Christina. „Vydrancovali ložiska kovů i paliv na Zemi, teď drancují Mars. Ale tak hrozným způsobem... Planetolety poháněné naftou! Vždyť je to absurdní!“

„Nemohla byste myslet trochu pozitivně?“ vybědl ji Hoare.

„Kritické myšlení patří k mé profesi,“ řekla pyšně. „Jsem novinářka. Tady vidíte,“ ukázala na barevnou mapu, „k čemu vedou tyhle způsoby. Brazílie si při zabírání Marsu vytáhla žolika, ligurijskou pánev, chráněnou před vichřicemi, bohatou jak na kovy, tak na fosilní paliva - marsové uhlí a marsovskou naftu, jak se tomu říká. Prohospodařila ho a bank shrábl TaimanCom. Ten se zahltit bohatstvím, ale lidé v jeho vedení neměli nikdy dost. Začali se o ligurijskou pánev rvát jako psi o kost - od společnosti se odštěpil Olympus a začal si dělat nároky na podstatnou část území. Protože neexistuje soud, který by nároky Olympusu a TaimanComu rozsoudil, vedou mezi sebou obě společnosti už padesát let partyzánskou válku.“

„Olympus byl poražen,“ upozornil ji Hoare. „Stáhl se až k Savčenkovu pohoří. Před čtyřmi roky jsme prolomili jejich jižní linii, zničili jsme desítky jejich hydroponií.“

„My?“ podivila se Christina. „Netušila jsem, že jste tak loajální zaměstnanec TaimanComu.“

„My,“ potvrdil. „Podívejte se.“ Na velkoplošné obrazovce běžel záznam útoku na předmostí Olympusu, pěšáci podporovaní pidivozítky se ženou proti betonovým bunkrům. Záběry byly mimořádně dramatické, sestříhané ze záznamů kamer, připevněných na zbroji bojovníků. Výbuchy. Roztrhaná těla. Řada dělníků Olympusu s rukama zdviženými nad hlavou. Plastikové bubliny, zdvihající se z rudé pláně, chránící rozsáhlá pole před mrazem. A pak, stisknutím tlačítka, vniká dovnitř hydroponií řidčounka marsové atmosféry. Zelená barva rostlin se během minuty mění v hnědou, listy i stvolky křehnou, drobí se, rozpadají se v prach.

Oddíly vítězných žoldnérů TaimanComu. „Tam někde jsem já,“ ukázal Hoare na obrazovku. „Byl jsem při tom.“

Postáli na nejvyšší plošině Mart'anského muzea, polyplastikové desky ochranné klenby se pnuly sotva deset metrů nad nimi. Z výšky si prohlíželi město Bolívar. Založili je Brazilci před více než sto lety a tvořila je chaotická soustava plastikových bublin různé velikosti i stupňovitých glasserových pyramid. Jeho ústřední částí byla turisticky atraktivní čtvrť Tico, postavená podél bulváru Bastiena Miróa, zastavěná třípodlažními domy ze skla a oceli, plná penzionů, kanceláří nabízejících výlety do Pustiny, obchůdků se suvenýry, na severu ukončená Márquézovou třídou. Souběžně s Tikem se táhla obchodní zóna, ještě rozsáhlejší než ta turistická. Na východě se rozkládaly ubytovny pro zaměstnance TaimanComu, sklady, pomocné provozy pro zajištění kyslíkové atmosféry ve městě. Na severovýchodě pak město přecházelo ve výrobní komplexy, ze kterých se zdvihala oblaka vypouštěného zbytkového kyslíku, a úplně vzadu se tyčily těžní věže. A kolem toho všeho rudá pláň.

Podívala se na hodinky: „Půjdem na schůzku.“ Sjeli výtahem do přízemí a tam vešli do restaurace z blyštivého kovu a pseudoskla. Usadili se do pohodlných křesílek u skleněného stolku, Číňanek v bílé blůze číšníka od nich převzal objednávku.

„Co je to sakra za ty Číňany tady?“ podivila se Christina.

„To jsou wangové,“ řekl Hoare a pak, po Christinině udiveném pohledu, vysvětlil: „Mají tak nevýhodné smlouvy, že jsou to prakticky otroci. Nesmějí se vzájemně stýkat. Nepustí je do většiny obchodů, do žádného bordelu. Nedostávají plat. Nikdy se odsud nedostanou. Když zemřou, hodí je do topeniště vysoké pece.“

Ta informace ji zaskočila: „Hitler by to nevymyslel lépe.“

Upřel na ni hypnotický pohled: „Je to složitější, než si myslíte.“

Wang v číšnické uniformě jim přinesl koflíky s kávou a táč s chlebičky. Postavil se vedle nich a strnul, stál tam jako vypnutý stroj. Christina se po něm znechuceně podívala, zvedla svůj koflík z podšálku. Pak si všimla, že na spodní straně šálku je přilepený složený papírek. „Co to, sakra, je?“

„Schovejte si to,“ řekl kdosi, snad wang, snad káva v hrnku.

Od vedlejšího stolu se zvedli dva muži ve vycházkových uniformách dílenských inženýrů TaimanComu. Postarší pár turistů, který před hodinou obdivoval kosti maršovského zubra, tu byl taky. Číšník, tentokrát běloch. Ještě muž v trojdielném šedém obleku.

„Jste zatčeni,“ řekl chlapík v obleku. „Nedělejte potíže, žádné prudké pohyby.“ Mávl rukou a zaklapl na wangově levém zápěstí obroučku kovových pout. Dáma z turistického páru vytáhla z kabelky velkou pistoli, chlapíci v inženýrských uniformách vyklepali z rukávů elektrošokové obušky.

Christina zahlédla wangův pohyb jen jako rozostřenou šmouhu. Táč s chlebičky se vznesl a přetáhl muže v obleku hrdlo až k obratlům. Muž s obuškem dostal kopanec do břicha a stará dáma ránu do hlavy jakousi zbraní podobnou nunčace, která se náhle objevila ve wangově ruce.

Třeskl výstřel - Hoare popotlél tři kroky dopředu a zlomil se přes stůl. Kdosi mu bez ostychu přitiskl k zádům ústí pistole a stiskl spoušť. O dva stoly dál se rozštěkal automat. Kulky udeřily do wangova těla a nadělaly do něho velké krvavé díry, jiné letěly restaurací a zraňovaly ostatní hosty. Christina se tiskla pod skleněnou desku stolku a lokty si držela na uších - v pěsti svírala ten složený papírek.

Prásknutí výstřelu bylo o oktávu vyšší než všechny rachot kolem. Automat zmlkl. Další dva výstřely. Silná ruka ji chytila a vytáhla z ukrytu: „Rychle, slečno!“

Hoare ji vleče ven, v ruce svírá plochou pistoli. Inženýr s obuškem mu chce nadběhnout, stará dáma se sbírá z podlahy a pozvedá zbraň. Žoldněfova pistole dvakrát ostře vyštěkne, inženýr se chytí za břicho, v čele staré dámy náhle že je úhledná černá díрка s červeným okrajem.

Hoare zamíří na prosklenou stěnu a stiskne spoušť, stěna se hroutí v jediném třpytivém vodopádu. Chytí Christinu za ruku a smýkají otvorem ven na ulici Bastiena Miróa.

Uklidnila se teprve za hodinu. Hoare jí nejprve vysvětlil, že jeho ošklivá hnědá bunda je neprůstřelná, a proto zůstal naživu, přestože ho střelili do zad. Donutil ji koupit si novou safari bundu, která ladila s jejími kalhotami, jahodové sáček nacípal do popelnice. Dohlédl, aby si změnila účes. Vodil ji po rušných ulicích, držel se na rozhraní turistické a obchodní zóny, snažil se nezůstávat na jednom místě. V Bolívaru teď žilo sto padesát tisíc lidí a nebylo tak obtížné se v něm skrývat, alespoň krátký čas a pokud člověk město znal.

Byla ztracená v cizím světě, jako už tolikrát. Takovéhle to bylo v Rusku, na Balkáně, v Kongu. Věděla, že ve skutečnosti je vysunutým tykadlem agentury, která nasává pro World Life senzační zprávy, a ta agentura se o ni postará. Když se cítila dost klidná, vytáhla z postranní kapsy kalhot mobilní videofon a spojila se s planetotelem, parkujícím na oběžné dráze.

Na miniaturní obrazovce se objevila čokoládová tvář „Porkyho“ Craye, jejího partáka. Někomu s konvenčním myšlením by mohlo připadat divné, že si Pórky hovoří v bezpečí a nechá jít do terénu ženu, jenže Pórky byl homosexuál a nestyděl se za to. Říkal, že Christina má víc testosteronu než on a možná to byla i pravda. Kromě toho byl Pórky v agentuře o úroveň výš a směl rozhodovat o taktice i financích. Pozorně vyslechl její referát a pak podotkl: „Vlastně jsem něco takového čekal, děvče. Zapomněl jsem ti říct, že Walsh je objektem zájmu jakési militantní organizace, údajně agentů Olympusu. Ozval se nám poté, co ho napadli nějací muži a pokusili se ho zabít. Prostřílel si cestu a teď se skrývá na neznámém místě.“

„Ty sviňáku,“ zasykla, „poslals mě na popravu!“

„Ale neblázni, děvče, vždyť žiješ, sehnali jsme ti toho nejlepšího ochránce, jaký byl za peníze k mání. Teď alespoň máme jistotu, že Walsh šlápl do něčeho velkého. Máš nějakou stopu?“

Vzpomněla si na složený lístek papíru, ještě ho ani neotevřela. „Něco bych měla,“ připustila.

„Takže fajn. Máš dvě možnosti. Buď tě pan Hoare vyvede do Pustiny, my přistaneme a nabereme tě. V tom případě jsme ale letěli na Mars zbytečně. Rok našeho života je v hajzlu a reportáž taky. A nebo za tím můžeš jít dál.“

Mohl to tak udělat - raketoplán typu kondor, kterým přiletěli, měl v sobě technologii harrier se stavitelnými tryskami a mohl v nízké maršovské gravitaci startovat i přistávat ve svislém směru. Jenže ona neměla na vybranou.

„To musí rozhodnout pan Hoare,“ řekla a podala videofon žoldněři. Ten se chvíli domlouval s Porkym a pak se otočil k Christině: „Ukázala byste mi ten papírek od wanga?“ Rozbalili ho. Byly na něm čtyři řádky číslic. Dívce nic neřikaly, ale žoldněř přikývl. „Dojde ke značnému navýšení nákladů,“ oznámil Porkymu. Řekl své požadavky a Porky je odkýval.

„Platbu proveďte okamžitě, na konto ABV,“ požádal Porkyho a pak přístroj vypnul.

Sluneční paprsky, zalomené šikmými plochami jehlanů a deformované stěnami bublin, se zvolna skládaly k západu.

Ulicí kolem nich korzovali lidé.

Žoldněřův přítel bydlel ve čtvrti, kterou začali stavět Brazilci už před sto lety jako první základnu. Tvořila ji soustava

obrovských hal, připomínajících velkokapacitní stodoly, spojených dlouhými podzemními koridory, vysekanými přímo v permafrostu. Haluzny byly provívané ostrým průvanem ze zastaralých mamutích filtroventilačních zařízení a vládlo v nich přišetí, protože původní stěny byly přestříkány několika vrstvami polyplastické emulze. Na použitých materiálech se dalo studovat, jak postupovalo objevování marsovských materiálů - zahrnovaly šedý kov, polyplastik, pemzu i pseudodřevo.

Žoldnéřův přítel byl drobný Japonec. Hoare ho nepředstavil, ale Christina vyrozuměla, že se jmenuje Mike. Patřil mu byt v obytném bloku, zavěšeném jako obrovská plášt na stěně jedné z haluzen - pokoj o čtyřiceti metrech čtverečních s vestavěným sociálem, kuchyňskou výlevkou a s oknem přímo do rudé marsové krajiny.

Vyvětrat se pochopitelně nedalo a přetížená ventilace vydávala stálý bručivý zvuk. Místnost byla načichlá pachy hydroponické zeleniny i potem obou mužů - ostrého samčího potu, který Christině připadal urážlivý.

Mike respektoval džob Christinina ochránce - vyklidil pole a ponechal je jejich záležitostí. Hoare bezostyšně prohledal Mikovy zásuvky, z jedné pak vytáhl podrobnou mapu ligurijské pánve. Díval se do čísel na papírku, jehož předání zaplatil bezejmenný wang životem. Jezdil po mapě prstem. Nakonec přikývl: „Tady je to!“

„Co to znamená - ta čísla?“ osmělila se Christina.

„Koordináty. Souřadnice vzhledem ke stacionárním družicím.“

„Aha,“ svítilo jí. „Říkali mi to. Mars nemá magnetické pole, a tak nemůžete používat kompas. Místo toho máte upravené mobilní telefony, které vám změní nějaké... úhly a vzdálenosti od obou družic. Těm družicím, tuším, říkáte Dueña a Guvernantka, ne?“

„Tak. Dueña a Guvernantka.“

„Podle těch čísel můžeme najít Walshe? Nebo další vzkaz?“

„Můžeme najít označené místo a to, co je tam pro nás připravené. Ale teď mi řekněte, slečno, co pro vás Walsh má? Proč ho hledáme?“

„Ne, to vám nesmím říct.“

„Máte jenom dvě možnosti - buď mi to řeknete a já tam s vámi možná půjdu. A nebo si to necháte pro sebe - ale já udělám to, co navrhoval váš šéf: vyvezu vás do Pustiny a tam počkám, až pro vás kondor přiletí.“ Říkal to hovorovým tónem a bez vzrušení, ale ona věděla, že všechno bude tak, jak on rozhodne.

„Mart'ané,“ vydechla. „Walsh nám má předat materiály týkající se zničené mart'anské civilizace.“

Chvilí přemýšlel. „Dobře. Půjdem za Walshem. Pozití.“

„Vás to nepřekvapuje? Nebo vás Mart'ané nezajímají?“

„Viděl jsem celá pohřebiště marsovských zvířat, zámky z kostí. Doprovázel jsem profesora Haffa, když odkryl, jak tomu říkal, marsové zebry, zvířata s hladkou žíhanou kůží, zamrzlá v ledové kře. Kousky jejich masa dával žrát svému vykastrovanému kocourovi. Znáš dvacet druhů marsovských stromů - rozeznávám je podle barvy i struktury. Proč ne Mart'ané?“

Noc strávila na lehátku pod vypůjčenou přikrývkou, Mike a Hoare si ustlali na zemi. Nemohla spát, ventilace drnčela, výlevka páchla a Mike co chvíli vykřikl ze spaní. K ránu usnula, a když se probudila, Hoare byl pryč.

Mike seděl na podlaze v pozici lotosový květ, v ruce držel dálkový ovladač a díval se na televizi. Prošla kolem něho do koupelny a tam se trochu dala do pořádku. Když se vrátila, seděl Mike stále tak, jak byl, a vydržel tak i po většinu dne. Nепatrným pohybem ukazováku přepínal tři programy, které se tady daly chytit (dva vysílaly australská a indická kolonie, třetí TaimanCom, běžely na nich především předpovědi počasí a dvacet let staré stupidní seriály). Chvilí se dívala na televizi, chvilí na Mika a pak oknem do rudé planiny. Pozorovala, jak se kolem rudých skalisek posunují stíny a na temné obloze se rozpouštějí bělavá oblaka. Kolem čtvrté odpoledne už tu marsovskou krajinu k smrti nenáviděla. Přála si, aby Mike vstal a něco si k ní dovolil, byla by se s ním snad i vyspala, všechno bylo lepší než tohle.

K večeru se vrátil Hoare, vyměnil si s Mikem pár slov v místním slangu, což byla směsice angličtiny a univerzálu.

„Jděte spát,“ řekl pak Christině. „Za čtyři hodiny vyrazíme.“

V komplexu skladisti, kterými ji vedl, bylo jedno, zda je den nebo noc - plastické stěny byly zčernalé a vyspravované jakousi neprůhlednou pěnou. Tlumená, nikdy nezhasínaná světla nasvěcovala chodby, které se vinuly bariérou z montovaných buněk, křížily se, stoupaly i klesaly. Vnitřek se podobal gigantickému, šílenému mraveništi. Občas minuli osamělou postavu a chovali se, jako by tam nebyla - a ona je ignorovala stejným způsobem.

Hoare dovedl Christinu do slepé chodby, páchla tam plíseň a strojní vazelína. V šeru zahlédla malého chlapíka s obličejem skrytým ve stínu. Přizvedl balík, který měl u nohy a poposunul ho směrem k nim. „Máš tam všechno, Hoare,“ řekl.

„A tramp?“ zeptal se žoldnéř.

„Hodinu cesty. Dý patnáct, dží šest, jednadvacet...“

Hoare rozbalil ranec. „Tohle si oblečte,“ hodil Christině kus oblečení, který z něj vytáhl. Byl to lehoučký skafandr z lesklého bledězeleného ultradenimu. Lezlo se do něho otvorem na zádech, ze kterého ji ovanul pach mužského potu. Otrásla se odporem.

„Neztrácejte čas,“ pobídl ji Hoare, a tak se začala soukat dovnitř. Ten chlápek jí pomáhal - měl tvář ve stínu, protože měl prostě černou pleť. Podle rozplácělého nosu a rozšklebených úst ho otaxovala na austrálce. Ukázal jí, jak se pomocí suchých zipů aretují všíte rukavice i holínky, nasadil jí polotuhou prilbu a srovnal průhledný čelní štít. Zapnul jí zip na zádech a přelepil ho speciální lepicí páskou. Hoare se mezi tím dooblékl do přezůvek, vysokých až k pasu a dlouhé parky s kapucí. Na oči si nasadil brýle, na tvář přitiskl kyslíkovou masku. Kývl.

Austrálec otevřel jakési dveře a vpustil je do malé místnůstky. Dveře za nimi zavřel a ve tmě se rozblíkala světýlka. Pak se otevřely jiné dveře. Prošli jimi.

I přes kombinézu pocítila Christina chlad. Nad hlavou se jí rozblíkala myriáda lesklých bodů, kolem dokola se

rozprostřely narůžovělé kontury skalisek. Byli venku.

Byli v marsové pustině.

„Kam chcete jít?“ vyjekla. Její hlas zněl zpod přilby tlumeně.

„Uklidněte se,“ sykl. „Musíme dojít k vozidlu pěšky - je ukryté asi hodinu odsud. Nemějte strach, půjdeme po cestě.“ Podvolila se a šlapala za ním - vlastně to nebylo ani tak namáhavé. Šli po cestě, která byla vymezena jasně viditelnou řádkou luminiscenčních patníků. Na obloze visel jako růžový lívanec jakýsi měsíc - nebyla si jista, zda je to Phobos nebo Deimos. Hoare občas zastavil a pomocí upraveného mobilu zkontroloval to, čemu říkal koordináty. Po hodině odbočili z cesty mezi skaliska, to už bylo horší. Hoare vzal do ruky silnou baterku a svítil na cestu. Mezi limonitovou sutí museli postupovat maximálně opatrně.

Promrzlý terén jí odsával skrz silné podrážky přezůvek tělesné teplo a konečky prstů jí omrzaly - ale tvář měla zalitou potem. Pochopila, proč starousedlíci místo skafandrové přilby používají radši masku a brýle - nemohla setřít pot a nemohla se ani poškrábat. Přemýšlela, jaká je asi venkovní teplota. Minus čtyřicet?

Bylo to neuvěřitelné, ale Hoare našel ukrytý vůz tak snadno, jako by to byl talíř na prostřeném stole. Jeho věcička dokázala určit koordináty s přesností na jeden metr.

Byl to transportér zvaný tramp, univerzální vozítko pro vojenské, průzkumné i vědecké účely. Představoval ekvivalent pozemského vrtulníku, protože tady v řidounké marsové atmosféře nebyly vrtule k ničemu. Do kabiny se vešel trojčlenný tým, na korbě byl prostor pro vybavení.

Hoare otevřel dvířka, pomohl Christině dovnitř, pak dvířka pečlivě uzavřel. Otočil kohoutem a kabina se naplnila kyslíkem. Sundal si brýle a masku. „Je tady kolem nuly,“ řekl, „za chvíli se tu oteplí ještě víc. Můžete si sundat skafandr.“

Chvilí zápasila se zipy, ale nakonec to vzdala. Pomohl jí - vyloupl ji ze skafandru jako motýla z kukly. „Vzadu je spacák,“ řekl. „Můžete si zdřímnout, je tam chemický záchod a lednička s jídlem. Výrazíme za rozednění.“

„Nebudu spát,“ odsekla. Seděla vedle něj na sedadle spojující se s dívala se skrz čelní sklo na oblohu s hvězdami a putujícím Phobosem. „Něčemu nerozumím. Británie, Indie, Spojené státy - ti všichni zakládají na Marsu kolonie. Budují osady, hydroponie, vysazují tu muže i ženy a snaží se, aby se tu rodily děti. Plánují budoucnost. Projektují v časovém horizontu pěti set let. Ne tak v ligurijské pánvi - území TaimanComu není kolonie, ale továrna. Žádní občané, žádní vlastníci půdy, jenom zaměstnanci. Najatá pracovní síla.“

„Ano,“ kývl Hoare.

„Slyšela jsem, že devadesát procent lidí v ligurijské pánvi tvoří muži a devadesát procent žen jsou štetky.“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Nikdy jsem to nepočítal. Inženýři a akcionáři tu mají své rodiny.“

Zářivě se na něj usmála. Nebyla hezká, na to měla moc široká ústa a zvednutý nos. Ale dokázala být milá způsobem, kterému se říká díblíkovský. „A jak to děláte vy, dělníci a vojáci na nejnižších úrovních? Jakým způsobem máte vy zařízený sex?“

Upřel na ni oči: „Nijak.“

„Neříkejte mi, že nijak. Vy muži přece sex potřebujete stejně jako vodu a jídlo. Nebo jste homosexuál?“

„Ne, nejsem homosexuál... Povím vám příhodu, jestli chcete.“

Pobídla ho a on vyprávěl: „Dělali jsme ochranku profesorovi Haffovi, prováděl výzkumy na linii bojů s Olympusem. Konkurenční žoldáci nás napadli, ale my jsme je odrazili a způsobili jim ztráty. Za to jsme dostali prémii. Můj přítel Tjaden po celou cestu zpátky do Bolívaru vyprávěl o termokinetické kombinéze, kterou si za ty peníze koupí. Lehouché, hřejivé, se zabudovanou kyslíkovou maskou. V Bolívaru jsme se šli napít, procházeli jsme Márquezovou třídou.

Tjadenovi se zalíbilo jedno z děvčat, které tam stály ve výloze. Díval se na ně a ono na něj dělalo takové ty posunky... Tjaden si přečetl ceník na výkladní skříně a spočítal si, že když s ní stráví hodinu, ještě mu na kombinézu zbyde. Vešel do bordelu, dívka zmizela z výkladu a my jsme čekali. Tjaden vyšel po půlhodině, nasupený jako čert. Teprve po několika pivech jsme z něj dostali, co se stalo. Dívka ho přijala v pokojíku a první čtvrt hodinu strávila tím, že ho koupala. Pak mu nasadila prezervativ a začala ho cucat. Tjaden se bránil, že chce kompletní... styk. Na to se v pokojíku objevil veliký černoch,“ Hoare naznačil, jak široká měl ramena, „a řekl mu, že za styk se musí připlatit. Tjaden, jak už byl v ráži, vytáhl balíček liber a zaplatil. Na to mu dívka... dovolila, aby do ní vešel. Jenže tahle děvčata mají velice dobře trénované pánevní svaly. Stačilo pár vnitřních stahů a Tjaden byl hotový. Zbylo mu sotva na pivo... Tím chci říct, že v Bolívaru je sex velice drahý.“

Mlčeli. „Poslyšte,“ zeptala se pak, „a odkud vy jste?“

„Odsud.“

„Myslím - kde jste se narodil na Zemi.“

„Narodil jsem se tady na Marsu. Nikdy jsem na Zemi nebyl... I štetkám se rodí děti. Jsem dítětem prostitutky.“

„Aha,“ hlesla a pokusila se to zamluvit. „Jak jste povídal o těch výzkumech na bojové linii - to byly ty, při kterých doktor Haff krmil svého kocoura masem mrtvých marsovských zeber?“

„Ne, tohle bylo tajné. Vůbec nás nepustili k vykopávkám...“

Ostře na něj pohlédla: „Technologie mart'anské civilizace!“

Kývl: „Už mě to taky napadlo.“

3. Hydroponie

Obrovská fasetová bobule stála v sedle pohoří San Carlos. O kus dál zůstávaly zbytky jakýchsi nedostavěných staveb. Hoare tvrdil, že to tu kdysi začal stavět TaimanCom, ještě než se rozštěpil. Válka s Olympusem pak podvázala výstavbě žily.

Jak se tramp blížil k troskám, vzrůstal v Christině neklid. „Myslíte, že nás mohli sledovat?“

„Udělalí jsme všechno, aby nás nenašli,“ řekl Hoare. Tím plurálem myslel ABV, Asociaci Bolívarských veteránů, kterou

agentura najala na její ochranu. „Tohle je bojové vozidlo,“ vysvětloval. „Má maskování a dokonalé pohlcování zbytkového tepla. Nedá se zaměřit ani ve viditelné oblasti, ani v infra.“

Mikropočítač na palubní desce odpočítával koordináty, vysílané stacionárními družicemi. Hoare vedl vůz po obvodu průhledných polyplastických stěn stavby. Christině se zdálo, že uvnitř vidí nějaké... stromy? Ale kde by se tady vzaly?

Rogue minul jeden z přetlakových vchodů do objektu a po dvou stech metrech se přiblížil k druhému. „To je ono,“ řekl Hoare.

„Ten vchod? Znamená to, že máme jít dovnitř?“

„Pokud si to budete přát...“

Čekali půl hodiny, ale nic se nestalo. Christina se nasoukala do skafandru a Hoare oblékl parku. Opásal se opaskem se spoustou sumek, na krk si pověsil samopal s tlustou hlavní a zásobníkem trčícím do strany.

Automatický vrátný dveří byl funkční - byl vyrobený tak, aby vydržel desítky let v extrémních podmínkách. Nebyl nijak zabezpečený a dal se otevřít bez speciální karty. Vešli do přetlakové komory a řídicí počítač je pustil do vnitřku stavby. Pohltilo je zelené šero.

Uvnitř stavby byla hydroponie, ale hydroponie, která zešilela. Obrovské stvolky mutované kukuřice, vysoké až pět metrů, se draly k zaprášeným polyplastickým deskám. Hoare sundal kyslíkovou masku: „Můžete si sundat přilbu. Tady uvnitř je kyslíkové mikroklima.“

Ještě než to stačila udělat, ozval se z kukuřičné džungle hlas: „Dejte ruce nahoru! Mám vás na mušce!“

Hoare pozdvihl ruce, otočil se bokem k hlasu a přecházel koordináty vchodu. „Předal nám je nějaký wang,“ dodal.

„Nehýbejte se!“ zazněl jiný hlas z jiné strany. „Žádné triky! Ten druhý ať si sundá přilbu!“

„Musím jí pomoci,“ řekl Hoare. „Sama si nerozepne zip.“

„Jí?“ vyjekl hlas. „Oni poslali ženu?“

Christina shodila přilbu: „Jsem z agentury DACC. Mám za úkol promluvit s panem Walshem. Tady je můj služební průkaz.“

Houští se rozhrnulo. Muž, který vyšel, se velmi podobal ilustracím z knihy Robinson Crusoe. Oblečený v cárech, ozbrojený pistolí. Neoholený. Veliký. „Já jsem Walsh.“ Ústa ve štětinatých vousech se mu roztáhla od ucha k uchu.

„Pojďte za mnou.“

„A vaši spolupráci?“ rozhlédla se po ostatních hlasech.

Pokrčil rameny: „To bylo jen echo.“

Vedl je sladce páchnoucím, překysličeným pralesem. Úkryt měl zařízený v bývalé strojovně vzduchotechniky v podzemí. Místnost byla nasvícena xenonovými výbojkami, napájenými záložními články, které by při takovémle spotřebě vydržely tisíc let. „Udělejte si pohodlí,“ vybídl je. „Uvařím kávu.“

Christina se vysoukala ze sevření skafandru, pod kterým měla stále svůj safari komplet a kotníčkové boty. Walsh vařil na plynovém hořáku vodu v plecháčku. „Tak ženu,“ pochechtával se. „Poslali ženu.“

„Přiletěla jsem ze Země,“ řekla Christina. „Rok života jsem spláchla do hajzlu. Doufám, že za to vaše zpráva stojí.“

„To si buďte jistá, děvenko!“ Postavil na kovový stolek plechové hrnky a naplnil je kávou z velkého, snad pětikilového balení. „Pravá brazilská, sto let stará. Našel jsem ji v pustině. Tady se podívejte,“ hodil na stůl štůsek fotografií, vytisknutých počítačovou tiskárnou. „Na nich to je.“

Vzala fotky do ruky: „Mart'anské artefakty?“

„Něco lepšího,“ zalil kávu v hrnkách. Voněla velice příjemně. „Já jsem byl terénní geolog, to asi víte. Na posledním průzkumu jsem našel hroudu zlata, chápete? Ne, žádné Mart'any, ale cínovou horu. To největší naleziště cínu, jaké v ligurijské pánvi je.“

„Cín?“ řekla zklamaně. „Cín?“

„Tak. Dal jsem zprávu společnosti a čekal na svůj podíl. Pak se mě pokusili zabít. Proč? Kvůli mé prémii? Blbost! Utekl jsem a vzal s sebou disketu se snímky, které jsem tam nafotil. Tisíce snímků. Prohlížel jsem je celé týdny. A pak jsem to pochopil.“

Srdce se jí zastavilo a zapomněla dýchat. Žádné artefakty. Žádné technologie. Mart'ané!

Z detailu, zvětšeného, retušovaného a konturovaného počítačovým programem, zírala postavička s velikou hlavou, velikými šedými očima a vystouplým hrudníkem. Všechno ostatní - ruce, nohy, zbytek trupu - bylo titěrné a nepodstatné. Tvor se zpola kryl za skaliskem. Byl oblečený do jakési kombinézy, na spodní části tváře měl něco jako kyslíkovou masku.

Rychle listovala fotkami: rozostřené momentky tvorečků, skrývajících se ve stínech skal.

„Může to být podvrh,“ nadhodil Hoare.

„Je vám líto, že vás nezabili?“ vykřikla. „Myslíte, že vás nechali zabít pět lidí proto, aby podvrhu dodali důvěryhodnosti? Nebo jste taky součástí spiknutí?“

Walsh je upozornil: „Taky jsem jich pár sejmul.“

Srkali kávu a Walsh jim vypověděl svou historku. Christina měla pocit, že jí bušící srdce roztrhne hrudník. „Walshi,“ vyjekla nakonec. „Řekněte mi koordináty toho místa!“

Olízl si rty. „Chci dvacet tisíc liber,“ šeptl.

„Budete je mít! Zadarmo vás dopravíme na Zem!“

„Chci zálohu,“ hlesl.

„Já vám nemůžu dát zálohu. Vezmeme vás na palubu kondora a tam s vámi uzavřeme smlouvu.“

„Chci zálohu,“ zopakoval. „Chci vás. Chci se s vámi pomilovat.“

„Cože? Vy jste se zbláznili!“

„Slečno,“ zašeptal, „možná na to nevypadám, ale jsem skoro šílený. Dvě stě dní se schovávám a čekám, kdo mě najde dřív - jestli vy nebo zabijáci. Nutně potřebuju ženskou. Jiná než vy tady není.“

Pochopila, že to myslí vážně. Viděla plno mužů v tomhle stavu - na Balkáně, v troskách Moskvy. Sex pro ně byl tím nejdůležitějším. Pokud nepřikývne, Walsh provede nějakou nepředloženost a Hoare ho zastřelí. Její sólokapr bude v hajzlu.

Prohlédla si ho: zarostlý, špinavý, páchnoucí chlap. Sympatický. I přes to, v jakém byl stavu, jí byl sympatický.

„Hoare,“ řekla, „nechal byste nás laskavě o samotě? Stačí půl hodiny...“

Žoldnér na ni upřel svůj neuhýbavý pohled a Walsh až nadskočil. „Hoare,“ zopakovala, „prosim vás...“

Hoare pokrčil rameny a posunul si řemen samopalů. Beze slova vyšel ke schodišti, vedoucímu do džungle.

„Tak,“ řekla Christina, „teď jste na řadě vy...“

„Nevěřil jsem, že budeš souhlasit,“ vydechl. „Nevěřil jsem.“

Rozepla si vestu i halenku. Ukázala mu prsy i břicho, opálené v soláriu na raketoplánu. Shýbla se, aby si rozvázala boty. Walsh ze sebe trhal oblečení.

„Ne!“ vykřikl. „Nezdržuj se!“ vykřikl. Byl ve chvílce úplně nahý, veliké chlupaté zvíře. Bylo jí ho líto, připadal jí jako chlapec, který se těší na svou novou hračku.

Cožpak to pro muže opravdu tolik znamená?

Stáhl jí kalhoty ke kolenům. „Víš, stydím se za sebe,“ drmolil. „Stydím se. Stydím se!“ vyřázel do rytmu pohybů.

A pak už jenom křičel.

Vstal a pohládl ji po tváři. „Tady,“ podal jí poslední fotku, na zadní straně byly napsané čtyři řádky čísel.

„Koordináty.“ Přihodil k tomu ještě něco, vypadalo to jako lopatka od větráku. „Tohle mi přinesli. Mart’ani.“

Vytáhla si kalhoty a věc, kterou jí podal, zastrčila do kapsy.

„Walshi!“ ozval se shora Hoare. „Rychle! Vezměte si pistoli! Našli nás! Slečno!“

Vyběhla po schodišti, třesoucími prsty zatáhla zip vesty. Hoare jí podal ruku, vtáhl ji do kukuřičné džungle. „Musíme pryč!“

„Walshi!“ vyhrkla, ale on už se také hrnul ven. Během kratičké chvíle si stihl obléci kombinézu a skočit do bot, v ruce držel pistoli. „Co se děje?“

„Jsou tady,“ sykl Hoare.

„Co budeme dělat?“

„Zkusíme se dostat k východu. Proběhneme k vozidlu, našlápneme ho a zmizíme v pustině.“

„Dobře,“ kývl Walsh, ale Christina vyjekla: „Jak se tam dostanu? Nemám skafandr! Musím se pro něj vrátit!“

„Ne,“ zarazil ji Hoare. „Dokážete to i bez skafandru!“

Prodírali se kukuřičným busem. Walsh je dovedl k průsvitné stěně, dál postupovali podle ní, neuvěřitelnou spleť listů, které tu bojovaly o každý foton. Za zelenou záclonou se objevila mezera v houštině: udupaný prostor před přechodovou komorou. Na panelu automatického vrátného svítila řada červených světel, vchod do komory zakrývala ocelová žaluzie.

„Sakra,“ zakvílel Walsh, „fakt tu někdo je - vy jste nechali vnitřní dveře otevřené, teď jsou zavřené!“

„Prorazíme stěnu,“ rozhodl Hoare. Vytáhl z jedné sumky na opasku černý hranolek veliký jako pěst a připlácí ho na stěnu. Pak do něj vtiskl rozbušku.

„Ne, člověče! Ne! Zničíte hydroponii!“ křikl Walsh.

„Chcete se nechat zabít? Čekají tam na nás!“

„Poznal jsem plno takových, jako jste vy,“ zasípěl Walsh. „Zabijáci! Dokážete jenom ničit! Ale tohle je život, rozumíte? Zárodek života - všech budoucích životů na Marsu!“

„Už jste skončil?“ zeptal se Hoare netečně.

„Počkejte! Doběhnu tam a dveře otevřu! Třeba je jenom zavřel automat!“ Walsh nečekal na souhlas a rozběhl se mezi silnými stvoly. Jakmile vyběhl z džungle, stal se snadným cílem.

Nebylo slyšet střelbu, automaty nepřátel měly dokonalé tlumiče. Veliké Walshovo tělo se zmítalo v poryvech olověného deště a kulky do něj vyrývaly krvavé krátery. Prolétávaly jeho tělem, kosily zdivočelou kukuřici. Pleskaly do stěny hydroponie, ale neměly dost průraznosti, aby ji prorazily.

Walsh křičel - řval pět vteřin a pak zemřel. Hoare táhl Christinu co nejdál od stěny. Olověné včely se rozlétly k nim, z houštiny se rozeřvaly hlasy lovců. Ne, teď už to nebyla echa.

Hoare vytrhl z pouzdra mobil a stiskl jakési tlačítko. Nálož, kterou před chvílí připevnil na stěnu, vybuchla. Z místa výbuchu se nafoukla ohnivá koule. Živená překysličenou mikroatmosférou letěla do vnitřku hydroponie a měnila stvoly kukuřice v popel. Plastiková stěna vzplála a vzápětí uhasla, protože roztaveným otvorem dovnitř vnikla prázdnota z pustiny. Stěna se s kvílením trhala, párala se až k vrchlíku. Mikroatmosféra unikala do prostoru.

Hoare srazil Christinu do sladce páchnoucích kořenů. Nahoře se přehnal plameny a zhasly. Chytil ji za rameno a vlekl ji k díře ve stěně. „Dýchejte!“ křičel. „Dýchejte, dokud můžete!“ Tiskl prst na spoušť automatu a posílal do umírající džungle krátké dávky.

Proběhli mezi spečenými okraji otvoru, který do stěny vypálila nálož. Christina se znovu nadýchla, ale místo kyslíku jí do plic vnikla mrazivá prázdnota. Mráz nebyl tak hrozný, jak čekala - slunce rozpálilo rudou poušť a ohřálo vzduch na nějakých deset pod nulou. Horší bylo, že ten vzduch měl velice málo kyslíku. Slabá tři procenta.

Lapala po vzduchu, rvala se o život, utíkala. Slzícíma očima zpozorovala, že jejich tramp už je blízko, vedle něho však stojí mnohem větší vozidlo, jakýsi mikrobusek na osmi obřích pneumatikách a u něj dva strážci v rudočerných termokinetických kombinézách. Prvního smetla dávka z žoldnéřova samopalů, druhý skočil do kabiny, nahodil motor a sešlápl plyn. Přední kola vozu se stočila do ostrého úhlu a mikrobusek obloukem vyrazil do Pustiny, pryč od automatu, z

jehož ústí se řinuly záblesky.

Bezmocně ležela na zemi, zatínala pěsti a dusila se. Hoare se k ní sklonil, přitiskl jí na ústa svou kyslíkovou masku.

Počkal, až se třikrát zhluboka nadechne, pak ji zvedl do náruče a odnesl do kabiny trampa.

„Sledovali nás tím nejprostším způsobem,“ řekla Christina. „V opasku kalhot jsem měla vysílačku. Zřejmě mi ji tam dali už v hotelu v Bolívaru.“

„Hoare, jak to, že jste ji nenašel?“ obvinil žoldnéře Porky.

„Nehledal jsem ji,“ rozhodil omluvně ruce Hoare. „Tady na Marsu se nic takového nepoužívá... my to nepoužíváme.“

Jakmile jsem věděl, co hledat, nebyl problém vysílačku najít. Tramp je plný přístrojů na zjišťování elektromagnetického vlnění. Radiomajáků a tak.“

„Nechápu, proč nás nezlikvidovali už včera v Pustině. Nebo v Bolívaru,“ vzdychla Christina.

„Chtěli, abyste je dovedli k Walshovi,“ řekl Porky.

Za skly vozítka byla noc. Phobos vycházel a Deimos zapadal (nebo to bylo naopak), světlo obou měsíců osvětlovalo roztrženou kopuli hydroponie, vzdálenou od trampa půl kilometru. Porky, třetí člen konference, se šklebil z obrazovky.

„Co se stalo s těmi lidmi, kteří vás napadli v hydroponii?“

„Jsou mrtví,“ řekl Hoare. „Došel jim kyslík. Jejich šofér zpanikařil a nechal je tam. Našel jsem pět mrtvol. Udusili se.“

„Slyšel jsem, že trénovaní lidé dokážou přežít v marsovské atmosféře hodinu, hodinu a půl,“ podotkl Porky.

„Tihle to dokázali,“ kývl Hoare. „Někteří z nich.“

„To je hrozná smrt,“ vybuchla Christina a v plicích ji ostře zabolela čerstvá vzpomínka. „Pomaličku se udusit.“

Mlčeli. „Co budeme dělat teď?“ zeptala se Christina.

„Dokončíte to,“ řekl Porky nekompromisně. „Christino, tohle je bomba tisíciletí, cožpak si to neuvědomuješ? Největší objevy na Marsu se odehrávají teď, v posledních dvou letech - ty plísň a řasy, mloci v sopečných jezírkách. Pokud se podařílo přežít i Marťanům - někde v podzemních bunkrech...!“

„Není to k ničemu. Ti, co nás chtějí zabít, tam na nás budou čekat.“

„Přemýšlel jsem,“ vmísil se do hovoru Hoare. „Vím, kde mohli Marťani přežít. V tunelech.“

„Co to znamená - v tunelech?“

„Celá ligurijská pánev je podvrtaná. Od západu k jihu se táhnou tunely, které před kataklyzmatem vytvořily ponorné řeky.“

„O tom v muzeu nic nebylo!“ namítla Christina. „O tunelech...“

„Je to vojenské tajemství. Jak myslíte, že jsme mohli porazit Olympus? Dokázali jsme využít ty tunely. Jsou široké a většina z nich má tak plochý průřez, že v nich mohou jezdit i vozidla typu tramp. A co víc - v tunelech je stálá teplota, mírně nad nulou. Je tam voda. A kyslík.“

„Kyslík?“ podivila se.

„Kyslík. Uvolňuje se z pórů v zemině a hromadí se v kapsách.“

„Ach!“ vydechla a srdce se jí rozbušilo. „Ale my nikdy nenajdeme vchod do těch tunelů.“

„Mám všechno k provedení seismického průzkumu,“ řekl Hoare. „Nálož. Sondy na snímání vibrací. Vyhodnocovací program v palubním počítači. Můžeme se přiblížit k cínové hoře na dvacet kilometrů a provést sérii minivýbuchů.“

Pokud budeme mít štěstí, otevřeme vchod do nějakého z tunelů - a tím se můžeme dostat až na místo. V bezpečí, podzemím.“

„Hoare,“ zarazil ho z obrazovky Porky, „to je nesmysl. Vaše jediná šance je vyrazit k té Walshově cínové hoře a být tam první. Dívám se do mapy - z vašeho místa je to o padesát kilometrů blíž než z Bolívaru. Padesát kilometrů pustinou, to je deseti hodinový náskok. Osm hodin jste promrhali čekáním, ale já doufám, že ti z Bolívaru taky nevyrazili okamžitě.“

Vyjedou za úsvitu. Máte pořád těch deset hodin.“

„Rozumím,“ kývl Hoare a otevřel mapu. „Naším směrem vede tahle stará cesta, třicet kilometrů mohou ujet i v noci. K cínové hoře je to dvě stě kilometrů. Dorazím tam zítra k večeru.“

„Jsem rád, že si rozumíme,“ kývl jim Porky a ukončil přenos. Hoare stiskl knoflík zapalování a sešlápl plynový pedál.

4. Pustina

Jeli větší část noci a pak celý další den. Řídil pochopitelně pouze Hoare, ale Christina se celý ten čas natřásala vedle něho na sedadle spolujezdce. Prvních třicet kilometrů bylo po staré upravené cestě a to ještě šlo. Jenže krátce po svítání tramp odbočil do Pustiny.

Z okna Mikova bytu vypadala Pustina fádne, ale teď, když ji měla na dosah ruky, byla děsivá. Rudá planina s poházenými skalami se střídala s rozervanými útesy i jezery plnými jemného písku, kterým se Hoare pečlivě vyhýbal. Krajinu přeškrtovala široká údolí, koryta starých řek, bylo možné jet nějaký čas po jejich dně, pokud mřily jejich směrem. Hoare měl pravdu - koryta občas mizela v balvanitých sutích a dál zřejmě pokračovala kdesi v podzemí. Jenže prokopat se do tunelů představovalo týdny práce.

Jízda byla náročná psychicky i fyzicky - Hoare padesátkrát za den zastavil vůz, vystoupil, škrábal se na skály a pomocí fotodalekohledu snímkoval terén. V kabině pak snímky překopíroval na monitor počítače a porovnával je s mapami, pořízenými z oběžné dráhy. Nesvlékal parku ani přezůvky, v kabině vozu si jen sundal kapuci, stáhl kyslíkovou masku a posunul brýle na čelo. Christina byla oblečená podobně - Hoare jí poskytl anorak, přezůvky i brýle z vybavení vozu. Tu a tam ho i doprovázela na jeho průzkumných pochůzkách, aby se zahřála. Rudá krajina ji děsila - byla to pyšná, do sebe zahleděná krajina a neměla o ně zájem.

Za soumraku Hoare vypnul motor, zjistil koordináty jejich postavení a zanesl je do mapy. Výsledek byl žalostný - jejich cestovní rychlost byla sotva půl druhého kilometru za hodinu.

Zachumlali se do spacáků a pokoušeli se spát. Tepelné články, nabité zbytkovým teplem motoru, se rychle vyčerpaly a kolem třetí se do vnitřku vozítka prodrál mráz.

Další den to nebylo lepší. Úmorná dřina, šnečí tempo dvou kilometrů za hodinu. Mnohokrát se vraceli po vlastní stopě. Bylo bláhové domnívat se, že do večera dojedou až k cínové hoře.

Za soumraku, když se ukládali k spánku, zeptala se žoldnéře, zda by nechtěl, aby mu poskytl stejnou službu jako Walshovi.

„Ne, nechci,“ řekl do tmy. Chvilí mlčel a pak dodal: „Vážím si vaší nabídky, slečno, jenže sex bojovníka uklidňuje. Otupuje. Musím cítit vnitřní přetlak, být ve střehu. Walshe by nebyli dostali, kdyby...“ nedopověděl.

5. Marťanský bůh

Posledních pět mil jeli po staré brazilské silnici, o které jim řekl geolog. Cínová hora se k nim blížila a z pouště vystupovaly plastické trosky. Dojeli mezi ně, zaparkovali trampa v jednom z hangárů. Oblékli si parky, nasadili ochranné brýle a kyslíkové masky, Hoare se opásal výzbrojí. Vyšli ven. Procházeli mezi poloprůhlednými jehlany i polokoulemi, vcházeli do obrovských hangárů z vinylových desek. Hledali, až našli opracovaný balvan, který se podobal ponku. Christina sáhla do kapsy a chytila do prstů v silné rukavici lopatku větráku, pokrytou vyrytými ornamenty. Zdvihla ji vysoko nad hlavu a nechala ji, aby se leskla ve slunečních paprscích.

Ve stínech se cosi pohnulo a žoldnéřův ukazovák vklouzl na spoušť samopalů. „Ne,“ hlesla Christina. Zvedla ruce, aby bylo vidět, že není ozbrojená. Žoldnéř chvíli váhal, pak ji napodobil.

Ze skalní rozsedliny vyšla drobná postavička s obrovskými šedými očima ve veliké hlavě. Byla zachumlaná do kožešiny, na hlavě měla čapku, spodní část obličeje zakrytou kyslíkovou maskou. Kožešina, kterou měl tvoreček oblečenou, šedožlutě žíhaná, patřila dávnému marsovskému predátorovi, kterého pozemští vězkyně objevili v permafrostu, preparovali a vystavili v bolívarském muzeu pod názvem marsovský gepard.

„Ky-soy-ustedes,“ promluvil zpod kyslíkové masky a znělo to jako otázka. Christina mu podala větrákovou lopatku. Z kožešiny se vynořil šedý pětiprstý pařátek a vzal si ji. „Ke de-sean?“

Pak mávl párátkem, v němž držel kovový list: „D-estia com!“ Otočil se a Christina, následovaná žoldnéřem, šla za ním do prohlubně ve skále.

Nejprve byla tma. Tma a zvuky Marťanových kroků - vzdalovaly se od nich. Hoare rozsvítil baterku, kužel světla ozářil lesklé stěny tunelu. Okrouhlá červí díra byla vysekaná v zmrzlé zemině a její stěny byly zpevněny ledovou krustou.

Zvolna se svažovala dolů. Vepředu i vzadu pleskaly kroky, ozvěna je vracela zpět. Christina se ohlédla - postavičky za nimi nebyly oblečeny v kůži, ale v lesklých kombinézách. Z jejich siluet trčely dlouhé linie, evidentně zbraně, jen nemohla určit, zda jsou to oštěpy nebo jakési tajemné paprskomety.

„Hoare, zhasněte to,“ sykla a žoldnéř vypnul baterku. Tma už nebyla tmou. Zdi byly pokryty skvrnami fosforeskující barvy.

Šli světélkujícím tunelem, pak po schodech dolů a zase tunelem. Ten skončil, jako by ho odsekla obrovská sekera - ve stěně obrovské jeskyně.

Stáli na galerii v boku podzemního domu, zhruba ve dvou třetinách jeho výšky. Prostora pod nimi byla nasvícena desítkami světél, slabých i silných, matných i jasných. Ze stěny stékal potůček vody, odtékal dolů a spojoval se s jinými. A úplně dole hořely ohně. Ohně! Hoare sundal kyslíkovou masku a zhluboka se nadechl. Napodobila ho.

Vzduch čpěl po metanu.

„Půjdeme dolů,“ řekla.

Scházeli po dlouhých, několikrát zalomeném schodišti z materiálu připomínajícího vinyl. Její oči si zvykly na šero, teď už rozeznávala obydli, byla kaskádovitě nalepená na zdi a vypadala jako navajské pueblo. Došlápla na pevnou zem a všimla si, jak při zdi, v záři silného reflektoru, rostou z vodou naplněných koryt namodralé stonky. Vypadalo to jako rýžové pole.

Drobné postavičky ji obklopile, dotýkaly se jí dlouhými prsty. „Kyjen son ustes?... Jo son Garsija...“ Dvacet, třicet droboučkových Marťanů se hemžilo kolem ní.

„So jana,“ chytil ji Marťan v kožešině marsovského geparda za rameno. „Felúka!“ Na čestném místě podzemní prostory, nasvícena desítkou bodových reflektorků, se vznášela, levitovala modla. Jakýsi bůžek. Marťanský bůh.

Čtyřmetrový, dokonale podrobný model kosmické lodi.

„Do hajzlu!“ zaječela Christina. „Tohle nejsou žádní Marťani! To jsou potomci Brazilců!“

Hoare, s hlavou zvrácenou, stál pod modelem Felúky a hltal každý její detail. Drobné, podvyživené bytůstky s velkými hrudními koši je těsně obklopile, dotýkaly se jich a volaly na sebe hlásky, které připomínaly křik amazonských papoušků.

A pak se něco stalo, něco, co nepostřehla, a bytosti byly pryč. Dokonce i některé ze světél v jeskyni zhasly. Jen ona a Hoare zůstali pod čtyřmetrovým modelem planetoletu Felúky.

„Tak už je zastřel!“ vykřikl kdosi v nejbližším univerzálu. Zaznělo to shora, z galerie v boku jeskyně.

Pak odtamtud práskl výstřel. Čísí tělo přepadlo přes zábradlí, padalo z výšky dvaceti metrů a dopadlo kus od Christiny: běloch v termokinetické kombinéze s rudočernou kamufláží.

„Hoare, to jsme my,“ ozval se shora jiný hlas. „To jsme my.“

Žoldnéř vzal Christinu za ruku a pobídl ji ke schodům. Stoupala nahoru bez vůle, ohlížela se po něm, ve slaboučkém světle studovala jeho tvář, ale neviděla v ní žádnou emoci. Vyšla na galerii a v ústretě jí vykročil muž v parce a s kyslíkovou maskou spuštěnou na prsa. „Zdravím vás, slečno. Já jsem Walter Cobain z ABV.“ Kromě něho tam byl ještě jogínský televizní divák Mike a austrálec, který je před pár dny pouštěl tajným východem z Bolívaru.

„Kde se tady berete, kapitáne?“ vydechl Hoare.

„Odvedl jsi dobrou práci, Hoare,“ zazubil se kapitán Cobain. „Pobil jsi většinu jejich agentů. Ty a Walsh. Už neměli koho za vámi poslat, a tak najali nás.“

„Ale my jsme si taky najali vás!“ vyhrkla Christina. „Agentura najala ABV na moji ochranu!“

„Jistě,“ kývl muž. „Já o tom vím. Pojdte, vrátíme se nahoru... Hoare - co je to tam vespod?“

Vraceli se fosforeskujícím tunelem na povrch a Hoare vysvětloval muži, kterého oslovoval kapitáne a který se představil jako Walter Cobain, co všechno zjistili.

Byl to Hoare, bušilo jí v mozku. To Hoare mě celou cestu zrazoval Ale nedokázala tomu uvěřit.

Vedle jejich vozítka byl zaparkovaný jiný tramp a kromě něho i velký osmikolový vůz, který před třemi dny ujel od zničené hydroponie. Vedle postávali dva muži v rudočerných kombinézách a kromě nich človíček v parce. Ten třetí byl žoldněř, veterán z ABV, jak Christina správně odhadla.

„Spojte mě se šéfem,“ řekl kapitán Cobain. Jeden z mužů v kombinézách otevřel dveře osmikolky a mačkal nějaké knoflíky. Na palubním monitoru naskočila tvář mladistvě vyhlížejícího chlapíka. Christina až nadskočila - muž z obrazovky byl mezi novináři známý jako Stoletý mladík, nebo taky Ligurijský boss. Doktor Benjamin Thorn osobně. „Máme je,“ řekl kapitán Cobain a postrčil Christinu před oko kamery, která byla součástí videofonního vybavení osmikolky.

Doktor Thorn zkrivil rty: „Gratuluju, kapitáne. Zabijte je.“

„Je tu jeden problém,“ nadhodil Cobain. „Hoare je z ABV. Náš člověk.“

„Tak ho nechte naživu,“ řekl Thorn okamžitě. „Nezajímá mě. Ale ona musí zmizet.“

„Dole v podzemní jeskyni jsou ještě nějací lidé. Potomci Brazilců. Přejete si, pane doktore, abychom je také odstranili!“

Doktor Thorn se zatvářil překvapeně a pak potěšeně. „Vy byste to udělali?“

„Hovno, pane doktore,“ řekl Cobain. „Dobře víte, že jsme vojáci. Žádní zabijáci.“

„Tak je nechte být,“ pokrčil rameny Thorn. „Dvacet, třicet let a bude po nich.“

„Žádný planetolet Felúka nikdy neexistoval, že?“ promluvil znovu Cobain. „Před osmdesáti lety TaimanCom neměl žádnou svou vesmírnou loď. Všechno to byl podvod. Použili jste model Felúky, zbytek byla počítačová animace. Brazilci z Bolívaru odletěli tím jediným korábem, který Brazílie měla, a o zbytek, o skoro tři tisíce lidí z malých kolonií, jste se postarali vy. Nechali jste je chcípnout tady, na Marsu.“

„Cobaine, vy pokrytče,“ utrl se na něj Thorn. „Vždyť vy se živíte zabíjením lidí! Co tady roníte slzy nad pár mrtvolama!“

„O to tady jde, pane doktore, o mrtvolu. Dovolil jste nám, abychom nechali našeho muže naživu, protože stejně počítáte s tím, že nás necháte zabít všichni. Jenže já nezabiju ani ji. Nechám tady přistát její planetolet, aby všechno nafilmovali.“

„Vy kreténe!“ rozeřval se Thorn. „Cožpak nechápete, o co jde? Brazílie je teď členem Spojených národů! Jestli Spojené národy zjistí, že potomci Brazilců tady pořád žijí, tak nám to všechno vezmou! Celou ligurijskou pánev! Prohlásí naše smlouvy s Brazilíí za neplatné!“

„Pane doktore,“ zasípěl Cobain, „před osmdesáti roky vám bylo dvacet tři let a už jste byl členem správní rady. Věděl jste o tom od samého začátku. To i vy jste tady nechal Brazilce chcípat, vy zkurvenej hajzle!“

Pěstí v silné rukavici udeřil do ovládací klávesy a vypnul videofon.

„Hoši,“ obrátil se ke svým mužům, „vezměte tady těm dvěma šmejdům zbraně, jídlo a palivo, nechte jim jen to, co potřebují na zpáteční cestu do Bolívaru - pak ať odsud zmizí. Slečno, jestli chcete, spojte se s vaším kondorem, může tady přistát. Natočíte svou reportáž.“

„To je trik, že?“ šeptla Christina. „Necháte kondora přistát a pak nás všechny pobijete.“

„Hoare,“ kývl kapitán, „vysvětlí jí to.“

„Tohle je kapitán Walter Cobain,“ řekl Hoare. „Můžete mu věřit.“

A ona mu uvěřila.

Za okny byla noc s hvězdami a Mars, který se za pár dní zmenší do velikosti pomeranče. Byla k smrti unavená, už osmačtyřicet hodin nespala. Porky nechal kondora přistát na slabých šest hodin, měl strach, že se TaimanCom ještě vzmůže na protiúder, například že na cínovou horu odpálí střelu s jadernou hlavicí. Za těch šest hodin natočili podzemní jeskyni, obydlí těch lidí zdola, primitivní hydroponie i čtyřmetrový model Felúky. Natočili výpovědi marsovských trosečníků, se kterými se pracně domlouvali pomocí počítačového tlumočníka. Porky byl hlavním aktérem, to on vstupoval před oko videokamery, vysvětloval, ukazoval prstem. Christině to nevadilo, i ona dostane svůj díl slávy a peněz.

Dalších čtyřicet hodin strávila v improvizované střížně v pilotní kabině kondora, stříhali záznamy a vysílali jednu za druhou různé verze své reportáže. Po pár hodinách získali první ohlasy ze Země i z Marsu a už teď bylo jasné, že se jedná o novinářskou bombu desetiletí. Francouzi, Britové a Indové, kteří měli základny v blízkosti ligurijské pánve, už organizovali záchranné výpravy na pomoc potomkům brazilských kolonistů - i oni si chtěli utrhnout kousek mediální slávy.

Měla konečně čas se prospat, ale nemohla usnout. Dívala se oknem na vzdalující se načervenalý kotouč a myslela na kapitána Cobaina i na nevýrazného človíčka jménem Hoare. Ona i Porky jim nabízeli, že je vezmou na palubu a odvezou na Zem, do bezpečí, ale oni odmítli. Teď, v této chvíli tam dole ujíždějí rudou pustinou, pět mužů ve dvou vozítkách typu tramp, prchají před pomstou, protože TaimanCom je pořád ještě silný.

Legendární zbraň

Nad planinou vládla hluboká noc. Klenutý audienční sál orgonského paláce se z větší části utápěl ve tmě a temných stínech. Žluté světlo několika výbojek matně osvětlovalo stůl s rozehranou partii ranty a některé ze strohých linií dávného funkcionalistického slohu, ve kterém byl palác postaven. U vchodů se rýsovaly mohutné postavy strážců v plastických pancířích.

Oggerd, zvaný Orlosup, stále ještě přecházel sálem, ze tmy do žlutého šera, ze světla do stínu. V ruce držel velký

dvouuchý pohár s vínem, přikládal ho ke rtům a opět odtrhoval, aniž se napil. Šašek, schoulený v křesílku na druhé straně hracího plánu ranty, usnul, a jeho protáhlá hlava visela s dojemnou bezmocností přes opěradlo. Šaškova lebka, v dětství ve zdoluhavém procesu pečlivě zdeformovaná, připadala obvykle Oggerdovi velmi směšná, a také ho vzrušovala, protože ve skutečnosti byla šaškem dívka. V této chvíli však Oggerda nezajímala ani šašek, ani rozehraná partie. Nezajímala ho ani tklivá melodie dávných smyčcových nástrojů, přehrávaná z magnetického disku velkou hrací skříní.

Oggerd Orlosup měl starosti. Zítra, ano, už se to nedá odkládat, bude muset přijmout ty zpupné vyslance odbojných baronů, kteří se proti němu spojili s králem západního království Alaskotem Jasným. Už teď se Oggerd třásl vzteky a ponížením - vyslanci se mu budou nepokrytě vysmívat a on si to bude muset nechat líbit, a co víc, bude muset přistoupit na všechny jejich podmínky.

Oggerd otevřel okno dokořán a vyhlédl do horké letní noci. Bylo dusné ticho, jen v bunkru pod palácem slabě hučela elektrárna, teď v noci byla větší část jejího výkonu použita pro přečerpávání vody z Ještěří řeky do zásobní nádrže v horách.

Stráže u jednoho vchodu polekaně odskočily a do sálu vklouzl stín, lehký a zlověstný jako noční motýl. Oggerd se zlobně ohlédl - vetřelcem byl však jeho osobní čaroděj Hal Hargo a ten měl přístup kamkoliv v kteroukoliv denní i noční dobu. I dívka-šašek se probudila a s hrůzou se zadívala na Harga, i když na první pohled na něm vlastně nic hrozného nebylo: ještě poměrně mladý muž se silnými brýlemi, zavěšenými na dračím profilu bezvousé tváře, byl vždy duchem z větší části mimo, stále někde zapomínal magické rekvizity a odpovídal na dotazy vyřčené před hodinou. Dlouhé mastné vlasy nosil stažené do culíku, jeho plášť byl očazený dýmem a propálený kyselinami. Teď beze slova přistoupil k hudební skříní, vytrhl její kabel ze zásuvky elektrického proudu a bezohledně přerval tichou hudbu dávných mistrů. Pak do zásuvky vsunul zástrčku čehosi, co svíral v dlani.

Žluté výbojky rázem zhasly a sál trhaně osvětlily jen modré paprsky vycházející z Hargovy ruky. Z venkovního bunkru se ozvalo hluboké bručení. Zařízení, kterým se přišel čaroděj pochlubit, mělo evidentně větší spotřebu energie, než jakou mu mohl noční provoz elektrárny poskytnout. Po obnažených kontaktech centrálního rozvaděče na stěně sálu začaly přeskakovat jiskry, vzduchem začpěla škvířící se izolace kabelů.

Oggerd se zaklením přiskočil k rozvaděči a přehozením páky zapojil elektrárnu na plný provoz pro palác. Bručení přestalo a výbojky se opět rozzářily. Oggerd se ohlédl, co že mu to ten šílený génius zase přinesl.

Na konci čarodějovy paže se lehce vlnil modrý zářící paprsek, dlouhý asi tři stopy a široký jako dlaň.

"Co to je?" otázal se Oggerd suše.

"Já jsem ti to ještě neřekl, ó pane?" podivil se mág. "Aha, tak tohle je laserový meč."

Laserový meč! Sen všech válečníků! Zbraň z dávných legend a eposů, která krájí kov, plastik i skálu, jako by to byl tvaroh! Laserový meč podle starých kronik! Je skutečně přesně takový?

"Odráží ... to ... střely?" zeptal se Oggerd opatrně.

"Samozřejmě, ó pane, v rukojeti je antibalistický mikroprocesor."

Oggerd tasil z podpažního pouzdra luger a vypálil. Modrý paprsek se pohnul, projektil přepíštěl Oggerdovi zpět nad hlavou a pod stropem se rozplácl o fasetovou hlavici sloupu.

"Dej to sem!" zachraptěl Oggerd.

Hal Hargo vytáhl šňůru ze zásuvky, modrý plamen zhasl. Namotal kabel kolem rukojeti a podal vše Oggerdovi.

"Poznal jsi sám, ó pane, že můj výrobek ještě není dokonalý!"

"Nevadí," zavrčel Oggerd a zastrčil si rukojeť za opasek. Mávl k dívce-šaškovi: "Líbí se ti? Je tvá!" Rozrazil stráže a vyšel ze sálu.

"Ale, pane!" volal za ním Hargo a v rozčilení nemohl najít vhodná slova. "Musím přece ještě pracovat na snížení spotřeby zařízení... Musím vyvinout mobilní zdroj energie!"

"Musíš, musíš," mručel Oggerd v chůzi. "Při Matce velryb, já už nemohu čekat ani den!"

Vyslanci spojených vojsk Alaskota Jasného a orgonských baronů ještě nespali. Střídmě popíjeli víno a potichu rozmlouvali. Když se na prahu objevila mohutná postava Oggerda Orlosupa, zděšeně vyskočili ze židlí a vytahovali z obleků ukryté obušky, boxery a dýky. Oggerd je s úsměvem pozoroval, těšil se na to, co přijde. Na ruce si navlékal kožené rukavice, vyztužené na kloubech kovovými hroty. Začínám stárnout, pomyslel si, ale dnes to ještě zvládnu. Po chvíli, která nebyla dlouhá, ale pro leckoho poslední, zbyl ze sedmi vyslanců na živu pouze jediný, poloomráčený a s přeraženým nosem. Oggerd si ho hrubě přitáhl za košili k sobě.

"Vyříd' svým pánům," syčel rozraženými ústy, "že je čekám pozítří zrána na Velké pláni. Tam, co byly loni upáleny tři čarodějnice, rozumíš? A ať se dostaví za úsvitu, nerad bojuju v poledním parnu!"

Oggerd Orlosup vyjížděl do bitvy. Na protější straně Velké pláně se v prvních paprscích vycházejícího slunce blýskaly tisíce a tisíce hrotů kopi, mečů a hlavních karabin. Oggerd sám jel na mechanickém komoňovi, kterého mu již před lety sestrojil Hal Hargo. Pravda, nebyl příliš rychlý, ani pohyblivý, zato byl nezranitelný, pod neprůstřelným pancířem se v živném roztoku natahovaly a smršťovaly svaly zabíjených nepřátel podle impulsů přenosného akumulátoru a uváděly tak monstrem do pohybu.

Po každém Oggerdově boku jelo na mohutných, obrněných koních deset jeho elitních válečníků, zakutých v oceloplastiku.

Jen on a dvacet mužů proti nepřehlednému množství. Oggerd Orlosup měl sváteční pocit, takový, s jakým se jezdí do předem vyhrané bitvy. V dlani svíral rukojeť dosud neaktivovaného laserového meče. A za ním, jako dlouhý had, se odvíjel kabel prodlužovačky.

Vladimír Šlechta - Něco o strašidlech

Ten chlapík, co to o něm bude, dupl na brzdy a smykem přistál na chodníku. To byl jeho způsob - své béžové BMW zásadně parkoval na chodnících a bylo mu jedno, že tam překáží. Vystoupil z vozu a z červenobílé krabičky vyklepal marlborku. Opřený o kapotu kouřil, pozoroval dům a přemýšlel. Ten dům se původně se zdál být nejlepším kšeftem jeho života. Za pět set padesát táčů ho koupil, další milión dvě stě tisíc vrazil do rekonstrukce a obratem měl zájemce, který nabídl dvanáct melounů. Jenže... Jenže tady byly ty pověsti. Už od začátku to nebylo v pořádku. První firma, kterou na opravu domu najal, shrábla zálohu a pak zkrachovala. Druhá firma se do rekonstrukce pustila odvážně a práce jí šla od ruky - dokud jejího majitele někdo nerozstřílel. Třetí firma: někdo pořád kradl stavební materiál, uskladněný v domě. Najali hlídací službu, krádeže ustaly. Jenže za týden našli dělníci, když ráno přišli do práce, sekuriťáka, jak s pěnou u úst blekotá cosi o ohnivých strašidlech a po čerstvě vybílených zdech kreslí neslušné obrazce (ani nebudu rozepisovat, čím je kreslil).

Ta třetí firma dotáhla celkovou opravu domu do konce - za cenu dvou těžkých pracovních úrazů a trojnásobného přešvihnutí původního rozpočtu. Tehdy muž, kouřící marlborku, dům poprvé prodal. Koupila ho jakási německá firma, prodávající počítače (nebo snad ledničky?). Firma se nastěhovala, za týden se zase vystěhovala, mezi tím zrušila kupní smlouvu. To jí tuzemský právní řád umožňuje. Jeden z jejích zástupců se zmínil, že uvnitř domu „zind dy poltrgajsten“.

Nově opravený dům zůstal na krku chlapíkovi s marlborku. Udělám s váma malou dohodu. Tomu chlapíkovi, vtaujícímu dehet, budeme prostě říkat David. Podle způsobu jeho parkování už tušíte, že David není dobrý člověk. Prohlédněte si ho blíže: obtloustlý, dlouhé prořídle vlasy stažené do culíku, obličej podobný chladiči buldozeru. Z rozepnuté kožené bundy vykukuje ručně malovaná kravata, dále je David doplněn šedými vlněnými kalhotami a botami značky GLADIATOR. Ne, on není drsoň, kterého byste si přáli, charizmatický, cílevědomý, se zlatým srdéčkem pod okoralou slupkou. David je normální hajzl, jaké potkáváte běžně. Teď, obrazně řečeno, Davidovi teče do jeho GLADIATORů. Nutně potřebuje peníze, které mu za dům nabízí někdo další, ale nehodlá se dopustit stejné blamáže dvakrát. Dnes vyzkoumá, jaké divné rejdy se uvnitř dějí a proč odsud ti Němci tolik upalovali. Bůh buď milostiv tomu, koho tam načapá. Odhazuje zbytek marlborky do houstnoucí noci a pod koženou bundou si rovná holstr s legálně držným revolverem. Odhodlaně vyndává klíč od domovních dveří a odemyká.

Netuší, že tohle všechno je past. Past, přichystaná speciálně na něj. Než odemkne, řekneme si něco o domě samotném, dávejte pozor, milánkové.

Je to pěkný třípatrový činžák, postavený v pozdní secesi. Čerstvě obnovená fasáda, která pečlivě zachovává štukové ozdůbky, svítí do začínající noci teplou žlutou barvou. Kromě novoučké červené střechy se dům honosí třemi balkónky, dvěma věžičkami a pseudobarokní soškou nad vstupními dveřmi.

Kdybyste dům viděli před třemi roky, řekli byste, že mu pomůže už jedině buldozer. Od války do něj OPBH nevrátilo ani korunu a důchodce, kterému ho vrátili v restituci, se při pohledu na něj rozplakal. Obratem ho prodal za dvě stě litrů a byl rád. O půl roku později se o ty peníze krvavě pohádali jeho vnuci (nad rakví).

Sami to znáte, jaký je problém, když máte dům plný stařenek a stařečků, ze kterých nevyždímáte víc než to dvoukilo měsíčního nájmu. Chlapík, kterému teď dům patřil, postupoval obvyklou cestou: odpojil elektriku, vyhodil deset metrů vodovodního potrubí (hned za vodoměrem) a nechal sundat půlku střechy. Krov nechal zakrýt igelitovými plachtami. Do půl roku všichni nesympatičtí nájemníci zmizeli. Jenže se ztratil i nový majitel - jednak ho hledali policajti, no a pak se po něm poptávali hoši z různých báckomand. Pro náš dům začalo nejkrušnější období.

Nejdřív si domu všimli bezdomovci. Ti se k němu ještě chovali džentlmensky a kusy odkrytého krovu znovu pečlivě přikrývali igelitem. Taky se z domu stále něco ztrácelo, kdekomu se hodil bojler, zasklené okno, vodovodní baterie a nebo celé dveře i s futry, protože původní dveře byly vlysové dřevěné, moc pěkné. Pak bezdomovci odtáhli, protože byli vytlačeni feťáky.

Asi třicet narkomanů ve věku od čtrnácti do jednadvaceti let, v různém stádiu rozkladu osobnosti, se tam scházelo celé léto. Třikrát na ně vlítli policajti, vyházeli je a vstupní dveře i okna v přízemí zatloukli prkny. Dvakrát to místo rajske smrti vymetla skinheadská úderka v bombrech, kanadách a s řetězy v chlupatých pěstích. Jedenáctkrát přišly feťákům vynadat stařenky ze sousedství. Nakonec nad neoprávněnými uživateli domu číslo sto šest v Dobromyslově ulici zvítězily deště předčasného podzimu. Pršelo a přšelo. Na zdech opadávala omítka a vykvetla plíseň. Parkety, pokud je ještě nikdo nevytrhal, nasákly vodou a vyboulily se, aby se porozhlédly z vytlučených oken. Trámy fortelně dělaného krovu zčernaly a na dotek byly odporně slizké.

A pak se to stalo.

Tři sedmnáctiletí vykradači aut za jedné deštivé noci do domu zatáhli šlapku, až po uši nadranou perníkem. Povalili ji na vlhké matrace hašíšáckého doupěte, strhali z ní šaty i prádlo a pak ji znásilnili (samozřejmě, pokud se vůbec v souvislosti s prostitutkou dá mluvit o znásilnění).

Nakonec ji ubodali noži typu motýlek. Odtáhli ji do sklepa a nacpali pod schodnici, tam ji zarovnali vypadanými cihlami. Tělo nikdo nenašel. Asi za čtyři měsíce už dům v Dobromyslově sto šest patřil někomu dalšímu. Ten někdo další je náš kuřák marlborek David, který se právě šťourá klíčem v zámku. Tehdy se přišel podívat, za co vlastně dal víc než půl melounu a usoudil, že dům je zralý na bourací kladivo. Protože ale příslušní úředníci prohlásili, že žádné bourání nebude a všechno tohle kolem se jednou stane nejkrásnější pražskou čtvrtí, nezbylo Davidovi než od demoličních záměrů ustoupit. Proč o tom vůbec mluvím: jediné, co při Davidově návštěvě vypadalo k světu, byla novoučká, metr vysoká a čerstvě omítnutá zeď pod schodnicí ve sklepech.

Za tou zdí bydlela Anežka.

Ještě máme chvíli čas na vyprávění o Anežce.

Anežka - to jméno patřilo hezounké dívence z městečka pod horami, tak idylického, jako by bylo z jiných časů.

Anežka žila jen s matkou. Její otec po plyšáku (tj. sametové revoluci) získal práci v sousedním Bavorsku. Tam zarobil tolik peněz, že byste je ani nespočítali. Pak ho napadlo, že nemá zapotřebí poslouchat nářky ženské, blížící se ke čtyřicítce, která ho při občasných společných víkendech nutí mýt nádoby a vynášet koš s odpady. Za své peníze si přece může pořídit mnohem mladší a přítulnější subjekt. A taky že si pořídil, drahouskové, to víte, že si pořídil. Jeho bývalá manželka, Anežčina matka, pozdě bycha honila.

Anežka si náhle připadala jako hrdinka televizního seriálu. Tatínek s poskakujícím díblíkem po boku, matka věčně nervózní, utahaná, přepracovaná, potají upíjející fernet přímo z lahve. Taková hrdinka ze seriálu to prožívá následujícím způsobem: chytne se špatné společnosti, chodí za školu, flámuje až do půlnoci. Nakonec uteče z domova a její rodiče (ve stejnou dobu, ale každý zvlášť) ji hledají za deštivé noci. K ránu se všichni tři sejdou na prostydlém nákladním nádraží. Obejmou se vespolek, do toho jdou titulky. Stiháte mě sledovat?

Takže se Anežka chytla špatné společnosti.

Pokud mluvíme o špatné společnosti, musíme mít na paměti, že to byla společnost špatná na poměry idylického městečka v podhůří. Jinde by ta společnost byla vzorem ctnosti. Posuďte sami, jak špatně se Anežka chovala: navštěvovala vinárnu (jednu z těch tří v městečku), kouřila lehké Petry (asi tak čtyři za večer) a její prospěch na střední ekonomické škole se zhoršil z vyznamenání na trojky. Z účetnictví dostala v pololetí čtyřku. Všechno mohlo proběhnout tak nějak uspokojivě, kdyby se Anežka nebyla u dvoudecky bílého seznámila s Radimem.

Pak už to nebyl televizní seriál.

Radim nebydlel v tom idylickém městečku. Ve vinárně byl pracovně. Jeho zaměstnáním bylo lovit hloupé holky. Byla z toho velká láska, tedy z Anežčiny strany. Tak velká, že s Radimem odešla do Prahy, aniž cokoliv řekla matce. Obvyklá smutná historie, sami to dobře znáte ze stránek deníku Blesk a ze zpráv televize Nova.

Po intenzivní, z hlediska Radima rutinní přípravě, začala Anežka pracovat jako sexuální pracovnice (tak se tomu oklikou říká). Jediné, co ji pak drželo nad vodou, bylo čekání, na další dávku pančovaného heroínu - a tu dostávala jen jako odměnu za dobře odvedenou a iniciativně provedenou práci (mám na mysli sexuální práci). Hele, mně se přičí popisovat to detailně. Domyslete si to sami.

Anežka, děvucha z hor, na to neměla žaludek. Nebyla dost tvrdá na takovou špinu. Zvadla, Radim se jí brzy zbavil. Prodal ji otrokářům ještě horším, než byl on sám. Myslíte, že to nejde, prodat člověka, milánkové? To toho víte o životě hodně málo.

Anežka upadla do apatie a stala se téměř nepoužitelnou. Skončila na ulici, snad měla i šanci odejít na nádraží a koupit si lístek do stanice domov, ale štítla se sama sebe. Navíc už nedokázala žít bez heroínu, perníku a podobných svinstev. Předloktí měla rozpíchaná a černá modřinami. Byla nakažená všemi druhy pohlavních chorob. Jestli čekáte, že řeknu, že měla i AIDS, čekáte marně. AIDS neměla. O AIDSu jsou jiné příběhy. Pak ji zabili ti kluci a tělo nacpali pod schodnici.

Byla mrtvá. Jenže Anežka-přízrak existovala dál. Když někdo zemře ve velkém zoufalství, jeho mentální energie vyzáří do prostoru a zůstane tam zachovaná ve formě... no, já přesně nevím, jak to funguje. Všechny stařenky v okolí, které měly to štěstí, že jejich domy nikdo nerestituoval, už to věděly za čtrnáct dní: ve sto šestce straší. Anežce se ten dům líbil. Byl to její dům. Proto zastavila chátování a vymyslela plán. Její posmrtná existence měla jediný smysl: vybrat dluh od člověka, který jí ublížil nejvíc.

A ten člověk je kdo... no? Kdo to uhodne, může si vzít ze špajzu sušenku OPAVIA.

Prála si mít spolupracovníky. Brzy je měla. Prvním se stal bezdomovec, opilá troska, který páchl tak hrozně, že ho jeho soukmenovci vyhodili i z čekárny Hlavního nádraží. Ranila ho mrtvice, když se před ním Anežka zjevila ve své polozetlelé podobě. Potom dva pankáči, kteří do sto šestky náhodou zabloudili. To byli tvrdší hoši a navíc přesvědčení, že přízraky, pokud vůbec existují, jsou nehmotné (no, já jsem si to původně myslel taky). Anežka jednoho z nich roztrhala na kousičky, rozebrala ho na součástky stejně dokonale jako ruská mafie ukradeného opła. Se škrcením druhého se ani nemusela unavovat. Tak dokonale zježené číro neměl na hlavě dosud žádný punker z Velké Prahy.

Pak dlouho nic a nakonec se k nim přidal zloděj stavebního materiálu. Nedbal na špatnou pověst domu a zdálo se mu ostudné nevyužít skutečnosti, že se uvnitř žádní černí šerifové neodváží hlídkovat v noci. Přiznám se k malému podrazu. Ten kuřák marlbora ze začátku příběhu, kterému jsme dali pracovní jméno David, není nikdo jiný, než Radim. Ten Radim, který Anežku zverboval a odvedl z idylického města v podhůří, pak ji zpracoval a nechal dělat matraci pro asociály, dementní zbohatlíky, gangstery, turisty z bývalé DDR a soukromé podnikatele.

Jak se mohlo stát, že se dům v Dobromyslově sto šest stal Radimovým majetkem? Anežka to tak zařídila u Prozřetelnosti. Takové strašidlo má konexe, že byste se divili.

Jako by cosi tušil, Radim do svého domu ještě nikdy nevkročil jinak, než v doprovodu pěti členů stavební komise. Takové tlupě úředníků se i strašidlo raději vyhne. Pokaždé uvnitř domu slyšel slabounké klapání. To jak mlyly boží mlýny. Z vexláka, z kuplíře a překupníka dřevěných madon se Radim vypracoval na obchodníka s realitami. Vlastně zkoušel všechno možné, dost věcí se nezdařilo a teď je nepříjemně zadlužený. Tenhle dům se stal jeho poslední šancí. Buď se povede ho prodat a následně poplatit dluhy, pak nám možná bude z televizní obrazovky kázat o morálce a etice podnikání. Nebo se to nepovede a barák zůstane na ocet. V tom případě můžeš trénovat kraula s traverzou na noze, Radime.

Zatímco jsme si povídali, Radimovi se podařilo odemknout vchodové dveře. Právě sám, samotinký a beze svědků vchází. Blíží se půlnoc (přesněji řečeno je dvacet jedna čtrnáct). Z hlediska Anežky je to jedno, jí na nějaké půlnoci nesejde. Ona úřaduje vždycky.

Radim vešel do dveří a ocitl se absolutně jinde.

První, do kterého narazil, je zloděj stavebního materiálu. Na zádech nese tři pytle suché betonové směsi, litinový

radiátor a záchodovou mísu. Podívá se na Radima šílenýma očima a zadrmolí: „Jak já to všechno odnesu, jak já to všechno odnesu...“

Přihodí si na hřbet futra a odřenou brašnu s instalatérským cajkem. Rozhodí rukama, všechno kupodivu zůstává na jeho zádech jako přilepené: „To je věci! Jak já je všechny stačím odnést?“ Něco ze zlodějovy panické ataky se přeneslo i na Radima. Pocítil hrůzu, hrdlo se mu zúžilo, srdce rozbušilo. Náhle cítí, že se před návštěvou domu měl stavět někde vyčůrat. Tady v tomhle domě přece musí být použitelné WC - nebo snad ne? Jenže tady už není nic. Jen temnota, uprostřed níž jako smutné reziduum domu zbývá schodiště, barevně nasvícené skrytými svítilny. Otočil se a hmatl po klíče vchodových dveří. Nebyla tam. Ani dveře tam nebyly. Co mám povídat, není tam ani zeď. Není tam nic, jen temnota. Už je vám to jasné? Vykročil ke schodišti jako hraboš hypnotizovaný kobrou. Na první

podestě se setkal s bezdomovcem.

Houmlesák spokojeně sedí na schodu a spodní část jeho těla se roztéká do jakési protoplazmy. Jak už jsem se zmínil, smrděl ještě za svého života. A což teprve teď! To teda je odér. Jsou v tom čtyři týdny nevyvezené sídlištní kontejnery i uležená chciplá kočka. Čpí z toho dezinfekce bezdomoveckého asylu, lyzol, chlór, špina plesnivých hadrů. Ještě výraznější jsou pachy, patřící k nejpodřadnější hospodě: popelník plný vajglů, pisoáry s ucpaným odpadem, přepálený tuk, cibule, ocet.

Radim zvrací. Poblil si koženou bundu i hezké šedé kalhoty. Zbylo i pro boty značky GLADIATOR. Prosmykl se kolem bezdomovce a škrábe se do patra. Tam se první pankáč zrovna pokouší smontovat se dohromady.

Ruce, nohy, ucho a tak podobně, celkem dvacet jedna kusů. Ty klouby do sebe nějak nechtějí zapadnout. Punker je stále vzteklejší, vráží si koleno do podpaží a zuby, které se do těch jednadvaceti kusů nepočítají, zahazuje za sebe. Náhlou škvirou v temnotě vidí Radim, jak zuby vylétají ven na ulici a demolují nablýskané BMW - prosekávají střechu, párají polstrování, řezáky se s kvikotem zapichují do protektorů.

Až sem doléhá kvílení trýzněného vozu. Radim se pokusí popoběhnout a proskočit tím světlým místem ven do normálního světa, ale mžurka se zavřela a on břichem naráží do secesního zábradlí. Málem přepadl dolů. Rozječí se hrůzou a náhle už pro něj není hledání WC důležité. Jak se obmyslně říká - svěrače povolily.

Víte, co vidí tam dole? Ve starých domech obchází schodiště kolem takzvaného zrcadla. To je prázdné místo, ve kterém by, v případě pozdější výstavby domu, byl umístěný výtah. Tady výtah není, jenom to prázdné zrcadlo.

A dole - tam nejsou kachličky přízemí, kdepak. Schodiště se obtáčí dolů kolem nejméně pětadvaceti pater (která tam dřív nebyla) a úplně vespod se převaluje rudé, sálající magma.

„Pane, prosím vás, pane,“ ševelí někdo za Radimem. „Nemohl byste mi půjčit kapesník?“

Ohlíží se. Za ním stojí druhý pankáč, ten se zježeným čerokýzem, a okusuje si nehty. Co, nehty! On už má nehty okousané až po zápěstí. Právě se s chutí zakusuje do vřetenní kosti. Vydešený, za doprovodu čvachtavých zvuků, popobíhá Radim ještě o půl patra výš. A nahoře ji vidí.

Anežka stojí na nejvyšším schodě, křehká, jemná, něžná, s broskvovou pletí a s hnědými vlasy rozhozenými na ramenou. Pro tuhle příležitost se oblékla do bílých svatebních šatů. Vztáhne k Radimovi pravici, ze které zbývají jen kosti, obalené poloshnilými šlachami:

„Pamatuješ na mne?“

Zábradlí zmizelo a schodiště samotné se zúžilo sotva na šířku jedné stopy. Už nezůstalo nic, jen temnota, žhavá láva v hlubině a nahoře kráska s umrlčíma rukama.

A Radim si vzpoměl.

Dopálilo ho to. Hodně ho to dopálilo. Čekal pořádného protivníka a ne nějakou... pipinu, kterou zřackoval a položil na lopatky, kdykoliv se mu zachtělo.

Podívá se do rudé hlubiny a pak zase vzhůru na přízrak.

„Tak dobře. Dostala jsi mne. Skočím dolů a bude po mně.“

„Upřeně, velitelsky se jí vpíjí do velkých naivních očí dívenky z podhorského městečka. „Za minutu bude po mně, když si to tolik přeješ. Pak na tom budeme stejně - já budu mrtvý, stejně jako ty. Budeme mrtví oba dva. Už nebudeš mít žádnou výhodu. A PAK SI TO S TEBOU VYŘÍDÍM!“ Nadechne se a zařve nesmlouvavým hlasem, kterého se dřív tolik bála:

„TY SI BUDEŠ PŘÁT, ABYS BYLA NIKDY NEUMŘELA!!“

Sakryš, tohle nedomyslela. A Radima zná, ví, co ten surovec dokáže. Zachvěla se a zprůsvitněla. Bezdomovec jako by přestal tolik páchnout a rozebraný punker konečně zarazil kyčel do správného místa. „Kurva,“ pochválil se hlasitě.

Temnota kolem šedla. Objevila se okna, dovnitř proniklo žluté světlo uličních lamp. Anežka vypadá spíš jako na šňůře visící zmoklá noční košile.

A pak jsou pryč. Anežka, pankáči, zloděj i houmlesák. Už nikdy se nevrátí.

Už nikdy tady nebudou strašit a čekat na Radima.

Radim spokojeně vyjde ven a zkonstatuje, že jeho BMW se toho zase tolik nestalo. Jen až se zavrtí v sedačce, zarazí si do zadku přelomený špičák.

Dům v Dobromyslově ulici pak prodá francouzské firmě, obchodující s vysavači. Dostane za něj šestnáct a půl melounu a najde legální způsob, jak se vyhnout placení daně. Dovolenou stráví s dvěma fantastickými kočkama na Floridě.

A Anežka? Cožpak já vím? Nelíbí se vám, jak to dopadlo, milánkové? Byli byste spokojenější, kdyby zlo bylo po zásluze potrestáno? No, to já taky, ale tentokrát to nevyšlo. Snad příště.

A jaké z toho všeho plyne ponaučení? Nedokážu ho zformulovat přesně, ale tak nějak cítím, že v tom nějaké ponaučení

bude.

Chlapci od běžícího koně

1.

Jihozápadní úsek hranice mezi Králičím průsmykem a rívným zlomem. Ústředí úseku v Mariforgu. Výpis opěrných bodů (směrem od jihu):

Pevnost velikosti "střední", označení jestřáb-jestřáb-rys. Vzdálenost od Králičího průsmyku 9 mil. Umístěna východně od území Olbrama org Sarvi.

Velitel: Jarvin org Varagar, 26 let, nižší důstojník. Frekventant Válečné akademie, účastnil se bojů o Faworan, bitvy v deltě Inguru (tam vyznamenan za statečnost před nepřítelem).

Zástupce velitele: Mark Rimic, 23 let, setník. Vycvičen pro obsluhu a údržbu běžícího ohně. Účastnil se bitvy v deltě Inguru.

Zástupce pro obranu pevnosti při výjezdu: Kongovoro Dosi, 46 let, setník. Vycvik: střelec z balisty. Bojoval v čikašské oblasti jako velitel nepravidelného oddílu.

Správce pevnosti: Cider Parma, 51 let, propůjčená hodnost setník. Převelen z hospodářského sboru sídelního města.

Osádka pevnosti: zásahová četa - 30 mužů, strážní četa - 47 mužů. Celkový počet obyvatel včetně dělníků, pomocného personálu a rodinných příslušníků - 160 až 190, vesměs vysídlenci z tříjezerní oblasti.

Výzbroj: běžící oheň přenosný velikostní řady Zubr, jedna balista (dostřel čtvrt míle), čtyři katapulty.

Pevnost velikosti "střední", označení jestřáb-jestřáb-hydra. Vzdálenost od Králičího průsmyku 14 mil. Vzdálenost...

2.

Králičí průsmyk se šklebil jako smrtelná rána v těle pohoří a valily se z něho chuchvalce jemného vápencového prachu. Nalevo ještě stále stoupal dým ze signálního ohně. Rozervané srázy se už natolik přiblížily, že bylo možné rozeznat podrobnosti pokroucených borovic nahoře na vápencových ostrozích.

Nebylo vidět, co se děje při zemi, les a houštiny si vzaly území, které ještě před několika roky obdělávali lidé. Pouze cesta ke Králičímu průsmyku byla široká a dobře udržovaná. Králičí průsmyk! napadlo Jarvina, pro Bledou paní! Ještě před dnešním ránem by byl přísahal, že Králičí průsmyk je nejsnáze hájitelné místo v celé oblasti jestřáb-jestřáb.

Ze zákrutu vyběhl pěšák. Prostovlasý, beze zbraně, v potřhané kroužkové košili. Pověsil se Jarvinovi na třmen, pravé oko měl zalepené zaschlou krví.

"Příliš pozdě!" zaječel. "Už prošli! Nic je nezastaví! Přišli jste pozdě!" Jarvin ucítil mrazení, které mu po páteři stoupalo vzhůru.

Vzpřimil se v sedle a ohlédl se. "Zrychlete!" vykřikl, "Jedu se podívat, co se děje vepředu!" Odkopl pěšáka, který se stále držel jeho boty, a pobídl koně. S ním vyrazilo i šest střelců, kteří měli za úkol jej chránit.

Houštiny sahaly až k průsmyku, Jarvin bez varování vjel mezi stěny do prašné mlhy. Prach mu s rezavou bolestí vnikl do očí a plic. Kašlal, točil koněm na místě a rozhlížel se. Půl

dostřelu šípu před ním padaly z útesů balvany. Při zemi se míhaly stíny lidí, zřejmě vojáků z pevnosti "vlk", kterým náležela obrana průsmyku. Kromě nich se tam pohybovala ještě jakási mohutná, příliš velká tělesa. Poryv větru prolétl průsmykem a na okamžik zvedl prach do výše.

Horší obři!

Černá špalkovitá těla převyšovala i vzrostlé muže nejméně dvakrát. Byli nazi, tlustá kůže jim zajišťovala nejlepší ochranu, šípy v ní vázly, aniž pronikly do masa. Bosé sloupovité nohy drtily zátarasy a tlapy podobné rybím ploutvím odhazovaly lidské bojovníky jako hadravé hračky.

"Ot'hmók! Ot'hmók!!" odrážela ozvěna orfrynský řev.

"Wirki!" vykřikl Jarvin. "Jeď zpátky! Naši už jsou příliš blízko! Ať sestaví zbraň a přivlečou ji sem!"

"Klid, zlatíčko," zakrákoral mu do ucha starecký hlas. "Radši si vezmi čepičku." Jediná žena v jeho četě, vyzáblá babice jménem Ryna, na něho cenila těch pár zubů, co jí ještě zbývaly. Pramínky šedých vlasů jí vylézaly zpod helmy a svíjely se na koženém pancíři.

"Ah...", vydechl Jarvin. "Máš pravdu." Odepjál od sedla přílbici a narazil si ji na hlavu.

"Ženou je před sebou," řekl někdo po Jarvinově druhém boku. "Ženou je před sebou jako dobytek." Ten někdo byl Terek, kterému se kdovíproč říkalo Brouček. Byl naprosto nevýrazný a jen jeho zelený plášť s černými a žlutými skvrnami naznačoval, že je průzkumníkem.

Třicet kroků dělilo prvního horského obra od Jarvina. To nemotorné dobromyslné stvoření si zakrývalo rukama oči a slabiny, plakalo. Nechtělo jít, ale šlo, pobízeno zezadu hroty kopí orfryngů, svých krutých bratranců.

"Babizno," oslovil Brouček Rynu, "zkusíme toho nalevo?" Kývl k postavě částečně krytému obrovským tělem. Napjal tětívu, byl vynikajícím střelcem. Vojáci z pevnosti "vlk" přechali po stranách průsmyku do houštin.

"Ted'!" zavelel Brouček. Ryna pustila tětívu svého luku o zlomek chvilky dřív a orfryng zachytil šíp okrouhlým štítem se znakem rudého měsíce Ot'hmók. Vzápětí jej zasáhl jeden Broučkův šíp do hrdla a druhý do boku. Jen Terek Brouček dokázal vystřelit dva šípy tak rychle za sebou.

"A ted' ty, veliteli," kývl Terek na Jarvina. Po cestě v houštinách se už valilo obludné vozidlo na špalkovitých kolech. Strkali je bojovníci, ukrytí za pavézami zavěšenými na jeho konstrukci, protože lidé (na rozdíl od mezků) dokážou překonat strach a jít nebezpečí vstříc. Odvahu si dodávali oplzlými výkřiky. Jarvin ustoupil ke stěně.

"Ještě dál!" vykřikl a zvedl ruku. Vojáci se pověsili na lana dmychadel a Mark na vršku monstra natočil bronzovou hubici na prvního obra. Ještě čtyři kroky a černé tlapy se zaboří do bitevního stroje, aby ho rozdrásaly na kusy!

"Oheň!" značil Jarvin paží. Z bronzové hubice vyběhl plamen a olízl obrův podbřišek. Kolos se zastavil a z prsou se mu vydral skřek. Přesto se nehotovil k útěku.

"Výš!" zaječel Jarvin. "Mířte do očí!"

Obrovo srstnaté obočí se vzňalo a vzduchem začpěla škvařící se rohovina. Konečně se tvor nemotorně otočil a zamířil zpět do nitra průsmyku. Dávka ohně do oblasti kříže jej ještě popohnala.

"Větší dosah!" velel Jarvin. "Tam! Tam! A tam! Spalte ty bastardy na popel!" Plameny vylétaly až do vzdálenosti čtyřiceti kroků a zasahovaly další obry i orfryngy s vysokými přílbami a kruhovými štíty. Cíleným žárem pukaly skály a zasypávaly nepřitele vápencovou tříští.

Bojovníci se opřeli do příčlů a strkali bitevní stroj klikatým průsmykem. Jarvin přenechal velení Markovi, sedícímu za bronzovou hubicí, sám zůstal stranou.

Pohlédl do šedé tváře orfrynga, kterého srazily Terekovy šípy. Podobala se rituální masce, nehybné, kamenné, jen oči v ní ještě žily a obracely se za Jarvinem, jak projížděl kolem. Až na vysokou přílbu a vysoké boty pod kolena byl orfryng nahý, jeho štít se znakem rudého měsíce ležel opodál. Kromě šedé pokožky a nehybné tváře na něm nebylo nic, čím by se lišil od člověka. Pak mu jeden z vojáků pevnosti "vlk", kteří se znovu sešikovali k útoku, vrazil do břicha kopí.

"Vy chlapi, vy nejste nic jiného než prasata," řekla za Jarvinem Ryna.

Věděl, jak to myslí, znal ten příběh: před nějakými sedmdesáti roky objevili uprchlíci z mramorových lomů v Divoké zemi údolí, které se až příliš podobalo představám o ráji. Kvetoucí zahrady, pohodlné roubené domy se stinnými zákoutími, fontánky s tryskající vodou, udržovaná políčka a ochočená lesní zvířata - a to vše patřilo horským obrům, těm tupým, pomalým a mírným horským obrům. Rozhořčení vlastním bídným osudem ubili uprchlí trestanci horské obry a násilím se zmocnili jejich samíc.

Ukázalo se, že lidé a obři jsou si bližší, než se původně myslelo - z jejich spojení se zrodili orfryngové, potomci lidí a obrů.

3.

Bitevní stroj nesl vzletný název "běžící oheň", ale trvalo půl věčnosti, než se překodrcal Králičím průsmykem, na jehož druhé straně se otevřel výhled do klesající krajiny s hustou vegetací. Tam už dávno zmizeli horští obři i orfryngové, kteří přežili. Temné pohoří v dálce nikdy nepatřilo lidem, bylo temnější, zlověstnější a jistě mnohem vyšší než vápencová skaliska, která se Jarvinově četě právě podařilo uhájit. Říkalo se, že v těch dalekých horách byli probuzeni z letargie králové, mágové a válečníci staré rasy, která v průběhu Velkého umírání po pádu rudého měsíce Ot'hmók na Svět zdegenerovala v horské obry. Říkalo se, že oni si teď přijdou v čele orfrynžských vojsk vzít území, které jim kdysi patřilo, a rudý měsíc opět vystoupá na oblohu. Říkalo se - ahhh! Kdo ví, co je na těch řečech pravdy!

4.

Kantýna páchla zpocenými těly a kyselým vínem, pod nízkým trámovým stropem se válel kouř z čadících lojových svíček. Mark vešel do dveří a pro pořádek poplácal po zadku kantýnskou holku, která běžela kolem něho. Přehlížel tu velikou zšeřelou místnost a hledal Jarvina.

Vypadalo to spíš jako doupe loupežníků. Ježatí chlapci na hrubých lavicích za kamennými stoly prudce gestikulovali, přeli se, křičeli, řvali. Ještě ze sebe nesvlékli kožené kazajky probité měděnými hřeby a kryté kusy železa, které stále úplně neztratily tvary lopat. Vypadali všichni stejně, ale Mark i Jarvin už je znali jmény: Terek, Wirki, RiRong, Tomíček... Nezáleželo na jejich vzhledu. Byli zkušení, stateční, v případě nutnosti ukáznění a až přepjatě čestní. Museli takoví být, pokud chtěli přežít. Byli to hraničáři.

Vládnoucí rod měl zájem na posouvání hranic, a tak lidé odcházeli i do Divoké země, v níž dosud žili tvorové z dob, kdy na obloze vycházel ještě druhý měsíc, rudý měsíc Ot'hmók. Byli osvobozeni od nevolnictví, daní a poplatků, zakládali osady a mýtili les. Daň za svobodu platili svými životy neznámé zemi. Přežívali však a rozšiřovali svá políčka tam, kde byl dříve prales. Do té doby, než se jim postavili orfryngové.

Těžko říct, kde se vzala ta smrtelná nenávist orfryngů k lidem. Byla jejich nejvýznamnějším (a vlastně jediným známým) povahovým rysem. Z houštin pralesa stále častěji vylétaly šípy s rudým opeřením a hořely sruby hraničářů. Pak vojevůdci v sídelním městě usoudili, že počet obětí už několik roků vysoko překračuje plánované ztráty. Nechali vyklidit některá osídlená území v divočině a na přirozených hranicích nařídili vybudovat řetěz pevností a zátarasů. Dále slíbili vystrojit expediční sbor, který pronikne do Divoké země a vyčistí doupata nepřitele. Zatím se však nedělo nic kromě občasných šarvátek s orfrynžskými útočníky.

Jarvin seděl až v koutě a vedle něho se poskládal čahoun jménem Mátoha, kterému vousy začínaly růst hned pod očními důlky. Mark přisedl a vypočetl si historku, kterou Mátoha Jarvinovi vyprávěl. Smečka vlků kdysi zahнала Mátohu do nedotčeného nitra pralesa k mechem obrostlému skalisku, otesanému do podoby tváře. Celé dlouhé odpoledne byl hraničář nucen strávit v přítomnosti té přírodniny. Zatímco k němu skála promlouvala v neznámé řeči, leželi vlci v půlkruhu kolem něho a odešli teprve když byl proslov u konce.

Holka z kantýny přinesla Mátohovi kouřící vepřové žebro, on vytáhl z holínky dýku a dal se do jídla.

"Vidím, že to cítíš také," kývl Mark k Jarvinovu černému plášti, přílbici a meči, které ležely v úhledné hromádce po Jarvinově pravici.

"Cítím to také," připustil Jarvin. "To dnes - to byla jen zkouška. To hlavní nás teprve čeká." Decentně se při řeči šťoural párátkem v zubech.

Nehodil se sem příliš se svými dozadu sčesanými plavými vlasy, pečlivě oholený a v úpravné uniformě z černé kůže s přínýtovanými chrániči. Byl jedním z těch synů nižších hodnostářů, kteří byli přímo z lavic Válečné akademie nahnáni do krvavé lázně v deltě Inguru a přežili. Byli vysláni ze sídelního města, aby v pralesních pevnostech řídili výcvik a válečné operace, protože opravdu zkušených velitelů se pro celou hranici nedostávalo. Mark, voják a syn vojáka, přišel s ním jako obsluha běžícího ohně. Od bitvy u Inguru byli Jarvin a Mark blízkými přáteli.

Teď pili silně ředěné víno a poslouchali hraničářské řeči. Chlapci z pevnosti probírali průběh dnešního zásahu. Když už i ty nejmenší podrobnosti přetřásali několikrát, přelil se kantýnou spor, zda Živé šilenství napadá všechny lidi bez

rozdílu, nebo útočí jen na muže. Ryna o tom věděla svoje, krákoravě vyprávěla, jak ona, když byla ještě mladá a krásná, kněžka Bledé paní, potkala toho rozplzlého světlkujícího tvora na tajných stezkách několikrát a vždy ji nechal projít. K Jarvinovi s Markem přisedl podsaditý chlap Cider Parma, správce pevnosti. Dnešního dne dorazil se zásobovacími povozy z Mariforgu.

"Špatné zprávy, pane důstojníku," řekl a nalil si z jejich konvice víno do pohárku. "Dneska jsem v Mariforgu viděl jednoho z těch parchantů, vyvolávače. Už se vůbec nebojí. Vyskočil na převrácenou bednu na tržišti a vykřikoval, že samice orfryngů, stejně jako vlčice, každým rokem rodí čtyři až šest mláďat. U hranice už prý jsou nastoupeny celé legie orfryngských zabijáků s válečníky staré rasy v čele. Můžeme se prý už jen podvolit a vzdát... Poslouchal jsem hodnou chvíli a nedokázal se pohnout, opravdu, jako by mě ten vyvolávač ochromil nějakými čarami. Málem jsem mu i uvěřil. Teprve pak přispěchala stráž a on zmizel v uličkách vzadu."

Mručeli a nesouhlasně to komentovali.

"A ještě nějaké zprávy, pane Parmo?" zeptal se pak Jarvin.

"Už nic nového. Ale přece - taková podivná příhoda, stará asi dva týdny. Jízdní oddíl ze sídelního města našel u paty Chryzantémové hory těla válečníků, vyčnívající ze zatuhlé lávy. Ze země trčely ruce, kusy trupů, zbraně... Když se jezdci snažili mrtvolu vyprostit, zjistili, že těla neznámých jsou dokonale propojena s obsidiánem - jako by do něho vsákla. Ti bojovníci byli ohlodáni všemožnou havětí až na kosti. Oficiální verze zněla, že se u Chryzantémové hory zhmotnila těla lidí, které tam před roky zastihla žhavá láva. Ale, pane Jarvine," naklonil se k němu správce, "v Mariforgu se říká, že to byla těla orfryngů."

"Zvláštní příběh," kývl Jarvin. "Takovéhle věci se tady v pohraničí občas dějí, ale ve vnitrozemí? U Chryzantémové hory?"

Chvilí přemýšleli, co by ta zpráva mohla znamenat, zatímco kantýnou zuřil spor o to, na jakou vzdálenost je létavice ještě schopna zabít úderem blesku.

"Cítím v kostech něco nemilého," řekl Mark a vstal. "Půjdu se prospat. Kdo ví, co nás čeká zítra."

5.

Noha v těžké botě vykopla dveře. "Vstávejte! Máte výjezd!" hulákal strážný a tloukl násadou píky do pelestí. Muži seskakovali z kavalců, sípěli, kašlali, tmou hotovostní místnosti problesklo několik plamínek. Vše bez jediného slova, ozývalo se jen funění a vrzání řemenů.

Mark chytil strážného za rameno: "Co se děje?"

"Orfryngové v lesích vévody Olbrama," zněla odpověď. "Vypadá to na něco většího!"

Mark vyšel do noci tak temné, jaká bývá krátce před svítáním. Chladný vítr mu hodil do tváře spršku deště.

Nacvičenými pohyby si připínal pancíř přes kroužkovou košili, ve které spal, loktem k boku tiskl přílbou zvanou podle tvaru "klobouk". Zíval, drbal se na krátce ostříhané hlavě, protíral slzící oči.

V operační místnosti svítilo žluté světlo učouzené lucerny. Jarvin už tam byl, upravený, oholený, svěží, až to bylo s podivem.

"Poslové vyrazili?" zažíval Mark.

"Jistěže," zahrál mu Jarvin prsty na pozdrav. Měl v práci jakéhosi výrostka, asi šestnáctiletého. Vyptával se ho, zatímco správčova žena trhala chlapcovu zakrvácenou košili a snažila se mu ošetřit ošklivě rozseknutá rameno. Dávala přitom chlapci pít víno s přimísenou drogou - tím na chvíli otupí bolest a mládenec vypoví všechno, co Jarvin potřebuje vědět.

"Kdy že to bylo?" vyrazel mladík trhaně, "no, zvečera, právě jsem dohřebelcoval koně a chystal se, že půjdu spát. Přiběhl lesník a křičel, že samoty hoří. Vévoda vzal dvacet lidí a vyrazili jsme. Nebylo to jen pár lapků, pane! Udeřili jsme na ně, ale pak už to nešlo. Vévoda ustupoval ke stržím. Viděl, že s touhle rukou už k ničemu nebudu, a tak mi nařídil: ujížděj do pevnosti pro pomoc! V polovině cesty mě kůň shodil a utekl... asi jsem na chvíli omdlel. Trvalo mi dlouho, než jsem vás našel, moc dlouho..."

"Kolik bylo orfryngů? Jak vypadali? Jaké měli zbraně?" nedopřával mu Jarvin pokoj.

"Mnoho, pane. Stovky a stovky." Chlapec už téměř blouznil. "Vysoké postavy s kruhovými štíty a na nich znak rudého měsíce. Na přílbách hřebeny z vlčích zubů. Jejich tváře byly temné ve světle plamenů a zdály se mi strašně... jednoduché. Nehybné, nehybné..."

"Hřebeny z vlčích zubů?" podivil se Mark. "Pro drakovu babičku, nechápu, co dělají elitní orfryngští válečníci tak hluboko v našem území a stejně tak nechápu, jak se jim podařilo proniknout ples hranici, když je jich celá armáda. Do lesů vévody Olbrama je to přes dvacet mil... No nic, Jarvi, už ho netrap, vyrazíme."

Na nádvoříčku pevnosti je čekaly do půlkruhu seřazené stíny jezdců. Tvrdí, zarytí chlapci z lesních osad, zvyklí při práci i odpočinku sledovat nepřátelské houštiny za svými políčky. Vyzbrojeni loveckými luky a oštěpy, dřevařskými sekerami, jen málokdo vlastnil vedle tesáku také dobrý meč, pocházející z nějaké dávné kořisti nebo dědictví. Zbraně, nepořádně zavěšené na zádech nebo u huňatých kožešinových sedel, se ježily do stran.

V té temné noci bylo třeba pronést ještě několik slov do šumění deště. Jarvin spustil přímo: "Chlapci, nepřítel se objevil na Dračí hoře. Podle toho, co víme, se jedná o začátek invaze. Možná je jich příliš mnoho. Možná je nedokážeme zastavit. Jenže se o to musíme alespoň pokusit."

S hrůzou si uvědomil, jak strašně hloupě zní jeho slova. Zkusil to zamluvit. "Zná někdo z vás lesy na Dračí hoře?"

Malý zamračený pořízek jménem RiRong pobídl koně a vyjel z řady. "Kdysi jsem tam strávil jedno léto u strýce. Jako kluk. Je to už moc dávno."

"Dobrá, Rongu, povedeš nás," podal mu Jarvin pochodeň a druhou si vzal sám. "Jeďte pomalu, ať nepolámete koním nohy!"

Jeden za druhým projelo třicet jezdců branou v palisádě, nevyspalí, bledí ve světlech pochodní strážní čtyři, která

zůstávala. Nervozita lidí se přenášela na malé houževnaté koníky i na mezky, vezoucí součásti rozebraného běžícího ohně. Jarvin si setřel z obličeje dešťovou vodu a zazdalo se mu, že temnota kolem trochu pobledla. Svítalo. S ohledem na mezky nemohli nutit koně do evalu. Snažili se pouze zachovávat stejnoměrné a poměrně rychlé tempo. Déšť ještě zhoustl a mezi jeho třešničkami se pozvolna objevila okolní šedivě zelená krajina.

Jarvin se propadl do vlhké a studené otupělosti. Poznenáhlu přestalo pršet. Z lesů stoupala pára, krajina se začala prudce zvedat. Nízká obloha měla barvu pláště kajicnic a nikdo ze zúčastněných neměl důvod předpokládat, že by dnes slunce dokázalo protrhnout mraky. Pak vítr chvillemi odvál čáry mračen a odhalil obrys masivu čnicího v jejich cestě. RiRong mávl rukou: "Dračí hora." Jeho hlas zněl velice ponuře. "Jediné, co si z dětství pamatuju, jsou strže. Strže, které svými páráty vyryl umírající drak."

Vjeli pod koruny stromů. Byl to prastarý bukový les, s velkými rozestupy mezi jednotlivými kmeny, a zdál se být velice přehledný. Déšť a mlha nahradilo promáčené zelené šero pod rozložitými, neprůhlednými korunami. Cesta několikrát zahýbala a pak se rozplizla do několika směrů.

"Zkus si vzpomenout," nabádal Jarvin RiRonga, "kudy se jede k samotám. Tak nám to ten mládenec říkal."

RiRong se zamyslel a váhal. Ze skupiny ozbrojenců se ozvaly nevrle výkřiky:

"Neví nic, měli jsme vzít kluka!"

"Nebyl by vydržel, chytráku, mlel z posledního!"

"Hej! Cítím kouř! Tady někde hoří!"

"Pro drakovu babičku," vydechl Mark, "vždyť tady měla být celá orfrynžská armáda! Nevidíte někdo armádu? Nebo alespoň kousek z ní?"

Hlas odzadu trval na tom, že cítí kouř. Rozptýlili se mezi stromy a postupovali opatrně vzhůru proti svahu. Další hlasy oznamovaly kouř, pach spáleniny byl stále zřetelnější. Pak už se dal zaslechnout i zvuk boje - vzdálený cinkot kovu, ryk, tupé údery a nářek. Mark sehnal dohromady mezky, vezoucí součásti běžícího ohně, a chystal se dát rozkaz k sestavení bitevního monstra. Zepředu se ozvalo mlohlasé nevybíravé klení.

"Poslyš, Rongu," otázal se Jarvin korektně, "co má tohle znamenat?"

"Strž. Strž... vždyť jsem vám to přece říkal!"

Tam vpředu zuřil nemilosrdný boj, ale mezi ním a zásahovou četou zela rokle s příkrými srázy. Její hloubka se nedala odhadnout, ale jistě přesahovala osmdesát stop. Dno pokrývala zmrštná smrků, břízek a doubků, stejně jako strmé srázy. Nezřetelná cesta, kterou četa sledovala, končila u kamenných rozvalin, velice se podobajících zbytkům mostu. Stejně trosky se daly zahlédnout na protější straně, vzdálené dobrých padesát kroků. Ten, kdo po mostě přešel poslední, měl jistě již dávno v bezmasých ústech minci pro vrátného světa mrtvých.

"Desátníku," neztrácel Jarvin čas, "vezmi si pět mužů a jedte doleva. Pokud se vám podaří roklí objet, pošli pro nás dva lidi a se zbytkem zajisti co možná nejlepší postavení pro běžící oheň!"

Pokynul a šest postav pobídl koně, aby se za okamžik rozplynulo v mžení. Mátoha se mezitím vydal na svůj vlastní průzkum mostu. Podařilo se mu dojít deset kroků nad propast až tam, kde trčely poloshnilé klády do prostoru.

"Vidím je dobře, ty parchanty," hlásil z houštiny smolně černých vousů. "Jedeme správně, rozeznávám hřebeny na přilbách. A támhle - kluci z pevnosti "hydry" už dorazili před náma. Jestli si nepospíšíme, zatlačí je orfryngové do propasti!"

"Jedeme doprava!" rozhodl Jarvin okamžitě. "Mátoho, zůstaň kde jsi, pokud se vrátí desátník, doženete nás."

Neztrácejme čas!" mávl a mírným cvalem vyrazil podél strže.

Les byl zřejmě před mnoha staletími založen uměle, hladké kmeny buků vytvářely svým rozmištěním pravidelné geometrické obrazce. Kromě sporadicky roztroušených keřků a závějí slehlého listí nebylo na zemi nic, co by koním bránilo ve volném pohybu. Dusot kopyt se temně rozléhal pod nízkou klenbou této přírodní sloupové síně.

"Hej, pane, rokle se rozšiřuje," zvolal muž, který jel v čele. Opravdu, strž náhle vytvořila rozlehlé a temné údolí, její pokračování se stáčelo v tupém úhlu opět doprava.

Na druhé straně strže, ještě než se tato rozšířila do údolí, se odehrávalo zvláštní divadlo. Mohutný ozbrojenec s okrouhlým štítem a zubatou přilbicí ustupoval před dvěma menšími postavami, které na něho dotíraly obouručními holemi. Útočníci se zkušeně vyhýbali přímému střetu ostří meče se dřevem, zdálo se, že už se jim musí každou chvíli podařit úder nebo odbod do nějaké orfryngovy citlivé části těla. Potomci obrů nezdědili tlustou kůži svých matek a rozmištění vnitřních orgánů odpovídalo víceméně uspořádání lidského těla. Lidé a orfryngové byli rovnocennými protivníky.

Orfryng si uvědomoval nevýhodnost svého postavení a statečně se bránil. Ustupoval, ale povedlo se mu i několik výpadů. Jak při přecházení míjel určitou linií, zvětšovalo se jeho tělo téměř dvojnásobně, při výpadech se opět zmenšovalo na velikost odpovídající lidem.

"Pro drakovu babičku," zašeptal Mark, "co je zase tohle?"

"Nic, jenom zrakový klam," konejšil ho RiRong, aniž přestal používat svůj pohřební tón. "V některých místech se tady zvláštním způsobem lomí světlo."

Terek Brouček založil šíp a dlouze mřil na pulzující postavu. Než se rozhodl vystřelit, podařilo se orfryngovi přetít jednu hůl a naplocho zasáhnout jejího majitele. Mávl mečem po druhém nepříteli, ten mu proklouzl pod paží a skokem se odklidil z nebezpečného prostoru. Boj se přenesl mimo dohled čtyř.

"Můj luk je zbytečný," uvolnil Terek tětívu. "Kdyby na nás ty děvky prodejný z ústředí nešetřily a poslaly nám ke skokanům taky pár zpoždovačů, mohl jsem na druhé straně sfouknout pár orfryngům plamínek!"

Terek narážel na skutečnost, že ústředí pohraničních pevností dodalo jejich četě kluzáky, slangově nazývané "skokany", pouze pro ploché přistání. Kluzáky patřily ke standardní výbavě a pár jich vlastnila každá četa. Daly se použít pro překonání krátké vzdálenosti, bez zpoždovačů ovšem pouze v plochem terénu bez hustšího porostu. Kdyby

se s takovým kluzákem pokusil přeskočit rokli, rozbil by se o protější stromy. Přesto však Terek důstojníkům z ústředí krivdil, když je nazýval prodejními děvkami, protože hlavní zbraň jejich čety, totiž vrhač plamenů, neměl jen tak někdo. S běžícím ohněm bylo možné vzdorovat stonásobné přesile. Nevýhodou byl malý dosah, soustředěné plameny by zřejmě nedolétly ani přes rokli.

"Broučku," obhlížel Mark strž, "tohle se nedá přeskočit. Vidíš, a já u sebe jeden zpoždovač mám, vozím ho s sebou už skoro dva roky.

Takže nevím, jestli bude fungovat," dodal po chvíli.

Terekovi se rozsvítily oči: "Veliteli, to vás přece tolik nezdrží!"

Jarvin zaváhal, ale vzápětí přikývl. "Dobře. Alespoň se dozvíme, co se na druhé straně děje... Ale jestli si při přeskoku zlámeš vaz, tak mě nechod' v noci strašit!"

Rozvinout plachtu jednoho skokanu a vyztužit ji podpurnými tyčemi bylo dílem okamžiku. Mark, který se v tom nejlépe vyznal, určil množství náplně trysek. Pak připevnil zpoždovač. Skokan měl šípovitý tvar a vešel se na něj právě jeden klečící muž. Odpaloval se z přenosné skládací rampy, která zaručovala šikmý start. Terek se pevně chytil úchytů a do zubů sevřel pojistku zpoždovače.

Mark nalil do trysek vodu z polní láhve, chvíli bylo slyšet šumění chemické reakce a pak kluzák prudce vzlétl. Vznesl se nad koruny buků a zmizel mužům z dohledu. Vzápětí se řítit dolů, padal, bylo zřejmé, že sklon odpalovací rampy byl příliš strmý.

Dřív, než se Terek roztrhl o větve protějších stromů, vylétla ze skokanu šedozelená plachta z jemného plátna, zpoždovač. Nabrala do sebe mlhu, šero a mžení a zbrzdila pád. Kluzák se zapraskáním zmizel ve větvích. Čekali, po chvíli se k zemi po laně spustila postavička s lukem v zubech, zamávala jim a odkulhala do lesa.

Jarvin kývl na mladíka s jemnými dívčími rysy a hluboce zapadlými očima: "Stine, dokážeš to?"

"No, pokusím se," odpověděl mladík rozpačitě a předstoupil před Jarvina. Ten mu zamával před očima prsty pravé ruky.

Zženštilý mladík se zadíval na modrý kámen Jarvinova prstenu, zornice se mu začaly zvětšovat, až překryly bělmo.

Jarvin spustil ruku.

"Jsi s Broučkem? Zeptej se ho, co vidí!"

"Boj se přenesl dál," promluvil Stín Broučkovým hlasem. "Nevidím žádné živé, jenom ty, kteří měli smůlu. Orfryngy. Nějaké naše, bohužel. Na invazi to zatím nevypadá, tady jich operovalo mň než armáda - jen tak dvě tři stovky, ale víc, než mohl zvládnout vévoda a kluci z "hydry". Buky končí a začíná smrkový les. Nepřehledný. Útočníci se ho snažili zapálit, ale nepodařilo se jim to, po těch deštích. Zvláštní. Jako by se orfryngové snažili probít zpátky k hranici. Odkud přišli? Z jakého směru? Nerozumím. Já... jdu dál. Slyším nějaké zvuky. Promň, musím dávat pozor."

Jarvin poplácal telepata po tváři a probral ho z tranzu. "Nikdo nepřijel od mostu?" ujistil se. "Dobrá, jedeme dál."

Zabočili doprava a opět sledovali linii strže. Nejeli ani příliš dlouho a Jarvin s uspokojením zaznamenal, že strž se zřejmě blíží ke svému konci, zdála se širší, mělčí a její stěny povlovnější. Nahoře nad ní dokonce zahlédli oblohu, šedou jako ubrusy v pevnostní kantýně. Porost na dně rokle zřídil a zdál se být protkán desítkami vyšlapaných pěšin.

"Tamhle se dostaneme na druhou stranu," ukázal Jarvin dopředu, kde z rokle zbývala už jen mělká prohlubeň.

"Veliteli, my to přejedeme tady a počkáme na druhé straně," ozval se tlustých Tomíček. Svahy zde byly už schůdné pro koně, ale nikoliv pro naložené soumary. Jarvin přikývl,

několik hraničářů sesedlo z koní, vzalo je za uzdy a opatrně vedlo do údolí. Zbytek čety pokračoval podél rokle.

Místo pro převedení naložených mezků se ukázalo být dál, než Jarvin původně předpokládal. Provedli soumary rozlehlým výmolem a protější strana se zdála být jiná než ta, ze které přišli. Buky nebyly uspořádány tak pravidelně a jejich stáří se lišilo v rozmezí zhruba tří set let. Bylo zde možné vidět velikány, rozštípnuté pod tíhou vlastních větví, i skupinky stromů, které teprve začaly bojovat o místo na slunci. Mezi buky rostly občas i jednotlivé břízy, ale les byl stále ještě přehledný.

Hraničáři se rozvinuli do rojnice a cvalem ujížděli k předpokládanému místu boje. Muži si uvědomili, že vnucený odklad končí, sevřeli pevně zbraně a do tváří se jim vrátila ostražitost. Ve středu formace se Jarvin stále ohlížel po Tomíčkovi i po těch druhých, kteří si zkrátili cestu, zdálo se nemožné, aby se navzájem ztratili.

Z cípů půlměsícové rojnice se ozvaly vztekklé výkřiky. "Pro Bledou paní," vydechl Jarvin. Před nimi se šklebila další strž, snad užší, než ta první, ale o to strmější, hlubší a zlověstnější.

"Už jsem si vzpomněl," zahučel zdrcený RiRong. Sklouzl ze sedla a vyryl donavátého listí ratištěm kopí tvar vidlice.

"To je tvar strží. Tři strže se spojují v místě, které jsme pokládali za údolí, tam, kde Terek přeskočil, ostatně tady nalevo to údolí vidíte z druhé strany. Tudy jsme přijeli ke strži," načrtl linku kolmou na dlouhé rameno vidlice. "Dali jsme se doprava a pak zase doprava, jenže to už jsme jeli kolem jiné strže. Tu se nám podařilo obejít, ale teď je mezi námi a orfryngy pořád ještě ta první."

"Ale kde jsou kluci s Tomíčkem, kteří jeli zkratkou?" rozhodil ruce Mark.

"Zabloudili," zněla odpověď, ze které číselá beznaděj. Na okamžik nastalo ticho, přerušované jen šuměním deště, který se opět spustil.

"Tady se snadno zabloudí," vysvětloval RiRong a hlas se mu chvěl jako křídlo vampýra. "Za to může ta rozhozená perspektiva. I místní lidé s ní mívají potíže."

"O jaké to mluvíš perspektivě, prosím tě?"

"No... Dech umírajícího draka vytvořil zrcadlení, které se stěhuje sem a tam. Tak jsou občas vidět věci, které se ve skutečnosti nacházejí jinde, nebo jsou některé předněty pokřivené, zvětšené, jako když se díváte přes broušené sklo. Nemusíte se toho bát, ublížit vám to nemůže," přesvědčoval je RiRong, sám smrtelně bledý.

"Ztrácíme čas!" vykřikl Jarvin. "Vystřelte přes rokli kotvy, převezeme oheň po lanovce, koně necháme tady!"

Zatímco někteří odváděli koně do vzdáleného mlází a jiní odstrojovali mezky, napjali střelci pružiny samostřilů a po několika pokusech se čtyři háky skutečně zachytily ve větvích protějších stromů. Nastalo složité manévrování, jehož cílem bylo vytvořit bezpečnou lanovou dráhu, která by unesla zásobníky s hořlavou kapalinou, nejtěžší součást jejich hlavní zbraně. Čtyři muži už upevňovali lana na protější straně a další šplhal po vyrobené pavučině a zajišťoval funkčnost nosných i tažných prvků, když se ozvalo hlasité zapraskání, ulomená větev se snášela dolů a provazolezec se zřítíl do propasti. Jiné lano naštěstí zmírnilo jeho pád a nešťastník dopadl měkce mezi mladé smrčky na protější straně srázu.

"HOOOOO-UUUMMM!" ozvalo se z nitra rokle hluboké zahučení a s ním se vyvalil i kyselý zápach, jaký vydává larva hydry, rozmáznutá těžkou botou po podlaze.

"Nehýbejte se!" zaječel zoufale RiRong. "Pokud chcete přežít, tak se nehýbejte!"

Jarvin okamžitě pochopil, že malý hraničář dobře ví, co v té temné, dračími spáry vyryté propasti žije a že z toho má už od počátku výjezdu strašný strach. Zařval: "Poslechněte ho!"

Pulzující hmota, černá jako půlnoční představa, se nořila z hlubiny. Nebylo jasné, jakým způsobem se pohybuje, zda se prostě vznáší, nebo jestli se pohybuje ve vzduchu pomocí

tenoučkých chapadýlek, ovitých kolem kmínků bříz a vystoupilých kořenů nad srázem. Pokud byla správná druhá možnost, musela mít v těch svých vláscích úžasnou sílu, aby udržely hmotu těla velkého jako robustní kamenná bašta.

"HHHHUUUMMM!" konstatoval tvor, ale tentokrát již nikoho nezaskočil. Všichni se tiskli ke stromům a k zemi jako přeplašeni ptáci, jejichž největší moudrostí je předstírat, že nejsou. Temná hmota se kolébala nad nimi a otáčela se kolem vlastní osy, podobná neforemné bulvě řepy s desítkami vlajících kořínků.

RiRong se zmocnil nataženého samostřilu a než mu v tom mohli zabránit, vystřelil kotvu do vzduchu. Několik chapadel se mihlo mezi stromy, zachytilo hák a přitáhlo k jakémusi smyslovému centru, pak jej bez zájmu pustilo do houštiny na dně rokle.

"Hloupá," zachichotal se RiRong a po tvářích mu stékaly pramínky dešťové vody, které se neodvažoval setřít. "Hloupá Bára, nevidí nás, je slepá. Slepá," oznámil normálním hlasem. "Slepá a špatně slyší, ale jak se něco mrskne, už to Bára drží. Reaguje na pohyb, takže pozor, nebo si vás osahá! Z místních lidí se jí nikdo nebojí. Když ji dřevorubci potkají v lese, prostě si sednou a počkají, než se Bára kolem nich převalí. Já už jsem to zažil dvakrát," žaloval RiRong. "Nesměl jsem se ani pohnout a ona mě hledala. Dodneška se mi o ní zdá. Ale už se jí nebojím!" zvýšil hlas. "Slyšíš, Báro, já..." Mark mu přitiskl palec a ukazovák na krční tepny, sevřel, a uvolnil tlak teprve když RiRong zplihl a vklouzl mu do náruče. Pozvolna malého hraničáře táhl z místa, které už začaly prozkoumávat natahující se kořínky.

"HOOOMMM," řekla Bára nedůvěřivě. Tady se dělo něco, čemu nerozuměla.

"HOOOMMMM," přikázala.

Hučení, hluboké téměř na spodním prahu slyšitelnosti, bylo vybráno tak, aby v každém tvorovi vzbudilo smrtelnou hrůzu a touhu uniknout. Dolehlo až dozadu, kde muži leželi na odstrojených mezcích, tiskli je k zemi a přikrývali jim hlavy svými plášti. Jeden mezek se vytrhl ze sevření a vyrazil nazdařbůh šikmo ke strži.

Chapadla se natáhla do tenounkých vláken a zvrásněné tělo obludy, pokryté plísni a zelenými řasami, se zasouvalo zpět do rokle. Bára si byla natolik jistá sama sebou, že dospěla do svého doupěte dřív, než výhonky dostihly prchající zvíře. Pak se chapadla opět smrštila, hrůzou řící mezek přelétl okraj strže a náhle zmlkl.

Hraničáři na druhé straně vytahovali popelavého provazolezce z mlází. Jděte dál, odsignalizoval jim Jarvin. S ostatními se odlpěl ke zvířatům, opět naložili běžící oheň na soumary a na jednoho z nadbytečných koní.

Pokračovali dál tak, aby měli strž stále po levé ruce. Bylo jistě již po poledni, a tak, v dostatečné vzdálenosti od Bářina doupěte, vydal Jarvin rozkaz k odpočinku. Zastavili se u zbytků jakési stavby. Dva pilíře obdélníkového průřezu, zahnuté jako šavle, se ztrácely ve větvích. Snad zde někdo před věky rozestavěl a nikdy nedokončil bizarní letohrádek. Muži nechali koně popásat na trsech hořké trávy a vytáhli ze sedlových vaků jídlo. Jarvin je počítal.

Šest mužů vyjelo hledat cestu nalevo od zbytků mostu.

Mátoha na ně zůstal čekat.

Terek Brouček se vydal do boje na vlastní pěst.

Osm chlapců zabloudilo, když si krátilo cestu.

Pět odřízla na druhém břehu Báry.

Takže nás zbývá, počítal, devět. Ano, to souhlasí.

Mark zjevně přemýšlel o něčem jiném. Stál u jednoho z těch zahnutých pilířů a zamyšleně z něho odloupával dýkou vrstvu mechu.

"Něco mě napadlo," řekl. "Ty orfryngové za příkopem - těch není ani armáda, ani tři stovky. Odhaduju jejich počet na šedesát až sto a řekl bych, že se snaží probít do vlastní země. A víš, odkud přišli? Jak se dostali sem?"

"Pokračuj, Marku," zaujalo to Jarvina natolik, že zapomněl kousat svou placku se špekem. Vdechl drobeček a rozkuckal se. Mark ho několikrát bouchl do zad.

"Vzpomínáš na legendu o kouzle, které mění předměty ve světlo? Cokoliv - stůl, koně, skálu v cestě proměníš ve světlo a to pošleš na místo, které sis předem vybral. Tam se z toho zase stane stůl, nebo kůň... Jarvi, vzpomeň si, co říkal včera správce v kantýně! Ti válečníci zamrzli v lávovém poli! Oni mají to kouzlo z pohádky!"

"Jaké kouzlo? Jací oni?"

"Orfryngové, nebo spíš ti jejich velitelé ze staré rasy, ovládají kouzlo k přenášení předmětů. Ale ještě s ním neumějí dokonale zacházet. Vyslali oddíl k Chryzantémové hoře, něco se nepovedlo a bojovníci vsákli do skály. Ale teď už je umí materializovat bez potíží. Zvládli bezpečnou dopravu a zastřelují se, jako se zastřeluje katapult! Poslali sem elitní válečníky, kteří se mají vrátit a oznámit svým vojevůdcům, kde se po přenosu vynořili! Orfryngové teprve zjišťují, jak mohou světelný paprsek vysílat!"

Jarvina nenapadlo pochybovat o správnosti Markových vývodů. V tomto okamžiku VĚDĚL, že jeho přítel má pravdu. Popadl za rameno RiRonga:

"Příteli, vyznáš se tu nejlépe. Sedni na koně a ujížděj na ústředí do Mariforgu! Řekni jim, co tady bylo řečeno, a ať vyšlou do vzduchu velké létací čluny a střeží hranici, aby se ani jeden orfryng nedostal ke svým!"

RiRong se vyhoupl do sedla. Mark se vytrhl z úvah a zadíval se na plochu sloupu, kterou dýkou očistil. Pod mechem se skrývalo něco kompaktního, šedobílého.

"Hele, on je to vápenec," podivil se Mark. "Ještě nikdy jsem neviděl takovýhle vápencový útvar."

"To je dračí žebro," hodil přes rameno odjíždějící RiRong, ujel sotva deset kroků a zmizel. Zmizel, jako zmizí plamének sfouknuté svíčky. Mark se s úctou dotkl očištěné plochy, dvakrát polkl, a pak tiše a s úctou řekl:

"To byl teda pěkný macek!"

Dusot RiRongova zmizelého koně ještě dozníval. Muži vstávali z promáčené země, Jarvin je ještě jednou přepočítal.

Bylo jich o dva méně než před chvílí. Vlastně ho to ani nepřekvapilo.

Pak cválal v čele a přemýšlel. Pokud se budou držet strže, někde se jim podaří ji obejít a podle ní se vrátí na místo boje, snad tam budou ještě něco platní. Šest hraničářů (včetně Ryny) postačí, aby sestavili běžící oheň a použili ho. Hlavně se držet strže a všechno bude v pořádku.

Vzpřimil se v sedle a rozhlédl se. Strž, kde je strž? A kde jsou ostatní?

Byl sám. Zběsilým cvalem vyrážel do všech možných stran. "Marku! Ryno! Wirki!" řval jména těch, kteří za ním ještě před chvílí poháněli mezky. Odpovíдалo mu jen šumění deště.

Ještě nikdy se necítil tak sám.

Mezi stromy se vynořil prstencový útvar. Když přijel až k němu, zjistil, že je to obrovský obratel, do poloviny zabořený v hlině. Projel skrz něj, a když se mu ze sedla podařilo dosáhnout až na vrchol oblouku, pocítil cosi jako uspokojení: drak přece jenom nebyl tak velký.

Nález obratle Jarvina ubezpečil v tom, že se ztratil nenapravitelně. Volným tempem projížděl lesem a nechával si padat déšť do splhlých vlasů. Přílbu zavěsil k sedlu. Cesta vedla kolem dalších obratlů. U pátého se sevezl z koně a posadil se do širokého tunelu obratle na vyčnívající dračí kůstku jako na připravené sedátko. Déšť šuměl všude kolem, ale Jarvin byl teď před ním schován. Vlasy mu visely přes obličej jako záclona, zavřel tedy oči, aby se skrz ně nemusel dívat.

Přitáhl si mokrý plášť k tělu a oddal se chmurným myšlenkám.

Nemilované dítě, přebytečný syn. Opomíjený vlastní rodinou, nikdy nechápal smysl vlastní existence. Probíjel se sám a dařilo se mu to, ovšem na úkor jiných, stejně bezvýznamných. A teď poznal, že byl zplozen právě pro dnešní den, aby zachránil svou zem, nebo alespoň přispěl k oddálení její zkázy.

Proti kouzlu, které přenáší bojovníky na libovolné místo, se nedá bojovat. Elitní orfrynští zabijáci se budou zhmotňovat v klíčových centrech - v královském paláci, na velitelských stanovištích, v týlu vybudovaných pozic. A on, Jarvin, dopustil, aby si nepřítel vyzkoušel své bitevní kouzlo nanečisto. Pokud se jediný orfryng vrátí zpátky do Divoké země, pak on, Jarvin, selhal. To znamená, že žil zbytečně.

Usnul a i ve spánku ho pronásledovali vysocí orfryngové s šedými nehybnými tvářemi bez mimických svalů. Bojoval s nimi a zabíjel je. Znovu a znovu.

6.

Wirki se nezadržitelně třásl. Snad zimou, snad vyčerpáním, možná strachem. Na rameni měl stejně jako Mark položenou dlouhou a silnou jasanovou hůl, druhý konec té hole nesli dva hraničáři vzadu, stín toho posledního neznal jménem. Tiše sípěli, protože nádrž s hořlavou kapalinou, zavěšená na jasanové holi, byla pořádně těžká. Oni poslední čtyři zbyli ze zásahové čtyř, poztrácené v lesích. Oni a Ryna, která je čekala někde na konci stezky mezi křovisky na dně rokle, po níž nesli svůj náklad. Déšť v listí zněl jako tiché volání skřítků.

"Neklepej se," sykl Mark Wirkimu do ucha. "Byl to tvůj nápad," hledal vhodné přirovnání, "probudit démona!"

"Ale ty jsi to schválil," odsekl šeptem Wirki přes rameno. "Ty jsi teď velitel... Až mě to sežere, budu tě v noci chodit strašit!"

"Mě to sežere taky. Budeme se strašit navzájem... Pro drakovu babičku, kdo mohl vyšlapat tuhle stezku!"

"Ryna říkala, že Noční národ!"

"Nevěřím na žádný Noční národ. Věřím jen tomu, že až dojdeme dolů, bude už Ryna sežraná."

Ale ona na ně čekala. Mark zakroutil hlavou, protože ji náhle nemohl poznat. Šedé vlasy, dříve nepořádně rozházené po pancíři, měla učesané a spletené do copu. Shrbená záda narovnaná, a pokud to mohl Mark v dešti a zeleném šeru posoudit, napjala se jí i kůže na tvářích. Vyzařovala z ní síla. Kdysi byla kněžkou. Kdysi, pak se vdala a když její manžel zemřel s orfrynžským šípem v zádech, vdala se znovu. Přežila i toho druhého a přežila i většinu svých dětí. Nezlomilo ji to.

Zatímco skládali těžkou nádrž na zem, vzhledla k nim od komponentů běžícího ohně, které se snažila sestavit.

"Cítíš... to?" zeptal se opatrně Wirki.

"Jistě, cítím ji. Je blízko, velice blízko. Možná patnáct kroků od nás. Ale nemusíte se bát, neví, že tu jsme. Přetáhla jsem přes nás stín."

"Dobře, Ryno," vzal jí Mark z rukou bronzovou součástku. "Schovej nás do kouzla a tohle mi dej. To je zpětná klapka, víš? Pokud ji dáš takhle obráceně, prošlehne nám plamen zpátky a my se usmažíme dřív, než stačíš mrknout. Wirki, podávej mi támhlety trubky. A vy dva, pokuste se sestavit dmychadlo, na tom nemůžete nic zkazit."

7.

Jarvin se s trhnutím probral. Za zavřenými víčky zaregistroval něco jako sérii záblesků. A pak uslyšel vztekly řev.

"WHOOO-OOO-O O O O!" Obrovská hmota se řítila někde blízko, narážela do stromů a lámala větve. S hlavou omámenou spánkem měl Jarvin v první chvíli pocit, že ze skály vylétl drak, řve a chrlí oheň. Přiskočil ke koni, omotal mu

hlavu svým pláštěm a šeptal mu do ucha konejšivá slůvka.

"OOOUUuumm-m-..." vzdaloval se ryk. Jarvin vzal koně za uzdu a vedl ho lesem. Děšť ustal a v náhlém tichu zaslechl Jarvin v dálce křik. Skočil do sedla, tasil meč a rozjel se tím směrem. Boj, zranění, bolest, smrt - to všechno bylo méně hrozné než jeho současné pocity.

Jenže nebylo s kým bojovat.

Výčouhlá postava s rozevlátými vousy se rozháněla ostrým trojúhelníkovým rýčem na dlouhé násadě. Tráskala do hladkého bukového kmene a vykřikovala nejrůznější oplzlosti. Jarvin se postavil zběsilci za záda. Nebyl sám, se založenými rukama se o vedlejší kmen opíral chlapíček v pomačkaném klobouku a v pytlovitě haleně pod kolena.

"Co to tu vyvádíš, Mátoho?"

Vousáč se ohlédl a rozzářil jako sluníčko.

"Přece jsi mě našel, veliteli... A kde jsou ostatní?"

Jarvin se doširoka rozpřáhl. "Tady kolem. Tady všude."

Mátoha nesouvisle vykládal, co se mu stalo. Po dlouhém a marném čekání na desátníka a jeho muže u zbytku mostu se rozhodl překonat strž a vložit se do boje. Naštěstí měl dost rozumu a kolem jednoho stromu omotal konec lana, po něm se do strže spouštěl a po něm se zase dostal nahoru, poškrábaný, potlučený a beze zbraně. Nůž, meč a všechny šípy mu vypadaly, když se vymotával z plazivých šlahounů ostružin. A to ani nedosáhl dna strže, dostat se na druhou stranu tímto způsobem bylo zřejmě nemožné. Zatímco se hmoždil ve strži, utekl mu kůň.

Otřesený se vydal pěšky za hlavní skupinou. Stačila chvíle a zabloudil od strže. Po dlouhém pobíhání, už ne zcela při smyslech, narazil na osadu uhlířů a dřevorubců. Ozbrojoval se jejich rýčem a jednoho dřevorubce donutil, aby s ním šel hledat ztracené zbytky mostu. A co se nestalo - dřevař, který se v lese narodil, zabloudil také. Když je Jarvin našel, dával Mátoha právě průchod svému zoufalství.

Jarvinovi nešlo z hlavy burácení, které zaslechl před malou chvílí. "Slyšeli jste taky ten řev? Nevíte, co to bylo?"

Mátoha si nevšímal ničeho, ale dřevař rozpačitě zahuhlal:

"To byla, pane, ta... ta, jejíž jméno přináší neštěstí! Už je pryč, pane, už nám neublíží."

"Ah, dobrá," řekl Jarvin bezmyšlenkovitě. "Příteli, co myslíš, kam mohl vévoda Olbram odklidit své lidi před přesilou?"

"Jistě do Hlavy draka, pane," zněla pohotová odpověď.

"Dokázal bys nás tam zavést?"

"Pokusím se, pane, zdá se, že dračí dech už odvál a les opět vypadá jako dřív."

Jarvin odevzdaně pokrčil rameny, protože přes chlapíkův širák viděl část lesa obrácenou vzhůru nohama.

"Ved' nás tedy!"

8.

Terek, přezdívaný Brouček, měl pocit, že mu bušící srdce poláme žebra. Utíkal, přelézal vývraty, prodíral se houštím. V noze, kterou mu při skoku přes strž roztrhla zlomená větev od kolena po kotník, pulzovala ostrá bolest. Pak padl do závěje spadaneho listí a lapal po dechu.

Bylo pozdní odpoledne a on dosud žil, jeho samotného to udivovalo. Poté, co opustil zásahovou čet, křížoval les a hledal spojence i protivníky. Nacházel místa boje, nacházel mrtvé, mezi nimi i desátníka a dva další muže ze své čety, byli to ti, kteří byli posláni hledat cestu kolem strže nalevo od zbytků mostu. V jednu chvíli zahlédl v dálce nějaké lidi, ale ti zmizeli dřív, než k nim dokulhal.

Pak narazil na orfryngy. Poté, co rozprášili nepřítele, se zformovali a vyrazili na severozápad, směrem k nejbližší hranici Divoké země. Sledoval je po jejich levém křídle jako kulhající vlk doprovází losí stádo. Tři z nich dostal a o dvou dalších si nebyl jistý. Věděli o něm a co chvíli vyběhlo pár orfryngů do strany, aby jej našlo. Jenže příliš spěchali, než aby na něj uspořádali hon. Štěstí bylo na jeho straně. Tohle byl vysoký smíšený les, dostatečně přehledný a s vývraty, křovisky a erozními rýhami při zemi, které poskytovaly dostatečné možnosti k úkrytu. Vystřílel všechny šípy a odpoutal se od nich. Běžel co nejdál a nedbal na bolest v noze, ze které mu přes provizorní obvaz odkapávala krev.

Teď, když myslel, že už je daleko od nich, nemohl uvěřit svým očím. Mezi stromy zahlédl formaci, která mířila přímo k němu. Jakýmsi tajemným způsobem se dostal před pochoduující orfrynžský oddíl.

Šli vždy tři nebo čtyři za sebou a udržovali rozestupy těchto malých zástupů asi třicet kroků. Doufal, že ho nezahledli. Odplazil se do nejbližšího křoviska, opatrně se vklínil mezi trnité větve a pečlivě kolem sebe rozprostřel svůj strakatý zelenočernožlutý plášť. Děšť spustil s obnovenou silou. Mohlo by to vyjít, pomyslel si Terek. Pohnul bezhlesně rty:

"Bledá paní, dej, ať mě minou!"

Procházeli kolem něho, pět oživlých soch ze šedého vápence. Nemohl se na ně nedívat zpod strakaté látky. Pak se těch pět rázem zastavilo.

Něco se dělo. Orfryngové živě gestikulovali, z hrdel jim vycházela temná jednoslabičná slova, ve kterých převládalo "ó" a "û". Terek věděl, že po svých matkách, samicích horských obrů, mají orfryngové částečnou schopnost telepatie. Zaslechli snad odlesk Broučkových myšlenek?

Další skupinka se zastavila opodál. Pak, v jednom jediném okamžiku, se šedí bojovníci rozprchli, zalehli na promáčenou zem, přitiskli se ke kmenům stromů. Znehybněli, splynuli s prostředím, jako by tam nikdy nebyli.

Terek pomaloučku otáčel hlavu. Dosud nic neviděl, ale věděl, na co asi orfryngové čekají. I on čekal. Pak se z deště vyloupila temně zelená skvrna, vedle ní další. Ty temně zelené skvrny měly přesně stejný odstín jako šaty lesníků vévody Olbrama, se kterými se Terek Brouček popral v hospodě v Mariforgu. Rozplizlé obrazce se skládaly do tvaru lidských postav. Tamhle rzivá hněd' hraničářského koženého pancíře. A olověná šed', jakou mívá zašlá a neudržovaná košile z kovových prstýnků. Tloušťák na hubené herce přehazoval krátké kopí z ruky do ruky, sálala z něj nervozita. Byli vzdáleni sotva padesát kroků.

Terek věděl, jak se jmenuje ten nervózní tlust'och. Tomík, Tomíček. To znamená, že je tam i Stín, Ryna, Mark a všichni

ostatní chlapci od běžícího ohně. Vévoda Olbram spolu se zbytky zásahových čet zatahuje řídkou síť, která má orfryngům zabránit v úniku z Dračí hory. Jenže teď jdou orfryngům přímo pod nůž.

Terek, přezdívaný Brouček, vyběhl z úkrytu.

"Je to past!" vykřikl. "Tomi! Číhají na vás!"

Les ožil. Tětiny orfrynžských luků zazpívaly a krupobití šípů smetlo Tereka k zemi. "Oťhmók! Oťhmók!" ozvalo se všude kolem něho.

"Mariforg!" zavylí hraničáři a vrhli se dopředu. "Sarvi! Sarvi!" ječeli jméno své tvrže vévodovi lidé. Řev, křik, dmčení tětív, mlaskavé údery a nářek. Kdesi opodál řičel kůň hrůzou a bolestí.

Terek se pohnul. Můžu se hýbat, pomyslel si, tak je to dobré. Pomalu jel prsty po těle a teprve pak otevřel oči. Z boku a z hrudi mu trčely šípy. Pancíř z tlustých plátů hovězí, vytvrzené ve speciálním roztoku, je zabrzdil, hroty pronikly do těla jen povrchově. Opatrně je vytrhával. Noha jej nesnesitelně bolela, ale ta druhá, ta, která byla ještě před chvílí zdravá. Přejel dlaní po stehně a nahnátl konec šípu. Projel svailem a zachytil se až o rudé opeření. Nechal ho tam být a plazil se zpátky do křoví, ve kterém zapomněl svůj luk. Pět orfrynžských šípů s vlastní krví na zubatých ostřích svíral v pěsti.

Překulil se na záda a švihl svazkem šípů vzhůru. Vysoký orfryng, který si jej našel, se plavně vyhnul hrotům a mávl dřevěným kyjem s křemencovou koulí na konci. Tentokrát se Terek ještě stačil vyhnout. Kyj se zabořil do spadaneho listí a Terek se po něm vrhl. Sevřel dřevěné topůrko, orfryng se s ním chvíli přetahoval, ale pak si na Broučka prostě klekl a levicí mu zasazoval údery pěstí do hlavy. Terek na okamžik ochabl, orfryng uchopil kyj oběma rukama, rozmáchl se a -

- a vznesl se do vzduchu a zmizel v korunách stromů.

"WHHHOOOUltJUOOOUUUU - mmmm!"

Z nebe se spustily potůčky deště. Ne, nebyl to déšť, byla to tenounká vláčenka, která se svíjela mezi stromy. Temná, obrovská skvrna se s praskáním prodrala větvemi stromů. Vzduch načichl kyselým pachem a vibroval vzteklym řevem jakéhosi nesmyslného tvora.

"Nehýbejte se a mlčte!" zazněl opodál velitelský hlas. "Tohle je Barzýgha! Nehýbejte se a mlčte!"

Majitel toho hlasu jistě věděl, co říká, a bylo radno jej poslechnout. Přesto Terek Brouček otočil hlavu.

Orfryngové, zaskočení nenadálým útokem shora, se zmateně rozhlíželi a sekali zbraněmi po tenoučkých chapadlech. Řev tvora nabíral na síle. Jakýsi vzdušný vír, nazdařbůh křížující les, uchvacoval šedé bojovníky s nehybnými tvářemi a unášel je k pulzující černé skvrně. Jiní orfryngové prchali, ale vláčenka je dostihla. Koutkem oka zahlédl Terek zběsile pobíhajícího Tomička. Pak na tlust'ocha skočili dva muži v temně zelených oblecích, chapadla zatápala kolem nich, ale nakonec si vybrala konika s přeraženým hřbetem, který se marně snažil postavit na zadní nohy. Zvedla jej do výše a jeho bolestné řčení ztichlo.

Temná skvrna visela přímo nad Terekem. Na jeho tvář dopadly teplé kapky deště. Jedna z nich mu zalila oko a když ho znovu otevřel, zjistil, že svět kolem má červený nádech. Z nebe padal krvavý déšť.

9.

Jarvin se rozhlížel, jestli nepotkají někoho dalšího ze zásahové čtyry, a Mátoha jej neustále ujišťoval o své radosti z toho, že už není sám. Dřevorubec je vedl s jistotou, zatím nenarazili na žádnou další stráž. A dřevař objevil i dalšího zbloudilce.

Skličný a zkroucený, zmenšený téměř na polovinu své původní velikosti, seděl v sedle ploužícího se koně RiRong. Došli k němu a Jarvin plácl malého hraničáře povzbudivě do ramene - ani RiRong neměl dnes svůj dobrý den.

Už byli tři. Dřevorubec je vedl přes terénní vrásky kolem ostrohu, které mohly být dalšími částmi dračího těla (nebo taky ne) a nakonec zahlásil:

"Drakova hlava, pane."

Byla to samozřejmě dračí lebka, zčásti zasypaná hlínou. Vešli do ní očnicovým obloukem a rozhlíželi se v šeru. Na zemi se válely zprohýbané kusy zbroje a zakrvácené hadry, za čelistním kloubem leželi čtyři mrtví bojovníci, přikrytí pláští. Kromě nich byla dutina prázdná.

Jarvin zaklonil hlavu. Zuby vyrůstaly v několika řadách přímo z horního patra a byly sešikmené dovnitř, podobně jako u dravých ryb. Většina z nich byla odpilovaná, místní lidé zřejmě věřili v jejich léčivou sílu, nebo pro ně zuby prostě znamenaly symbol moci.

Bylo zbytečné tady zůstat. "Zaved' nás, přáteli, do tvrže vévody Olbrama," vybídl Jarvin dřevaře. Když vyšli ven, oslepil je zlatý sluneční svit, slunce už kleslo tak nízko, že vyhlédlo prázdným pásem mezi zemí a zamračenou oblohou. Končí den, ve kterém jsem prohrál, pomyslel si Jarvin. Jeho deprese kupodivu začala odeznívat.

Dřevař je vyvedl na širokou cestu, vedli unavené koně, šli pomalu, velice pomalu a každou chvíli zvedali oči ke kusům modré umyté oblohy nahore. Pak za sebou zaslechli zvuky, dusot mnoha kopyt a nezřetelný šum hlasů. Jarvin a RiRong se opět vyhoupli do sedel. Mátoha sevřel obouruč násadu svého rýče a chlapík z lesní osady poodstoupil hlouběji do lesa.

Z oblouku cesty vyjel jezdcí.

I oni jeli krokem a na dlouhých pikách vezli navlečené přilbice s hřebeny z vlčích zubů a štíty se znakem Rudého měsíce. Zpod zakrvácených pancířů jim prosvítaly nedokonalé obvazy, koně pokrývala zaschlá pěna a bahno. V čele jel mohutný muž, dlouhé šedé vlasy a vousy mu spadaly na potřhanou košili z bronzových šupin. Vévoda Olbram.

Jarvin ustoupil až na kraj cesty, ale vévoda vyjel z řady a napřáhl k němu pravici: "Velmi ti děkuji za pomoc, pane."

Jarvin nechápavě přijal nabízenou ruku. Posmívá se mu ten člověk? Ne, vévoda vůbec nevypadal, že žertuje. Stiskl ruku a opět se zařadil do čela skupiny.

Před užaslým Jarvinem defilovali lidé vévody Olbrama, smrtelně unavení, většinou zranění. Vojáci z pevnosti

jestřáb-jestřáb-hydra mu mátožně kynuli. A také lidé z jeho vlastní zásahové čety, chlapi od běžícího ohně. Tereka Broučka vezli na smyku z větví, ale žil. Vysocí spoutaní orfryngové byli poháněni k rychlejší chůzi ostřími oštěpů. Kdosi k Jarvinovi přitočil svého koně.

"Haló, veliteli," zubil se Mark od ucha k uchu, "ty ses byl podívat, kde tady co čepujou, nebo kde ses to toulal?"

10.

"Riskantní akce," vykládal Mark Jarvinovi, když se se silně prořídlou četou vraceli do pevnosti. "Vrátili jsme se k té mělké rokli, kde se nám předtím ztratil Tomíček. Naložili jsme běžící oheň na vlastní záda, to víš, bylo nás málo a museli jsme jít víckrát. Jako myšky jsme sešplhali dolů do rokle, úplně na dně je stezka, ale jen Bledá pani ví, kdo ji vyšlapal. Šli jsme po ní směrem k Barině doupěti až kam jsme si troufli a sestavili běžící oheň. No a pak jsme pustili plamínek do křoví.

Bára byla blíž, než jsme si mysleli, to ti řeknu, měli jsme z pekla štěstí. Oheň jí připálil pozadí, a tak vylítla ven jako divoká. Lítala lesem a byla načuřená tolik, že dokonce opustila svůj revír. Načapala orfryngy už skoro mimo Dračí horu, zrovna když dělali z našich lidí sekanou.

Vévodovi lidé Báru dobře znají a kluci z hydry už o ní našťestí taky slyšeli. I naši chlapi si dali říct, plácli sebou a ani se nehnuli. Jenže orfryngové, ti se dokonce prý pokoušeli s Bárou bojovat. Pochytala je jako králíky. A o zbytek orfryngů se postarali naši hoši, když se Bára odvalila."

"Dostali je všechny?"

"Ty, kteří byli na místě boje, prý ano. Ale vsadím se, že pár orfryngů stále bloudí po Dračí hoře, stejně jako plno našich."

"A co ten tvůj výmysl, pohádka o přenášení věci z místa na místo, na tom není nic pravdivého, že ne?"

"Že ne? Jarvi, já jsem mluvil se stopařem, kterého vévoda poslal proti stopám orfryngů. Rozumíš, když jdeš za nimi, tak jdeš po stopách - a na opačnou stranu je to proti stopám. A představ si, stopy z něčeho nic začínaly na jednom místě, jakési kamenné lavice tam byly, říkal stopař, a kamenný stůl s vytesanými písmeny. Zřejmě prastaré kultovní místo. I když bylo zřejmě chráněné kouzlem, pár břízek tam vyrostlo. A co bys neřekl, do dvou z těch bříz byla vrostlá dvě orfrynžská těla, úplně čerstvá a ohlodaná lesní havěti jen mírně."

11.

Ještě následující tři dny se do pevnosti jestřáb-jestřáb-rys vraceli chlapi od běžícího ohně, poztrácení na Dračí hoře.